



ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΩΝ
ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΧΑΟΥΑΡΝΤ ΧΑΝΤΕΡ





ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΟΥΑΡΝΤ ΧΑΝΤΕΡ

Έκδοση της
Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών
Σωλτ Λέηκ Σίτυ, Γιούτα

Βιβλία της σειράς Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας

Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ (αριθμός είδους 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Λορέντζο Σνόου (36787)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζωρτζ Άλμπερτ Σμιθ (36786)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Φιλντινγκ Σμιθ (36907)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Έζρα Ταφτ Μπένσον (08860)

Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Χάουαρντ Χάντερ (08861)

Για να αποκτήσετε αντίτυπα από αυτά τα βιβλία, πηγαίνετε στο τοπικό σας κέντρο διανομής ή επισκεφθείτε το store.lds.org. Τα βιβλία είναι επίσης διαθέσιμα σε ηλεκτρονική μορφή στο LDS.org και στην εφαρμογή κινητού Βιβλιοθήκη Ευαγγελίου.

Τα σχόλια και οι προτάσεις σας σχετικά με αυτό το βιβλίο θα εκτιμηθούν. Παρακαλούμε υποβάλλετε τα προς:

Curriculum Development

50 East North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0024 USA

Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο: PTH-development@ldschurch.org

Παρακαλούμε δώστε το όνομα, τη διεύθυνση, τον τομέα και τον πάσσαλό σας. Φροντίστε να συμπεριλάβετε τον τίτλο του βιβλίου. Κατόπιν, αναφέρετε τα σχόλια και τις προτάσεις σας σχετικά με τα δυνατά σημεία του βιβλίου και τους τομείς για πιθανή βελτίωση.

© 2015 υπό Intellectual Reserve, Inc.

Διατηρούνται όλα τα δικαιώματα.

Printed in Germany

Έγκριση αγγλικού κειμένου: 3/11

Έγκριση μετάφρασης: 3/11

Μετάφραση του *Teachings of Presidents of the Church: Howard W. Hunter*

Greek

08861 133

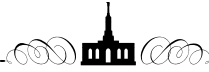


Περιεχόμενα

Εισαγωγή	e
Ιστορική σύνοψη	j
Η Ζωή και η διακονία του Χάουαρντ Χάντερ	1
1 Ιησούς Χριστός – Η μόνη μας οδός προς την ελπίδα και τη χαρά	43
2 «Ειρήνη τη δική μου σας δίνω».	55
3 Αντιξοότητα – Μέρος του σχεδίου του Θεού για την αιώνια πρόοδό μας.	67
4 Βοήθεια από τα ύψη	83
5 Τζόζεφ Σμιθ, Προφήτης της Αποκατάστασης.	97
6 Η εξιλέωση και η ανάσταση του Ιησού Χριστού.	111
7 Συνεχής αποκάλυψη μέσω των ζώντων προφητών.	123
8 Διαδίδοντας το Ευαγγέλιο σε όλον τον κόσμο.	135
9 Ο νόμος των δεκάτων	147
10 Οι γραφές – η πιο επωφελής από όλη τη μελέτη	157
11 Το αληθινό μεγαλείο	171
12 Ελάτε πίσω και χορτάστε στο τραπέζι του Κυρίου.	185
13 Ο Ναός – το μέγα σύμβολο της ιδιότητάς μας ως μέλη.	195
14 Επισπεύδοντας το έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας.	207
15 Η μετάληψη του Μυστικού Δείπνου	219
16 Γάμος – Μια παντοτινή συνεργασία.	229
17 Να διατηρείτε και να προστατεύετε την οικογένεια.	243
18 Πιστεύουμε στο να είμαστε τίμιοι	259
19 Η δέσμευσή μας προς τον Θεό	271
20 Βαδίζοντας στο μονοπάτι της χριστιανικής αγάπης του Σωτήρος	285
21 Πίστη και μαρτυρία	299
22 Διδασκαλία του Ευαγγελίου	313
23 «Όχι λιγότερο χρήσιμοι».	327
24 Ακολουθώντας το παράδειγμα του Ιησού Χριστού.	341
Κατάλογος απεικονίσεων	353
Ευρετήριο	355



Howard W. Hunter



Εισαγωγή

Η Πρώτη Προεδρία και η Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων έχουν καθιερώσει τη σειρά *Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας*, προκειμένου να σας βοηθήσει να πλησιάσετε κοντύτερα τον Επουράνιο Πατέρα και να εμβαθύνετε την κατανόησή σας για το αποκατεστημένο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Καθώς η Εκκλησία προσθέτει τόμους σε αυτήν τη σειρά, θα αποκτήσετε μία συλλογή από βιβλία-παραπομπές του Ευαγγελίου για το σπίτι σας. Οι τόμοι έχουν σχεδιασθεί να χρησιμοποιούνται για προσωπική μελέτη και για διδασκαλία την Κυριακή. Επίσης, μπορούν να σας βοηθήσουν να προετοιμάσετε μαθήματα οικογενειακής βραδιάς, να προετοιμάσετε άλλα μαθήματα ή ομιλίες και να απαντήσετε σε ερωτήσεις σχετικά με τις διδαχές της Εκκλησίας.

Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ, ο οποίος υπηρέτησε ως Πρόεδρος της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών από τις 5 Ιουνίου του 1994 έως τις 3 Μαρτίου του 1995.

Προσωπική μελέτη

Καθώς μελετάτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ, κατόπιν προσευχής επιζητήστε την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος. Οι ερωτήσεις στο τέλος κάθε κεφαλαίου θα σας βοηθήσουν να συλλογισθείτε, να καταλάβετε και να εφαρμόσετε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ. Οι παρακάτω ιδέες μπορεί επίσης να σας βοηθήσουν:

- Γράψτε σκέψεις και συναισθήματα που σας έρχονται από το Άγιο Πνεύμα καθώς μελετάτε.
- Υπογραμμίστε περικοπές που θέλετε να θυμάστε. Σκεφθείτε το ενδεχόμενο να αποστηθίσετε αυτές τις περικοπές ή να τις σημειώσετε στις γραφές σας, δίπλα σε σχετικά εδάφια.

- Διαβάστε ένα κεφάλαιο ή μία περικοπή περισσότερο από μία φορά, ούτως ώστε να το/την καταλάβετε πιο βαθιά.
- Κάνετε ερωτήσεις στον εαυτό σας όπως: Πώς αυξάνουν οι διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ την κατανόησή μου για τις αρχές του Ευαγγελίου; Τι θέλει ο Κύριος να μάθω από αυτές τις διδασκαλίες;
- Κάνετε ερωτήσεις στον εαυτό σας πώς οι διδασκαλίες σε αυτό το βιβλίο μπορούν να σας βοηθήσουν με προσωπικές δυσκολίες και ανησυχίες.
- Μοιρασθείτε όσα μαθαίνετε με μέλη της οικογένειάς και φίλους.

Διδάσκοντας από αυτό το βιβλίο

Οι ακόλουθες οδηγίες θα σας βοηθήσουν να διδάξετε από αυτό το βιβλίο, είτε στο σπίτι είτε στην εκκλησία.

Προετοιμασθείτε να διδάξετε

Επιζητήστε την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος καθώς προετοιμάζεσθε να διδάξετε. Κατόπιν προσευχής, μελετήστε το κεφάλαιο για να έχετε πεποίθηση για την κατανόησή σας των διδασκαλιών του Προέδρου Χάντερ. Θα διδάξετε με μεγαλύτερη δύναμη, όταν τα λόγια του σας έχουν επηρεάσει προσωπικώς (βλέπε Δ&Δ 11:21).

Τα περισσότερα κεφάλαια περιέχουν περισσότερη ύλη από αυτήν που θα μπορέσετε να συζητήσετε στη συγκέντρωση. Κατόπιν προσευχής διαλέξτε τις διδασκαλίες που αισθάνεστε ότι είναι πιο χρήσιμες.

Ενθαρρύνετε αυτούς που διδάσκετε να μελετήσουν το κεφάλαιο προκαταβολικά ώστε να είναι προετοιμασμένοι να συμμετέχουν στην συζήτηση και να επικοινωνήσουν ο ένας τον άλλον.

Κατά την προετοιμασία σας να κάνετε να συμμετάσχουν αυτοί που διδάσκετε, δώστε ιδιαίτερη προσοχή στο τμήμα «Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία» στο τέλος κάθε κεφαλαίου. Σε αυτό το τμήμα, θα βρείτε ερωτήσεις, γραφές και βοήθεια μελέτης ή βοήθεια διδασκαλίας. Οι ερωτήσεις και γραφές είναι σχετικές με την ύλη του κεφαλαίου. Η βοήθεια μελέτης και διδασκαλίας εφαρμόζεται πιο ευρέως στη μάθηση και διδασκαλία του Ευαγγελίου.

Παρουσιάστε το κεφάλαιο

Καθώς παρουσιάζετε το κεφάλαιο, επιζητήστε να εδραιώσετε μία ατμόσφαιρα όπου το Πνεύμα μπορεί να αγγίξει την καρδιά και τον νου των συμμετεχόντων. Μπορείτε, αν θέλετε, να χρησιμοποιήσετε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες ιδέες:

- Να διαβάσετε ή να επανεξετάσετε το τμήμα με τον τίτλο «Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ» στην αρχή του κεφαλαίου και κατόπιν να το συζητήσετε.
- Να συζητήσετε ένα απόσπασμα, μία φωτογραφία ή μία γραφή από το κεφάλαιο.
- Να τραγουδήσετε μαζί έναν ύμνο.
- Να αναφέρετε εν συντομία μία προσωπική εμπειρία σχετικώς με το θέμα.

Παροτρύνετε τη συζήτηση σχετικώς με τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ

Καθώς διδάσκετε από αυτό το βιβλίο, προσκαλέστε τους άλλους να αναφέρουν τις σκέψεις τους, να κάνουν ερωτήσεις και να διδάξουν αλλήλους. Όταν συμμετέχουν ενεργώς, θα είναι πιο προετοιμασμένοι να μάθουν και να λάβουν προσωπική αποκάλυψη.

Δώστε τη δυνατότητα να συνεχίζονται οι καλές συζητήσεις παρά να προσπαθείτε να καλύψετε όλες τις διδασκαλίες. Κατευθύνετε την συζήτηση ώστε να επικεντρωθούν στις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ.

Οι ερωτήσεις στο τέλος του κάθε κεφαλαίου είναι πολύτιμες πηγές για να παροτρύνετε τη συζήτηση. Μπορείτε επίσης να αναπτύξετε τις δικές σας ερωτήσεις που είναι ειδικώς για όσους διδάσκετε. Μερικές ιδέες για να παροτρύνετε τη συζήτηση παρέχονται παρακάτω:

- Ζητήστε από τους συμμετέχοντες να αναφέρουν τι έχουν μάθει από την προσωπική τους μελέτη του κεφαλαίου. Ενδεχομένως να είναι χρήσιμο να επικοινωνήσετε με μερικούς από αυτούς νωρίτερα και να τους ζητήσετε να έλθουν προετοιμασμένοι για να πουν αυτά που έμαθαν.
- Αναθέστε επιλεγμένες ερωτήσεις στο τέλος του κεφαλαίου ατομικώς είτε σε μικρές ομάδες. Πείτε στους συμμετέχοντες να

αναζητήσουν στο κεφάλαιο διδασκαλίες σχετικές με τις ερωτήσεις. Κατόπιν ζητήστε τους να αναφέρουν τις σκέψεις και τις εσώτερες γνώσεις τους.

- Διαβάστε μαζί κάποιες από τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο κεφάλαιο. Ζητήστε από τους συμμετέχοντες να αναφέρουν παραδείγματα από τις γραφές και από τη δική τους εμπειρία σχετικά με αυτές τις διδασκαλίες.
- Ζητήστε από τους συμμετέχοντες να επιλέξουν ένα τμήμα και να το διαβάσουν σιωπηλώς. Ζητήστε τους να συγκεντρωθούν σε ομάδες δύο ή τριών ατόμων τα οποία επέλεξαν το ίδιο τμήμα και να συζητήσουν τι έμαθαν.

Ενθαρρύνετε εφαρμογή και αναφορά

Οι διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ θα έχουν περισσότερο νόημα όταν άτομα τις εφαρμόζουν στη ζωή τους και τις αναφέρουν στους άλλους. Μπορείτε, αν θέλετε, να χρησιμοποιήσετε μία ή περισσότερες από τις ακόλουθες ιδέες:

- Ρωτήστε τους συμμετέχοντες πώς μπορούν να εφαρμόσουν τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στις ευθύνες τους στο σπίτι, την Εκκλησία και σε άλλο περιβάλλον. Για παράδειγμα, θα μπορούσατε να τους βοηθήσετε να συλλογισθούν και να συζητήσουν πώς μπορούν να εφαρμόσουν τις διδασκαλίες του ως σύζυγοι, γονείς, υιοί, θυγατέρες, οικογενειακοί διδάσκαλοι ή επισκέπτριες διδασκάλισσες.
- Προσκαλέστε τους συμμετέχοντες να αναφέρουν τις εμπειρίες με την εφαρμογή αυτών που έμαθαν.
- Παροτρύνετε τους συμμετέχοντες να μοιραστούν ορισμένες διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ με μέλη της οικογένειας και φίλους.

Ολοκληρώστε τη συζήτηση

Εν συνοψίστε το μάθημα ή ζητήστε από έναν ή δύο άλλους να κάνουν το ίδιο. Καταθέστε μαρτυρία για τις διδασκαλίες που συζητήσατε. Μπορεί να θελήσετε να προσκαλέσετε άλλους να πουν τη μαρτυρία τους.

Πληροφορίες για την πηγή της ύλης

Οι διδασκαλίες στο βιβλίο αυτό είναι πιστά παραθέματα από ομιλίες και άρθρα του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ. Τα παραθέματα από δημοσιευμένες πηγές έχουν διατηρήσει τη στίξη, την ορθογραφία, τη χρήση κεφαλαίων και τη χρήση παραγράφων των αρχικών πηγών, εκτός και αν ήταν απαραίτητες συντακτικές ή τυπογραφικές αλλαγές, προκειμένου να βελτιώσουν την αναγνωσιμότητα. Επειδή τα παραθέματα διατηρούν την πιστότητα των δημοσιευμένων πηγών, μπορεί να παρατηρήσετε μικρές στυλιστικές ασυνέπειες στο κείμενο. Παραδείγματος χάριν, αντωνυμίες που αναφέρονται στη Θεότητα γράφονται με πεζό σε ορισμένα παραθέματα και με κεφαλαίο σε άλλα.

Ο Πρόεδρος Χάντερ συχνά χρησιμοποιούσε όρους όπως *άνθρωποι*, *άνθρωπος* και *ανθρωπότητα*, προκειμένου να αναφερθεί σε όλους τους ανθρώπους, τόσο άνδρες όσο και γυναίκες. Συχνά, επίσης, χρησιμοποιούσε τις αντωνυμίες *εκείνος*, *αυτού* και *αυτόν*, προκειμένου να αναφερθεί και στα δύο γένη. Αυτές οι γλωσσικές συμβάσεις ήταν κοινές στην εποχή του και τυπικά αναφερόταν τόσο σε γυναίκες όσο και σε άνδρες όταν τις χρησιμοποιούσε.



Ιστορική σύνοψη

Το ακόλουθο χρονολόγιο παρέχει ένα σύντομο ιστορικό πλαίσιο για τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ σε αυτό το βιβλίο.

- | | |
|---------------------------------|---|
| 14 Νοεμβρίου 1907 | Γεννήθηκε από τον Τζων Ουίλλιαμ (Γουίλ) Χάντερ και τη Νέλλη Μαρί Ράσμουσεν Χάντερ στο Μπόιζι του Αινταχο. |
| 4 Απριλίου 1920 | Βαπτίστηκε και επικυρώθηκε στο Μπόιζι. |
| Μάιος 1923 | Λαμβάνει το βραβείο Αετός Πρόσκοπος (Eagle Scout) – το δεύτερο Αετός Πρόσκοπος στο Μπόιζι. |
| Ιανουάριος και Φεβρουάριος 1927 | Με το μουσικό συγκρότημά του, Hunter's Crooners, προσφέρει μουσική κατά τη διάρκεια μιας περιοδείας δύο μηνών στην Ασία. |
| Μάρτιος 1928 | Μετακομίζει στη νότιο Καλιφόρνια. |
| Απρίλιος 1928 | Ξεκινά να εργάζεται σε μία τράπεζα στην Καλιφόρνια. |
| 10 Ιουνίου 1931 | Παντρεύεται την Κλάρα Μέι (Κλαίρ) Τζεφς στον Ναό της Σωλτ Λέηκ. |
| Ιανουάριος 1932 | Χάνει τη δουλειά του στην τράπεζα λόγω κλεισίματος των τραπεζών εξαιτίας του Μεγάλου Κραχ. Αρχίζει να εργάζεται σε διάφορες ασυνήθιστες δουλειές. |
| Ιανουάριος 1934 | Ξεκινά να εργάζεται στο τμήμα των τίτλων της Περιφέρειας ελέγχου πλημμυρών της επαρχίας του Λος Άντζελες. |

- 20 Μαρτίου 1934 Γεννιέται ο γιος Χάουαρντ Ουίλλιαμ (Μπίλλυ) Χάντερ ο νεότερος.
- 11 Οκτωβρίου 1934 Πεθαίνει ο γιος Χάουαρντ Ουίλλιαμ (Μπίλλυ) Χάντερ ο νεότερος.
- Σεπτέμβριος 1935 Εισάγεται στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Σάουθγουέστερν του Λος Αντζελες (τώρα Νομική Σχολή Σάουθγουέστερν).
- 4 Μαΐου 1936 Γεννιέται ο γιος Τζων Τζέικομπ Χάντερ.
- 29 Ιουνίου 1938 Γεννιέται ο γιος Ρίτσαρντ Άλλεν Χάντερ.
- 8 Ιουνίου 1939 Αποφοιτά από τη νομική σχολή, τρίτος στην τάξη του.
- Απρίλιος 1940 Ξεκινά την άσκηση δικηγορίας με μερική απασχόληση και στη συνέχεια με πλήρη απασχόληση έως το 1945. Εξακολουθεί την άσκηση δικηγορίας μέχρι την κλήση του ως Απόστολος το 1959.
- Σεπτέμβριος 1940
έως Νοέμβριος 1946 Υπηρετεί ως επίσκοπος του τομέα Ελ Σερίνο στην Καλιφόρνια.
- Φεβρουάριος 1950
έως Νοέμβριος 1959 Υπηρετεί ως πρόεδρος του Πασσάλου Πασσαντένα στην Καλιφόρνια.
- 14 Νοεμβρίου 1953 Επισφραγίζεται στους γονείς του στα 46α γενέθλιά του, στον Ναό Μέσα της Αριζόνας.
- 9 Οκτωβρίου 1959 Καλείται από τον Πρόεδρο Ντέιβιντ ΜακΚέι ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων.
- 15 Οκτωβρίου 1959 Χειροτονείται Απόστολος και ξεχωρίζεται ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων από τον Πρόεδρο Ντέιβιντ ΜακΚέι.
- 1964 έως 1972 Υπηρετεί ως πρόεδρος της Γενεαλογικής Εταιρείας της Εκκλησίας.

- 1965 έως 1976 Υπηρετεί ως πρόεδρος του Πολιτιστικού Κέντρου Πολυνησίας στο Λέι της Χαβάης.
- 1970 έως 1972 Υπηρετεί ως Ιστορικός της Εκκλησίας.
- 1974 έως 1979 Βοηθά στην επίβλεψη του σχεδιασμού, χρηματοδότησης και οικοδόμησης του Orson Hyde Memorial Garden στην Ιερουσαλήμ.
- Νοέμβριος 1975 Διευθύνει την οργάνωση 15 πασσάλων σε ένα σαββατοκύριακο από τους 5 που υπήρχαν στην Πόλη του Μεξικού.
- 1979 μέχρι 1989 Επιβλέπει τον σχεδιασμό και την οικοδόμηση του Κέντρου Ιερουσαλήμ για Σπουδές Εγγύς Ανατολής του Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ (Π.Μ.Γ.).
- 24 Οκτωβρίου 1979 Διευθύνει συγκεντρώσεις αφιερώσεως για το Orson Hyde Memorial Garden στην Ιερουσαλήμ.
- 9 Οκτωβρίου 1983 Η Κλαιρ Χάντερ αποβιώνει μετά από ασθένεια περισσότερο από 10 ετών.
- 10 Νοεμβρίου 1985 Ξεχωρίζεται ως Αναπληρωματικός Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, εξαιτίας της επισφαλούς υγείας του προέδρου απαρτίας, Μάριον Ρόμνυ.
- 2 Ιουνίου 1988 Ξεχωρίζεται ως Αναπληρωματικός Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, μετά τον θάνατο του Προέδρου Μάριον Ρόμνυ.
- 16 Μαΐου 1989 Αφιερώνει το Κέντρο Ιερουσαλήμ του Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ για Σπουδές Εγγύς Ανατολής
- 12 Απριλίου 1990 Παντρεύεται την Τινς Μπερνίς Ήγκαν Στάντον στον Ναό της Σώλτ Λέηκ.

- 5 Ιουνίου 1994 Ξεχωρίζεται ως ο 14ος Πρόεδρος της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών.
- 1η Οκτωβρίου 2014 Υποστηρίζεται ως Πρόεδρος της Εκκλησίας στη γενική συνέλευση.
- 9 Οκτωβρίου 1994 Αφιερώνει τον Ναό Ορλάντο της Φλόριντας.
- 11 Δεκεμβρίου 1994 Προεδρεύει της δημιουργίας του 2.000ού πασσάλου της Εκκλησίας (Πόλη του Μεξικού, Πάσσαλος Κοντρέρας Μεξικού).
- 8 Ιανουαρίου 1995 Αφιερώνει τον Ναό Μπάουντιφουλ της Γιούτας.
- 3 Μαρτίου 1995 Πεθαίνει στην κατοικία του στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ της Γιούτας, σε ηλικία 87 ετών.





Η ζωή και η διακονία του Χάουαρντ Χάντερ

Στις 6 Ιουνίου 1994, την επομένη που ξεχωρίστηκε ο Χάουαρντ Χάντερ ως Πρόεδρος της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, έκανε δύο προσκλήσεις. Μιλώντας με ένα ύφος ευγενικής ενθάρρυνσης, είπε:

«Πρώτα απ' όλα, θα ήθελα να προσκαλέσω όλα τα μέλη της Εκκλησίας να ζουν με διαρκώς αυξανόμενη προσοχή προς τη ζωή και το παράδειγμα του Κυρίου Ιησού Χριστού, ειδικά προς την αγάπη, την ελπίδα και τη συμπόνια που έδειξε. Προσεύχομαι ώστε να φέρεται ο ένας στον άλλον με περισσότερη καλοσύνη, περισσότερη αβρότητα, περισσότερη ταπεινοφροσύνη, υπομονή και συγχώρηση»¹.

Η ενθάρρυνση των ανθρώπων να ακολουθούν το παράδειγμα του Σωτήρα, ήταν το επίκεντρο των διδασκαλιών του Προέδρου Χάντερ επί δεκαετίες. «Παρακαλώ, να θυμάστε ένα πράγμα» είχε πει μερικά χρόνια νωρίτερα. «Αν η ζωή και η πίστη μας επικεντρώνονται στον Ιησού Χριστό και στο αποκατεστημένο Ευαγγέλιό του, τίποτα δεν μπορεί ποτέ να είναι μόνιμα λανθασμένο. Από την άλλη πλευρά, εάν η ζωή μας δεν επικεντρώνεται στον Σωτήρα και στις διδασκαλίες του, καμία επιτυχία δεν μπορεί ποτέ να είναι μόνιμα σωστή»².

Η δεύτερη πρόσκληση του Προέδρου Χάντερ ήταν προς τα μέλη της Εκκλησίας να συμμετέχουν πληρέστερα στις ευλογίες του ναού:

«Προσκαλώ, επίσης, τα μέλη της Εκκλησίας να καθιερώσουν τον ναό του Κυρίου ως το μέγα σύμβολο της ιδιότητάς τους ως μέλη και το ουράνιο μέρος για τις ιερότατες διαθήκες τους. Θα ήταν η βαθύτερη επιθυμία της καρδιάς μου κάθε μέλος της Εκκλησίας να είναι άξιο του ναού. Θα ήλπιζα κάθε ενήλικο μέλος να ήταν άξιο για –και να φέρει– ένα ισχύον εγκριτικό ναού, έστω και αν η εγγύτητα σε έναν ναό δεν επιτρέπει άμεση ή συχνή χρήση του.



Ο Χάουαρντ Χάντερ όταν ήταν παιδί

»Ας είμαστε ένας λαός που παρευρίσκεται και αγαπάει τους ναούς. Ας σπεύδουμε στον ναό όσο συχνά το επιτρέπουν ο χρόνος, τα μέσα και οι προσωπικές μας συνθήκες. Ας πηγαίνουμε όχι μόνο για τους νεκρούς συγγενείς μας, αλλά ας πηγαίνουμε επίσης για την προσωπική ευλογία της λατρείας στο ναό, για την αγιότητα και ασφάλεια που παρέχεται μέσα σε αυτούς τους καθγιασμένους και αφιερωμένους τοίχους. Ο ναός είναι ένα μέρος ομορφιάς, είναι ένα μέρος αποκάλυψης, είναι ένα μέρος ειρήνης. Είναι ο οίκος του Κυρίου. Είναι άγιος για τον Κύριο. Θα πρέπει να είναι άγιος για μας»³.

Ο Πρόεδρος Χάντερ εξακολούθησε να τονίζει αυτές τις δύο προσκλήσεις σε όλη την υπηρετήσή του ως Πρόεδρος της Εκκλησίας. Αν και η θητεία του ως Προέδρου διήρκεσε μόνον εννέα μήνες, οι προσκλήσεις αυτές ενέπνευσαν τα μέλη της Εκκλησίας ανά τον κόσμο να είναι περισσότερο σαν τον Χριστό και να επιζητούν τις ευλογίες του ναού με μεγαλύτερη προσήλωση.

Απαρχές

Στα μέσα της δεκαετίας του 1800, οι πρόγονοι του Χάουαρντ Χάντερ σε τέσσερις διαφορετικές χώρες προσχώρησαν στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Από την πλευρά της μητέρας του, οι πρόγονοι αυτοί κατάγονταν από τη Δανία και τη Νορβηγία. Μετά τη μετανάστευση από τις πατρίδες τους, ήταν από τους πρώτους αποίκους του Μάουντ Πλέζαντ της Γιούτας. Μία απόγονος αυτών των ατρόμητων πρωτοπόρων, η Νέλλη Ράσμουσεν, θα γινόταν η μητέρα ενός προφήτη.

Από την πλευρά του πατέρα του, ο Χάουαρντ είχε προγόνους με βαθιές ρίζες στη Σκωτία και τη Νέα Αγγλία. Εκείνοι οι οποίοι προσχώρησαν στην Εκκλησία θυσίασαν πολλά, όμως οι περισσότεροι από αυτούς σταμάτησαν να είναι μέλη ύστερα από μερικά χρόνια. Η γέννηση του Τζων Ουίλλιαμ (Γουίλ) Χάντερ το 1879, σημείωσε την αρχή της τρίτης γενιάς στη σειρά κατιόντων των Χάντερ που δεν ήταν πλέον συνδεδεμένη με την Εκκλησία. Και όμως, ο Γουίλ Χάντερ θα γινόταν ο πατέρας ενός προφήτη.

Όταν ο Γουίλ Χάντερ ήταν 8 χρονών, η οικογένειά του μετακόμισε στο Μπόιζι του Άινταχο. Περίπου 16 χρόνια αργότερα,

ο Γουίλ συνάντησε τη Νέλλη Ράσμουσεν, όταν εκείνη ήρθε στο Μπόιζι να μείνει με τη θεία και τον θείο της. Ο Γουίλ σύντομα άρχισε να φλερτάρει τη Νέλλη και μετά από δύο χρόνια τής έκανε πρόταση γάμου. Η Νέλλη δίσταζε στην αρχή, όμως ο Γουίλ επέμεινε και τελικά εκείνη δέχθηκε την πρότασή του. Το ζευγάρι παντρεύτηκε στο Μάουντ Πλέζαντ της Γιούτας και επέστρεψαν στο Μπόιζι για να φτιάξουν το σπιτικό τους. Το πρώτο παιδί τους, ο Χάουαρντ Ουίλλιαμ Χάντερ, γεννήθηκε στο Μπόιζι στις 14 Νοεμβρίου 1907. Το μοναδικό άλλο παιδί τους, μία κόρη που ονόμασαν Ντόροθυ, γεννήθηκε το 1909.

Οικοδομώντας ένα θεμέλιο ζωής

Κατά την εποχή της γέννησης του Χάουαρντ, η Εκκλησία είχε μόνον ένα μικρό κλάδο στο Μπόιζι. Η μητέρα του Χάουαρντ ήταν ενεργό μέλος του κλάδου και ανέθρεψε τα παιδιά της στο Ευαγγέλιο. Για εκείνη, ο Χάουαρντ είπε: «Ήταν πάντοτε πιστή. ... Υπηρέτησε ως πρόεδρος της Προκαταρκτικής και [των Νέων Γυναικιών]. Θυμάμαι να πηγαίνω στην εκκλησία με τη μητέρα, μερικές φορές πριν από την προγραμματισμένη ώρα για τις συγκεντρώσεις και μετά να μένουμε εκεί ώστε να μπορέσει να ολοκληρώσει την εργασία της»⁴. Μολονότι ο πατέρας του Χάουαρντ δεν ήταν μέλος της Εκκλησίας, δεν είχε αντίρρηση για τη συμμετοχή της οικογένειας και κάποιες φορές παρευρισκόταν στη συγκέντρωση μεταλήψεως μαζί τους.

Εκτός του ότι καθοδηγούσε τα παιδιά της στη δραστηριότητα στην Εκκλησία, η Νέλλη Χάντερ τα βοηθούσε να οικοδομήσουν ένα δυνατό θρησκευτικό θεμέλιο στο σπίτι. «Ήταν μία μητέρα που αναλάμβανε να μας διδάξει το Ευαγγέλιο», θυμόταν ο Χάουαρντ. «Στα γόνατά της μάθαμε να προσευχόμαστε. ... Έλαβα μία μαρτυρία σαν μικρό αγόρι στα γόνατα της μητέρας μου»⁵.

Ο κλάδος Μπόιζι έγινε τομέας το 1913, λίγες ημέρες πριν από τα έκτα γενέθλια του Χάουαρντ. Δύο χρόνια αργότερα, όταν ο Χάουαρντ ήταν οκτώ χρονών, ανυπομονούσε να βαπτισθεί. «Με είχε ενθουσιάσει αυτή η δυνατότητα» είπε. Όμως ο πατέρας του δεν έδινε την άδεια. Ο Χάουαρντ θυμόταν: «Ο πατέρας... πίστευε ότι θα έπρεπε να περιμένω μέχρι να καταλάβω ποια πορεία ήθελα

στη ζωή. Ήθελα να βαπτισθώ, αν και ο καιρός ήρθε και πέρασε χωρίς εκείνη την ευλογία»⁶.

Επειδή ο Χάουαρντ δεν είχε βαπτισθεί, δεν μπορούσε να χειροτονηθεί διάκονος όταν έκλεισε τα 12. «Μέχρι τότε όλοι οι φίλοι μου είχαν χειροτονηθεί διάκονοι» είπε. «Επειδή δεν ήμουν επίσημα μέλος της Εκκλησίας, δεν μπορούσα να κάνω πολλά από εκείνα που έκαναν αυτοί»⁷. Ο Χάουαρντ στενοχωριόταν ιδιαίτερωσ διότι δεν μπορούσε να προσφέρει τη μετάληψη: «Καθόμουν στις συγκεντρώσεις μεταλήψεως με τα άλλα αγόρια. Όταν ήταν η ώρα να διανείμουν τη μετάληψη, γλιστρούσα χαμηλά κάτω στο κάθισμά μου. Αισθανόμουν τόσο παραμελημένος»⁸.

Ο Χάουαρντ προσέγγισε ξανά τον πατέρα του, τη φορά αυτή μαζί με τη 10χρονη αδελφή του, Ντόροθυ: «Αρχίσαμε να καλοπιάνουμε τον πατέρα μας να μας επιτρέψει να βαπτισθούμε. Επίσης, προσευχόμασταν να πει το ναι. Χαρήκαμε αφάνταστα όταν τελικά έδωσε τη συγκατάθεσή του»⁹. Σχεδόν πέντε μήνες αφότου έκλεισε τα 12 ο Χάουαρντ, ο ίδιος και η Ντόροθυ βαπτίσθηκαν σε μία δημόσια πισίνα. Λίγο αργότερα, ο Χάουαρντ χειροτονήθηκε διάκονος και διένειμε τη μετάληψη για πρώτη φορά. «Ήμουν τρομαγμένος, αλλά με είχε συναρπάσει που είχα αυτό το προνόμιο» θυμόταν¹⁰. Μεταξύ των άλλων καθηκόντων του, ο Χάουαρντ τρομπάριζε τους φυσητήρες για το όργανο και άναβε τη φωτιά για να ζεσταθεί η κυρίως εκκλησία τα κρύα πρωινά της Κυριακής. «Ένας ολόκληρος νέος κόσμος άνοιξε στα μάτια μου καθώς έμαθα τις ευθύνες να είναι κάποιος μέλος της Εκκλησίας και να φέρει την ιεροσύνη» είπε¹¹.

Ως νέος άνδρας, ο Χάουαρντ προσχώρησε στην ομάδα προσκόπων του τομέα του και εργάστηκε σκληρά για να κερδίσει το ανώτατο βραβείο – Αετός Πρόσκοπος. Πλησιάζοντας στον στόχο του, πήρε μέρος σε έναν φιλικό αγώνα. «Υπήρχαν δύο από εμάς που προσπαθούσαν να γίνουν ο πρώτος Αετός Πρόσκοπος στο Μπόιζι» θυμόταν¹². Ο άλλος νέος άνδρας τελείωσε πρώτος τα απαιτούμενα, όμως ο Χάουαρντ έδειχνε ικανοποιημένος να είναι ο δεύτερος που θα κέρδιζε το βραβείο¹³.

Ο Χάουαρντ έμαθε νωρίς στη ζωή του να είναι εργατικός. Βοηθούσε χήρες και άλλους γείτονες, πουλούσε εφημερίδες και εργάστηκε στο αγρόκτημα του θείου του. Μεγαλώνοντας, συμπεριέλαβε

στις δουλειές του να μεταφέρει τους σάκους με τα μπαστούνια του γκολφ σε παιχνίδια γκολφ, να παραδίδει τηλεγραφήματα και να εργάζεται σε ψιλικατζίδικο με τμήμα φαρμάκων επίσης, να εργάζεται σε εφημερίδα, σε ξενοδοχείο, σε πολυκατάστημα και σε κατάσταση έργων τέχνης.

Η Ντόροθου Χάντερ είπε ότι ο αδελφός της είχε «μια προσωπική παρακίνηση να επιτύχει» και έναν «λαμπρό νου»¹⁴. Αυτά τα στοιχεία χαρακτήρα τα συμπλήρωναν τα προτερήματα της συμπόνιας και της γενναιοδωρίας. Θυμούμενη τη στοργική συμπεριφορά του, η Ντόροθου είπε: «Ο Χάουαρντ πάντοτε ήθελε να κάνει το καλό και να είναι καλός. Ένας υπέροχος αδελφός που με φρόντιζε. Ήταν καλός με τη μητέρα και τον πατέρα μας»¹⁵.

Η συμπόνια του Χάουαρντ εκτεινόταν, επίσης, στα ζώα. «Κάθε άστεγη γάτα μπορεί να βρει καταφύγιο στο σπίτι μας, ακόμα κι αν υπάρχουν αντιρρήσεις στην οικογένεια» έλεγε¹⁶. Μια φορά κάποια γειτονόπουλα βασάνιζαν ένα γατάκι πετώντας το σε ένα αρδευτικό χαντάκι κοντά στο σπίτι των Χάντερ. Μόλις έβγαине σερνόμενο, τα αγόρια το έριχναν πίσω ξανά. Σύντομα ο Χάουαρντ έφτασε εκεί και έσωσε το γατάκι. «Κειτόταν εκεί σχεδόν πεθαιμένο» αφηγείται η Ντόροθου «και το έφερε σπίτι»¹⁷.

«Δεν θα ζήσει» είπε η μητέρα του.

«Μητέρα, πρέπει να προσπαθήσουμε» επέμεινε ο Χάουαρντ¹⁸.

Η Ντόροθου είπε ότι «το τύλιξαν σε μία κουβέρτα και το έβαλαν κοντά στον ζεστό φούρνο και το περιέθαλψαν» και με τη φροντίδα αυτή το γατάκι ανένηψε και έζησε με την οικογένεια για πολλά χρόνια.

Ο Χάουαρντ χειροτονήθηκε διδάσκαλος το 1923, λίγο πριν τη δημιουργία του Δεύτερου Τομέα Μπόιζι. Με την ανάγκη να υπάρξει άλλος χώρος συγκεντρώσεων και αναμένοντας μελλοντική ανάπτυξη, οι τοπικοί ηγέτες της Εκκλησίας πρότειναν την οικοδόμηση ενός οικήματος πασσάλου. Ζητήθηκε από τους αγίους στο Μπόιζι να συνεισφέρουν 20.000 δολάρια για την κατασκευή του κτηρίου¹⁹. Σε μία συγκέντρωση όπου οι ηγέτες έκαναν έκκληση για εισφορές, ο νεαρός Χάουαρντ Χάντερ ήταν το πρώτο άτομο που σήκωσε το χέρι του και δεσμεύθηκε για εισφορά. Το ποσό για το οποίο δεσμεύθηκε –25 δολάρια– ήταν ένα μεγάλο ποσό

το 1923, ειδικά για έναν 15χρονο. «Εργάστηκα και εξοικονόμησα χρήματα, ώστε να μπορέσω να πληρώσω στο ακέραιο όσα είχα υποσχεθεί» είπε αργότερα²⁰. Το Ταμπερνάκλ περατώθηκε το 1925 και ο Πρόεδρος Χήμπερ Γκραντ ήρθε να το αφιερώσει εκείνον τον Δεκέμβριο²¹.

Από νεαρή ηλικία ο Χάουαρντ έδειξε μια κλίση στη μουσική και ως έφηβος έμαθε να παίζει αρκετά μουσικά όργανα. Σε ηλικία 16 ετών, σχημάτισε το δικό του μουσικό συγκρότημα το οποίο ονόμασε Hunter's Croonaders. Αυτό το συγκρότημα έπαιζε συχνά σε χορούς, δεξιώσεις και άλλες εκδηλώσεις στην περιοχή του Μπίοζι.

Όταν ο Χάουαρντ ήταν 19 ετών, του προτάθηκε ένα συμβόλαιο να παίξει σε ένα κρουαζιερόπλοιο το οποίο πήγαινε στην Ασία. Τους πρώτους δύο μήνες του 1927, το πενταμελές συγκρότημα του Χάουαρντ έπαιζε σε δείπνα και χορούς καθώς το πλοίο διέσχισε τον Ειρηνικό και σταματούσε σε διάφορες πόλεις σε Ιαπωνία, Κίνα και Φιλιππίνες. Η κρουαζιέρα ήταν μία διαφωτιστική εμπειρία για τον Χάουαρντ και του επέτρεψε να μάθει για άλλους λαούς και τους πολιτισμούς τους. Μολονότι δαπάνησε τα περισσότερα χρήματα που κέρδισε σε ξεναγήσεις και αναμνηστικά, έδωσε εξήγηση: «Η μόρφωση άξιζε τα όσα ξοδέψαμε»²².

Καιρός μεγάλων αποφάσεων

Ο Χάουαρντ επέστρεψε από την κρουαζιέρα και έμαθε τα χαρούμενα νέα ότι ο πατέρας του είχε βαπτισθεί όσο εκείνος έλειπε. Την επόμενη Κυριακή, ο Χάουαρντ και ο πατέρας του παρευρέθηκαν μαζί σε συγκέντρωση ιεροσύνης για πρώτη φορά. Ένας στοργικός επίσκοπος είχε ενθαρρύνει τον Γουίλ Χάντερ να βαπτισθεί και ο Χάουαρντ είπε πως «μέσω ενός [οικογενειακού] διδασκάλου δημιουργήθηκε από μέρους του ένα μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την εκκλησία»²³.

Μετά την κρουαζιέρα ο Χάουαρντ δεν ήταν βέβαιος για το μέλλον του. Έμεινε απασχολημένος με τις μουσικές δραστηριότητες και άλλες δουλειές, συμπεριλαμβανομένης της δικής του εργασίας, όμως καμία από αυτές δεν εμπειείχε την προοπτική μιας καλής σταδιοδρομίας. Όταν η προσπάθειά του να ξεκινήσει μια καινούργια δουλειά απέτυχε τον Μάρτιο του 1928, αποφάσισε να επισκεφθεί



Ο Χάουαρντ Χάντερ, κέντρο, με τους Hunter's Croonaders, 1927

έναν φίλο στη Νότια Καλιφόρνια. Αρχικά σχεδίαζε να μείνει μόνο για μία εβδομάδα ή δύο, όμως σύντομα αποφάσισε να μείνει και να αναζητήσει εκείνο που περιέγραψε ως «απασχόληση με ευκαιρίες»²⁴. Στην Καλιφόρνια θα έβρισκε όχι μόνο μια σταδιοδρομία αλλά και τη σύζυγό του, μεγάλες ευκαιρίες να υπηρετήσει στην Εκκλησία και ένα σπιτικό για περισσότερες από τρεις δεκαετίες.

Οι πρώτες δουλιές του Χάουαρντ στην Καλιφόρνια ήταν να πωλεί παπούτσια και να εργάζεται σε ένα εργοστασιακό συγκρότημα συσκευασίας εσπεριδοειδών, όπου κάποιες ημέρες φόρτωνε 45 έως και 50 τόνους πορτοκάλια σε βαγόνια σιδηροδρόμου. «Δεν ήξερα ότι υπήρχαν τόσο πολλά πορτοκάλια στον κόσμο» σχολίασε χιουμοριστικά. Μία φορά είχε «μια τρομακτική ημέρα» επειδή έπρεπε να ξεχωρίσει λεμόνια ανάλογα με το χρώμα και δεν μπορούσε να διακρίνει τις κίτρινες και πράσινες αποχρώσεις, επειδή δεν έβλεπε χρώματα. «Προτού τελειώσει η ημέρα, πίστευα ότι θα πάθω νευρικό κλονισμό» θυμόταν²⁵.

Μετά από δύο εβδομάδες στο εργοστάσιο εσπεριδοειδών, ο Χάουαρντ έκανε αίτηση για μία δουλειά σε τράπεζα στο Λος Άντζελες, η οποία τον προσέλαβε αμέσως και άρχισε να τον προωθεί γρήγορα. Εξακολούθησε, επίσης, τις μουσικές δραστηριότητές του, παίζοντας με διάφορα συγκροτήματα τα βράδια. Τον

Σεπτέμβριο του 1928, έξι μήνες περίπου μετά την εγκατάσταση του Χάουαρντ στην Καλιφόρνια, η οικογένειά του επανενώθηκε, όταν μετακόμισαν εκεί οι γονείς του και η αδελφή του.

Κατά τη νεότητά του, ο Χάουαρντ παρευρισκόταν στην εκκλησία, όμως δεν είχε μελετήσει το Ευαγγέλιο εις βάθος. Στην Καλιφόρνια έδωσε πολύ περισσότερη προσοχή στη μελέτη του Ευαγγελίου. «Η πρώτη πραγματική αφύπνισή μου στο Ευαγγέλιο ήρθε σε μία τάξη του Σχολείου Κυριακής στον τομέα Άνταμς, που διδασκε ο αδελφός Πήτερ Κλείτον» θυμήθηκε. «Διέθετε πλούτο γνώσης και την ικανότητα να εμπνεύσει τους νέους. Μελέτησα τα μαθήματα, διάβασα τις αναθέσεις εκτός ώρας μαθήματος που μας έδωσε και συμμετείχα μιλώντας για ανατεθέντα θέματα. ...Θεωρώ αυτή την περίοδο της ζωής μου ως την εποχή όπου άρχισαν να ξεδιπλώνονται οι αλήθειες του Ευαγγελίου. Είχα πάντοτε μία μαρτυρία για το Ευαγγέλιο, όμως ξαφνικά άρχισα να καταλαβαίνω»²⁶. Για τον Χάουαρντ, οι εμπειρίες σε εκείνη την τάξη του Σχολείου Κυριακής ξεκίνησαν την αγάπη της μελέτης του Ευαγγελίου που κράτησε μια ζωή.

Ο Χάουαρντ χαιρόταν να συναναστρέφεται με άλλους νέους ενηλίκους στην περιοχή του Λος Άντζελες. Παρευρίσκονταν μαζί στην εκκλησία, μερικές φορές πήγαιναν σε δύο ή τρεις τομείς την Κυριακή και συμμετείχαν σε ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων. Μία από αυτές τις δραστηριότητες είχε διαρκή σπουδαιότητα για τον Χάουαρντ. Λίγους μήνες μετά την άφιξή του στην Καλιφόρνια, ο ίδιος και μερικοί φίλοι παρευρέθηκαν σε έναν χορό της Εκκλησίας και κατόπιν πήγαν στην παραλία στα ρηχά νερά του ωκεανού. Εκείνο το βράδυ, ο Χάουαρντ γνώρισε την Κλάρα Μέι (Κλαιρ) Τζεφς, η οποία είχε βγει ραντεβού με έναν από τους φίλους του. Ανάμεσα στον Χάουαρντ και την Κλαιρ αναπτύχθηκε γρήγορα μια αμοιβαία έλξη η οποία άνθισε και έγινε αγάπη.

Βγήκαν ραντεβού κάποιες φορές το 1928 και η σχέση τους έγινε πιο σοβαρή τον επόμενο χρόνο. «Είχε ανοιχτά καστανά μαλλιά και ήταν πολύ όμορφη» είπε αργότερα ο Χάουαρντ. «Νομίζω ότι αυτό που με εντυπωσίασε περισσότερο ήταν το βάθος της μαρτυρίας της»²⁷. Ένα ανοιξιάτικο δειλινό το 1931, περίπου τρία χρόνια μετά τη γνωριμία τους, ο Χάουαρντ πήγε την Κλαιρ σε ένα μέρος

με θέα τον Ειρηνικό Ωκεανό. Εκεί της έκανε πρόταση γάμου και εκείνη δέχθηκε. Ο Χάουαρντ είπε αργότερα:

«Πήγαμε με το αυτοκίνητο στο Πάλος Βέρντες και σταματήσαμε στα απότομα βράχια, από όπου μπορούσαμε να δούμε τα κύματα να κυλάνε από τον Ειρηνικό και να σπάνε στα βράχια στο φως της πανσελήνου. Μιλήσαμε για τα σχέδιά μας και πέρασα στο δάχτυλό της ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι. Πήραμε πολλές αποφάσεις εκείνο το βράδυ και κάποιες σταθερές αποφάσεις σχετικά με τη ζωή μας»²⁸.

Εκείνες οι αποφάσεις επηρέασαν τον Χάουαρντ ώστε να πάρει μια απόφαση που θα άλλαζε τη ζωή του, τέσσερις ημέρες πριν από τον γάμο. Αφού έπαιξε με το συγκρότημά του εκείνο το βράδυ, πακετάρισε τα μουσικά όργανα και δεν έπαιξε ξανά επαγγελματικά. Το να παίζω μουσική σε χορούς και πάρτι «είχε τη γοητεία του κατά κάποια έννοια» είπε «έβγαζα αρκετά χρήματα», όμως καταλάβαινε ότι αυτό το είδος ζωής ήταν ασύμβατο με τη ζωή που ονειρευόταν για την οικογένειά του. «Αυτό άφησε ένα κενό για κάποιο πράγμα που με ευχαριστούσε, [όμως] δεν μετάνιωσα ποτέ για την απόφαση» είπε χρόνια αργότερα²⁹. Ο γιος του, Ρίτσαρντ, παρατήρησε: «Συχνά σκέφθηκα πόσο πολλή πειθαρχία χρειάστηκε (το λέω τόλμη) για να εγκαταλείψει κάτι που βαθιά αγαπούσε, επειδή έδινε περισσότερη αξία σε κάτι άλλο»³⁰.

Δυσκολίες και ευλογίες κατά τα πρώτα χρόνια του γάμου

Ο Χάουαρντ και η Κλαιρ παντρεύτηκαν στον Ναό της Σωλτ Λέηκ στις 10 Ιουνίου 1931 και επέστρεψαν στη Νότια Καλιφόρνια για να ξεκινήσουν τη ζωή τους μαζί. Οι συνθήκες εργασίας στις Ηνωμένες Πολιτείες επιδεινώνονταν εξαιτίας του Μεγάλου Κραχ και τον Ιανουάριο του 1932, η τράπεζα όπου εργαζόταν ο Χάουαρντ αναγκάστηκε να κλείσει. Τα επόμενα δύο χρόνια εργάστηκε σε διάφορες δουλειές, προσπαθώντας να τα φέρει βόλτα. Ο ίδιος και η Κλαιρ ήταν αποφασισμένοι να είναι ανεξάρτητοι όσο το δυνατόν περισσότερο καιρό, όμως μετά από ένα έτος αποδέχθηκαν μία πρόσκληση να ζήσουν με τους γονείς της Κλαιρ για ένα διάστημα.

Στις 20 Μαρτίου 1934, γεννήθηκε το πρώτο παιδί του Χάουαρντ και της Κλαιρ Χάντερ, ένας γιος που ονόμασαν Χάουαρντ

Ουίλλιαμ Χάντερ ο νεότερος και τον φώναζαν Μπίλλυ. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού παρατήρησαν ότι ο Μπίλλυ έδειχνε ληθαργικός. Οι γιατροί τον διέγνωσαν με αναιμία και ο Χάουαρντ έδωσε δύο φορές αίμα για μεταγγίσεις, όμως η κατάσταση του Μπίλλυ δεν βελτιώθηκε. Περαιτέρω εξετάσεις αποκάλυψαν ένα σοβαρό εντερικό πρόβλημα για το οποίο οι γιατροί σύστησαν να γίνει εγχείρηση. Ο Χάουαρντ θυμόταν: «Με πήγαν στον θάλαμο, σε ένα τραπέζι δίπλα του και έδινα αίμα κατά τη διάρκεια της εγχείρησης. Μετά την εγχείρηση οι γιατροί δεν έδιναν πολλές ελπίδες»³¹. Τρεις ημέρες αργότερα, ο επτά μηνών Μπίλλυ πέθανε ήσυχα, με τους γονείς του δίπλα στο κρεβάτι του. «Ημασταν τσακισμένοι από τη θλίψη και παραλυμένοι καθώς φεύγαμε από το νοσοκομείο μέσα στη νύχτα» έγραψε ο Χάουαρντ³². «Ήταν ένα μεγάλο χτύπημα για εμάς»³³.

Δύο μήνες πριν γεννηθεί ο Μπίλλυ, ο Χάουαρντ είχε βρει δουλειά στην Υπηρεσία ελέγχου πλημμυρών περιφέρειας του Λος Άντζελες. Η εργασία του εκεί τον έφερε σε επαφή με νομικά κείμενα και διαδικασίες δικαστηρίου και αποφάσισε να ακολουθήσει μια σταδιοδρομία δικηγόρου. Η ολοκλήρωση αυτού του στόχου απαιτούσε σταθερή απόφαση και σκληρή δουλειά επί χρόνια. Μην έχοντας κάποιο πτυχίο, ο Χάουαρντ έπρεπε να ολοκληρώσει πολλά μαθήματα για να μπορέσει να εισαχθεί στη Νομική. Πήγαινε σε βραδινές τάξεις μαθημάτων, διότι έπρεπε να συνεχίσει να εργάζεται. Ακόμα και στα χρόνια των σπουδών του στη Νομική, συνέχισε να εργάζεται με πλήρη απασχόληση. «Το να εργάζεσαι όλη την ημέρα και να πηγαίνεις στη σχολή το βράδυ και, επιπλέον, να βρίσκεις χρόνο να μελετάς δεν ήταν εύκολο» έγραψε³⁴. «Δεν ήταν ασυνήθιστο για μένα να μελετώ αργά μέσα στη νύχτα»³⁵. Ο Χάουαρντ διατήρησε εκείνο το αυστηρό πρόγραμμα επί πέντε χρόνια και τελικά αποφοίτησε το 1939, τρίτος στην τάξη του.

Ενώσω ο Χάουαρντ ήταν στη Νομική, γεννήθηκαν άλλοι δύο γιοι από την Κλαιρ και εκείνον – ο Τζων το 1936 και ο Ρίτσαρντ το 1938. Χάρη στη δουλειά του Χάουαρντ στην Υπηρεσία ελέγχου πλημμυρών περιφέρειας, η οικογένεια μπόρεσε να αγοράσει ένα μικρό σπίτι.

Επίσκοπος του τομέα Ελ Σερίνο

Το 1940, περίπου έναν χρόνο αφότου αποφοίτησε από τη Νομική ο Χάουαρντ, κλήθηκε να υπηρετήσει ως επίσκοπος του πρόσφατα δημιουργημένου τομέα Ελ Σερίνο στην Καλιφόρνια. Έκπληκτος από αυτή την κλήση, είπε: «Πάντοτε φανταζόμουν τον επίσκοπο σαν μεγαλύτερο σε ηλικία άνθρωπο και ρώτησα πώς θα μπορούσα να είμαι ο πατέρας του τομέα στη νεαρή ηλικία των τριάντα δύο ετών». Η προεδρία πασάλου απάντησε διαβεβαιώνοντάς τον ότι μπορούσε να είναι «αντάξιος της ανάθεσης». Μολονότι ο Χάουαρντ αισθανόταν το μεγάλο βάρος, υποσχέθηκε: «Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ»³⁶. Εκπλήρωσε εκείνη την υπόσχεση με μεγάλη αφοσίωση, έμπνευση και συμπόνια στη διάρκεια των έξι και πλέον ετών υπηρετήσεως ως επίσκοπος.

Ξανά ο Χάουαρντ αντιμετώπισε βαριές απαιτήσεις στο πρόγραμμα και στην ενέργεια που διέθετε, όμως κατάλαβε ότι η υπηρετήσή του τον αντάμειβε με πολλές ευλογίες. «Βρέθηκα να με κατακλύζουν τεράστιες ευθύνες» είπε. «Ήταν ένα λαμπρό έργο και μια σπουδαία ευλογία»³⁷.

Άμεση ανάγκη για τον νέο τομέα ήταν να βρεθεί ένας χώρος συγκεντρώσεων. Η επισκοπική ηγεσία ενοικίασε κάποια δωμάτια σε ένα τοπικό κτήριο και τα μέλη του τομέα άρχισαν να συγκεντρώνουν χρήματα για το δικό τους οίκημα συγκεντρώσεων. Η κατασκευή των κτηρίων της Εκκλησίας σύντομα σταμάτησε εξαιτίας του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όμως τα μέλη του τομέα απένιζαν το μέλλον και εξακολουθούσαν να συγκεντρώνουν χρήματα. Για έναν από τους εράνους, γνωστόν ως «πρόγραμμα κρεμμύδι», πήγαν σε ένα εργοστάσιο όπου έφτιαχναν πίκλες για να κόβουν κρεμμύδια. Η μυρωδιά από τα κρεμμύδια δεν έφευγε από επάνω τους, κάτι που έκανε τον επίσκοπο Χάντερ να παρατηρήσει αστεειεύομενος: «Μπορούσες εύκολα να καταλάβεις στη συγκέντρωση μεταλήψεως αν κάποιος άτομο είχε κόψει κρεμμύδια»³⁸.

Άλλοι έρανοι περιελάμβαναν να τεμαχίζουν λάχανα σε ένα εργοστάσιο ξινολάχανου και συσκευασία και πώληση περισσεύματος δημητριακών για πρωινό. «Ήταν χαρούμενες ημέρες εκείνες, όταν δουλεύαμε μαζί, άνθρωποι κάθε τάξης και ικανοτήτων να

στηρίζουν την επισκοπική ηγεσία για τη συγκέντρωση χρημάτων ώστε να χτιστεί μία κυρίως εκκλησία» θυμόταν ο επίσκοπος Χάουαρντ. «Ο τομέας μας ήταν σαν μία μεγάλη, χαρούμενη οικογένεια»³⁹. Μετά από πολλή υπομονή και θυσίες, ο στόχος για το οίκημα συγκεντρώσεων του τομέα πραγματοποιήθηκε τελικά το 1950, σχεδόν τέσσερα χρόνια αφότου ο Χάουαρντ απαλλάχθηκε των καθηκόντων του ως επίσκοπος.

Το να είναι κάποιος επίσκοπος στη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, παρουσίαζε μοναδικές δυσκολίες. Πολλά άρρενα μέλη του τομέα υπηρετούσαν στον στρατό, αφήνοντας οικογένειες χωρίς συζύγους και πατέρες στο σπίτι. Η έλλειψη ανδρών παρουσίαζε, επίσης, δυσκολίες στο να καλύπτονται οι κλήσεις της Εκκλησίας. Συνεπώς, στη διάρκεια ενός μέρους του χρόνου του ως επίσκοπος, ο Χάουαρντ υπηρετούσε επίσης και ως δάσκαλος προσκόπων. «Είχαμε μια ομάδα πέντε λαμπρών νέων ανδρών οι οποίοι δεν μπορούσαν να παραβλεφθούν» είπε. «Εργάστηκα με τα αγόρια δύο σχεδόν χρόνια και είχαν εξαιρετη πρόοδο»⁴⁰.

Ο Χάουαρντ απαλλάχθηκε των καθηκόντων του ως επίσκοπος στις 10 Νοεμβρίου 1946. «Θα είμαι πάντοτε ευγνώμων για το πρόνομο αυτό και την εκπαίδευση εκείνων των ετών» είπε. Μολονότι η εμπειρία ήταν «δύσκολη από πολλές απόψεις», ο ίδιος και η Κλαίρ «ήμασταν ευγνώμονες για τις αξίες που έφερε στην οικογένειά μας»⁴¹. Εκφράζοντας την ευγνωμοσύνη του για την υπηρετηση του επισκόπου Χάντερ, ένα μέλος του τομέα έγραψε: «Έφερε τα μέλη του μικρού τομέα μας κοντά, σε μία ενωμένη προσπάθεια και μας δίδαξε να επιτυγχάνουμε στόχους που έδειχναν πέρα από αυτό που νομίζαμε εφικτό. Δουλέψαμε μαζί ως τομέας, προσευχηθήκαμε μαζί, παίξαμε μαζί και λατρεύσαμε μαζί»⁴².

Αν και ο Χάουαρντ απαλλάχθηκε το 1946, ο ξεχωριστός δεσμός του με τα μέλη του τομέα Ελ Σερίνο εξακολούθησε. Ο γιος του, Ρίτσαρντ, είπε ότι «έως το τέλος της ζωής του, παρέμεινε σε επαφή με αυτούς και ήξερε πού βρίσκονταν και ποιες ήταν οι συνθήκες της ζωής τους. Όποτε ταξίδευε σε ένα μέρος όπου [ζούσε] ένα από τα μέλη του παλαιού τομέα, επικοινωνούσε μαζί του. Η αγάπη που είχε για τα μέλη του τομέα διήρκεσε σε όλη τη ζωή του»⁴³.

Ανατρέφοντας μια οικογένεια και οικοδομώντας μια σταδιοδρομία

Ο Χάουαρντ και η Κλαιρ Χάντερ ήταν στοργικοί γονείς που δίδαξαν στους γιους τους αξίες, υπευθυνότητα και τη σπουδαιότητα του Ευαγγελίου. Πολύ πριν η Εκκλησία ορίσει το βράδυ της Δευτέρας για οικογενειακή βραδιά, η οικογένεια Χάντερ είχε ξεχωρίσει εκείνη τη βραδιά ως χρόνο για διδασκαλία, αφήγηση ιστοριών, παιχνίδια και να πηγαίνουν όλοι μαζί κάπου. Όταν ταξίδευε η οικογένεια, πήγαιναν μερικές φορές σε ναούς, ώστε να μπορούν ο Τζων και ο Ρίτσαρντ να τελούν εξ υποκαταστάσεως βαπτίσεις για τους νεκρούς. Ο Χάουαρντ και οι γιοι του διασκέδαζαν να φτιάχνουν μακέτες τρένων, να κατασκηνώνουν και να ασχολούνται με άλλες δραστηριότητες στην ύπαιθρο μαζί.

Ο Χάουαρντ εργαζόταν με πλήρες ωράριο και συγχρόνως φοιτούσε στη Νομική όταν γεννήθηκαν ο Τζων και ο Ρίτσαρντ και κλήθηκε ως επίσκοπος όταν ήταν πολύ μικρά – σε ηλικίες τεσσάρων και δύο – επομένως, η οικοδόμηση μιας δυνατής οικογένειας απαιτούσε επιπλέον χρόνο αφοσίωσης από την Κλαιρ. Εκείνη πρόσφερε με χαρά εκείνη την αφοσίωση. «Η επιθυμία μου και η μεγαλύτερη φιλοδοξία μου... ήταν να είμαι καλή σύζυγος, καλή νοικοκυρά και μια πραγματικά καλή μητέρα» είπε. «Εργαστήκαμε σκληρά για να κρατήσουμε τους γιους μας κοντά στην Εκκλησία. Τα αγόρια κι εγώ περάσαμε θαυμάσια μαζί»⁴⁴. Ο Χάουαρντ συχνά επαινούσε την Κλαιρ για την επιρροή και τις θυσίες της στην ανατροφή των γιων τους.

Τα χρόνια που ανέτρεφε μία οικογένεια και υπηρετούσε σε κλήσεις ηγεσίας στην Εκκλησία, ο Χάουαρντ δημιουργούσε επίσης ένα επιτυχημένο δικηγορικό γραφείο. Εργαζόμενος κυρίως με επιχειρηματίες και πελάτες εταιρειών, έγινε ένας ιδιαίτερα σεβαστός δικηγόρος στη Νότια Καλιφόρνια. Εξελέγη για να υπηρετήσει στο διοικητικό συμβούλιο περισσότερων από είκοσι τεσσάρων εταιρειών.

Στο επάγγελμά του, ο Χάουαρντ ήταν γνωστός για την ακεραιότητά του, την σαφήνεια της σκέψης του, τις καθαρές επικοινωνίες του και την αίσθηση αμεροληψίας. Ήταν, επίσης, γνωστός ως «δικηγόρος του λαού» – κάποιος ο οποίος «πάντοτε έδειχνε να έχει τον χρόνο και το ενδιαφέρον να βοηθά τους ανθρώπους στα



Ο Χάουαρντ και η Κλαϊρ Χάντερ με τους γιους τους, Τζων και Ρίτσαρντ

προβλήματά τους»⁴⁵. Ένας δικηγόρος είπε ότι ο Χάουαρντ «νοιαζόταν περισσότερο να βλέπει ότι οι άνθρωποι είχαν τη βοήθεια που χρειάζονταν παρά για την αμοιβή του»⁴⁶.

Πρόεδρος του πασσάλου Πασαντίνα της Καλιφόρνιας

Τον Φεβρουάριο του 1950, ο Πρεσβύτερος Στήβεν Ρίτσαρντς και ο Πρεσβύτερος Χάρολντ Λη της Απαρτίας των Δώδεκα, ταξίδεψαν στην Καλιφόρνια για να χωρίσουν τον γρήγορα αναπτυσσόμενο πάσσαλο Πασαντίνα. Πήραν συνέντευξη από πολλούς αδελφούς στον πάσσαλο, συμπεριλαμβανομένου του Χάουαρντ. Αφού συλλογίστηκαν προσευχόμενοι ποιον θα ήθελε ο Κύριος να υπηρετήσει ως πρόεδρος πασσάλου, τα μεσάνυχτα περίπου κάλεσαν τον Χάουαρντ και του έδωσαν την κλήση. Οι Πρεσβύτεροι Ρίτσαρντς και Λη τού είπαν να κοιμηθεί καλά και τον κάλεσαν νωρίς το άλλο πρωί με την εισήγησή του για συμβούλους. «Γύρισα σπίτι εκείνο το βράδυ, όμως δεν κοιμήθηκα» είπε ο Χάουαρντ. «Η κλήση ήταν συγκλονιστική. Η Κλαϊρ κι εγώ μιλήσαμε πολλή ώρα»⁴⁷.

Όταν υποστηρίχθηκε ο Πρόεδρος Χάντερ και οι σύμβουλοί του, άρχισαν να κάνουν μία εκτίμηση των αναγκών στον πάσσαλο. Υψηλή προτεραιότητα για τη νέα προεδρία πασσάλου ήταν να βοηθήσουν τα μέλη να οικοδομήσουν πνευματική δύναμη. Μία ανησυχία ήταν ότι οι οικογένειες έχαναν σε ενότητα, εν μέρει διότι



Ηγέτες στον πάσσαλο Πασαντίνα, 1950. Από αριστερά προς δεξιά: Ντέικεν Μπρόαντχεντ, πρώτος σύμβουλος στην προεδρία πασσάλου, Χάουαρντ Χάντερ, πρόεδρος, Α. Κέυ Μπέρρυ, δεύτερος σύμβουλος και Έμρον «Τζακ» Τζόουνς, γραφέας.

απασχολούνταν σε τόσες πολλές δραστηριότητες. Όταν οι ηγέτες προσευχήθηκαν και συμβουλευθήκαν ο ένας τον άλλο, είχαν την παρότρυνση να τονίσουν την οικογενειακή βραδιά και να κρατήσουν τα βράδια της Δευτέρας για τις οικογένειες. Όλα τα κτήρια της Εκκλησίας στον πάσσαλο ήταν κλειστά τα βράδια της Δευτέρας και «δεν γίνονταν άλλες εκδηλώσεις που θα συνέπιπταν με εκείνη την ιερή βραδιά» εξήγησε ο Πρόεδρος Χάντερ⁴⁸.

Από τις αρχές της υπηρετήσής του, ο Πρόεδρος Χάντερ και άλλοι πρόεδροι πασσάλου στη Νότια Καλιφόρνια συναντιόνταν με τον Πρεσβύτερο Στήβεν Ρίτσαρντς για να συζητήσουν κάποιο πρόγραμμα σεμιναρίου για μαθητές γυμνασίου. Ο Πρόεδρος Χάντερ θυμόταν: «Ο Πρεσβύτερος Ρίτσαρντς» εξήγησε ότι θα ήθελαν να δοκιμάσουν ένα πείραμα με τάξεις σεμιναρίου νωρίς το πρωί, σε μία περιοχή όπου ο νόμος δεν προνοούσε για χρονο απουσίας [από το σχολείο] για θρησκευτική εκπαίδευση»⁴⁹. Ο Πρόεδρος Χάντερ ορίστηκε πρόεδρος μιας επιτροπής η οποία μελετούσε το εφικτό της ιδέας. Ολοκληρώνοντας τη μελέτη, η επιτροπή σύστησε την εισαγωγή σεμιναρίου νωρίς το πρωί για μαθητές σε τρία γυμνάσια. Ως νέος, ο γιος του Προέδρου Χάντερ, Ρίτσαρντς, συμμετείχε στο πείραμα του σεμιναρίου νωρίς το πρωί. Θυμόταν: «Αναρωτιόμασταν αν κάποιος είχε χάσει το μυαλό του για

να κάνει μάθημα στις 6:00 π.μ., όμως έγινε η αγαπημένη ώρα της ημέρας μας, όπου μπορούσαμε να είμαστε μαζί ως φίλοι της Εκκλησίας και να μαθαίνουμε»⁵⁰. Αυτό το πρόγραμμα σύντομα επεξετάθη σε άλλους μαθητές και ήταν το προοίμιο του προγράμματος σεμιναρίου νωρίς το πρωί για τους νέους της Εκκλησίας.

Στη γενική συνέλευση Οκτωβρίου 1951, η Πρώτη Προεδρία συναντήθηκε με τους προέδρους πασσάλου από τη Νότια Καλιφόρνια για να ανακοινώσουν την επιθυμία τους να οικοδομήσουν ένα ναό στο Λος Άντζελες. Η προοπτική να έχουν έναν ναό κοντά, έδωσε μεγάλη χαρά – και θα απαιτούσε μεγάλες θυσίες, καθώς ζητήθηκε από τα μέλη της Εκκλησίας να συνεισφέρουν 1 εκατομμύριο δολάρια για την κατασκευή του. Όταν ο Πρόεδρος Χάντερ επέστρεψε στην Καλιφόρνια, συναντήθηκε με ηγέτες πασσάλου και τομέα και είπε: «Δώστε στους ανθρώπους την ευκαιρία να λάβουν μεγάλες ευλογίες, συνεισφέροντας γενναιόδωρα για τον ναό»⁵¹. Μέσα σε έξι μήνες, τα μέλη στη Νότια Καλιφόρνια είχαν δεσμευθεί για το ποσό του 1,6 εκατομμυρίων δολαρίων για την οικοδόμηση του ναού ο οποίος αφιερώθηκε το 1956.

Εκτός από τη συνεισφορά κεφαλαίων για τον ναό και άλλα κτήρια της Εκκλησίας, τα μέλη παρείχαν εθελοντική εργασία. Όταν οικοδομήθηκαν τα οικήματα συγκεντρώσεων, ο Πρόεδρος Χάντερ δαπάνησε πολλές ώρες βοηθώντας με φτυάρι, σφυρί ή βούρτσα χρωματίσματος. Επιπλέον, τα μέλη παρείχαν εθελοντική εργασία για προγράμματα πρόνοιας της Εκκλησίας, τα οποία συμπεριλάμβαναν αγροκτήματα πουλερικών, δενδρόκηπους εσπεριδοειδών και κονσερβοποιεία. Επί οκτώ χρόνια ο Πρόεδρος Χάντερ είχε την ανάθεση να συντονίζει το έργο των 12 πασσάλων επί των προγραμμάτων αυτών και συχνά βοηθούσε ο ίδιος στο έργο. «Ποτέ δεν ζήτησε από κανέναν να κάνει κάτι ή να αναλάβει μία εργασία που δεν θα έκανε ο ίδιος» παρατήρησε ένας φίλος⁵². Χρόνια αργότερα, ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, ο Πρεσβύτερος Χάντερ είπε:

«Ποτέ δεν συμμετείχα σε πρόγραμμα πρόνοιας που να μην είναι διασκεδαστικό. Σκαρφάλωσα σε δέντρα και έκοψα λεμόνια, καθάρισα φρούτα, λειτούργησα λέβητες, μετέφερα κιβώτια, ξεφόρτωσα φορτηγά, καθάρισα κονσερβοποιεία και χίλια ένα ακόμα πράγματα, όμως αυτά που θυμάμαι περισσότερο είναι τα γέλια

και τα τραγούδια και την καλή παρέα των ανθρώπων που εργάζονταν στην υπηρεσία του Κυρίου»⁵³.

Τον Νοέμβριο του 1953, ο Πρόεδρος και η αδελφή Χάντερ και άλλα μέλη του πασάλου Πασαντίνα, ταξίδεψαν στον Ναό Μέσα της Αριζόνας για να κάνουν έργο διατάξεων. Στις 14 Νοεμβρίου ήταν τα 46α γενέθλια του Προέδρου Χάντερ και πριν αρχίσει η συγκέντρωση εκείνη την ημέρα, ο πρόεδρος ναού τού ζήτησε να απευθυνθεί σε εκείνους που ήταν συγκεντρωμένοι στην κυρίως εκκλησία. Αργότερα έγραψε για την εμπειρία αυτή:

«Ενώσω μιλούσα στο εκκλησίασμα... μπήκαν στην κυρίως εκκλησία ο πατέρας και η μητέρα μου ντυμένοι στα λευκά. Δεν γνώριζα ότι ο πατέρας μου είχε προετοιμαστεί για τις ευλογίες του ναού, αν και η μητέρα αγωνιούσε γι' αυτό για αρκετό καιρό. Είχα τόσο πολύ συγκινηθεί, ώστε δεν μπορούσα να συνεχίσω να μιλάω. Ο Πρόεδρος Πηρς [ο πρόεδρος ναού] ήρθε πλάι μου και εξήγησε τον λόγο της διακοπής. Όταν ο πατέρας και η μητέρα μου ήρθαν στον ναό εκείνο το πρωί, ζήτησαν από τον πρόεδρο να μην μου αναφέρει ότι ήταν εκεί, διότι ήθελαν να είναι η έκπληξη για τα γενέθλιά μου. Ήταν τα γενέθλια που δεν ξέχασα ποτέ, διότι εκείνη την ημέρα είχαν λάβει την προικοδότησή τους και είχα το πρόνομο να είμαι μάρτυρας της επισφράγισής τους, μετά την οποία επισφραγίστηκα σε αυτούς»⁵⁴.

Περίπου τρία χρόνια αργότερα, οι αιώνιοι δεσμοί τής οικογένειας του Προέδρου Χάντερ ολοκληρώθηκαν όταν η Ντόροθυ επισφραγίστηκε στους γονείς της στον πρόσφατα αφιερωμένο Ναό Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας.

Ως πρόεδρος πασάλου, ο Χάουαρντ ηγήθηκε με αγάπη. Μία γυναίκα η οποία υπηρετούσε σε μία κλήση πασάλου, είπε: «Αισθανόσαστε εκτίμηση, ότι σας ήθελαν και σας χρειάζονταν. ...Έκανε τους ανθρώπους υπεύθυνους όταν λάμβαναν μία κλήση, όμως αν χρειάζονταν τη γνώμη ή τη συμβουλή του, ήταν πάντοτε εκεί. Ξέραμε ότι είχαμε την απόλυτη στήριξη και το ενδιαφέρον του»⁵⁵. Ένας από τους συμβούλους του σημείωσε: «Επαινούσε τους ανθρώπους για τα επιτεύγματά τους και τους άφηνε να εκπληρώσουν τις μεγάλες προσδοκίες τους»⁵⁶. Ένα μέλος του πασάλου που είπε ότι ο Πρόεδρος Χάντερ ήταν ο διδάσκαλος που την είχε επηρεάσει περισσότερο, εξήγησε: «Αυτός ο άνδρας αγαπούσε τους

άλλους, θέτοντάς τους ως ύψιστη προτεραιότητα, ακούγοντας για να καταλάβει και μιλώντας για τις εμπειρίες του σε άλλους»⁵⁷.

Έως το φθινόπωρο του 1959, ο Χάουαρντ Χάντερ είχε προεδρεύσει του πασσάλου Πασσαντένα για περισσότερα από εννέα χρόνια, προσφέροντας υπηρετήση η οποία είχε ευλογήσει τη ζωή χιλιάδων Αγίων των Τελευταίων Ημερών στη Νότια Καλιφόρνια. Η διακονία του σκοπό είχε να επεκταθεί η ευλογία στη ζωή των μελών της Εκκλησίας ανά τον κόσμο.

Απαρτία των Δώδεκα

«Και να δώσεις μαρτυρία για το όνομά μου, ... Και να στείλεις το λόγο μου στα πέρατα τής γης» (Δ&Δ 112:4).

Στις 9 Οκτωβρίου 1959, μεταξύ των συγκεντρώσεων της γενικής συνέλευσης στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ, ο Χάουαρντ έμαθε ότι ο Πρόεδρος ΜακΚέι ήθελε να τον συναντήσει. Πήγε αμέσως στο Κτήριο Διοικήσεως της Εκκλησίας, όπου ο Πρόεδρος ΜακΚέι τον χαιρέτισε θερμά και είπε: «Πρόεδρε Χάντερ..., ο Κύριος μίλησε. Καλείσαι να είσαι ένας από τους ειδικούς μάρτυρες του και αύριο θα υποστηριχθείς ως μέλος του Συμβουλίου των Δώδεκα»⁵⁸. Σχετικά με την εμπειρία εκείνη ο Χάουαρντ έγραψε:

«Δεν μπορώ να επιχειρήσω να εξηγήσω το συναίσθημα που με κατέκλυσε. Δάκρυα ήρθαν στα μάτια μου και δεν μπορούσα να μιλήσω. Ποτέ δεν ένιωσα τόση απόλυτη ταπεινοφροσύνη, όσο όταν κάθισα εκεί, παρόντος αυτού του σπουδαίου, γλυκού, καλοσυνάτου ανθρώπου – του προφήτη του Κυρίου. Μου είπε πόσο μεγάλη χαρά θα έφερνε αυτό στη ζωή μου, η θαυμάσια συναναστροφή με τους αδελφούς και πως στο εξής η ζωή και ο χρόνος μου θα αφιερώνονταν ως υπηρετή του Κυρίου και ότι στο εξής θα ανήκα στην Εκκλησία και σε όλο τον κόσμο. ... Έβαλε τα χέρια του γύρω μου και με διαβεβαίωσε ότι ο Κύριος θα με αγαπούσε και θα είχα την υποστηρικτική εμπιστοσύνη της Πρώτης Προεδρίας και του Συμβουλίου των Δώδεκα. ... [Του είπα] ότι ευχαρίστως θα έδινα από τον χρόνο, τη ζωή μου και όλα όσα διέθετα στην υπηρετήση αυτή»⁵⁹.

Όταν ο Χάουαρντ έφυγε από το γραφείο του Προέδρου ΜακΚέι, πήγε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του και τηλεφώνησε στην Κλαιρ η οποία βρισκόταν στο Πρόβο, όπου είχε πάει να επισκεφθεί τον



Η Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων το 1965. Καθισμένοι από αριστερά προς τα δεξιά: Έζρα Ταφτ Μπένσον, Μαρκ Πήτερσεν (στο μπράτσο της πολυθρόνας), Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ (πρόεδρος απαρτίας) και Λεϊκράντ Ρίτσαρντς. Όρθιοι από αριστερά προς τα δεξιά: Γκόρντον Χίνκλι, Ντέλμπερτ Στέιπλυ, Τόμας Μόνσον, Σπένσερ Κίμπαλ, Χάρολντ Λη, Μάριον Ρόμνυ, Ρίτσαρντ Έβανς και Χάουαρντ Χάντερ.

γιο τους Τζων, τη σύζυγο και το μωρό τους. Στην αρχή ο Χάουαρντ δεν μπορούσε καν να μιλήσει. Όταν τελικά είπε στην Κλαιρ για την κλήση, τους συνεπήρε μεγάλη συγκίνηση.

Την επόμενη ημέρα, στη συγκέντρωση πρωινού Σαββάτου της γενικής συνέλευσης, ο Χάουαρντ Ουίλλιαμ Χάντερ υποστηρίχθηκε ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων. «Αισθάνθηκα... το βάρος του κόσμου στους ώμους μου» είπε για εκείνη την εποχή. «Καθώς προχωρούσε η συνέλευση, αισθανόμουν πολύ άβολα και αναρωτιόμουν αν ποτέ θα μπορούσα να αισθανθώ ότι αυτή ήταν η σωστή θέση για μένα»⁶⁰.

Ο Πρόεδρος ΜακΚέι κάλεσε τον Πρεσβύτερο Χάντερ να μιλήσει στη συγκέντρωση απογεύματος Κυριακής στη συνέλευση. Αφού έκανε μία σύντομη επανεξέταση της ζωής του και έδωσε τη μαρτυρία του, είπε:

«Δεν απολογούμαι για τα δάκρυα που έρχονται στα μάτια μου σε αυτή την περίπτωση, διότι πιστεύω ότι βλέπω φίλους, τους αδελφούς και τις αδελφές μου στην Εκκλησία, των οποίων η καρδιά

χτυπά όπως και η δική μου σήμερα, με ενθουσιασμό για το Ευαγγέλιο και την υπηρετήση στους άλλους.

»Πρόεδρε ΜακΚέι... αποδέχομαι χωρίς επιφύλαξη την κλήση που μου δώσατε και είμαι πρόθυμος να αφιερώσω τη ζωή μου και όλα όσα έχω για την υπηρετήση αυτή. Η αδελφή Χάντερ συμπράττει με εμένα στην υπόσχεση αυτή»⁶¹.

Ο Πρεσβύτερος Χάντερ χειροτονήθηκε Απόστολος στις 15 Οκτωβρίου 1959. Σε ηλικία 51 ετών, ήταν το νεότερο μέλος των Δώδεκα, ο μέσος όρος ηλικίας των οποίων τότε ήταν σχεδόν 66 έτη.

Για τους επόμενους 18 μήνες, ο Πρεσβύτερος Χάντερ ταξίδευε τακτικά μεταξύ Καλιφόρνιας και Γιούτας καθώς ολοκλήρωνε το απαραίτητο έργο της πρακτικής του στη νομική και προετοίμαζε τη μετακόμισή του. Ένας από τους πελάτες του είπε ότι «Η Εκκλησία θα πρέπει να είχε κάνει μια πολύ ελκυστική προσφορά», ώστε να τον δελεάσει και να εγκαταλείψει μία τόσο επιτυχημένη πρακτική στην νομική. Αναφορικά με αυτό, ο Πρεσβύτερος Χάντερ έγραψε στο ημερολόγιό του:

«Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν γιατί άτομα της πίστης μας ανταποκρίνονται σε κλήσεις να υπηρετήσουν ή τη δέσμευση που αναλαμβάνουμε να τα δώσουμε όλα. ...Απόλαυσα ολοκληρωτικά την πρακτική στη νομική, όμως αυτή η κλήση που ήρθε σε εμένα θα επισκιάσει κατά πολύ την επιδίωξη του επαγγέλματος ή το χρηματικό κέρδος»⁶².

Η αποστολική διακονία του Πρεσβυτέρου Χάντερ θα διαρκούσε περισσότερο από 35 χρόνια και κατά το διάστημα εκείνο θα ταξίδευε σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου για να πραγματοποιήσει την επιφόρτισή του ως ειδικού μάρτυρα του Ιησού Χριστού (βλέπε Δ&Δ 107:23).

Η Γενεαλογική Εταιρεία της Γιούτας

«Ας... προσφέρουμε, λοιπόν..., προς τον Κύριο... ένα βιβλίο που να περιέχει τις καταγραφές των νεκρών μας, το οποίο να είναι άξιο κάθε αποδοχής» (Δ&Δ 128:24).

Το 1964, η Πρώτη Προεδρία όρισε τον Πρεσβύτερο Χάντερ να είναι πρόεδρος της Γενεαλογικής Εταιρείας της Εκκλησίας, η οποία ήταν τότε γνωστή ως η Γενεαλογική Εταιρεία της Γιούτας.

Εκείνη η οργάνωση ήταν ο πρόδρομος του Τμήματος Οικογενειακής Ιστορίας της Εκκλησίας. Σκοπός της ήταν να συγκεντρώσει, να διατηρήσει και να μοιραστεί πληροφορίες γενεαλογίας με όλο τον κόσμο. Ο Πρεσβύτερος Χάντερ προήδρευσε της εταιρείας επί οκτώ έτη και κατά τη διάρκεια εκείνου του χρόνου επέβλεπε αλλαγές με μακροχρόνια οφέλη για την πίστευση, βελτίωση και επέκταση του έργου οικογενειακής ιστορίας.

Έως το 1969, η οργάνωση είχε συγκεντρώσει «περισσότερα από 670.000 ρολά μικροφίλμ, που αντιπροσώπευαν το αντίστοιχο τριών εκατομμυρίων τόμων, 300 σελίδων έκαστος». Είχε, επίσης, συλλέξει «έξι εκατομμύρια ολοκληρωμένα αρχεία υλικού γενεαλογικού ενδιαφέροντος οικογενειακών ομάδων, ευρετήριο καρτών αρχείου για 36 εκατομμύρια άτομα και μία συλλογή περισσότερων από 90.000 τόμων βιβλίου»⁶³. Κάθε εβδομάδα, περίπου 1.000 ρολά μικροφίλμ προστίθεντο από όλο τον κόσμο. Η επεξεργασία εκείνου του υλικού γενεαλογικού ενδιαφέροντος και το να γίνει προσιτό –τόσο για έρευνα, όσο και για έργο ναού– ήταν ένα τεράστιο έργο. Υπό την ηγεσία του Πρεσβυτέρου Χάντερ, η Γενεαλογική Εταιρεία άρχισε να χρησιμοποιεί τις τελευταίες τεχνολογίες των υπολογιστών για βοήθεια στο έργο. Ένας συγγραφέας παρατήρησε ότι η εταιρεία έγινε «διάσημη στον κόσμο μεταξύ των επαγγελματικών οργανώσεων για τις προοδευτικές δραστηριότητές της στην τήρηση υλικού γενεαλογικού ενδιαφέροντος»⁶⁴.

Ο Πρεσβύτερος Χάντερ απηλλάγη των καθηκόντων του ως πρόεδρο της Γενεαλογικής Εταιρείας το 1972. Συνοψίζοντας τον αντίκτυπο που είχαν οι προσπάθειές του, ο Πρεσβύτερος Ρίτσαρντ Σκοτ είπε: «Αφιέρωσε σημαντικό μέρος της ζωής του σε εκείνο το έργο και έθεσε τα θεμέλια και την κατεύθυνση, από τα οποία η Εκκλησία δρέπει ακόμα καρπούς»⁶⁵.

Το Πολιτιστικό Κέντρο Πολυνησίας

«Ακούστε σεις λαοί μακρινοί. Και σεις που βρίσκεστε επάνω στα νησιά τής θάλασσας, ακούστε όλοι μαζί» (Δ&Δ 1:1).

Το 1965, η Πρώτη Προεδρία διόρισε τον Πρεσβύτερο Χάντερ πρόεδρο και πρόεδρο διοικητικού συμβουλίου του Πολιτιστικού Κέντρου Πολυνησίας στο Λέι της Χαβάης. Εκείνη την εποχή το κέντρο ήταν ανοικτό μόνο για 15 μήνες και αντιμετώπιζε πολλές

δυσκολίες. Η τουριστική επισκεψιμότητα ήταν μικρή και οι άνθρωποι είχαν διαφορετικές απόψεις σχετικά με τους αντικειμενικούς στόχους και τα προγράμματα του κέντρου. Μία εβδομάδα μετά το διορισμό του, ο Πρεσβύτερος Χάντερ, πήγε στο Λέι και άρχισε μία προσεκτική μελέτη των δυνατοτήτων και των αναγκών του κέντρου.

Υπό την ηγεσία του Πρεσβυτέρου Χάντερ, το Πολιτιστικό Κέντρο Πολυνησίας έγινε ένας από τους δημοφιλέστερους πόλους έλξης τουριστών στη Χαβάη, ελκύνοντας σχεδόν ένα εκατομμύριο επισκέπτες το 1971. Ο Πρεσβύτερος Χάντερ επέβλεψε, επίσης, μία ευρεία επέκταση του κέντρου και των προγραμμάτων του. Επίσης σημαντικό, κατά τα λεγόμενα του Πρεσβυτέρου Χάντερ, ήταν ότι το κέντρο παρείχε εργασία η οποία επέτρεψε σε «χιλιάδες φοιτητές από τον Νότιο Ειρηνικό [να] βοηθηθούν στο να λάβουν μόρφωση, οι περισσότεροι των οποίων [διαφορετικά] δεν θα μπορούσαν να φύγουν από τα νησιά τους για να πάνε σχολείο»⁶⁶.

Αφού προήδρευσε του Πολιτιστικού Κέντρου Πολυνησίας επί 12 έτη, ο Πρεσβύτερος Χάντερ απηλλάγη των καθηκόντων του, το 1976. Η υπηρετήσή του ως πρόεδρος βοήθησε να εκπληρωθούν τα λόγια του Προέδρου Ντέηβιντ ΜακΚέι, ο οποίος είπε το 1955 ότι το μικρό χωριό του Λέι είχε τη δυνατότητα να γίνει «ένας παράγοντας ιεραποστολού, επηρεάζοντας όχι χιλιάδες, όχι δεκάδες χιλιάδες, αλλά εκατομμύρια ανθρώπους οι οποίοι θα έρχονται επιζητώντας να μάθουν ποια είναι αυτή η πόλη και ποια η σημασία της»⁶⁷.

Ιστορικός της Εκκλησίας

«Είναι καθήκον του γραμματέα του Κυρίου, τον οποίο εκείνος έχει διορίσει, να τηρεί χρονικό, και γενικό αρχείο της εκκλησίας για όλα όσα συμβαίνουν στη Σιών» (Δ&Δ 85:1).

Τον Ιανουάριο του 1970, ο Πρόεδρος Ντέηβιντ ΜακΚέι απεβίωσε και ο Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ ξεχωρίστηκε ως νέος Πρόεδρος της Εκκλησίας. Ο Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ είχε υπηρετήσει ως Ιστορικός της Εκκλησίας τα προηγούμενα 49 χρόνια και όταν έγινε Πρόεδρος της Εκκλησίας, ο Πρεσβύτερος Χάντερ κλήθηκε να τον διαδεχθεί σε εκείνη την ανάθεση. «Ο Πρόεδρος Σμιθ υπήρξε ο ιστορικός της Εκκλησίας επί τόσα πολλά χρόνια, ώστε δεν μπορούσα καν να φανταστώ τον εαυτό μου στη θέση εκείνη» είπε⁶⁸.



Το Κέντρο Ιερουσαλήμ του Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ για Σπουδές Εγγύς Ανατολής

Ο Πρεσβύτερος Χάντερ προσέγγισε αυτή τη νέα ευθύνη με τον συνηθισμένο ζήλο του. «Η ανάθεση, όπως δίνεται από τον Κύριο μέσω αποκάλυψης είναι τρομακτικά δύσκολη – τόσο στην πραγματοποίηση του έργου της συλλογής και γραφής, όσο και στο να μπορούν να χρησιμοποιήσουν το υλικό τα μέλη της Εκκλησίας» είπε⁶⁹. Το *The Church News* ανέφερε ότι ο Ιστορικός της Εκκλησίας ήταν «υπεύθυνος για την τήρηση όλων των αρχείων της Εκκλησίας, συμπεριλαμβανομένων πρακτικών, αρχείων ναού, όλων των διατάξεων, πατριαρχικών ευλογιών και... της τρέχουσας σύνταξης της ιστορίας της Εκκλησίας»⁷⁰.

Το 1972, μέλη των Δώδεκα απηλλάγησαν από μερικά από τα βαριά διοικητικά καθήκοντά τους, ώστε να μπορούν να αφιερώσουν περισσότερο χρόνο στην αποστολική διακονία τους. Ως μέρος εκείνης της αλλαγής, ο Πρεσβύτερος Χάντερ απηλλάγη των καθηκόντων του ως Ιστορικός της Εκκλησίας, ωστόσο διατήρησε συμβουλευτικό ρόλο στο Τμήμα Ιστορίας της Εκκλησίας. «Αυτό με αφήνει σε μία θέση καθοδήγησης, όμως με ελαφρύνει από το επιχειρησιακό κομμάτι» έγραψε⁷¹. Εξακολούθησε τον συμβουλευτικό ρόλο του έως το 1978.

Υπηρετήση στους Αγίους Τόπους

Ο Χάουαρντ Χάντερ ανέπτυξε μια ξεχωριστή αγάπη για τους Αγίους Τόπους όταν ταξίδεψε εκεί με την οικογένειά του το 1958 και το 1960. Κατά την υπηρετήσή του ως Απόστολος, επέστρεψε εκεί περισσότερο από είκοσι τέσσερις φορές. «Η επιθυμία του να βρεθεί εκεί όπου περπάτησε και δίδαξε ο Σωτήρας έμοιαζε αδύνατον να ικανοποιηθεί» είπε ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ της Απαρτίας των Δώδεκα⁷².

Ιδιαίτερα ενήμερος για τις εχθροπραξίες στην περιοχή, ο Πρεσβύτερος Χάντερ μετέφερε ένα μήνυμα αγάπης και ειρήνης. «Τόσο οι Ιουδαίοι, όσο και οι Άραβες είναι παιδιά του Πατέρα μας» είπε. «Είναι εξίσου τέκνα της υποσχέσεως και ως εκκλησία δεν τασσόμαστε υπέρ της μιας ή της άλλης πλευράς. Έχουμε αγάπη και ενδιαφέρον για την καθεμιά πλευρά. Ο σκοπός του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, είναι να φέρει αγάπη, ενότητα και αδελφοσύνη στον ανώτατο βαθμό»⁷³.

Μεταξύ 1972 και 1989, ο Πρεσβύτερος Χάντερ ολοκλήρωσε αναθέσεις-κλειδιά για δύο σημαντικά προγράμματα στην Ιερουσαλήμ: το Όρσον Χάιντ Μεμόριαλ Γκάρντεν και το Κέντρο Ιερουσαλήμ Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ (Π.Μ.Γ.) για Σπουδές Εγγύς Ανατολής. Νωρίς στην ιστορία της Εκκλησίας –το 1841– ο Πρεσβύτερος Όρσον Χάιντ της Απαρτίας των Δώδεκα, πρόσφερε μία προσευχή αφιερώσεως στο Όρος των Ελαιών, ανατολικά της Ιερουσαλήμ. Το 1972 η Πρώτη Προεδρία ζήτησε από τον Πρεσβύτερο Χάντερ να αρχίσει να αναζητά πιθανές τοποθεσίες για την κατασκευή του μνημείου Όρσον Χάιντ στην Ιερουσαλήμ. Το 1975 η πόλη της Ιερουσαλήμ πρόσφερε τη δυνατότητα δημιουργίας αυτού που τελικά θα γινόταν το Όρσον Χάιντ Μεμόριαλ Γκάρντεν, κτισμένο στο Όρος των Ελαιών.

Τα επόμενα χρόνια, ο Πρεσβύτερος Χάντερ ταξίδεψε πολλές φορές στην Ιερουσαλήμ για να διαπραγματευθεί συμβόλαια για το μνημείο και να επιβλέψει τα σχέδια και την οικοδόμηση. Το έργο ολοκληρώθηκε το 1979 και αφιερώθηκε εκείνον τον χρόνο από τον Πρόεδρο Σπένσερ Κίμπαλ. Μετά τη διεύθυνση των συγκεντρώσεων αφιερώσεως, ο Πρεσβύτερος Χάντερ εξέφρασε την



Ο Πρόεδρος Χάντερ στο Κέντρο Ιερουσαλήμ Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ για Σπουδές Εγγύς Ανατολής, προτού αφιερώσει το κέντρο.

πεποίθησή του ότι το μνημείο «θα έχει μεγάλο αντίκτυπο προς το καλό, στέλνοντας παντού μία θετική εικόνα της Εκκλησίας»⁷⁴.

Πριν ακόμα ολοκληρωθεί το Όρσον Χάντ Μεμόριαλ Γκάρντεν, ο Πρεσβύτερος Χάντερ αναζητούσε μία τοποθεσία όπου η Εκκλησία θα μπορούσε να κτίσει ένα κέντρο για το πρόγραμμα σπουδών εξωτερικού του Π.Μ.Γ. Το κέντρο θα μπορούσε, επίσης, να διαθέτει έναν χώρο συγκεντρώσεων για μέλη από τον κλάδο Ιερουσαλήμ. Η επίβλεψη αυτού του έργου θα ήταν μία από τις πολυπλοκότερες, λεπτές αναθέσεις στη διακονία του Πρεσβυτέρου Χάντερ.

Οι ηγέτες της Εκκλησίας επέλεξαν μία τοποθεσία, όμως η έγκριση για τη μίσθωση της γης και των σχεδίων οικοδόμησης απαίτησε σχεδόν πέντε χρόνια, κάτι που ο Πρεσβύτερος Χάντερ περιέγραψε ως «ατελείωτο έργο»⁷⁵. Μετά από εκτεταμένες συζητήσεις και διαβουλεύσεις, η ισραηλινή κυβέρνηση επέτρεψε να προχωρήσει η κατασκευή του κέντρου.

Έως τον Μάιο του 1988, η κατασκευή είχε σχεδόν ολοκληρωθεί και ήταν έτοιμη να υπογραφεί η μίσθωση. Έως τότε ο Χάουαρντ Χάντερ υπηρετούσε ως αναπληρωτής Πρόεδρος των Δώδεκα. Τον προηγούμενο χρόνο είχε υποβληθεί σε σοβαρή χειρουργική

επέμβαση στη ράχη και δεν μπορούσε να περπατήσει, ωστόσο πήγε αεροπορικώς στην Ιερουσαλήμ για την υπογραφή της μίσθωσης. Ενόσω βρισκόταν εκεί, φοιτητές του Π.Μ.Γ. και μέλη του κλάδου Ιερουσαλήμ έδωσαν μία μικρή δεξίωση για να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους. Μία ιστορία του κλάδου μιλά για αυτή τη συγκινητική σκηνή στην αρχή της δεξίωσης: «Σε ανάρρωση ακόμα από την επέμβαση στη ράχη του, ο Πρόεδρος Χάντερ μπήκε από την κυρία είσοδο με το αναπηρικό καροτσάκι που έσπρωχνε ο Πρόεδρος [Τζέφφρυ] Χόλλαντ τού [Πανεπιστημίου Μπρίγκκαμ Γιανγκ] καθώς η χορωδία τους καλωσόριζε, τραγουδώντας το “Η άγια πόλη”»⁷⁶. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλα του Προέδρου Χάντερ.

Τον Μάιο του 1989, ο Πρόεδρος Χάντερ επέστρεψε στην Ιερουσαλήμ για να αφιερώσει το κέντρο. Αυτή η προσευχή αφιερώσεως ήταν το επιστέγασμα μιας δεκαετίας εξαιρετικά έντονων προσπαθειών από τον ίδιο και άλλους και να κάνουν το Κέντρο Ιερουσαλήμ από ελπίδα, πραγματικότητα. «Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ... ήταν το νήμα που δεν κόπηκε ποτέ και ο στοργικός φύλακας του πύργου για το έργο αυτό, από τον καιρό που ήταν μόνο ένα όνειρο» είπε ο Πρεσβύτερος Τζέφφρυ Χόλλαντ⁷⁷. Στην προσευχή αφιερώσεως, ο Πρόεδρος Χάντερ είπε:

«Αυτό το κτήριο... κατασκευάστηκε για τη στέγαση εκείνων που σε αγαπούν και επιζητούν να μάθουν για εσένα και να ακολουθήσουν στα βήματα του Υιού σου, του Σωτήρος και Λυτρωτή μας. Είναι ωραίο από κάθε άποψη και η ωραιότητά του είναι χαρακτηριστική αυτού που αντιπροσωπεύει. Ω Πατέρα, σε ευχαριστούμε για το προνόμιο να οικοδομήσουμε αυτόν τον οίκο προς εσέ, προς όφελος και μάθηση των υιών και των θυγατέρων σου»⁷⁸.

Η επεκτεινόμενη Εκκλησία

«Η Σιών πρέπει να επαυξηθεί και κατά την ομορφιά και κατά την αγιότητα. Τα όριά της πρέπει να επεκταθούν, οι πάσσαλοί της πρέπει να ενισχυθούν» (ΔεΔ 82:14).

Όταν ο Χάουαρντ Χάντερ κλήθηκε ως Απόστολος το 1959, υπήρχαν περίπου 1,6 εκατομμύρια μέλη στην Εκκλησία. Κατά τις επόμενες δεκαετίες, έπαιξε ρόλο-κλειδί στην πρωτοφανή ανάπτυξη της Εκκλησίας ανά τον κόσμο. Εκατοντάδες σαββατοκύριακα ταξίδευε σε πασσάλους για να ενδυναμώσει μέλη και να καλέσει νέους ηγέτες.

Συναντιόταν, επίσης, με κυβερνητικούς αξιωματούχους σε πολλά κράτη, βοηθώντας να ανοίξουν πόρτες για ιεραποστολικό έργο.

Έως το 1975, το σύνολο των μελών είχε αυξηθεί στα 3,4 εκατομμύρια περίπου και αυξανόταν ιδιαίτερα γρήγορα στη Λατινική Αμερική. Αργότερα εκείνον τον χρόνο, ανατέθηκε στον Πρεσβύτερο Χάντερ και στον Πρεσβύτερο Τόμας Φίανς να χωρίσουν 5 πασσάλους στην Πόλη του Μεξικού. Αφού συναντήθηκε με ηγέτες στην περιοχή και επανεξέτασε πληροφορίες από τους προέδρους πασσάλου, ο Πρεσβύτερος Χάντερ κατήυθνε την οργάνωση των 15 πασσάλων από εκείνους τους 5 πασσάλους – μέσα σε ένα σαββατοκύριακο⁷⁹. Τονίζοντας ξανά την κατάσταση, έγραψε: «Αμφιβάλλω αν υπήρξε ποτέ τόσο μαζική οργάνωση στην Εκκλησία και ήμασταν κουρασμένοι όταν πια επιστρέψαμε»⁸⁰.

Κλαιρ, μία αφοσιωμένη σύντροφος

«Η σύζυγός μου υπήρξε μία γλυκιά και στοργική σύντροφος» είπε ο Πρεσβύτερος Χάντερ όταν κλήθηκε στην Απαρτία των Δώδεκα, το 1959⁸¹. Επί πολλά έτη, η Κλαιρ συνόδευε συνήθως τον Πρεσβύτερο Χάντερ στα ταξίδια του ως Απόστολος. Ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον θυμόταν μια φορά όταν παρατήρησε την Κλαιρ να δείχνει την αγάπη της για τα παιδιά στην Τόνγκα: «Επαιρνε στην αγκαλιά της εκείνα τα γλυκά μικρά παιδιά της Τόνγκα και έβαζε από ένα στα γόνατά της καθώς τους μιλούσε... και κατόπιν εξηγούσε στους δασκάλους της Προκαταρκτικής πόσο ευλογημένοι και προνομιούχοι ήταν που είχαν την ευκαιρία να διδάσκουν τόσο πολύτιμα μικρά παιδιά. Γνώριζε την αξία μιας ανθρώπινης ψυχής»⁸².

Σε μία συνέντευξη το 1974, ο Πρεσβύτερος Χάντερ είπε για την Κλαιρ: «Σε όλη τη διάρκεια του γάμου μας... στεκόταν πάντα δίπλα μου με αγάπη, έγνοια για εμένα και ενθάρρυνση. ... Ήταν σπουδαία στήριξη»⁸³.

Κατά την εποχή εκείνης της συνέντευξης, η Κλαιρ είχε αρχίσει να αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα υγείας. Αρχικά είχε σοβαρές κεφαλαλγίες και περιστασιακά απώλεια μνήμης και αποπροσανατολισμό. Αργότερα υπέστη κάποια μικρά εγκεφαλικά που τη δυσκόλεψαν να μιλά ή να χρησιμοποιεί τα χέρια της. Όταν έφθασε στο σημείο να χρειάζεται διαρκή φροντίδα, ο Πρεσβύτερος Χάντερ ήταν αποφασισμένος να παράσχει ό,τι περισσότερο



Χάουαρντ και Κλαιρ Χάντερ

μπορούσε, εκπληρώνοντας συγχρόνως τις υποχρεώσεις του ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα. Βρήκε κάποιο άτομο να μένει με την Κλαιρ την ημέρα, όμως εκείνος την φρόντιζε το βράδυ. Ο Πρεσβύτερος Χάντερ είχε και κάποια δικά του προβλήματα υγείας εκείνα τα χρόνια, συμπεριλαμβανομένης μιας καρδιακής προσβολής το 1980.

Η Κλαιρ υπέστη μία εγκεφαλική αιμορραγία το 1981 και άλλη μία το 1982. Η δεύτερη την άφησε τόσο ανήμπορη, ώστε οι γιατροί επέμειναν να μπει σε κάποιο κέντρο φροντίδας, ώστε να έχει τη σωστή ιατρική περίθαλψη. Παρέμεινε στο κέντρο τους τελευταίους 18 μήνες της ζωής της. Εκείνο το διάστημα, ο Πρόεδρος Χάντερ την επισκεπτόταν τουλάχιστον μία φορά την ημέρα, εκτός και αν ταξίδευε σε αναθέσεις της Εκκλησίας. Αν και η Κλαιρ δεν τον αναγνώριζε τις περισσότερες φορές, εκείνος εξακολουθούσε να της μιλά για την αγάπη του και να βεβαιώνεται ότι ήταν άνετα. Ένας εγγονός είπε: «Ανυπομονούσε πάντα να τη δει, να είναι στο πλευρό της και να τη φροντίζει»⁸⁴. Ενθυμούμενος τη φροντίδα για τη μητέρα του, ο Ρίτσαρντ Χάντερ έγραψε:

«Η μητέρα μου είχε την καλύτερη δυνατή φροντίδα στα τελευταία χρόνια της, διότι τη φρόντιζε ο μπαμπάς. Όλη η οικογένεια παρακολουθούσε με δέος και σεβασμό καθώς εκείνος είχε

αναλάβει τον ρόλο να της παρέχει φροντίδα. ...Θυμάμαι το βάρος της απόφασης που ανέλαβε, όταν ο γιατρός τον προειδοποίησε [πως] θα ήταν ίσως το χειρότερο που θα μπορούσε να της συμβεί, αν έμενε στο σπίτι και δεν εισαγόταν σε ειδικευμένη κλινική. Αν παρέμενε στο σπίτι, πιθανότατα εκείνος θα πέθαινε στην προσπάθειά του να την φροντίσει, εξαιτίας των δικών του σωματικών περιορισμών. Τότε εκείνη θα έμενε μόνη να φροντίσει τον εαυτό της. Η αφοσίωσή του για εκείνη είναι ένα από τα πράγματα που η οικογένειά μας θα θυμάται με τρυφερότητα»⁸⁵.

Η Κλαιρ απεβίωσε στις 9 Οκτωβρίου 1983. Έχοντας παρακολουθήσει τη φροντίδα του Πρεσβύτερου Χάντερ καθώς η Κλαιρ υπέφερε περισσότερο από 10 χρόνια από την αρρώστια της, ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ είπε: «[Η] τρυφερότητα η οποία ήταν προφανής στην επικοινωνία τους ήταν βαθιά συγκινητική και σε άγγιζε συναισθηματικά. Ποτέ δεν έχω ξαναδεί τέτοιο παράδειγμα αφοσίωσης συζύγου προς τη σύζυγό του»⁸⁶.

Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα

Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ απεβίωσε τον Νοέμβριο του 1985 και τον διαδέχθηκε ο Έζρα Ταφτ Μπένσον ως Πρόεδρος της Εκκλησίας. Ο Μάριον Ρόμνυ έγινε Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα, επειδή ήταν το γηραιότερο μέλος της απαρτίας. Εξαιτίας της επισφαλούς υγείας του Προέδρου Ρόμνυ, ο Πρεσβύτερος Χάντερ, ο οποίος ήταν ο επόμενος σε αρχαιότητα, ξεχωρίστηκε ως Αναπληρωματικός Πρόεδρος των Δώδεκα. Έγινε Πρόεδρος των Δώδεκα τον Ιούνιο του 1988, δύο περίπου εβδομάδες μετά τον θάνατο του Προέδρου Ρόμνυ.

Ο Πρόεδρος Χάντερ υπηρέτησε ως Αναπληρωματικός Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα επί οκτώμισι έτη. Κατά το διάστημα εκείνο, η ανά τον κόσμο διακονία των Δώδεκα εξακολούθησε να εξαπλώνεται καθώς η Εκκλησία αυξήθηκε σε αριθμό μελών, από 5,9 σε 8,7 εκατομμύρια, με τομείς ή κλάδους σε 149 έθνη και επικράτειες. «Είναι μία συναρπαστική εποχή στην ιστορία της Εκκλησίας» είπε ο Πρόεδρος Χάντερ το 1988. «Σήμερα, η πρόοδος δεν είναι αρκετά ταχεία. Θα πρέπει να τρέξουμε για να συνεχίσουμε το έργο και να το προωθήσουμε»⁸⁷. Εκπληρώνοντας

την ευθύνη να δώσει μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό και να οικοδομήσει την Εκκλησία ανά τον κόσμο, ο Πρόεδρος Χάντερ καθοδηγούσε με το παράδειγμά του. Ταξίδεψε σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες και σε περισσότερα από 25 άλλα έθνη κατά την υπηρετήσή του ως Πρόεδρος των Δώδεκα.

Ο Πρόεδρος Χάντερ συνέχισε τις προσπάθειές του παρά τις πολλές αναποδιές με την υγεία του. Το 1986 υπεβλήθη σε εγχείρηση ανοικτής καρδιάς και το 1987 υπεβλήθη σε εγχείρηση στη ράχη. Μολονότι υπήρξε ίαση στη ράχη του, δεν μπορούσε να περπατήσει εξαιτίας ζημιάς στα νεύρα και άλλων επιπλοκών. Εκείνο τον Οκτώβριο, καθόταν σε μια αναπηρική καρέκλα κατά την ομιλία του στη γενική συνέλευση. «Συγχαρήστε με αν παραμένω καθισμένος καθώς παρουσιάζω αυτές τις λιγοστές παρατηρήσεις» άρχισε. «Δεν είναι από δική μου επιλογή που μιλάω από αναπηρική καρέκλα. Παρατηρώ ότι οι υπόλοιποι από εσάς δείχνετε να σας ευχαριστεί που κάθεστε κατά τη συνέλευση, έτσι θα ακολουθήσω το παράδειγμά σας»⁸⁸.

Αποφασισμένος να χρησιμοποιήσει ξανά τα πόδια του, ο Πρόεδρος Χάντερ ξεκίνησε ένα εντατικό πρόγραμμα φυσικοθεραπείας. Κατά την επόμενη γενική συνέλευση, τον Απρίλιο του 1988, περπάτησε αργά προς τον άμβωνα με έναν περιπατητή. Τον Δεκέμβριο χρησιμοποίησε περιπατητή για να παρευρεθεί στην εβδομαδιαία συγκέντρωση ναού της Πρώτης Προεδρίας και των Δώδεκα, πρώτη φορά σε περισσότερο από έναν χρόνο που δεν είχε έρθει επάνω σε αναπηρική καρέκλα. «Όταν μπήκα στην αίθουσα συμβουλίου, οι αδελφοί σηκώθηκαν και χειροκρότησαν» είπε. «Είναι η πρώτη φορά που άκουσα χειροκροτήματα μέσα στον ναό. ... Οι περισσότεροι γιατροί μου έλεγαν ότι δεν θα μπορούσα ποτέ ξανά να σταθώ όρθιος ή να περπατήσω, όμως δεν είχαν λάβει υπόψη τους τη δύναμη της προσευχής»⁸⁹.

Τον Απρίλιο του 1990, καθώς έκλεινε μία συγκέντρωση της Απαρτίας των Δώδεκα, ο Πρόεδρος Χάντερ ρώτησε: «Έχει κάποιος να πει κάτι που δεν είναι στην ημερήσια διάταξη;» Όταν δεν μίλησε κανείς, ανηγγείλε: «Λοιπόν..., εάν δεν έχει κανείς να πει κάτι, σκέφθηκα να σας πω ότι πρόκειται να παντρευτώ σήμερα το απόγευμα». Ένα μέλος των Δώδεκα είπε ότι η αναγγελία προκάλεσε τόση έκπληξη, ώστε «όλοι αναρωτιούνταν αν είχαν ακούσει σωστά». Ο Πρόεδρος Χάντερ εξήγησε στους αδελφούς του: «Η Ίνις



Χάουαρντ και Ίνις Χάντερ

Στάντον είναι μια παλιά γνώριμη από την Καλιφόρνια. Την επισκεπτόμουν επί ένα διάστημα και αποφάσισα να παντρευτώ»⁹⁰. Η Ίνις υπήρξε μέλος του τομέα Ελ Σερίνο όταν ο Πρόεδρος Χάντερ ήταν επίσκοπος. Οι δρόμοι τους συναντήθηκαν αργότερα, όταν η Ίνις μετακόμισε στη Γιούτα και ήταν υπάλληλος υποδοχής στο κτήριο γραφείων της Εκκλησίας. Παντρεύτηκαν στον Ναό της Σωλτ Λέηκ, στις 12 Απριλίου 1990, από τον Πρόεδρο Γκόρντον Χίνκλι.

Είχαν περάσει σχεδόν επτά χρόνια από τον θάνατο της Κλαίρ. Η Ίνις υπήρξε πηγή μεγάλης παρηγοριάς και δύναμης για τον Πρόεδρο Χάντερ κατά την υπηρετήσή του ως Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα και Πρόεδρος της Εκκλησίας. Τον συνόδευε στα περισσότερα ταξίδια του για να συναντηθεί με τους Αγίους σε όλο τον κόσμο.

Στις 7 Φεβρουαρίου 1993, ο Πρόεδρος Χάντερ πήγε στο Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιανγκ να μιλήσει σε μία εστιακή συγκέντρωση όπου παρευρέθησαν 17.000 άτομα. Μόλις είχε ξεκινήσει την ομιλία του, όταν ένας άνδρας όρμησε στο βάθρο, με έναν χαρτοφύλακα στο ένα χέρι και ένα μαύρο αντικείμενο στο άλλο. «Σταμάτα τώρα!» φώναξε ο άνδρας. Απειλήσε να απασφαλίσει αυτό που ισχυρίστηκε ότι ήταν βόμβα, αν ο Πρόεδρος Χάντερ δεν διάβαζε μια έτοιμη δήλωση. Ο Πρόεδρος Χάντερ αρνήθηκε και στάθηκε αποφασισμένος στον άμβωνα όση ώρα ο άνδρας τον

απειλούσε. Καθώς φόβος και οχλοβοή απλώθηκαν σε όλο το κτήριο, το ακροατήριο άρχισε να τραγουδά «Σε ευχαριστούμε, Θεέ για τον Προφήτη». Μετά από μερικά λεπτά αγωνίας, δύο άνδρες του προσωπικού ασφαλείας αναχαίτισαν τον άνδρα και ο Πρόεδρος Χάντερ χαμήλωσε στο πάτωμα για ασφάλεια. Όταν αποκαταστάθηκε η τάξη, ξεκουράστηκε για λίγο και εν συνεχεία εξακολούθησε με τις παρατηρήσεις του. «Η ζωή έχει μια πλειάδα δυσκολιών» άρχισε και μετά πρόσθεσε «πράγμα που μόλις απεδείχθη»⁹¹.

Τα 20 προηγούμενα χρόνια ο Πρόεδρος Χάντερ γνώρισε πολυάριθμες δοκιμασίες, συμπεριλαμβανομένων της εξασθένησης της υγείας και του τελικού θανάτου της Κλαιρ, πολλές νοσοκομειακές περιθάλψεις για τα δικά του προβλήματα υγείας και μεγάλος πόνος και φυσική αναπηρία. Οι διδασκαλίες του όλα εκείνα τα χρόνια συχνά επικέντρωναν στην αντιξοότητα και έδινε μαρτυρία για τον Σωτήρα Ιησού Χριστό ως την πηγή ειρήνης και βοήθειας σε εποχές δοκιμασίας. Σε ένα κήρυγμα δίδαξε:

«Προφήτες και Απόστολοι της Εκκλησίας αντιμετώπισαν... προσωπικές δυσκολίες. Αναγνωρίζω ότι έχω αντιμετωπίσει κάποιες και αναμφίβολα εσείς θα αντιμετωπίσετε μερικές, τώρα και αργότερα στη ζωή σας. Όταν αυτές οι εμπειρίες μάς κάνουν ταπεινούς και μας εξευγενίζουν, μας διδάσκουν και μας ευλογούν, μπορούν να είναι δυνατά όργανα στα χέρια του Θεού για να μας κάνει καλύτερους ανθρώπους, να μας κάνει πιο ευγνώμονες, περισσότερο στοργικούς και σεβόμενοι τους άλλους σε στιγμές δυσκολιών τους»⁹².

Διδασκαλίες όπως αυτές ήταν σαν μία στοργική αγκαλιά προς εκείνους που υπέφεραν. Τα εμπνευσμένα λόγια του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ ενθάρρυναν πολλούς να στραφούν στον Σωτήρα όπως είχε κάνει ο ίδιος.

Πρόεδρος της Εκκλησίας

«Ο Πρόεδρος Χάντερ είναι ένας από τους πλέον στοργικούς ανθρώπους σαν τον Χριστό που έχουμε ποτέ γνωρίσει. Η πνευματική του βαθύτητα είναι τόσο βαθυστόχαστη που θα τη λέγαμε απύθμενη. Όντας υπό την καθοδηγητική επιρροή του Κυρίου Ιησού Χριστού ως ειδικός μάρτυρας Αυτού επί τόσα πολλά χρόνια, η πνευματικότητα του Προέδρου Χάντερ εξευγενίστηκε με αξιοσημείωτο τρόπο. Είναι το θεμέλιο ολόκληρου του είναι του» (Τζέιμς Φάουστ)⁹³.



Ο Πρόεδρος Χάντερ με τους συμβούλους του στην Πρώτη Προεδρία: τον Πρόεδρο Γκόρντον Χίνκλι (αριστερά) και τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον (δεξιά)

Στις 30 Μαΐου 1994, ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον απεβίωσε μετά από παρατεταμένη ασθένεια. Έξι ημέρες αργότερα, η Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων συναντήθηκαν στον Ναό της Σωλτ Λέηκ για να οργανώσουν εκ νέου την Πρώτη Προεδρία. Ως αρχαιότερος Απόστολος, ο Χάουαρντ Χάντερ ξεχωρίστηκε ως Πρόεδρος της Εκκλησίας. Κάλυψε τον Γκόρντον Χίνκλι και τον Τόμας Μόνσον, οι οποίοι υπηρετούσαν ως σύμβουλοι στον Πρόεδρο Μπένσον, να είναι σύμβουλοί του.

Σε μία συνέντευξη τύπου την επόμενη ημέρα, ο Πρόεδρος Χάντερ έκανε τις πρώτες δημόσιες δηλώσεις του ως Πρόεδρος της Εκκλησίας. «Η καρδιά μας είναι γεμάτη συγκίνηση με τον θάνατο του φίλου και αδελφού μας, Έζρα Ταφτ Μπένσον» άρχισε. «Αισθάνθηκα την απώλειά του κατά ένα ιδιαίτερα προσωπικό τρόπο, υπό το φως της νέας ευθύνης που ήρθε σε εμένα μετά που

απεβίωσε. Έκλαψα πολύ και αναζήτησα τον Πατέρα μου στους Ουρανοί με ειλικρινή προσευχή, με μία επιθυμία να είμαι άξιος για αυτή την υψηλή και άγια κλήση η οποία είναι τώρα δική μου.

»Η μεγαλύτερη δύναμή μου αυτές τις περασμένες ώρες και τις πρόσφατες ημέρες υπήρξε η διαρκής μαρτυρία μου ότι αυτό είναι το έργο του Θεού και όχι των ανθρώπων, ότι ο Ιησούς Χριστός είναι η εξουσιοδοτημένη και ζώσα κεφαλή αυτή της εκκλησίας και Εκείνος την οδηγεί με τον λόγο και την πράξη. Δεσμεύομαι με τη ζωή μου, τη δύναμη και όλη την ψυχή μου να υπηρετώ πλήρως Εκείνον»⁹⁴.

Μετά από εκφράσεις αγάπης, ο Πρόεδρος Χάντερ έκανε δύο προσκλήσεις στα μέλη της Εκκλησίας. Η πρώτη ήταν να είναι περισσότερο επιμελή στο να ακολουθούν το παράδειγμα του Ιησού Χριστού και η δεύτερη ήταν να συμμετέχουν πληρέστερα των ευλογιών του ναού (βλέπε σελίδες 1-3). Προσκάλεσε, επίσης, εκείνους οι οποίοι ήταν πληγωμένοι, μοχθούσαν ή φοβούνταν να «έρθουν πίσω [και] να μας αφήσετε να σταθούμε κοντά σας και να στεγνώσουμε τα δάκρυά σας»⁹⁵.

Παρά την εύθραυστη υγεία του, ο Πρόεδρος Χάντερ ήταν αποφασισμένος να κάνει ό,τι μπορούσε για να συναντήσει και να ενδυναμώσει τους Αγίους. Δύο εβδομάδες αφότου έγινε Πρόεδρος, έδωσε τις πρώτες σπουδαίες ομιλίες του, μιλώντας σε νέους πρόεδρους ιεραποστολής και κατόπιν σε περισσότερους από 2.200 ιεραποστόλους. Αργότερα εκείνο τον μήνα πήγε στο Κάρθατζ και στη Ναβού του Ιλλινόι για να τιμήσει τη μνήμη της 150ής επετείου του μαρτυρικού θανάτου του Τζόζεφ και Χάιρουμ Σμιθ. «Όπου και αν πηγαίναμε, ο κόσμος συνωστιζόταν γύρω του» είπε ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι. «Εσφίξε τα χέρια χιλιάδων, χαμογελώντας ιδιαίτερα όταν συγκεντρώνονταν γύρω του παιδιά για να τον κοιτάξουν στα μάτια και να σφίξουν το χέρι του»⁹⁶.

Την 1η Οκτωβρίου 1994, στη συγκέντρωση πρωινού Σαββάτου της γενικής συνέλευσης, τα μέλη της Εκκλησίας υποστήριξαν επίσημα τον Χάουαρντ Χάντερ ως Πρόεδρο της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών και ως προφήτη, βλέποντα και αποκαλυπτή. Στην εναρκτήρια ομιλία του, ο Πρόεδρος Χάντερ επανέλαβε τις προσκλήσεις του προς τα μέλη της Εκκλησίας να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Σωτήρα και να «προσβλέπετε στον ναό του Κυρίου ως το μεγάλο σύμβολο της

ιδιότητάς σας ως μέλη»⁹⁷. Τόνισε για τους ναούς ξανά την επόμενη εβδομάδα, όταν ταξίδεψε στη Φλόριντα για να αφιερώσει τον Ναό Ορλάντο της Φλόριντας. «Το σχέδιο του Ευαγγελίου το οποίο αποκάλυψε ο Κύριος δεν είναι ολοκληρωμένο χωρίς έναν ναό» δίδαξε, «διότι εδώ χορηγούνται οι απαραίτητες διατάξεις του σχεδίου Του για τη ζωή και τη σωτηρία»⁹⁸.

Τον Νοέμβριο, ο Πρόεδρος Χάντερ μίλησε σε μία δορυφορική μετάδοση, τιμώντας την 100ή επέτειο της Γενεαλογικής Εταιρείας – μία εκδήλωση η οποία είχε ξεχωριστή σημασία για εκείνον, από τότε που είχε προεδρεύσει της οργάνωσης από το 1964 έως το 1972. «Αναθυμούμαι με θαυμασμό το υπόδειγμα που δημιούργησε ο Κύριος προωθώντας το έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας» είπε. Κατόπιν διακήρυξε: «Έχω ένα σπουδαίο μήνυμα: αυτό το έργο πρέπει να επισπευστεί»⁹⁹.

Ο Πρόεδρος Χάντερ εξακολούθησε να εργάζεται εντατικά έως το τέλος του έτους. Στην πνευματική συγκέντρωση Χριστουγέννων της Πρώτης Προεδρίας, κατέθεσε μαρτυρία για τον Σωτήρα και ξανά τόνισε τη σπουδαιότητα να ακολουθήσουν το παράδειγμά Του:

«Ο Σωτήρας αφιέρωσε τη ζωή Του για να ευλογήσει άλλους ανθρώπους. ... Ποτέ δεν έδωσε αναμένοντας να λάβει. Έδωσε γενναιόδωρα και στοργικά και τα δώρα Του ήταν ανεκτίμητης αξίας. Έδωσε μάτια στον τυφλό, αφτιά στον κωφό, πόδια στον χωλό, καθαρότητα στον ακάθαρτο, ακεραιότητα στον αδύναμο και πνοή στον νεκρό. Οι δωρεές Του ήταν ευκαιρία στον καταπιεσμένο, ελευθερία στον καταδυναστευόμενο, συγχώρηση στον μεταμελούμενο, ελπίδα στον απελπισμένο και φως στο σκότος. Μας έδωσε την αγάπη Του, την υπηρετήσή Του και τη ζωή Του. Και, το σημαντικότερο, έδωσε σε εμάς και όλους τους θνητούς, ανάσταση, σωτηρία και αιώνια ζωή.

»Θα πρέπει να προσπαθήσουμε να δώσουμε, όπως έδωσε Εκείνος. Το να δίνει κάποιος από τον εαυτό του είναι ένα άγιο δώρο. Δίνουμε ως ανάμνηση όλων όσων έχει δώσει ο Σωτήρας»¹⁰⁰.

Ως μέρος της ομιλίας του, προσάρμοσε, επίσης, ένα μήνυμα το οποίο είχε δημοσιευθεί σε ένα περιοδικό το ίδιο έτος που κλήθηκε ως Απόστολος:

«Αυτά τα Χριστούγεννα, επιλύστε μία διαφωνία. Αναζητήστε έναν ξεχασμένο φίλο. Διώξτε την υποψία και αντικαταστήστε την με εμπιστοσύνη. Γράψτε ένα γράμμα. Δώστε μια γλυκιά απάντηση. Ενθαρρύνετε τους νέους. Δείξτε την αφοσίωσή σας με λόγια και πράξεις. Τηρήστε μια υπόσχεση. Ξεχάστε τη μνησικακία. Συγχωρήστε έναν εχθρό. Ζητήστε συγγνώμη. Προσπαθήστε να καταλάβετε. Εξετάστε τις απαιτήσεις σας προς τους άλλους. Σκεφθείτε πρώτα κάποιον άλλον. Να είστε καλοσυνάτοι. Να είστε ευγενικοί. Γελάστε λίγο περισσότερο. Εκφράστε την ευγνωμοσύνη σας. Καλωσορίστε έναν ξένο. Δώστε χαρά στην καρδιά ενός παιδιού. Ευχαριστηθείτε την ομορφιά και το θαύμα της γης. Μιλήστε για την αγάπη σας και ύστερα μιλήστε ξανά»¹⁰¹.

Την επόμενη εβδομάδα ο Πρόεδρος Χάντερ ταξίδεψε στην Πόλη του Μεξικού για να οργανώσει τον 2.000ο πάσσαλο της Εκκλησίας. Δεκαεννιά χρόνια νωρίτερα, στην Πόλη του Μεξικού, είχε διευθύνει την οργάνωση 15 πασσάλων από 5 πασσάλους που ήταν, μέσα σε ένα σαββατοκύριακο. Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι περιέγραψε τη δημιουργία των 2.000 πασσάλων ως «έναν σημαντικό θολόλιθο στην ιστορία της Εκκλησίας»¹⁰².

Ένα βράδυ εκείνους τους μήνες, ο γιος του Προέδρου Χάντερ, Ρίτσαρντ, ήταν στο Τζόζεφ Σμιθ Μεμόριαλ Μπίλντινγκ και είδε ότι μία γυναίκα επί της υποδοχής ήταν σε αναπηρική καρέκλα. «Κατάλαβα ότι ήταν κάτι καινούργιο γι' αυτήν» είπε. «Πήγα να της μιλήσω και είπα ότι ο πατέρας μου είχε μια αναπηρική καρέκλα ακριβώς όπως η δική της. Μου είπε ότι ο προφήτης της Εκκλησίας της, είχε κι αυτός μια αναπηρική καρέκλα σαν τη δική της. Είπε ότι αν εκείνος μπορεί να τα καταφέρει, τότε ίσως κι αυτή να μπορούσε. Αυτό της έδινε ελπίδα. Νομίζω ότι πολλοί αγαπούσαν τον μπαμπά. Ίσως ένας από τους λόγους γι' αυτό είναι ότι μπορούσαν να καταλάβουν ότι υπέφερε, όπως και οι ίδιοι και υπέμενε εκείνο το βάρος των βασάνων και αυτό τους έδινε ελπίδα»¹⁰³.

Ξεκινώντας το έτος 1995, ο Πρόεδρος Χάντερ αφιέρωσε τον Ναό Μπάουντιφουλ της Γιούτας. Προήδρευσε σε περισσότερες από έξι συγκεντρώσεις αφιερώσεως και καταπονήθηκε τόσο πολύ, ώστε εισήχθη σε νοσοκομείο. Όταν απηλλάγη μερικές ημέρες αργότερα, η Εκκλησία εξέδωσε μία ανακοίνωση, λέγοντας ότι είχε καρκίνο του προστάτη, ο οποίος είχε κάνει μετάσταση στα οστά. Ο Πρόεδρος

Χάντερ δεν έκανε άλλη δημόσια εμφάνιση κατά τις έξι τελευταίες εβδομάδες της ζωής του, αν και εξακολουθούσε να συναντά τους συμβούλους του και να διευθύνει τις εργασίες της Εκκλησίας από την κατοικία του. «Είμαι ευγνώμων διότι είχε την ευκαιρία να αφιερώσει [εκείνον τον ναό]» είπε ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι, «κυρίως υπό το φως της προηγούμενης έκκλησής του ώστε τα μέλη της Εκκλησίας “να προσβλέπουν στον ναό του Κυρίου ως το μεγάλο σύμβολο της ιδιότητάς [τους] ως μέλη στην Εκκλησία”»¹⁰⁴.

Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ απεβίωσε στις 3 Μαρτίου 1995, σε ηλικία 87 ετών. Τα τελευταία λόγια του τα οποία είπε «με πολύ ήρεμη, γλυκιά φωνή» σε εκείνους που ήταν στο προσκέφαλό του, ήταν απλώς: «Ευχαριστώ»¹⁰⁵. Μολονότι υπήρξε Πρόεδρος της Εκκλησίας για εννέα μήνες μόνο, η επίδρασή του υπήρξε βαθιά. «Τα μέλη της Εκκλησίας ανά τον κόσμο είχαν συνδεθεί μαζί του με ξεχωριστό τρόπο, ως προφήτη τους, βλέποντα και αποκαλυπτή» είπε ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ. «Είχαν δει σε εκείνον την προσωποποίηση των στοιχείων χαρακτήρα του ίδιου του Σωτήρα. Είχαν ανταποκριθεί με ξεχωριστό τρόπο στα προφητικά μηνύματά του να κάνουμε τη ζωή μας περισσότερο σαν του Χριστού και να κάνουμε τους ναούς μας το κέντρο της λατρείας μας»¹⁰⁶.

Στην κηδεία του Προέδρου Χάντερ, ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι είπε αποτιόντας φόρο τιμής:

«Ένα μεγαλοπρεπές δένδρο στο δάσος έπεσε, αφήνοντας ένα κενό. Μία μεγάλη και ήρεμη δύναμη αναχώρησε από ανάμεσά μας.

»Πολλά έχουν ειπωθεί για τα βάσανά του. Πιστεύω ότι προχώρησε περισσότερο και ήταν εντονότερο και βαθύτερο από όσο μπορούσε πραγματικά να ξέρει ο καθένας μας. Ανέπτυξε μεγάλη αντοχή στον πόνο και δεν παραπονιόταν γι' αυτό. Το ότι έζησε τόσο πολύ καιρό είναι ένα θαύμα από μόνο του. Τα βάσανά του παρηγόρησαν και μετρίασαν τον πόνο πολλών άλλων που υποφέρουν. Γνωρίζουν ότι εκείνος καταλάβαινε το βάρος του φορτίου τους. Τους προσέγγισε με ένα ξεχωριστό είδος αγάπης.

»Πολλά έχουν ειπωθεί για την καλοσύνη του, την έγνοια του για τους άλλους, την ευγένειά του για τους άλλους. Όλα είναι αλήθεια. Υπέταξε τον εαυτό του στο υπόδειγμα του Κυρίου τον οποίο

αγαπούσε. Ήταν ένας ήρεμος και βαθυστόχαστος άνθρωπος. Όμως μπορούσε, επίσης, να υψώσει δυνατή φωνή και συνετή γνώμη...

»Ο αδελφός Χάντερ ήταν καλοσυνάτος και ευγενής. Όμως μπορούσε και να είναι δυνατός και πειστικός στις δηλώσεις του. ...Είχε σπουδάσει νομικά. Ήξερε πώς να παρουσιάσει ένα θέμα. Παρουσίαζε τα επιχειρήματά του για τις ιδέες του με μεθοδικό τρόπο. Προχωρούσε από αυτό, στο συμπέρασμά του. Όταν μιλούσε, όλοι ακούγαμε. Οι προτάσεις του συνήθως επικρατούσαν. Όμως όταν δεν γίνονταν αποδεκτές, είχε την ευελιξία να αποσύρει αυτό που πρότεινε...

»Επί τριάντα έξι χρόνια τώρα, φέροντας την άγια αποστολική ιδιότητα, υπήρξε μία ηγετική και δυνατή φωνή στη διακήρυξη των διδασκαλιών του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού και στην προώθηση του έργου της Εκκλησίας. Ταξίδεψε πολύ σε όλη τη γη ως ένας αληθινός και ικανός διάκονος στην υπηρεσία του Διδασκάλου...

»Ο Χάουαρντ Χάντερ, προφήτης, βλέπων και αποκαλυπτής, είχε μία βέβαιη και ασφαλή μαρτυρία για τη ζώσα πραγματικότητα του Θεού, του Αιώνιου Πατέρα μας. Εξέφρασε με μεγάλη πεποίθηση τη μαρτυρία του για τη θειότητα του Κυρίου Ιησού Χριστού, του Λυτρωτή της ανθρωπότητας. Μίλησε με αγάπη για τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ και για όλους εκείνους οι οποίοι τον διαδέχθηκαν στη σειρά διαδοχής έως τον καιρό του Προέδρου Χάντερ...

»Είθε ο Θεός να ευλογεί τη μνήμη του για το δικό μας μεγάλο καλό»¹⁰⁷.

Σημειώσεις

1. Στο Τζέι Τοντ, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, Ιούλιος 1994, 4.
2. Χάουαρντ Χάντερ, "Fear Not, Little Flock" (ομιλία που δόθηκε στο Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιανγκ, 14 Μαρτίου 1989), 2- speeches.byu.edu.
3. Στο Τοντ, "President Howard W. Hunter", 5.
4. Στο Τζ. Μ. Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", *Church News*, 16 Νοεμβρίου 1974, 4.
5. Στο Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", 4, 12.
6. Στο Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", 4.
7. Στο Κήλιν Ρικς, "Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles", *Φίλος*, Απρ. 1990, 6.
8. Στο Γκέροντ Έιβαντ, "Elder Hunter – Packed Away Musician's Career for Marriage", *Church News*, 19 Μαΐου 1985, 4.
9. Στο Ρικς, "Friend to Friend", 6.
10. Στο Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", 4.
11. Στο Ρικς, "Friend to Friend", 6.
12. Στο Έιβαντ, "Elder Hunter", 4.
13. Βλέπε "Eagle Scout Qualifies", *Idaho Statesman*, 12 Μαΐου 1923.

- Παρατέθηκε στο Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 41.
14. Στο Ντον Σηρλ, "President Howard W. Hunter: Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles", *Ensign*, Απρ. 1986, 22.
 15. Στο Τζέιμς Φάουστ, "The Way of an Eagle", *Ensign*, Αύγ. 1994, 4.
 16. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 22.
 17. Στο Τζέιμς Φάουστ, "The Way of an Eagle", *Ensign*, Αύγ. 4, 6.
 18. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 22.
 19. Σύντομη ιστορική αφήγηση του Παοσάλου Μπόιζι της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών (1924), 6, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σωλτ Λέηκ Σίτυ.
 20. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 41.
 21. Το Ταμπερνάκλ Μπόιζι κατεδαφίστηκε το 1992 από το Σχολείο Περιφέρειας Μπόιζι, που το είχε αγοράσει από την Εκκλησία αρκετά χρόνια νωρίτερα (βλέπε "Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise", *Deseret News*, 9 Σεπτεμβρίου 1992, B3).
 22. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 55.
 23. Στο Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", 4· βλέπε, επίσης, Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 57.
 24. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 64.
 25. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 65.
 26. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 71.
 27. Στο Γκέρρυ Έιβοντ, "She Made Home a Happy Place", *Church News*, 16 Νοεμβρίου 1974, 5.
 28. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 79-80.
 29. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 81.
 30. Αδημοσίευτο χειρόγραφο από τον Ρίτσαρντ Χάντερ. Αυτό το βιβλίο περιλαμβάνει κάποια παραθέματα από τον γιο του Προέδρου Χάντερ, Ρίτσαρντ, διότι ήταν διαθέσιμος να παράσχει πληροφορίες και εσωτέρες γνώσεις κατά την προετοιμασία του βιβλίου. Ο γιος του Προέδρου Χάντερ, Τζων, δεν ήταν διαθέσιμος για παροχή συμβουλών, διότι απεβίωσε το 2007.
 31. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 87.
 32. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 88.
 33. Στο Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", 4.
 34. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 91.
 35. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 90.
 36. Βλέπε Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 94.
 37. Στο Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", 4.
 38. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 97.
 39. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 98.
 40. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 98.
 41. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 100-101.
 42. Τσαρλς Πάλσιφερ, "My Most Influential Teacher", *Church News*, 10 Ιανουαρίου 1981, 2.
 43. Αδημοσίευτο χειρόγραφο από τον Ρίτσαρντ Χάντερ.
 44. Στο Ντόυλ Γκρην, "Howard William Hunter: Apostle from California", *Improvement Era*, Ιαν. 1960, 37.
 45. Κρη-Λ Κόφφορντ, στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 120.
 46. Τζων Γουέλς, στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 119.
 47. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 123.
 48. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 125.
 49. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 131.
 50. Αδημοσίευτο χειρόγραφο από τον Ρίτσαρντ Χάντερ.
 51. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 127.
 52. Τσαρλς Πάλσιφερ, "My Most Influential Teacher", 2.
 53. Χάουαρντ Χάντερ, "Welfare and the Relief Society", *Relief Society Magazine*, Απρ. 1962, 238.
 54. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 135. Αναφορικά με τον παππού του, ο Ρίτσαρντ Χάντερ έγραψε: «Πάντοτε τον ήξερα σαν ένα πιστό μέλος της Εκκλησίας. Πάντοτε έκανε κάποια καλή πράξη. Θα μπορούσατε να τον αποκαλέσετε "Κύριο Μόρμον". Πολλοί από τους γείτονές του και μέλη του τομέα αφηγούνταν ιστορίες για τα καλοσυνάτα και βαθυστόχαστα πράγματα που έκανε. Ήταν πολύ αγαπητός στην κοινότητα της Εκκλησίας» (αδημοσίευτο χειρόγραφο).
 55. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 137.
 56. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 139.
 57. Μπέττυ ΜακΓουαν, "My Most Influential Teacher", *Church News*, 21 Ιουνίου 1980, 2.
 58. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 144.
 59. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 144.
 60. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 145-46.

61. Στο Conference Report, Οκτ. 1959, 121.
62. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 151.
63. Ντάγκλας Πάλλμερ, "The World Conference on Records", *Improvement Era*, Ιούλιος 1969, 7.
64. Τζέι Τοντ, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", *Improvement Era*, Απρ. 1970, 27.
65. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 194.
66. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 208.
67. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 205.
68. Στο Τοντ, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", 27.
69. Στο Τοντ, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", 27.
70. "New Church Historian Called", *Church News*, 14 Φεβρουαρίου 1970, 3.
71. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 197.
72. Τζέιμς Φάουστ, "Howard W. Hunter: Man of God", *Ensign*, Απρ. 1995, 27.
73. Χάουαρντ Χάντερ, "All Are Alike unto God", *Ensign*, Ιούνιος 1979, 74.
74. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 215.
75. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 218.
76. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 222· οι συντομεύσεις παρουσιάστηκαν λεπτομερώς.
77. Στο Γκέρρυ Έιβαντ, "He Wanted to Visit the Holy Land 'Just One More Time'", *Church News*, 11 Μαρτίου 1995, 9.
78. Στο Φράνσις Γκίμπονς, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), 119.
79. Βλέπε "Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes", *Church News*, 22 Νοεμβρίου 1975, 3.
80. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 202.
81. Στο Conference Report, Οκτ. 1959, 121.
82. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 168-69.
83. Στο Έιβαντ, "She Made Home a Happy Place", 5.
84. Στο Σηρλ, "President Howard W. Hunter", 25.
85. Αδημοσίευτο χειρόγραφο από τον Ρίτσαρντ Χάντερ.
86. Τζέιμς Φάουστ, στο "President Howard W. Hunter: The Lord's 'Good and Faithful Servant'", *Ensign*, Απρ. 1995, 15.
87. Στο Ντελ Βαν Όρντεν, "Exciting Time in Church History", *Church News*, 25 Ιουνίου 1988, 6.
88. Χάουαρντ Χάντερ, "The Opening and Closing of Doors", *Ensign*, Νοέμβρ. 1987, 54.
89. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 284.
90. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 291.
91. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 305-6.
92. Χάουαρντ Χάντερ, "An Anchor to the Souls of Men", *Ensign*, Οκτ. 1993, 71.
93. Τζέιμς Φάουστ, "The Way of an Eagle", 13.
94. Στο Τοντ, "President Howard W. Hunter", 4.
95. Στο Τοντ, "President Howard W. Hunter", 5· βλέπε, επίσης, Χάουαρντ Χάντερ, "Exceeding Great and Precious Promises", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 8.
96. Γκόρντον Χίνκλι, "A Prophet Polished and Refined", *Ensign*, Απρ. 1995, 34.
97. Χάουαρντ Χάντερ, "Exceeding Great and Precious Promises", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 8.
98. Στο Γκέρρυ Έιβαντ, "Temple Is Dedicated in Sunshine State", *Church News*, 15 Οκτωβρίου 1994, 3.
99. Χάουαρντ Χάντερ, "We Have a Work to Do", *Ensign*, Μάρτ. 1995, 64.
100. Χάουαρντ Χάντερ, "The Gifts of Christmas", *Ensign*, Δεκ. 2002, 18.
101. Χάουαρντ Χάντερ, "The Gifts of Christmas", 18-19. Προσαρμοσμένο από το "What We Think Christmas Is", *McCall's*, Δεκ. 1959, 82-83.
102. Γκόρντον Χίνκλι, "A Prophet Polished and Refined", 34.
103. Αδημοσίευτο χειρόγραφο από τον Ρίτσαρντ Χάντερ.
104. Γκόρντον Χίνκλι, "A Prophet Polished and Refined", 34.
105. Στο Ντελ Βαν Όρντεν, "14th President of the Church Dies at Age 87. He Touched Millions of Lives across the World", *Church News*, 11 Μαρτίου 1995, 3.
106. Τζέιμς Φάουστ, "Howard W. Hunter: Man of God", 26.
107. Γκόρντον Χίνκλι, "A Prophet Polished and Refined", 33-35.



«Πόσο συχνά σκεπτόμαστε τον Σωτήρα; Πόσο βαθιά και πόσο ευγνωμότως και πόσο λατρευτικά στρέφουμε τη σκέψη μας στη ζωή του; Πόσο σημαντικός είναι Εκείνος στη ζωή μας;»



Ιησούς Χριστός – Η μόνη μας οδός προς την ελπίδα και τη χαρά

*«Αν η ζωή μας και η πίστη μας επικεντρώνονται στον
Ιησού Χριστό και στο αποκατεστημένο Ευαγγέλιό
Του, ποτέ τίποτε δεν μπορεί να πάει μονίμως λάθος».*

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ένα διακεκριμένο θέμα στις διδασκαλίες του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ είναι ότι η αληθινή γαλήνη, η ήσυχση και η ευτυχία έρχονται μόνον καθώς το άτομο προσπαθεί να γνωρίσει και να ακολουθήσει τον Ιησού Χριστό. Ο Πρόεδρος Χάντερ δίδαξε ότι «η οδός του Χριστού δεν είναι μόνον η σωστή οδός, αλλά τελικώς η μόνη οδός προς την ελπίδα και τη χαρά»¹.

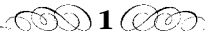
Ο Πρόεδρος Χάντερ ήταν ομοίως τολμηρός στην κατάθεση μαρτυρίας για την ουράνια αποστολή του Σωτήρος. «Ως χειροτονημένος Απόστολος και ειδικός μάρτυς του Χριστού, σας δίνω την επίσημη μαρτυρία μου ότι ο Ιησούς Χριστός είναι στην πραγματικότητα ο Υιός του Θεού» δήλωσε. «Είναι ο Μεσσίας τον οποίον προσδοκούσαν προφητικά οι προφύτες της Παλαιάς Διαθήκης. Είναι η Ελπίδα του Ισραήλ, για του οποίου τον ερχομό είχαν προσευχηθεί τα τέκνα του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ κατά τη διάρκεια των πολλών αιώνων υπαγορευμένης λατρείας...

«Είναι με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που δίνω τη μαρτυρία μου. Γνωρίζω για την πραγματικότητα του Χριστού σαν να είχα δει με τα δικά μου μάτια και να είχα ακούσει με τα δικά μου αφτιά. Γνωρίζω επίσης ότι το Άγιο Πνεύμα θα επιβεβαιώσει την αλήθεια της μαρτυρίας μου στην καρδιά όλων αυτών που ακούν με πίστη»².

Αισθανόμενος την επιθυμία να επισκεφθεί τα μέρη όπου εκτελούσε διακονία ο Ιησούς, ο Πρόεδρος Χάντερ ταξίδευσε στους

Αγίους Τόπους περισσότερες από είκοσι τέσσερις φορές. Ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ της Απαρτίας των Δώδεκα είπε ότι «η Ιερουσαλήμ ήταν σαν μαγνήτης σε εκείνον. ... Η επιθυμία του να είναι εκεί όπου περπάτησε και δίδαξε ο Σωτήρας φαινόταν ακόρεστη. Αγαπούσε όλη τη θέα και τους ήχους. Αγαπούσε ειδικώς τη Γαλιλαία. Όμως αγαπούσε ένα μέρος πάνω απ' όλα. Πάντοτε έλεγε: «Ας πάμε στο Μνήμα [του Κυρίου] ακόμη μια φορά, όπως το έχουμε κάνει παλιά». Εκεί καθόταν και συλλογιζόταν σαν να αισθανόταν μέσω του πέπλου που ήταν μεταξύ εκείνου και του Σωτήρος»³.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



**Πρέπει να γνωρίσουμε τον Χριστό καλύτερα
απ' όσο Τον γνωρίζουμε και να Τον θυμόμαστε
πιο συχνά απ' όσο Τον θυμόμαστε.**

Μέλη της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών τραγουδούν ευλαβώς:

*Ιησού, η σκέψη σου
με γλύκα γεμίζει το στήθος μου.
Αλλά πιο γλυκό είν' το πρόσωπό σου
και στην παρουσία σου ηρεμώ...*

...Πόσο συχνά σκεπτόμαστε τον Σωτήρα; Πόσο βαθιά και πόσο ευγνωμόνως και πόσο λατρευτικά στρέφουμε τη σκέψη μας στη ζωή του; Πόσο σημαντικός είναι Εκείνος στη ζωή μας;

Παραδείγματα χάριν, πόσο πολύ από μία κανονική ημέρα, μία εργάσιμη εβδομάδα ή έναν μήνα που περνά πολύ γρήγορα αφιερώνουμε στο να «σκεπτόμαστε τον Ιησού»; Ίσως για μερικούς από εμάς, όχι αρκετά.

Ασφαλώς η ζωή θα ήταν πιο γαλήνια, ασφαλώς οι γάμοι και οι οικογένειες θα ήταν δυνατώτεροι, βεβαίως οι γειτονιές και τα έθνη θα ήταν ασφαλέστερα και πιο καλοσυνάτα και πιο εποικοδομητικά, αν περισσότερο από το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού θα μπορούσε να γεμίσει «με γλυκύτητα» τον κόρφο μας.



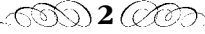
«Είθε να είμαστε πιο αφοσιωμένοι και πειθαρχημένοι οπαδοί του Χριστού. Είθε να τον λατρεύουμε στις σκέψεις μας και να λέμε το όνομά του με αγάπη».

Αν δεν δώσουμε περισσότερη προσοχή στις σκέψεις της καρδιάς μας, αναρωτιέμαι πόσο πολύ μπορούμε να ελπίζουμε να διεκδικήσουμε αυτήν τη μεγαλύτερη χαρά, αυτό το γλυκύτερο βραβείο: κάποια ημέρα να «δούμε το στοργικό Του πρόσωπο και να αναπαυθούμε στην παρουσία Του».

Κάθε ημέρα στη ζωή μας και σε κάθε εποχή του έτους... ο Ιησούς ρωτά τον καθέναν από εμάς, όπως έκανε μετά την θριαμβευτική του είσοδο στην Ιερουσαλήμ πριν από πολλά χρόνια: «Ποια γνώμη έχετε για τον Χριστό; Τίνος γιος είναι;» (Κατά Ματθαίον 22:42.)

Δηλώνουμε ότι είναι ο Υιός του Θεού και η πραγματικότητα αυτού του γεγονότος θα πρέπει να επηρεάζει βαθιά την ψυχή μας πιο συχνά⁴.

Πρέπει να γνωρίσουμε τον Χριστό καλύτερα απ' όσο τον γνωρίζουμε· πρέπει να τον θυμόμαστε πιο συχνά απ' όσο τον θυμόμαστε· πρέπει να τον υπηρετούμε πιο γενναία απ' όσο τον υπηρετούμε. Τότε θα πιούμε νερό που θα αναβλύζει σε αιώνια ζωή και θα φάμε τον άρτο της ζωής⁵.



Ο Ιησούς είναι η μόνη αληθινή πηγή ελπίδας και διαρκούς χαράς.

*Ω ελπίδα κάθε μεταμελημένης καρδιάς,
ω χαρά όλων των πράων,
είσαι καλός σε αυτούς που πέφτουν!
Πόσο καλός σε όσους επιζητούν!*

Τι υπέροχος στίχος μουσικής και τι μήνυμα ελπίδας αγκυροβολημένο στο Ευαγγέλιο του Χριστού! Υπάρχει κάποιος ανάμεσά μας, σε οποιοδήποτε επάγγελμα, που να μην χρειάζεται ελπίδα και να μην επιζητεί μεγαλύτερη χαρά; Αυτές είναι οι πάγκοινες ανάγκες και καημοί της ανθρώπινης ψυχής και είναι οι υποσχέσεις του Χριστού προς τους οπαδούς του. Η ελπίδα δίδεται σε «κάθε μεταμελημένη καρδιά» η χαρά έρχεται σε «όλους τους πράους».

Η μεταμέλεια είναι ακριβή – μας κοστίζει την υπερηφάνειά μας και την αναισθησία μας, αλλά μας κοστίζει ιδιαίτερα τις αμαρτίες μας. Διότι, όπως γνώριζε ο πατέρας του βασιλέως Λαμόνι πριν από είκοσι αιώνες, αυτό είναι το τίμημα της αληθινής ελπίδας. «Ω Θεέ» αναφώνησε «αν θέλεις κάνε τον εαυτό σου γνωστό σε μένα, και θα εγκαταλείψω όλες τις αμαρτίες μου... για να μπορέσω να αναστηθώ από τους νεκρούς, και να σωθώ κατά την τελευταία ημέρα». (Αλμα 22:18.) Όταν κι εμείς είμαστε πρόθυμοι να εγκαταλείψουμε όλες μας τις αμαρτίες για να τον γνωρίσουμε και να τον ακολουθήσουμε, κι εμείς θα είμαστε πλήρεις χαράς της αιώνιας ζωής.

Και τι γίνεται με τους πράους; Σε έναν κόσμο πάρα πολύ απορροφημένο στο να υπερνικά τον εκφοβισμό και να επιζητεί να είναι νούμερο ένα, κανένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων δεν στέκεται στην ουρά για να αγοράσει βιβλία που προσκαλούν τους ανθρώπους να είναι πιο πράοι. Όμως οι πράοι θα κληρονομήσουν τη γη, το οποίο είναι μία άκρως εντυπωσιακή πράξη – και θα γίνει χωρίς εκφοβισμό! Αργά ή γρήγορα και προσευχόμαστε για γρήγορα παρά για αργότερα, όλοι θα αναγνωρίσουνε ότι η οδός του Χριστού δεν είναι μόνον η σωστή οδός, αλλά τελικώς η μοναδική οδός προς την ελπίδα και τη χαρά. Κάθε γόνατο θα κλίνει και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι η ηπιότητα είναι καλύτερη από τη βαρβαρότητα, ότι η καλοσύνη είναι σπουδαιότερη από τον

εξαναγκασμό και ότι η γλυκιά απόκριση καταπραΰνει τον θυμό. Στο τέλος, και ακόμη και όσο το δυνατόν γρηγορότερα, πρέπει να γίνουμε περισσότερο σαν εκείνον...

*Ιησού, η μόνη μας χαρά είσαι εσύ.
Όπως θα είσαι η ανταμοιβή μας.
Ιησού, ας είσαι η δόξα μας τώρα
και σε όλη την αιωνιότητα.*

Αυτή είναι η προσωπική μου προσευχή και ευχή για όλον τον κόσμο. ...Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Ιησούς είναι η μόνη αληθινή πηγή διαρκούς χαράς, ότι η μοναδική μας παντοτινή γαλήνη είναι σε αυτόν. Εύχομαι να είναι εκείνος «η δόξα μας τώρα», η δόξα που καθέννας από εμάς λαχταρά ατομικώς και η μοναδική ανταμοιβή που άνδρες και έθνη μπορούν να θεωρούν πολύτιμη μονίμως. Είναι η ανταμοιβή μας στον παρόντα καιρό και για όλη την αιωνιότητα. Κάθε άλλη ανταμοιβή είναι τελικώς άκαρπη. Κάθε άλλο μεγαλείο ξεθωριάζει με τον καιρό και διαλύεται με τα στοιχεία. Στο τέλος... δεν θα γνωρίσουμε καμία αληθινή χαρά παρά μόνον εν Χριστώ.

...Είθε να είμαστε πιο αφοσιωμένοι και πειθαρχημένοι οπαδοί του Χριστού. Είθε να τον λατρεύουμε στις σκέψεις μας και να λέμε το όνομά του με αγάπη. Είθε να γονατίζουμε εμπρός του με πραότητα και ευσπλαχνία. Είθε να ευλογούμε και να υπηρετούμε άλλους, ώστε και αυτοί να κάνουν το ίδιο⁶.

3

Η μεγαλύτερη ανάγκη σε όλον τον κόσμο είναι η ενεργός και ειλικρινής πίστη στον Σωτήρα και στις διδασκαλίες Του.

Υπάρχουν εκείνοι που δηλώνουν ότι είναι παλιομοδίτικο να πιστεύουμε στη Βίβλο. Είναι παλιομοδίτικο να πιστεύουμε στον Θεό, στον Ιησού Χριστό, στον Υιό του Ζώντος Θεού; Είναι παλιομοδίτικο να πιστεύουμε στην εξιλεωτική θυσία και ανάστασή του; Αν ναι, δηλώνομαι παλιομοδίτης και η Εκκλησία είναι παλιομοδίτικη. Με μεγάλη απλότητα ο Διδάσκαλος δίδαξε τις αρχές της αιώνιας ζωής και μαθήματα που φέρνουν ευτυχία σε αυτούς με πίστη να πιστεύουν. Δεν φαίνεται λογικό να παραδεχόμαστε την αναγκαιότητα εκσυγχρονισμού αυτών των διδασκαλιών του Διδασκάλου. Το μήνυμά Του αφορούσε αρχές που είναι αιώνιες⁷.

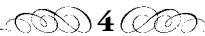
Σε αυτήν την εποχή, καθώς και σε κάθε εποχή μπροστά μας και σε κάθε εποχή που θα ακολουθήσει, η μεγαλύτερη ανάγκη σε όλον τον κόσμο είναι η ενεργός και ειλικρινής πίστη στις βασικές διδασκαλίες του Ιησού από τη Ναζαρέτ, του ζώντος Υιού του ζώντος Θεού. Επειδή πολλοί απορρίπτουν αυτές τις διδασκαλίες, αυτός είναι ένας λόγος παραπάνω που οι ειλικρινείς πιστοί του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού θα πρέπει να διακηρύττουν την αλήθεια του και να δείχνουν με παράδειγμα τη δύναμη και τη γαλήνη μίας ενάρετης, πράας ζωής...

Πώς θα πρέπει να ενεργούμε, όταν είμαστε προσβεβλημένοι, παρεξηγημένοι, όταν μας έχουν φερθεί άδικα ή αγενώς ή έχουν αμαρτήσει εις βάρος μας; Τι θα πρέπει να κάνουμε, αν μας έχουν πληγώσει αυτοί που μας αγαπούν ή δεν έχουμε πάρει προαγωγή σε καλύτερη θέση στη δουλειά μας ή έχουμε κατηγορηθεί ψευδώς ή έχουν επιτεθεί άδικα στα κίνητρά μας;

Ανταποδίδουμε; Στέλνουμε ακόμη μεγαλύτερες προσπάθειες για να κερδίσουμε τη μάχη; Ακολουθούμε την αρχή του οφθαλμού αντί οφθαλμού και οδόντος αντί οδόντος ή... συνειδητοποιούμε ότι αυτό τελικώς μας αφήνει τυφλούς και νωδούς...;

Με τη μεγαλοπρέπεια της ζωής του και το παράδειγμα των διδασκαλιών του, ο Χριστός μάς έδωσε πολλές συμβουλές με εξασφαλισμένες υποσχέσεις να είναι πάντοτε συνημμένες. Δίδασκε με μεγαλείο και εξουσία που γέμιζε με ελπίδα τους μορφωμένους και τους αδαείς, τους πλούσιους και τους φτωχούς, τους υγιείς και τους ασθενείς⁸.

Προσπαθήστε να οικοδομήσετε προσωπική μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό και την εξιλέωση. Η μελέτη της ζωής του Χριστού και η μαρτυρία για την πραγματικότητά του είναι κάτι που θα πρέπει να επιζητεί καθένας από εμάς. Καθώς φθάνουμε στο σημείο να καταλάβουμε την αποστολή του και την εξιλέωση που κατηγορήσθη, θα επιθυμούμε να ζήσουμε περισσότερο σαν εκείνον⁹.



Καθώς ασκούμε πίστη στον Σωτήρα, θα γαληνεύσει τα ταραγμένα νερά της ζωής μας.

Όλοι μας έχουμε δει ορισμένες ξαφνικές καταιγίδες στη ζωή μας. Λίγες από αυτές... μπορεί να είναι βίαιες και τρομακτικές και πιθανώς καταστροφικές. Ως άτομα, ως οικογένειες, ως κοινότητες,



Ο Σωτήρας μπορεί να γαληνεύσει τις καταιγίδες στη ζωή μας.

ως έθνη, ακόμη και ως εκκλησία, μας έχουν προκύψει ξαφνικά μπουρίνια που μας έχουν κάνει να ρωτήσουμε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο: «Δάσκαλε, δεν σε νοιάζει ότι χανόμαστε;» [Κατά Μάρκον 4:38.] Και με τον έναν ή τον άλλον τρόπο ακούμε πάντοτε στην ηρεμία, μετά την καταιγίδα: «Γιατί είστε έτσι δειλοί; Πώς δεν έχετε πίστη;» [Κατά Μάρκον 4:40.]

Κανείς από εμάς δεν θα ήθελε να σκεφθεί ότι δεν έχουμε καθόλου πίστη, αλλά υποθέτω ότι εδώ αξίζουμε σε μεγάλο βαθμό την απαλή επίπληξη του Κυρίου. Αυτός ο μέγας Ιεχωβά, τον οποίον λέμε ότι εμπιστευόμαστε και του οποίου το όνομα έχουμε πάρει επάνω μας, είναι εκείνος που είπε: «Ας γίνει στερέωμα ανάμεσα στα νερά, και ας διαχωρίζει τα νερά από τα νερά». (Γένεση 1:6.) Και είναι επίσης εκείνος που είπε: «Ας μαζευτούν τα νερά που είναι κάτω από τον ουρανό σε έναν τόπο, και ας φανεί η ξηρά». (Γένεση 1:9.) Επιπροσθέτως, εκείνος ήταν ο οποίος χώρισε την Ερυθρά Θάλασσα, επιτρέποντας στους Ισραηλίτες να περάσουν επάνω σε ξηρά. (Βλέπε Έξοδος 14:21-22.) Ασφαλώς δεν θα πρέπει να προκαλεί έκπληξη ότι θα μπορούσε να προστάξει λίγα επίγεια

υλικά να λυσομανούν στη Θάλασσα της Γαλιλαίας. Και η πίστη μας θα πρέπει να μας υπενθυμίζει ότι μπορεί να γαληνεύσει τα ταραγμένα νερά της ζωής μας...

Όλοι θα έχουμε κάποια αντιξοότητα στη ζωή μας. Νομίζω ότι μπορούμε να είμαστε εύλογα βέβαιοι γι' αυτό. Κάποια από αυτήν θα έχει την πιθανότητα να είναι βίαιη και επιβλαβής και καταστρεπτική. Κάποια από αυτήν μπορεί ακόμη και να ζορίσει την πίστη μας στον στοργικό Θεό που έχει τη δύναμη να χορηγεί αρωγή για λογαριασμό μας.

Σχετικά με αυτές τις ανησυχίες, νομίζω ότι ο Πατέρας μας όλων θα έλεγε: «Γιατί είστε έτσι δειλοί; Πώς δεν έχετε πίστη;» Και βέβαια αυτή η πίστη πρέπει να είναι πίστη για όλο το ταξίδι, ολόκληρη την εμπειρία, την πληρότητα της ζωής μας, όχι απλώς γύρω από τα μικρά κομμάτια και τις τρικυμιώδεις στιγμές...

Ο Ιησούς είπε: «Μέσα στον κόσμο θα έχετε θλίψη· αλλά, να έχετε θάρρος· εγώ νίκησα τον κόσμο». (Κατά Ιωάννην 16:33)¹⁰.

5

Καθώς επικεντρώνουμε τη ζωή μας στον Σωτήρα, δεν χρειάζεται να φοβόμαστε και οι ανησυχίες μας θα μετατραπούν σε χαρές.

Γνωρίζω αρκετά για την πολυάσχολη και υπερδραστήρια ζωή σας, για να γνωρίζω ότι μερικές φορές απογοητεύεστε. Ενδεχομένως να ανησυχείτε λιγάκι που και που. Τα γνωρίζω όλα αυτά...

Το μήνυμά μου προς εσάς σήμερα είναι: «Μη φοβάσαι, μικρό ποιμνίο». Είναι να σας παροτρύνω να αγαλλιάσετε με τις μεγάλες ευλογίες της ζωής. Είναι να σας προσκαλέσω να νιώσετε τον μεγάλο ενθουσιασμό από το να ζούμε το Ευαγγέλιο και την αγάπη του Πατέρα μας στους Ουρανοί. Η ζωή είναι υπέροχη, ακόμη και στις δύσκολες στιγμές, και υπάρχει ευτυχία, χαρά και γαλήνη στις στάσεις κατά μήκος της οδού και ατελείωτα μερίδια αυτών στο τέλος του δρόμου.

Βεβαίως, υπάρχουν πολλά πράγματα για να ανησυχούμε –ορισμένα εξ αυτών πολύ σοβαρά πράγματα– αλλά γι' αυτό μιλούμε με ευαγγελικούς όρους για πίστη και ελπίδα και χριστιανική αγάπη. Ως Άγιοι των Τελευταίων Ημερών, δική μας είναι «η άφθονη

ζωή» και προσπαθούμε να τονίσουμε τις ευλογίες και τις ευκαιρίες μας, ενώ ελαχιστοποιούμε τις απογοητεύσεις και τις ανησυχίες μας. «Να ψάχνετε επιμελώς, να προσεύχεστε διαρκώς, και να πιστεύετε» λέει η γραφή «και όλα θα συνεργαστούν για το καλό σας» (Δ&Δ 90:24). Θέλω να σας υπενθυμίσω αυτήν την υπόσχεση...

Παρακαλώ να θυμάστε αυτό το πράγμα. Αν η ζωή μας και η πίστη μας επικεντρώνονται στον Ιησού Χριστό και στο αποκατεστημένο Ευαγγέλιό Του, ποτέ τίποτε δεν μπορεί να πάει μονίμως λάθος. Από την άλλη πλευρά, αν η ζωή μας δεν είναι επικεντρωμένη στον Σωτήρα και τις διδασκαλίες του, καμία άλλη επιτυχία δεν μπορεί να είναι μονίμως σωστή...

Όλοι προσπαθούμε με προβλήματα υγείας περιστασιακώς – άλλοι το κάνουν συνεχώς. Η ασθένεια είναι μέρος του φορτίου της θνητότητας. Να έχετε πίστη και να είστε θετικοί. Η δύναμη της ιεροσύνης είναι αληθινή και υπάρχουν τόσα πολλά που είναι καλά στη ζωή, ακόμη και αν πασχίζουμε σωματικώς. Είναι χαρά να γνωρίζουμε ότι δεν θα υπάρχει πληγή ή ασθένεια στην ανάσταση.

Ορισμένες από τις ανησυχίες μας μπορεί να έλθουνε υπό μορφήν πειρασμών. Άλλες μπορεί να είναι δύσκολες αποφάσεις αναφορικώς προς τη μόρφωση ή την καριέρα ή τα χρήματα ή τον γάμο. Όποιο και αν είναι το φορτίο σας, θα βρείτε τη δύναμη που χρειάζεστε στον Χριστό. Ο Ιησούς Χριστός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, στην κυριολεξία η αρχή και το τέλος. Είναι μαζί μας από την αρχή ως το τέλος και έτσι είναι πολύ περισσότερο από θεατής στη ζωή μας...

Αν ο ζυγός υπό τον οποίον προσπαθούμε είναι η ίδια η αμαρτία, το μήνυμα είναι το ίδιο. Ο Χριστός γνωρίζει πλήρως το βάρος των αμαρτιών μας, επειδή εκείνος το έφερε πρώτος. Αν το φορτίο μας δεν είναι η αμαρτία ούτε ο πειρασμός, αλλά η ασθένεια ή η φτώχεια ή η απόρριψη, είναι το ίδιο. Γνωρίζει...

Υπέφερε τόσο πολύ περισσότερο από τις αμαρτίες μας. Εκείνος τον οποίον ο Ησαΐας απεκάλεσε «άνθρωπο θλίψεων» (Ησαΐας 53:3, Μωσία 14:3) γνωρίζει τέλεια κάθε πρόβλημα το οποίο περνάμε, διότι επέλεξε να φέρει πλήρως το βάρος όλων των προβλημάτων και των πόνων μας...

Αδελφοί και αδελφές, έχετε και θα έχετε ανησυχίες και δυσκολίες πολλών ειδών, αλλά αγκαλιάστε τη ζωή χαρωπά και γεμάτοι

πίστη. Να μελετάτε τις γραφές τακτικά. Να προσεύχεστε ενθέρμως. Να υπακούτε στη φωνή του Πνεύματος και στους προφήτες. Κάνετε ό,τι μπορείτε για να βοηθάτε άλλους. Θα βρείτε μεγάλη ευτυχία σε μία τέτοια πορεία. Κάποια ένδοξη ημέρα όλες οι ανησυχίες σας θα μετατραπούν σε χαρές.

Όπως έγραψε ο Τζόζεφ Σμιθ προς τους Αγίους που αγωνίζονταν, από το κελί του στη φυλακή Λίμπερτυ:

Ας κάνουμε πρόσχαρα ό,τι περνάει από το χέρι μας. Και ύστερα είτε να σταθούμε ήρεμοι, με την υπέρτατη πεποίθηση, για να δούμε τη σωτηρία του Θεού, και ο βραχίονάς του να αποκαλυφθεί [Δ&Δ 123:17· η πλάγια γραφή προστέθηκε].

[Με τα λόγια του Κυρίου προς τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ:]

Μη φοβάσαι, μικρό ποίμνιο. Κάνε το καλό. Ας συμμαχήσουν εναντίον σας η γη και η κόλαση· αν είστε οικοδομημένοι επάνω στο βράχο μου, δεν μπορούν να υπερिशύσουν...

Να αποβλέπετε προς εμένα σε κάθε σκέψη. Μην αμφιβάλετε, μη φοβάστε.

Ιδέστε τις πληγές που τρύπησαν το πλευρό μου, και επίσης τα αποτυπώματα των καρφιών στα χέρια και στα πόδια μου. Να είστε γεμάτοι πίστη, να τηρείτε τις εντολές μου, και θα κληρονομήσετε τη βασιλεία των ουρανών [Δ&Δ 6:34-37]¹¹.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Σκεφθείτε πώς θα απαντούσατε στις ερωτήσεις του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 1. Πώς μπορούμε να κάνουμε τον Ιησού Χριστό πιο κεντρικό πρόσωπο στη ζωή μας; Πώς μπορούμε να Τον κάνουμε πιο κεντρικό πρόσωπο στο σπίτι μας; Πώς μπορούμε να φθάσουμε στο σημείο να γνωρίσουμε τον Χριστό καλύτερα απ' όσο Τον γνωρίζουμε;
- Τι «μας κοστίζει» για να λάβουμε την ελπίδα, την αγαλλίαση και τη γαλήνη που προσφέρει ο Χριστός; (Βλέπε τμήμα 2.) Πότε αισθανθήκατε την ελπίδα, τη γαλήνη και την αγαλλίαση που προέρχονται από τον Σωτήρα;

- Γιατί νομίζετε ότι «η μεγαλύτερη ανάγκη σε όλον τον κόσμο είναι η ενεργός και ειλικρινής πίστη στις βασικές διδασκαλίες του Ιησού από τη Ναζαρέτ»; (Βλέπε τμήμα 3.) Πώς μπορείτε να δείχνετε την πίστη σας στις διδασκαλίες του Χριστού, όταν αισθάνεστε «προσβεβλημένοι, παρεξηγημένοι, όταν [σ]ας έχουν φερθεί άδικα ή αγενώς ή έχουν αμαρτήσει εις βάρος [σ]ας»;
- Τι μπορούμε να μάθουμε από τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ για τον φόβο και την πίστη; (Βλέπε τμήμα 4.) Πώς η πίστη μάς βοηθά να υπερνικήσουμε τον φόβο; Συλλογισθείτε περιπτώσεις κατά τις οποίες ο Σωτήρας γαλήνευσε τις καταιγίδες στη ζωή σας καθώς ασκήσατε πίστη σε Εκείνον.
- Πώς μπορεί η συμβουλή του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 5 να μας βοηθήσει να «αγκαλιάσουμε τη ζωή χαρωπά», ακόμη και όταν βιώνουμε λύπες, απογοητεύσεις και ασθένειες; Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε μία αιώνια προοπτική; Πώς σας έχει βοηθήσει ο Σωτήρας να έχετε μια πιο άφθονη ζωή;

Σχετικές γραφές

Κατά Ματθαίον 11:28-30, Κατά Ιωάννην 14:6, Νεφί Β΄ 31:19-21, Άλμα 5:14-16, 7:10-14, 23:6, Ήλαμαν 3:35, 5:9-12, Δ&Δ 50:40-46, 93:1

Βοήθεια μελέτης

«Καθώς μελετάτε, δώστε προσοχή σε ιδέες που έρχονται στο μυαλό σας και στα συναισθήματα που έρχονται στην καρδιά σας» (*Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου* [2004], 18). Σκεφθείτε το ενδεχόμενο να καταγράψετε τις εντυπώσεις που λαμβάνετε, ακόμη και αν φαίνονται άσχετες με τα λόγια που διαβάζετε. Μπορεί να είναι αυτά καθ' εαυτά που θέλει ο Κύριος να σας αποκαλύψει.

Σημειώσεις

1. “Jesus, the Very Thought of Thee”, *Ensign*, Μάιος 1993, 65.
2. “An Apostle’s Witness of Christ”, *Ensign*, Ιαν. 1984, 70.
3. Jesus E. Faust, “Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, Απρ. 1995, 27.
4. “Jesus, the Very Thought of Thee”, 63-64.
5. “What Manner of Men Ought Ye to Be?” *Ensign*, Μάιος 1994, 64. Βλέπε, επίσης, “He Invites Us to Follow Him”, *Ensign*, Σεπτ. 1994, 5.
6. “Jesus, the Very Thought of Thee”, 64-65.
7. Στο Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), 318.
8. “The Beacon in the Harbor of Peace”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1992, 18.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 30.
10. “Master, the Tempest Is Raging”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1984, 33-35.
11. “Fear Not, Little Flock” (ομιλία δοθείσα στο Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιανγκ, 14 Μαρτίου 1989), 1-2, 4-5, speeches.byu.edu.



Πρέπει να «εστιάσουμε στον Ιησού» και ποτέ «να μην αποστρέψουμε τα μάτια μας από εκείνον στον οποίον πρέπει να πιστεύουμε».



«Ειρήνη τη δική μου σας δίνω»

«Η ειρήνη μπορεί να έλθει σε ένα άτομο μόνον με άνευ όρων παράδοση – παράδοση σε εκείνον ο οποίος είναι ο Άρχοντας Ειρήνης, ο οποίος έχει τη δύναμη να απονέμει ειρήνη».

Από τη Ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ένας από τους συνεργάτες του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ στην Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων τον περιέγραψε ως έναν άνδρα «εξαιρετικής υπομονής που προέρχεται από μεγάλη εσωτερική ειρήνη»¹. Ο Πρόεδρος Χάντερ μιλούσε συχνά για την εσωτερική ειρήνη, διδάσκοντας ότι ένα άτομο μπορεί να την λάβει μόνον όταν στρέφεται στον Θεό – με το να Τον εμπιστεύεται, να ασκεί πίστη και να προσπαθεί να κάνει το θέλημά Του. Μία τέτοια ειρήνη βοήθησε στην υποστήριξή του σε πολλές δύσκολες στιγμές.

Στα τέλη του 1975, ένας ιατρός συνέστησε επέμβαση στον εγκέφαλο για τη σύζυγο του Προέδρου Χάντερ, Κλαιρ. Ο Πρόεδρος Χάντερ δυσκολευόταν πολύ να αποφασίσει αν η επέμβαση ήταν το καλύτερο για την Κλαιρ, αφού θα καταπονούσε το εύθραυστο σώμα της και μπορεί να μη βελτίωνε την κατάστασή της. Πήγε στον ναό, συμβουλευθήκε με μέλη της οικογένειας και σύντομα ένωσε ότι η επέμβαση προσέφερε την καλύτερη ελπίδα για να δώσει στην Κλαιρ κάποια ανακούφιση. Περιγράφοντας τα συναισθήματά του την ημέρα της επέμβασης, έγραψε:

«Πήγα μαζί της μέχρι τις πόρτες του χειρουργείου, της έδωσα ένα φιλί και την πήραν μέσα από τις πόρτες. Καθώς περνούσε ο χρόνος, περίμενα και αναρωτιόμουν. ...Ξαφνικά η τεταμένη ανησυχία μετατράπηκε σε ένα συναίσθημα ειρήνης. Ήξερα ότι είχε ληφθεί η σωστή απόφαση και ότι οι προσευχές μου είχαν εισακουσθεί»².

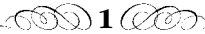
Το 1989, ο Πρόεδρος Χάντερ είχε μία άλλη εμπειρία κατά την οποία ένωσε ειρήνη σε μία ταραγμένη στιγμή. Ήταν στην

Ιερουσαλήμ για να αφιερώσει το Κέντρο στην Ιερουσαλήμ του Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ για Σπουδές Μέσης Ανατολής. Διάφορες ομάδες διαμαρτύρονταν για την παρουσία της Εκκλησίας στην Ιερουσαλήμ και ορισμένοι είχαν απειλήσει και με βία. Ένας από τους ομιλητές στην αφιέρωση ήταν ο Πρεσβύτερος Μπόιντ Πάκερ της Απαρτίας των Δώδεκα, ο οποίος αφηγήθηκε αργότερα αυτό το περιστατικό:

«Καθώς μιλούσα, υπήρχε κάποια αναστάτωση στο πίσω μέρος της αίθουσας. Άνδρες με στρατιωτικές στολές είχαν εισέλθει στην αίθουσα. Έστειλαν ένα σημείωμα στον Πρόεδρο Χάντερ. Γύρισα και ζήτησα οδηγίες. Είπε: “Υπάρχει απειλή για βόμβα. Φοβάσαι;” Είπα: “Όχι”. Είπε: “Ούτε εγώ. Τελείωσε την ομιλία σου”³. Η τελετή αφιέρωσης προχώρησε χωρίς κανένα περιστατικό· δεν υπήρχε βόμβα.

Σε καταστάσεις σαν κι αυτές, ο Πρόεδρος Χάντερ εμπιστευόταν αυτήν την υπόσχεση για ειρήνη από τον Σωτήρα, την οποία συχνά παρέθετε: «Ειρήνη σας αφήνω, ειρήνη τη δική μου σας δίνω· όχι όπως δίνει ο κόσμος, σας δίνω εγώ. Ας μη ταράζεται η καρδιά σας ούτε να δειλιάζει» (Κατά Ιωάννην 14:27).

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Ο Ιησούς Χριστός είναι η πηγή αληθινής ειρήνης.

Προλέγοντας τη γέννηση του Χριστού πριν από περισσότερα από 700 χρόνια προτού συμβεί, ο προφήτης Ησαΐας χρησιμοποίησε τίτλους εκφράζοντας μεγάλο θαυμασμό. ... Ένας από αυτούς τους τίτλους που είναι ειδικού ενδιαφέροντος στον τωρινό μας κόσμο είναι ο «Αρχοντας Ειρήνης» (Ησαΐας 9:6). «Στην αύξηση της εξουσίας του και της ειρήνης δεν θα υπάρχει τέλος» διακήρυξε ο Ησαΐας (εδάφιο 7). Τι συναρπαστική ελπίδα για έναν κουρασμένο από τον πόλεμο και φορτωμένο από την αμαρτία κόσμο!⁴

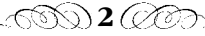
Η ειρήνη την οποία λαχταρά ο κόσμος είναι μία περίοδος εχθροπραξιών που έχουν ανασταλεί, αλλά οι άνθρωποι δεν συνειδητοποιούν ότι η ειρήνη είναι μία κατάσταση υπέρξεως που έρχεται στον άνθρωπο μόνον σύμφωνα με τους όρους και τις προϋποθέσεις που ορίζει ο Θεός και με κανέναν άλλον τρόπο.

Σε έναν ψαλμό, στο βιβλίο του Ησαΐα, υπάρχουν αυτά τα λόγια: «Θα φυλάξεις σε τέλεια ειρήνη το πνεύμα που επιστηρίζεται επάνω σε σένα, επειδή, σε σένα έχει το θάρρος του». (Ησαΐας 26:3.) Αυτή η τέλεια ειρήνη που αναφέρει ο Ησαΐας έρχεται σε κάποιον μόνον μέσω της πίστης στον Θεό. Αυτό δεν γίνεται κατανοητό από έναν άπιστο κόσμο.

Στην τελευταία περίπτωση κατά την οποία ο Ιησούς είχε δειπνο με τους Δώδεκα, έπλυne τα πόδια τους, έκοψε ψωμί γι' αυτούς και τους μοίρασε το ποτήρι. Κατόπιν, αφού έφυγε από αυτούς ο Ιούδας, ο Διδάσκαλος τούς μίλησε για λίγο. Ανάμεσα στ' άλλα, είπε για τον επικείμενο θάνατό του και την κληρονομιά που άφηne για τον καθέναν τους. Δεν είχε συγκεντρώσει αγαθά, περιουσία ούτε πλούτο. Το χρονικό δεν μας λείει για άλλα υπάρχοντα παρά μόνον τα ρούχα που φορούσε και την επομένη μετά τη σταύρωσή του, αυτά θα διανέμονταν από τους στρατιώτες, οι οποίοι θα έβαζαν κλήρους για τον χιτώνα του. Το δώρο Του δόθηκε στους μαθητές του με αυτά τα απλά κι όμως βαθυστόχαστα λόγια: «Ειρήνη σας αφήνω, ειρήνη τη δική μου σας δίνω· όχι όπως δίνει ο κόσμος, σας δίνω εγώ. Ας μην ταραάζεται η καρδιά σας ούτε να δειλιάζει». (Κατά Ιωάννην 14:27.)

Χρησιμοποίησε τον ιουδαϊκό τύπο χαιρετισμού και ευλογίας: «Ειρήνη σας αφήνω». Αυτόν τον χαιρετισμό και το δώρο δεν έπρεπε να τα πάρουν υπό την κοινή έννοια, διότι είπε: «...όχι όπως δίνει ο κόσμος, σας δίνω εγώ». Όχι άδειες επιθυμίες, όχι απλώς μια ευγενική τελετή, όπως χρησιμοποιούν οι άνθρωποι του κόσμου τα λόγια ως συνήθεια, αλλά όπως ο δημιουργός και ο Άρχοντας Ειρήνης τα έδωσε σε αυτούς. Τα απένειμε επάνω τους και είπε: «Ας μην ταραάζεται η καρδιά σας ούτε να δειλιάζει». Μέσα σε λίγες ώρες θα υπόκειντο σε δυσκολίες, αλλά με την ειρήνη του θα μπορούσαν να υπερνικήσουν τον φόβο και να παραμείνουν πιστοί.

Η τελευταία του δήλωση πριν από την τελική προσευχή εκείνο το αξιωμανημόνευτο βράδυ ήταν η εξής: «...μέσα στον κόσμο θα έχετε θλίψη· αλλά, έχετε θάρρος· εγώ έχω νικήσει τον κόσμο». (Κατά Ιωάννην 16:33)⁵.



Καλλιεργούμε την ειρήνη καθώς ζούμε τις αρχές του Ευαγγελίου.

Δεν υπάρχει παρά μόνον μία καθοδηγητική χείρα στο σύμπαν, μόνον ένα αληθινά βέβαιο φως, ένας αστείρευτος φάρος στον κόσμο. Αυτό το φως είναι ο Ιησούς Χριστός, το φως και η ζωή του κόσμου, το φως που ένας προφήτης από το Βιβλίο του Μόρμον περιέγραψε ως «φως που είναι απέραντο, που δεν μπορεί ποτέ να σκοτεινιάσει». (Μωσία 16:9.)

Καθώς αναζητούμε την ακτή της ασφάλειας και της ειρήνης, είτε είμαστε γυναίκες, άνδρες, οικογένειες, κοινότητες ή έθνη, ο Χριστός είναι ο μόνος φάρος επάνω στον οποίο μπορούμε τελικώς να βασισοθούμε. Είναι εκείνος που είπε για την αποστολή του: «Εγώ είμαι ο δρόμος, και η αλήθεια, και η ζωή». (Κατά Ιωάννην 14:6.)...

Σκεφθείτε, για παράδειγμα, αυτές τις οδηγίες από τον Χριστό προς τους μαθητές του. Είπε: «Να αγαπάτε τούς εχθρούς σας, να ευλογείτε εκείνους που σας καταρώνται, να ευεργετείτε εκείνους που σας μισούν, και να προσεύχεστε για εκείνους που σας βλάπτουν και σας κατατρέχουν». (Κατά Ματθαίον 5:44.)

Σκεφθείτε τι θα έκανε από μόνη της αυτή η νοθεσία στη δική σας γειτονιά και στη δική μου, στις κοινότητες στις οποίες ζείτε εσείς και τα παιδιά σας, στα έθνη που απαρτίζουν τη μεγάλη μας παγκόσμια οικογένεια. Συνειδητοποιώ ότι αυτή η διδαχή θέτει μία σημαντική δυσκολία, αλλά ασφαλώς είναι μια πιο ευχάριστη δυσκολία από τα τρομερά έργα που τίθενται για εμάς από τον πόλεμο, τη φτώχεια και τον πόνο που συνεχίζει να αντιμετωπίζει ο κόσμος⁶.

Όταν προσπαθούμε να βοηθήσουμε όσους μας έχουν προσβάλει, όταν προσευχόμαστε για όσους μας έχουν χρησιμοποιήσει με φαιλότητα, η ζωή μας μπορεί να είναι όμορφη. Μπορούμε να έχουμε ειρήνη όταν έλθουμε σε ενότητα με το Πνεύμα και ο ένας με τον άλλον καθώς υπηρετούμε τον Κύριο και τηρούμε τις εντολές του⁷.

Ο κόσμος στον οποίον ζούμε, είτε κοντά στο σπίτι είτε μακριά, χρειάζεται το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Παρέχει τον μοναδικό τρόπο με τον οποίον ο κόσμος θα γνωρίσει ποτέ την ειρήνη.

...Χρειαζόμαστε έναν πιο ειρηνικό κόσμο, που να μεγαλώνει από πιο ειρηνικές οικογένειες, γειτονιές και κοινότητες. Για να εξασφαλίσουμε και να καλλιεργήσουμε μια τέτοια ειρήνη «πρέπει να αγαπούμε τους άλλους, ακόμη και τους εχθρούς μας και επίσης τους φίλους μας» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ* (2007), 393]. ...Πρέπει να τείνουμε χείρα φιλίας. Πρέπει να είμαστε πιο καλοσυνάτοι, πιο ευγενικοί, πιο συγχωρητικοί και να μη θυμώνουμε γρήγορα⁸.

Ο κύριος τρόπος ενέργειας του Θεού είναι με πειθώ και υπομονή και μακροθυμία, όχι με εξαναγκασμό και έντονη αντιπαράθεση. Ενεργεί με ευγενική παράκληση και με γλυκό δελεασμό⁹.

Δεν υπάρχει υπόσχεση για ειρήνη σε όσους απορρίπτουν τον Θεό, σε όσους δεν τηρούν τις εντολές του ή σε όσους παραβιάζουν τους νόμους του. Ο Προφήτης Ησαΐας μίλησε για την κατάντια και τη διαφθορά των ηγετών και μετά συνέχισε με τις νουθεσίες του, λέγοντας: «Οι ασεβείς, όμως, είναι σαν την ταραγμένη θάλασσα, όταν δεν μπορεί να ησυχάσει· και τα κύματά της ρίχνουν έξω καταπάτημα και πηλό. Ειρήνη δεν υπάρχει στους ασεβείς, λέει ο Θεός μου». (Ησαΐας 57:20-21.)...

Η αδιαφορία προς τον Σωτήρα ή η αποτυχία τήρησης των εντολών του Θεού επιφέρει ανασφάλεια, εσωτερική αναταραχή και έριδα. Αυτά είναι τα αντίθετα της ειρήνης. Η ειρήνη μπορεί να έλθει σε ένα άτομο μόνον με άνευ όρων παράδοση – παράδοση σε εκείνον ο οποίος είναι ο Άρχοντας Ειρήνης, ο οποίος έχει τη δύναμη να απονέμει ειρήνη¹⁰.

Τα προβλήματα του κόσμου, τα οποία εκφράζονται συχνά σε συγκλονιστικές επικεφαλίδες, θα πρέπει να μας υπενθυμίζουν να επιζητούμε την ειρήνη που προέρχεται όταν ζούμε τις απλές αρχές του Ευαγγελίου του Χριστού. Οι θορυβώδεις μειονότητες δεν θα διαταράξουν την ειρήνη της ψυχής μας, αν αγαπούμε τους συνανθρώπους μας και έχουμε πίστη στην εξιλεωτική θυσία του Σωτήρα και την ήρεμη διαβεβαίωση που δίνει για την αιώνια ζωή. Πού βρίσκουμε μια τέτοια πίστη σε έναν ταραγμένο κόσμο; Ο Κύριος είπε: «Ζητάτε και θα σας δοθεί· ψάχνετε και θα βρείτε· κρούετε και θα σας ανοιχτεί. Επειδή, καθένας που ζητάει, παίρνει· και εκείνος

που ψάχνει, βρίσκει· και σε εκείνον που κρούει, θα του ανοιχτεί». (Κατά Λουκάν 11:9-10)¹¹.

Φαίνεται ότι δύο αιώνιες αλήθειες πρέπει να γίνουν αποδεκτές από όλους, αν πρέπει να βρούμε ειρήνη σε αυτόν τον κόσμο και αιώνια ζωή στον επόμενο. (1) Ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο ίδιος αυτός αιώνιος υιός του Επουράνιου Πατέρα μας, ο οποίος ήλθε στη γη με τον ακριβή σκοπό να λυτρώσει την ανθρωπότητα από την αμαρτία και τον θάνατο, και ότι ζει για να μας φέρει πίσω στην παρουσία του Πατέρα. (2) Ότι ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν ο προφήτης του, προετοιμασμένος σε αυτές τις τελευταίες ημέρες για να αποκαταστήσει στην ανθρωπότητα την αλήθεια που είχε χαθεί λόγω παράβασης. Αν όλοι οι άνθρωποι αποδέχονταν και ζούσαν αυτές τις δύο θεμελιώδεις αλήθειες, η ειρήνη θα ερχόταν στον κόσμο¹².

Αν εσείς οι ίδιοι αντιστέκεστε σε... πειρασμούς και αποφασίσετε να πληρώσετε το καθημερινό τίμημα, να ζείτε τον Νόμο του θερισμού με καθαρές, ηθικές σκέψεις και πρακτικές, με έντιμες, ειλικρινείς συναλλαγές, με ακεραιότητα και ευσυνειδησία στις μελέτες σας, με νηστεία, προσευχή και λατρεία, θα θερίσετε τη συγκομιδή της ελευθερίας και της εσωτερικής ειρήνης και ευημερίας¹³.

Μια ζωή γεμάτη με ανιδιοτελή υπηρετηση θα είναι επίσης γεμάτη με ειρήνη που υπερβαίνει την κατανόησή μας. ...Αυτή η ειρήνη μπορεί να έλθει μόνον μέσα από το να ζούμε τις αρχές του Ευαγγελίου. Αυτές οι αρχές αποτελούν το πρόγραμμα του Αρχοντα Ειρήνης¹⁴.

Τόσα πολλά στον κόσμο μας έχουν σκοπό να καταστρέψουν... την προσωπική ειρήνη μέσω αμαρτιών και πειρασμών πολλών ειδών. Προσευχόμαστε ώστε η ζωή των Αγίων να είναι σε αρμονία με το ιδανικό που έθεσε ενώπιόν μας ο Ιησούς από την Ναζαρέτ.



Προσευχόμαστε ώστε οι προσπάθειες του Σατανά να ματαιωθούν, να μπορούν να είναι ειρηνικές και ήρεμες οι προσωπικές ζωές, να μπορούν να είναι κοντά οι οικογένειες και να ενδιαφέρονται για κάθε μέλος, να μπορούν τομείς και πάσσαλοι, κλάδοι και περιφέρειες να σχηματίζουν το μεγάλο σώμα του Χριστού, καλύπτοντας κάθε ανάγκη, απαλύνοντας κάθε πληγή, θεραπεύοντας κάθε τραύμα, έως ότου ολόκληρος ο κόσμος, όπως



«Μια ζωή γεμάτη με ανιδιοτελή υπηρετήση θα είναι επίσης γεμάτη με ειρήνη που υπερβαίνει την κατανόησή μας».

παρακάλεσε ο Νεφί, να «βαδίσ[ει] με σταθερότητα προς τον Χριστό, έχοντας απόλυτη λαμπρή ελπίδα, και αγάπη προς τον Θεό και προς όλους τους ανθρώπους...

»Αγαπημένοι μου αδελφοί» συνέχισε ο Νεφί «αυτή είναι η οδός. Και δεν υπάρχει καμία άλλη οδός». (Νεφί Β΄ 31:20-21)¹⁵.


3


Ο Σωτήρας μπορεί να μας βοηθήσει να βρούμε ειρήνη άσχετα από την αναταραχή γύρω μας.

Ο Ιησούς δεν γλίτωσε τη θλίψη, τον πόνο, την αγωνία και τα αλλεπάλληλα πλήγματα. Είναι αδύνατον να εκφράσουμε το φορτίο που κουβάλησε Εκείνος ούτε έχουμε τη σοφία να καταλάβουμε την περιγραφή του προφήτη Ησαΐα για εκείνον ως «άνθρωπο θλίψεων». (Ησαΐας 53:3.) Βασανίστηκε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής Του και, με τα μάτια των ανθρώπων, καταστράφηκε στον Γολγοθά. Ζητείται από εμάς να μην κοιτάζουμε τη ζωή με τα μάτια των ανθρώπων· από πνευματική προοπτική γνωρίζουμε ότι κάτι διαφορετικό γινόταν επάνω στον σταυρό.

Η ειρήνη ήταν στα χείλη και στην καρδιά του Σωτήρα, όσο άγρια και αν μαινόταν η καταιγίδα. Είθε να είναι έτσι και με εμάς – στην καρδιά μας, στο σπίτι μας, στα έθνη μας του κόσμου και ακόμη και στα αλλεπάλληλα πλήγματα που αντιμετωπίζει κατά καιρούς η Εκκλησία. Δεν θα πρέπει να αναμένουμε ότι θα περάσουμε τη ζωή ατομικώς ή συλλογικώς χωρίς κάποια αντίθεση¹⁶.

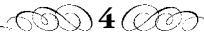
Κάποιος μπορεί να ζει σε ένα όμορφο και ειρηνικό περιβάλλον, αλλά εξαιτίας εσωτερικής διχόνοιας και διαφωνίας να είναι σε μία κατάσταση συνεχούς αναταραχής. Από την άλλη πλευρά, κάποιος μπορεί να είναι εν μέσω απόλυτης καταστροφής και της αιματοχυσίας του πολέμου και όμως να έχει τη γαλήνη της ανείπωτης ειρήνης. Αν στρεφόμαστε στον άνθρωπο και στους τρόπους του κόσμου, θα βρούμε αναταραχή και σύγχυση. Αν στραφούμε στον Θεό, θα βρούμε ειρήνη για την ταραγμένη ψυχή. Αυτό έγινε ξεκάθαρα από τα λόγια του Σωτήρα: «Στον κόσμο θα έχετε θλίψη» (Κατά Ιωάννην 16:33) και στο δώρο του προς τους Δώδεκα και προς όλη την ανθρωπότητα, είπε: «Ειρήνη σας αφήνω, ειρήνη τη δική μου σας δίνω· όχι όπως δίνει ο κόσμος, σας δίνω εγώ...» (Κατά Ιωάννην 14:27.)

Μπορούμε να βρούμε αυτήν την ειρήνη τώρα σε έναν κόσμο με έριδα, αν αποδεχθούμε αυτό το σπουδαίο δώρο και την περαιτέρω πρόσκλησή του: «Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας αναπαύσω.

»Σηκώστε επάνω σας τον ζυγό μου, και μάθετε από μένα· επειδή, είμαι πρᾶος και ταπεινός στην καρδιά· και θα βρείτε ανάπαυση μέσα στις ψυχές σας». (Κατά Ματθαίον 11:28-29.)

Αυτή η ειρήνη μάς προσφέρει καταφύγιο από την εγκόσμια αναταραχή. Η γνώση ότι ο Θεός ζει, ότι είμαστε τα τέκνα του και ότι μας αγαπά, απαλύνει την ταραγμένη καρδιά. Η απάντηση στην αναζήτηση εναπόκειται στην πίστη στον Θεό και στον Υιό του, Ιησού Χριστό. Αυτό θα φέρει ειρήνη σε εμάς τώρα και στην αιωνιότητα που θα ακολουθήσει¹⁷.

Σε αυτόν τον κόσμο με σύγχυση, με πολυάσχολη, παροδική πρόοδο, πρέπει να επιστρέψουμε στην απλότητα του Χριστού. ...Πρέπει να μελετήσουμε τα απλά θεμελιώδη των αληθειών που δίδαξε ο Διδάσκαλος και να απαλείψουμε τα αμφιλεγόμενα ζητήματα. Η πίστη μας στον Θεό πρέπει να είναι αληθινή και όχι υποθετική. Το αποκατεστημένο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού μπορεί να είναι δυναμική, κινητήριοι επιρροή και η αληθινή αποδοχή μάς δίδει μία γεμάτη νόημα, θρησκευτική εμπειρία. Ένα από τα μεγάλα δυνατά σημεία της μορμονικής θρησκείας είναι αυτή η μετάφραση του πιστεύω στον καθημερινό τρόπο σκέψης και διαγωγής. Αυτό αντικαθιστά την αναταραχή και τη σύγχυση με ειρήνη και ηρεμία¹⁸.



Εστιάζοντας στον Ιησού, μπορούμε να θριαμβεύσουμε επί των στοιχείων που θα κατέστρεφαν την ειρήνη.

Επιτρέψτε μου να θυμηθώ μία από τις σπουδαίες ιστορίες θριάμβου του Χριστού επί αυτού που φαίνεται ότι μας δοκιμάζει και φέρνει φόβο στην καρδιά μας. Καθώς οι μαθητές του Χριστού είχαν ξεκινήσει ένα από τα συχνά τους ταξίδια στη θάλασσα της Γαλιλαίας, η νύκτα ήταν σκοτεινή και τα στοιχεία της φύσης ήταν δυνατά και δυσμενή. Τα κύματα ήταν δυνατά και ο άνεμος ήταν θελλώδης και αυτοί οι θνητοί, αδύναμοι άνδρες ήταν τρομαγμένοι. Δυστυχώς δεν υπήρχε κανείς μαζί τους να τους ηρεμήσει και να τους σώσει, διότι ο Ιησούς είχε μείνει μόνος στην ακτή.

Όπως πάντοτε, τους πρόσεχε. Τους αγαπούσε και ενδιαφερόταν για εκείνους. Στη στιγμή της μεγαλύτερης ανησυχίας τους, κοίταξαν και είδαν στο σκοτάδι μία εικόνα με έναν χιτώννα που ανέμιζε, να περπατά προς αυτούς επάνω στη θάλασσα. Κραύγασαν

με τρόπο στο θέαμα, νομίζοντας ότι είναι φάντασμα που περπατούσε επάνω στα κύματα. Και μέσα από την καταιγίδα και τη σκοτεινιά σε αυτούς –όπως τόσο συχνά σε εμάς, όταν μέσα στο σκοτός της ζωής, ο ωκεανός φαίνεται τόσο μεγάλος και οι βαρκούλες μας τόσο μικρές– ήλθε η σπουδαιότερη και καθησυχαστική φωνή ειρήνης με αυτήν την απλή δήλωση: «Εγώ είμαι· μη φοβάστε». Ο Πέτρος φώναξε: «Κύριε, αν είσαι εσύ, πρόσταξέ με νάρθω σε σένα επάνω στα νερά». Και η απάντηση του Χριστού σε εκείνον ήταν η ίδια όπως προς όλους μας: «Έλα».

Ο Πέτρος πήδηξε στην πλευρά του σκάφους και μέσα στα ταραγμένα κύματα και ενώ ήταν εστιασμένος στον Κύριο, ο άνεμος μπορεί να ανακάτεψε τα μαλλιά του και τα σταγονίδια του νερού να έβρεξαν τον χιτώνα του, αλλά όλα ήταν καλά. Μόνον όταν με κλονισμένη πίστη απομάκρυνε τη ματιά του από τον Διδάσκαλο, για να κοιτάξει τα άγρια κύματα και τη μαύρη θάλασσα από κάτω του, τότε μόνον άρχισε να βυθίζεται. Ξανά, σαν τους περισσότερους από εμάς, φώναξε: «Κύριε, σώσε με.» Ούτε ο Ιησούς τον απογοήτευσε. Άπλωσε το χέρι του και άρπαξε τον μαθητή που πνιγόταν με την απαλή επιτίμηση: «Ολιγόπιστε, σε τι δίστασες;»

Κατόπιν πλεύρισαν στην ακτή με ασφάλεια το μικρό σκάφος τους, είδαν τον άνεμο να πέφτει και τα δυνατά κύματα να γίνονται ήρεμα. Σύντομα ήταν στο καταφύγιό τους, στο ασφαλές λιμάνι τους, όπου όλοι θα ήλπιζαν να είναι μία ημέρα. Το πλήρωμα καθώς και οι μαθητές του ήταν γεμάτοι βαθιά έκπληξη. Ορισμένοι από αυτούς απευθύνθηκαν προς εκείνον με έναν τίτλο που δηλώνω σήμερα: «Αληθινά, είσαι Υιός του Θεού». (Προσαρμοσμένο από Φάρραρ, *The Life of Christ*, σελ. 310-13. Βλέπε Κατά Ματθαίον 14:22-33.)

Είναι ακλόνητη πεποίθησή μου ότι ως λαός ξεχωριστά, ως οικογένειες, ως κοινότητες και ως έθνη, θα μπορούσαμε σαν τον Πέτρο να εστιάσουμε στον Ιησού, κι εμείς θα μπορούσαμε να βαδίσουμε θριαμβευτικά επάνω «στα φουσκωμένα κύματα απιστίας» και να παραμείνουμε «άφοβοι μέσα στους ανοδικούς ανέμους της αμφιβολίας». Αλλά αν αποστρέψουμε τα μάτια μας από εκείνον, στον οποίον πρέπει να πιστεύουμε, όπως είναι τόσο εύκολο να κάνουμε και ο κόσμος μπαίνει σε πειρασμό τόσο πολύ να κάνει, αν στραφούμε στη δύναμη και το μένος αυτών των τρομερών και

καταστρεπτικών στοιχείων γύρω μας παρά σε εκείνον, ο οποίος μπορεί να μας βοηθήσει και να μας σώσει, τότε θα βουλιάξουμε αναπόφευκτα σε μία θάλασσα διαμάχης, λύπης και απόγνωσης.

Τέτοιες στιγμές κατά τις οποίες νιώθουμε ότι οι πλημμύρες απειλούν να μας πνίξουν και το βάθος πρόκειται να καταπιεί το κλυδωνισμένο σκάφος της πίστης μας, προσεύχομαι ώστε να μπορούμε πάντοτε να ακούμε μέσα στην καταιγίδα και το σκότος αυτήν τη γλυκιά δήλωση του Σωτήρα του κόσμου: «Έχετε θάρρος· εγώ είμαι· μη φοβάστε». (Κατά Ματθαίον 14:27)¹⁹.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Ο Πρόεδρος Χάντερ δίδαξε ότι ο Ιησούς Χριστός είναι η πηγή αληθινής ειρήνης (βλέπε τμήμα 1). Τι εμπειρίες σας έχουν βοηθήσει να γνωρίσετε αυτήν την αλήθεια; Πώς μπορούμε να λάβουμε την ειρήνη που προσφέρει ο Ιησούς;
- Πώς το να αγαπούμε άλλους μας φέρνει ειρήνη; (Βλέπε τμήμα 2.) Πώς το να ζούμε το Ευαγγέλιο μάς βοηθά να έχουμε ειρήνη; Γιατί είναι απαραίτητη η «άνευ όρων παράδοση» στον Σωτήρα για να έχουμε ειρήνη;
- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 3. Πώς έχετε βιώσει την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Σωτήρα να σας «αναπαύσει» από τα φορτία καθώς έρχεστε σε Εκείνον;
- Συλλογισθείτε την αφήγηση του Προέδρου Χάντερ για τον Πέτρο που περπάτησε επάνω στο νερό (βλέπε τμήμα 4). Τι μπορείτε να μάθετε από αυτήν την αφήγηση για το πώς να βρείτε ειρήνη σε στιγμές αναταραχής; Πώς σας έχει βοηθήσει ο Σωτήρας να «έχετε θάρρος» και να «μη φοβάστε» σε δύσκολες στιγμές;

Σχετικές γραφές

Ψαλμοί 46:10, 85:8, Ησαΐας 32:17, Κατά Μάρκον 4:36-40, Προς Ρωμαίους 8:6, Προς Γαλάτες 5:22-23, Προς Φιλιππησίους 4:9, Μωσία 4:3, Δ&Δ 19:23, 59:23, 88:125

Βοήθεια διδασκαλίας

Προσκαλέστε τα μέλη της τάξης να επιλέξουν ένα από τα τμήματα στο κεφάλαιο που θα ήθελαν να συζητήσουν και να

σχηματίσουν μία ομάδα με άλλους που επέλεξαν το ίδιο τμήμα. Παροτρύνετε κάθε ομάδα να συζητήσει τη σχετική ερώτηση στο τέλος του κεφαλαίου.

Σημειώσεις

1. Στο Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 185.
2. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 266.
3. Μπρίντ Πάκερ, "President Howard W. Hunter—He Endured to the End", *Ensign*, Απρ. 1995, 29.
4. "The Gifts of Christmas", *Ensign*, Δεκ. 2002, 16.
5. Στο Conference Report, Οκτ. 1966, 15-16.
6. "The Beacon in the Harbor of Peace", *Ensign*, Νοέμβρ. 1992, 18.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 40.
8. "A More Excellent Way", *Ensign*, Μάιος 1992, 61, 63.
9. "The Golden Thread of Choice", *Ensign*, Νοέμβρ. 1989, 18.
10. Στο Conference Report, Οκτ. 1966, 16.
11. Στο Conference Report, Οκτ. 1969, 113.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 172-73.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 73-74.
14. "The Gifts of Christmas", 19.
15. Στο Conference Report, Απρ. 1976, 157.
16. "Master, the Tempest Is Raging", *Ensign*, Νοέμβρ. 1984, 35.
17. Στο Conference Report, Οκτ. 1966, 16-17.
18. Στο Conference Report, Οκτ. 1970, 131-32.
19. "The Beacon in the Harbor of Peace", 19.



Αντιξοότητα – Μέρος του σχεδίου του Θεού για την αιώνια πρόοδό μας

«Όταν [οι δυσκολίες της θνητότητας] μάς ταπεινώνουν και μας εξευγενίζουν και μας διδάσκουν και μας ευλογούν, μπορούν να αποτελούν δυνατά όργανα στα χέρια του Θεού για να μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Στη γενική συνέλευση Απριλίου 1980, ο Πρεσβύτερος Χάουαρντ Χάντερ, τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, μίλησε για τη συμμετοχή του σε ένα μεγάλο πλήθος για να δει τις λεμβοδρομίες στη Σαμόα. «Το πλήθος ήταν ανυπόμονο» είπε «και τα περισσότερα μάτια ήταν στραμμένα προς τη θάλασσα, βλέποντας τις πρώτες βάρκες να αχνοφαίνονται. Ξαφνικά υπήρξαν φωνές ενθουσιασμού από το πλήθος καθώς φάνηκαν οι βάρκες σε απόσταση. Καθεμία είχε πλήρωμα πενήντα δυνατών κωπηλατών που βουτούσαν και έβγαζαν τα κουπιά με ρυθμό ο οποίος έκανε τα πλοία να κινούνται μέσα από τα κύματα και το αφρισμένο νερό – ένα όμορφο θέαμα.

»Οι βάρκες και οι άνδρες ήταν πλήρως ορατοί καθώς έτρεχαν προς το τέρμα. Μολονότι αυτοί οι δυνατοί άνδρες τραβούσαν με τη δύναμή του, το βάρος της βάρκας με πενήντα άνδρες κινείτο ενάντια σε μία ισχυρή αντίθετη δύναμη – την αντίσταση του νερού.

»Οι επευφημίες του πλήθους έφθασαν σε αποκορύφωση, όταν η πρώτη λέμβος διέσχισε τη γραμμή τερματισμού».

Μετά τον αγώνα, ο Πρεσβύτερος Χάντερ περπάτησε μέχρι εκεί όπου ήταν ελλιμενισμένες οι βάρκες και μίλησε με έναν από τους

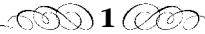


Στις δοκιμασίες μας, ο Σωτήρας κάνει στον καθέναν από εμάς την πρόσκληση που έκανε στον άνδρα στη λίμνη Βηθεσδά: «Θέλεις να γίνεις υγιής;» (Κατά Ιωάννην 5:6).

κωπηλάτες, ο οποίος εξήγησε ότι η πλώρη της λέμβου «είναι κατασκευασμένη κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να κόβει και να ξεχωρίζει το νερό για να βοηθά στην υπερνίκηση της αντίστασης, η οποία καθυστερεί την ταχύτητα της βάρκας. Εξήγησε περαιτέρω ότι το τράβηγμα των κουπιών ενάντια στην αντίσταση του νερού δημιουργεί τη δύναμη που κάνει τη βάρκα να προχωρεί. Η αντίσταση δημιουργεί τόσο την αντίθεση όσο και την κίνηση προς τα εμπρός»¹.

Ο Πρεσβύτερος Χάντερ χρησιμοποίησε τη λεμβοδρομία στη Σαμόα για να παρουσιάσει μία ομιλία σχετικά με τους σκοπούς της αντιξοότητας. Κατά τη διάρκεια της διακονίας του ως Αποστόλου, μίλησε για την αντιξοότητα πολλές φορές, προσφέροντας συμβουλή, ελπίδα και ενθάρρυνση. Μιλούσε από προσωπικής εμπειρίας, έχοντας υπομείνει απειλητικές για τη ζωή ασθένειες και άλλες δοκιμασίες. Κατέθεσε μαρτυρία με ακλόνητη πεποίθηση ότι εν καιρώ προβλημάτων «ο Ιησούς Χριστός κατέχει τη δύναμη να ανακουφίσει τα φορτία μας και να ελαφρύνει τα βάρη μας»².

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Η αντιξοότητα είναι μέρος του σχεδίου του Θεού για την αιώνια πρόοδό μας.

Έχω παρατηρήσει ότι η ζωή –κάθε ζωή– έχει πλήρες μερίδιο σε καλές και άσχημες στιγμές. Πράγματι, βλέπουμε πολλές χαρές και λύπες στον κόσμο, πολλές άλλαξαν σχέδια και απροσδόκητες συνθήκες στη ζωή, πολλές ευλογίες που πάντοτε δεν φαίνονται ούτε υπάρχει η αίσθηση ότι είναι ευλογίες και μεγάλο μέρος που μας κάνει ταπεινούς και βελτιώνει την υπομονή και την πίστη μας. Όλοι είχαμε αυτές τις εμπειρίες περιστασιακά και υποθέτω ότι πάντοτε θα τις έχουμε...

...Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ, ο οποίος γνώριζε πολλά για δεινά, απογοήτευση και συνθήκες πέραν του ελέγχου του, έγραψε κάποτε:

«Επειδή είμαστε άνθρωποι, επιθυμούμε να απομακρύνουμε από τη ζωή μας τον σωματικό πόνο και τη διανοητική αγωνία και να εξασφαλίσουμε ότι θα ζούσαμε σε συνεχή άνεση και ευκολία, αλλά αν κλείναμε την πόρτα στη λύπη και τη δυστυχία, θα

μπορούσαμε να αποκλείσουμε τους σπουδαιότερους φίλους και ευεργέτες μας. Τα δεινά μπορούν να κάνουν τους ανθρώπους αγίους καθώς μαθαίνουν υπομονή, μακροθυμία και αυτοκυριαρχία» [*Faith Precedes the Miracle* (1972), 98].

Σε αυτήν τη δήλωση, ο Πρόεδρος Κίμπαλ αναφέρεται στο να κλείσουμε τις πόρτες σε συγκεκριμένες εμπειρίες στη ζωή. ...Πόρτες κλείνουν τακτικά στη ζωή μας και ορισμένα από αυτά τα κλεισίματα προκαλούν γνήσιο πόνο και ψυχικό άλγος. Όμως *όντως* πιστεύω ότι εκεί όπου κλείνει μία τέτοια πόρτα, μία άλλη ανοίγει (και ίσως περισσότερες από μία) με ελπίδα και ευλογίες σε άλλους τομείς της ζωής μας που ενδεχομένως να μην είχαμε ανακαλύψει διαφορετικά.

...Πριν από λίγα χρόνια, [ο Πρόεδρος Μάριον Ρόμνυ] είπε ότι όλοι οι άνδρες και οι γυναίκες, συμπεριλαμβανομένων των πιο πιστών και αφοσιωμένων, θα έβρισκαν αντιξοότητα και βάσανα στη ζωή τους, επειδή, με τα λόγια του Τζόζεφ Σμιθ: «Οι άνθρωποι πρέπει να υποφέρουν, ώστε να ανέβουν στο Όρος Σιών και να υπερυψωθούν επάνω από τους ουρανούς» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ* (2007), 230. Βλέπε Conference Report, Οκτ. 1969, 57].

Κατόπιν ο Πρόεδρος Ρόμνυ είπε:

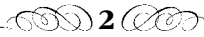
«Αυτό δεν σημαίνει ότι επιθυμούμε τα δεινά. Αποφεύγουμε όλα όσα μπορούμε. Ωστόσο, τώρα γνωρίζουμε και όλοι γνωρίζαμε, όταν επιλέξαμε να έλθουμε στη θνητότητα, ότι εδώ θα δοκιμαζόμασταν σε συνθήκες που χαρακτηρίζονταν από αντιξοότητα και βάσανα...

»[Επιπροσθέτως], το σχέδιο του Πατέρα για τη δοκιμασία [και εξευγενισμό] των τέκνων του δεν εξαίρεσε τον ίδιο τον Σωτήρα. Τα δεινά που ανέλαβε να αντέξει και τα οποία άντεξε, ισοδυναμούσαν με τα συνδυασμένα δεινά όλων των ανδρών [και γυναικών] παντού. Τρέμοντας και αιμορραγώντας και επιθυμώντας να του απομακρυνθεί το ποτήρι, είπε]: “Ήπια και τελείωσα τις προετοιμασίες μου προς τα τέκνα των ανθρώπων” (Δ&Δ 19:18-19)» (στο Conference Report, Οκτ. 1969, σελ. 57).

Όλοι μας πρέπει να τελειώσουμε τις «προετοιμασίες προς τα τέκνα των ανθρώπων» [Δ&Δ 19:19]. Οι προετοιμασίες του Χριστού ήσαν

κάπως διαφορετικές από τις δικές μας, αλλά όλοι έχουμε προετοιμασίες να κάνουμε, πόρτες να ανοίξουμε. Για να κάνουμε τέτοιες σημαντικές προετοιμασίες συχνά θα απαιτεί κάποιον πόνο, κάποιες απροσδόκητες αλλαγές στο μονοπάτι της ζωής και κάπως να ενδώσουμε, «ακριβώς όπως ένα παιδί υποτάσσεται στον πατέρα του» [Μωσία 3:19]. Το να τελειώσουμε τις ουράνιες προετοιμασίες και να ανοίξουμε σελέστιες πόρτες μπορεί να μας πάει –πράγματι, χωρίς αμφιβολία θα μας πάει– στις τελικές ώρες της θνητής ζωής μας³.

Ήλθαμε στη θνητή ζωή για να αντιμετωπίσουμε αντίσταση. Ήταν μέρος του σχεδίου για την αιώνια πρόοδό μας. Χωρίς πειρασμό, ασθένεια, πόνο και λύπη, δεν θα μπορούσε να υπάρχει καλοσύνη, αρετή, εκτίμηση για την ευημερία ή χαρά. ...Πρέπει να θυμόμαστε ότι οι ίδιες δυνάμεις της αντίστασης, οι οποίες αποτρέπουν την πρόοδό μας, μας παρέχουν επίσης ευκαιρίες να υπερνικήσουμε αυτήν την αντίσταση⁴.



Οι θνητές μας ταλαιπωρίες είναι για την ανάπτυξη και την εμπειρία μας.

Όταν [οι δυσκολίες της θνητότητας] μάς ταπεινώνουν και μας εξευγενίζουν και μας διδάσκουν και μας ευλογούν, μπορούν να αποτελούν δυνατά όργανα στα χέρια του Θεού για να μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους, να μας κάνουν πιο ευγνώμονες, πιο στοργικούς και πιο σεβόμενοι τους άλλους στις δικές τους στιγμές δυσκολίας.

Ναι, όλοι έχουμε δύσκολες στιγμές, ατομικώς και συλλογικώς, αλλά ακόμη και στις πιο σοβαρές στιγμές, στα αρχαία χρόνια ή στη σύγχρονη εποχή, τα προβλήματα αυτά και οι προφητείες δεν προορίζονταν ποτέ να κάνουν τίποτε από το να ευλογούν τους χρηστούς και να βοηθούν όσους είναι λιγότερο χρηστοί να κινηθούν προς τη μετάνοια. Ο Θεός μάς αγαπά και οι γραφές μάς λένε ότι «έδωσε τον υιό του τον μονογενή, για να μη χαθεί καθένας που πιστεύει σ' αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή» [Κατά Ιωάννην 3:16]⁵.

Ο μέγας πατριάρχης του Βιβλίου του Μόρμον, ο Λεχί, μίλησε ενθαρρυντικά προς τον υιό του, Ιακώβ, έναν υιό που γεννήθηκε στην έρημο εν καιρώ δυσχέρειας και αντίθεσης. Η ζωή του Ιακώβ δεν ήταν όπως θα την περίμενε και όχι η ιδανική εμπειρία που μπορεί να περίμενε. Είχε υποφέρει βάσανα και εμπόδια, αλλά



Όταν ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν στη φυλακή Λίμπερτυ, ο Κύριος του απεκάλυψε ότι η αντιξοότητα μπορεί να μας δώσει εμπειρία και να είναι για το καλό μας.

ο Λεχί υποσχέθηκε ότι τέτοια βάσανα θα καθαγιάζονταν προς όφελος του υιού του (βλέπε Νεφί Β΄ 2:2).

Κατόπιν ο Λεχί προσέθεσε τα εξής λόγια που έχουν γίνει κλασικά:

«Γιατί πρέπει και είναι ανάγκη να υπάρχει αντίθεση σε όλα τα πράγματα. Αν δεν ήταν έτσι... η δικαιοσύνη δεν θα μπορούσε να υπάρξει, ούτε η κακία, ούτε η αγιοσύνη ή η αθλιότητα, ούτε το καλό ή το κακό» (Νεφί Β΄ 2:11).

Έχω παρηγορηθεί πολύ με τα χρόνια με αυτήν την εξήγηση για ορισμένο από τον πόνο και την απογοήτευση της ζωής. Έχω παρηγορηθεί ακόμη περισσότερο που ο μεγαλύτερος των ανδρών και των γυναικών, συμπεριλαμβανομένου του Υιού του Θεού, έχουν αντιμετωπίσει τέτοια αντίθεση, προκειμένου να κατανοήσουν καλύτερα την αντιδιαστολή ανάμεσα στη χρηστότητα και την ανομία, στην αγιότητα και τη δυστυχία, στο καλό και το κακό. Έξω από τη σκοτεινή, νοτερή κράτηση στη φυλακή του Λίμπερτυ, ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ έμαθε ότι αν έχουμε κληθεί να περάσουμε

μέσα από βάσανα, είναι για την ανάπτυξη και εμπειρία μας και τελικώς θα υπολογισθούν για το καλό μας (βλέπε Δ&Δ 122:5-8).

Εκεί όπου κλείνει μία πόρτα, ανοίγει μία άλλη, ακόμη και για έναν προφήτη στη φυλακή. Δεν είμαστε πάντοτε αρκετά συνετοί ούτε έμπειροι για να κρίνουμε επαρκώς όλες τις πιθανές εισόδους και εξόδους. Το μέγαρο που προετοιμάζει ο Θεός για το καθένα από τα αγαπημένα τέκνα του μπορεί να έχει μόνο ορισμένους προθαλάμους και κουπαστές, ειδικά χαλιά και κουρτίνες που εκείνος θα ήθελε να περάσουμε για να το αποκτήσουμε...

Σε διάφορες στιγμές στη ζωή μας, πιθανώς σε επαναλαμβανόμενες στιγμές στη ζωή μας, πρέπει να αναγνωρίζουμε ότι ο Θεός γνωρίζει αυτά που εμείς δεν γνωρίζουμε και βλέπει αυτά που εμείς δεν βλέπουμε. «Επειδή οι βουλές μου δεν είναι βουλές σας ούτε οι δρόμοι μου οι δικοί μου δρόμοι, λέει ο Κύριος» (Ησαΐας 55:8).

Αν έχετε προβλήματα στο σπίτι με παιδιά που παραστρατούν, αν υποφέρετε από οικονομικές κακοτυχίες και συναισθηματική υπερένταση που απειλούν το σπίτι και την ευτυχία σας, αν πρέπει να αντιμετωπίσετε την απώλεια ζωής ή υγείας, είτε να υπάρχει γαλήνη στην ψυχή σας. Θα μπούμε σε πειρασμό πέραν της ικανότητάς μας να αντέξουμε [βλέπουμε Προς Κορινθίους Α΄ 10:13, Άλμα 13:28, 34:39]. Οι παρακάμψεις και οι απογοητεύσεις μας είναι το στενό και στενόχωρο μονοπάτι προς Εκείνον⁶.

3

Έχουμε κάθε λόγο να είμαστε αισιόδοξοι και πεπεισμένοι ακόμη και σε στιγμές δυσκολίας.

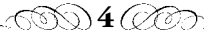
Πάντοτε υπήρχαν ορισμένες δυσκολίες στη θνητή ζωή και πάντοτε θα υπάρχουν. Όμως γνωρίζοντας αυτά που γνωρίζουμε και ζώντας όπως πρέπει να ζούμε, πραγματικά δεν υπάρχει χώρος, καμία δικαιολογία, για απαισιοδοξία και απόγνωση.

Στη διάρκεια της ζωής μου έχω δει δύο παγκόσμιους πολέμους, συν την Κορέα, συν το Βιετνάμ και [περισσότερα]. Έχω επιβιώσει στο Κραχ και έχω καταφέρει να πάω στη νομική σχολή, ενώ δημιουργούσα μία νέα οικογένεια ταυτοχρόνως. Έχω δει χρηματιστήρια και παγκόσμια οικονομικά να γίνονται απρόβλεπτα και έχω δει ορισμένους δυνάστες και τυράννους να τρελαίνονται, από

τα οποία όλα προκάλεσαν αρκετά προβλήματα σε όλον τον κόσμο κατά τη διαδικασία.

Επομένως, ελπίζω να μην πιστεύετε ότι όλες οι δυσκολίες του κόσμου συμβαίνουν στη δεκαετία σας ή ότι τα πράγματα δεν ήταν ποτέ χειρότερα απ' ό,τι είναι για εσάς προσωπικώς ή ότι δεν θα καλυτερεύσουν ποτέ. Σας διαβεβαιώ ότι τα πράγματα υπήρξαν χειρότερα και πάντοτε *θα* καλυτερεύουν. Πάντοτε έτσι γίνεται – ειδικώς όταν ζούμε και αγαπούμε το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και του δίνουμε την ευκαιρία να ανθίσει στη ζωή μας...

Αντίθετα με αυτό που μπορεί να πουν ορισμένοι, έχετε κάθε λόγο σε αυτόν τον κόσμο να είστε ευτυχισμένοι και να είστε αισιόδοξοι και να είστε γεμάτοι αυτοπεποίθηση. Κάθε γενεά από την απαρχή του χρόνου είχε κάποια πράγματα να υπερνικήσει και ορισμένα προβλήματα να λύσει⁷.



Όταν ερχόμαστε στον Σωτήρα, Εκείνος θα απαλύνει τα φορτία μας και θα ελαφρύνει τα βάρη μας.

«Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας αναπαύσω.

»Σηκώστε επάνω σας τον ζυγό μου, και μάθετε από μένα, επειδή είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και θα βρείτε ανάπαυση μέσα στις ψυχές σας.

»Επειδή, ο ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίο μου ελαφρύ». (Κατά Ματθαίον 11:28-30.)...

Αυτή η θαυμάσια προσφορά βοήθειας, την οποία έκανε ο ίδιος ο Υιός του Θεού, δεν περιοριζόταν στους Γαλιλαίους της εποχής του. Αυτή η κλήση να επωμισθούμε τον καλό ζυγό του και να αποδεχθούμε το ελαφρύ φορτίο του δεν περιορίζεται σε περασμένες γενεές. Ήταν και είναι μία οικουμενική έκκληση σε όλους τους ανθρώπους, σε όλες τις πόλεις και τα έθνη, σε κάθε άνδρα, γυναίκα και παιδί παντού.

Στις δικές μας μεγάλες στιγμές ανάγκης, δεν πρέπει να αγνοούμε αυτήν την απάντηση που ποτέ δεν αποτυγχάνει στις ανησυχίες και τις έγνοιες του κόσμου. Εδώ είναι η υπόσχεση της

προσωπικής γαλήνης και προστασίας. Εδώ είναι η δύναμη για άφεση αμαρτιών σε όλες τις χρονικές περιόδους. Κι εμείς πρέπει να πιστεύουμε ότι ο Ιησούς Χριστός κατέχει τη δύναμη να ανακουφίσει τα φορτία μας και να ελαφρύνει τα βάρη μας. Κι εμείς πρέπει να έλθουμε προς αυτόν και να λάβουμε ανάπαυση από τους κόπους μας.

Ασφαλώς, υποχρεώσεις συνοδεύουν τέτοιες υποσχέσεις. «Σηκώστε επάνω σας τον ζυγό μου» παρακαλεί. Στη βιβλική εποχή ο ζυγός ήταν μία συσκευή μεγάλης βοήθειας προς όσους όργωναν τον αγρό. Επέτρεπε στη δύναμη ενός δεύτερου ζώου να συνδέεται και να συνδυάζεται με την προσπάθεια ενός ζώου, διαμοιράζοντας και μειώνοντας τον βαρύ μόχθο του αρότρου ή της άμαξας. Το βάρος που ήταν συντριπτικό ή ίσως αδύνατον να το φέρει μόνον ένας, μπορούσε να μεταφερθεί δίκαια και άνετα από δύο δεμένους με κοινό ζυγό. Ο ζυγός του απαιτεί μεγάλη και ένθερμη προσπάθεια, αλλά για όσους είναι αληθινά μετεστραμμένοι, ο ζυγός είναι εύκολος και το φορτίο γίνεται ελαφρύ.

Γιατί να αντιμετωπίζουμε τα φορτία της ζωής μόνοι, ρωτά ο Χριστός, ή γιατί να τα αντιμετωπίζουμε με εγκόσμια υποστήριξη που θα κλονισθεί γρήγορα; Προς τους βαριά φορτωμένους είναι ο ζυγός του Χριστού, είναι η δύναμη και η γαλήνη να στεκόμαστε δίπλα-δίπλα με έναν Θεό που θα παράσχει την υποστήριξη, την ισορροπία και τη δύναμη να ανταποκριθούμε στις δυσκολίες μας και να αντέξουμε το έργο μας εδώ στο σκληρό έδαφος της θνητότητας.

Προφανώς, τα προσωπικά φορτία της ζωής ποικίλλουν από πρόσωπο σε πρόσωπο, αλλά τα έχουμε όλοι μας. ...Βέβαια, ορισμένες λύπες επιφέρονται από τις αμαρτίες του κόσμου που δεν ακολουθεί τη συμβουλή του Πατέρα [μας] στους Ουρανοί. Όποιος και αν είναι ο λόγος, κανείς από εμάς δεν φαίνεται να είναι ελεύθερος από τις δυσκολίες της ζωής. Προς τον έναν και όλους, ο Χριστός είπε, στην πραγματικότητα: Εφόσον όλοι πρέπει να μεταφέρουμε κάποιο φορτίο και να επωμισθούμε κάποιον ζυγό, γιατί να μην είναι ο δικός μου; Η υπόσχεσή μου προς εσάς είναι ότι ο ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίο μου ελαφρύ. (Βλέπε Κατά Ματθαίον 11:28-30)⁸.



«Μαθητές του Χριστού σε κάθε γενεά προσκαλούνται, πράγματι προστάζονται, να είναι γεμάτοι με τέλεια λαμπρή ελπίδα».

5

Οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών δεν χρειάζεται να φοβούνται τα βάσανα των τελευταίων ημερών.

Οι γραφές... υποδεικνύουν ότι θα υπάρχουν εποχές όπου ολόκληρος ο κόσμος θα έχει κάποια δυσκολία. Γνωρίζουμε ότι στη θείκη νομή μας η ανομία, δυστυχώς, θα είναι άκρως εμφανής και θα φέρει τις αναπόφευκτες δυσκολίες, πόνο και τιμωρία της. Ο Θεός θα διακόψει αυτήν την ανομία στον δικό του χρόνο, αλλά έργο μας είναι να ζήσουμε πλήρως και πιστά και να μην ανησυχούμε πάρα πολύ για τις λύπες του κόσμου ή όταν τελειώσει ο κόσμος. Έργο μας είναι να έχουμε το Ευαγγέλιο στη ζωή μας και να είμαστε λαμπρό φως, μία πόλη που κείται επάνω σε βουνό, που αντικατοπτρίζει την ομορφιά του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού και τη χαρά και την ευτυχία που πάντοτε θα έρχονται σε κάθε λαό, σε κάθε εποχή, που τηρεί τις εντολές.

Σε αυτήν τη θείκη νομή θα υπάρχουν μεγάλα βάσανα. (Βλέπε Κατά Ματθαίον 24:21.) Γνωρίζουμε ότι θα υπάρξουν πόλεμοι και

φήμες πολέμων (βλέπε Δ&Δ 45:26) και ότι όλη η γη θα είναι σε αναταραχή (βλέπε Δ&Δ 45:26). Όλες οι θείκες νομές είχαν τους επικίνδυνους καιρούς τους, αλλά η εποχή μας θα περιλαμβάνει γνήσιο κίνδυνο. (Βλέπε Προς Τιμόθεον Β΄ 3:1.) Οι κακοί άνθρωποι θα ευδοκιμούν (βλέπε Προς Τιμόθεον Β΄ 3:13), αλλά και πάλι οι κακοί άνθρωποι έχουν ευδοκιμήσει πολύ συχνά. Συμφορές θα έλθουν και η ανομία θα αφθονεί. (Βλέπε Δ&Δ 45:27.)

Αναπόφευκτα το φυσικό αποτέλεσμα ορισμένων από τα είδη αυτών των προφητειών είναι ο φόβος και αυτός δεν είναι φόβος που περιορίζεται σε μία νεότερη γενεά. Είναι ο φόβος που τον συμμερίζονται άτομα οποιασδήποτε εποχής που δεν καταλαβαίνουν αυτά που εμείς καταλαβαίνουμε.

Όμως θέλω να τονίσω ότι αυτά τα συναισθήματα δεν είναι απαραίτητα για τους πιστούς Αγίους των Τελευταίων Ημερών και δεν προέρχονται από τον Θεό. Προς τον αρχαίο Ισραήλ, ο μέγας Ιεχωβά είπε:

«Γίνεστε ανδρείοι και έχετε θάρρος, μη φοβάστε ούτε να δειλιάζετε από μπροστά τους· επειδή, ο Κύριος ο Θεός σου, αυτός είναι που πορεύεται μαζί σου· δεν θα σε αφήσει ούτε θα σε εγκαταλείψει...

»Και ο Κύριος, αυτός είναι που προπορεύεται μπροστά από σένα· αυτός θα είναι μαζί σου· δεν θα σε αφήσει ούτε θα σε εγκαταλείψει· μη φοβάσαι ούτε να δειλιάζεις». (Δευτερονόμιο 31:6, 8.)

Και προς εσάς, τη θαυμαστή γενεά μας στον σύγχρονο Ισραήλ, ο Κύριος έχει πει:

«Γι' αυτό, μη φοβάσαι, μικρό ποίμνιο. Κάνε το καλό. Ας συμμαχήσουν εναντίον σας η γη και η κόλαση· αν είστε οικοδομημένοι επάνω στο βράχο μου, δεν μπορούν να υπερισχύσουν...

»Να αποβλέπετε προς εμένα σε κάθε σκέψη. Μην αμφιβάλετε, μη φοβάστε». (Δ&Δ 6:34–36.)

Τέτοια συμβουλή υπάρχει σε όλες τις σύγχρονες γραφές μας. Ακούστε αυτήν την υπέροχη διαβεβαίωση: «Μη φοβάστε, μικρά παιδιά, γιατί είστε δικά μου, και εγώ υπερνίκησα τον κόσμο, και εσείς είστε από εκείνους που μου έχει δώσει ο Πατέρας». (Δ&Δ 50:41.) «Αληθινά σας λέω φίλοι μου, μη φοβάστε, ας παρηγορηθεί

η καρδιά σας. Μάλιστα, να είστε παντοτινά χαρούμενοι, και για καθετί να δίνετε ευχαριστίες. (Δ&Δ 98:1.)

Λαμβάνοντας υπ' όψιν ότι μας έχει δοθεί τέτοια υπέροχη συμβουλή, νομίζω ότι είμαστε υποχρεωμένοι να αγαλλιάζουμε λίγο περισσότερο και να απελπιζόμαστε λιγότερο, να δίνουμε ευχαριστίες για όσα έχουμε και για το μεγαλείο των ευλογιών του Θεού σε εμάς και να μιλούμε λιγότερο για αυτά που μπορεί να μην έχουμε ή ποια ανυπομονησία μπορεί να συνοδεύει δύσκολες στιγμές σε αυτήν ή σε οποιαδήποτε γενεά.

Μία εποχή μεγάλης ελπίδας και ενθουσιασμού

Για τους Αγίους των Τελευταίων Ημερών αυτή είναι μία εποχή μεγάλης ελπίδας και ενθουσιασμού – μία από τις μεγαλύτερες εποχές στην αποκατάσταση και ως εκ τούτου μία από τις μεγαλύτερες εποχές σε οποιαδήποτε θεϊκή νομή, καθόσον η δική μας είναι η μεγαλύτερη όλων των θεϊκών νομών. Πρέπει να έχουμε πίστη και ελπίδα, δύο από τις μεγάλες θεμελιώδεις αρετές της ιδιότητας του μαθητού του Χριστού. Πρέπει να εξακολουθούμε να έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό, καθόσον αυτή είναι η πρώτη αρχή στον κώδικα του πιστεύω μας. Πρέπει να πιστεύουμε ότι ο Θεός έχει κάθε δύναμη, ότι μας αγαπά και ότι το έργο του δεν θα σταματήσει ή θα εμποδισθεί στην ατομική ζωή μας ή στον κόσμο γενικότερα...

Σας υπόσχομαι στο όνομα του Κυρίου, του οποίου είμαι υπηρέτης, ότι ο Θεός θα προστατεύει πάντοτε και θα φροντίζει τον λαό του. Θα έχουμε τις δυσκολίες μας με τον τρόπο που είχαν δυσκολίες κάθε γενεά και λαός. Όμως με το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, έχετε κάθε ελπίδα, υπόσχεση και διαβεβαίωση. Ο Κύριος έχει δύναμη επάνω στους Αγίους του και πάντοτε θα προετοιμάζει τόπους γαλήνης, άμυνας και ασφάλειας για τον λαό του. Όταν έχουμε πίστη στον Θεό, μπορούμε να ελπίζουμε για έναν καλύτερο κόσμο – για εμάς προσωπικώς και για όλοι την ανθρωπότητα. Ο προφήτης Εθέρ δίδαξε στα αρχαία χρόνια (και ήξερε κάτι για προβλήματα): «Επομένως, όσοι πιστεύουν στο Θεό μπορούν με σιγουριά να ελπίζουν για έναν καλύτερο κόσμο, μάλιστα, μια θέση στα δεξιά τού Θεού, η οποία ελπίδα έρχεται από την πίστη, αγκυροβολεί στις ψυχές των ανθρώπων, πράγμα που

θα τους έκανε σίγουρους και σταθερούς, πάντα πλεονάζοντας σε καλά έργα, οδηγούμενοι να δοξάζουν το Θεό». (Εθέρ 12:4.)

Μαθητές του Χριστού σε κάθε γενεά προσκαλούνται, πράγματι προστάζονται, να είναι γεμάτοι με τέλεια λαμπρή ελπίδα. (Βλέπε Νεφί Β΄ 31:20.)

Επιζητώντας να διαλύσουμε τον φόβο

...Αν η πίστη και η ελπίδα μας είναι αγκυροβολημένες στον Χριστό, στις διδασκαλίες, στις εντολές και στις υποσχέσεις του, τότε είμαστε εις θέσιν να βασιζόμαστε σε κάτι αληθινά αξιοσημείωτο, γνησίως θαυμαστό, το οποίο μπορεί να χωρίσει την Ερυθρά Θάλασσα και να οδηγήσει τον σύγχρονο Ισραήλ σε ένα μέρος «όπου κανείς δεν θα έλθει για να πληγώσει ή για να φοβίσει». (*Hymns*, 1985, αρ. 30.) Ο φόβος, ο οποίος μπορεί να έλθει στους ανθρώπους σε δύσκολες ημέρες, είναι ένα πρωταρχικό όπλο στο οπλοστάσιο που χρησιμοποιεί ο Σατανάς για να κάνει δυστυχημένη την ανθρωπότητα. Εκείνος που φοβάται χάνει δύναμη για τη μάχη της ζωής στον πόλεμο εναντίον του κακού. Συνεπώς, η δύναμη του πονηρού πάντοτε προσπαθεί να προκαλέσει φόβο στην ανθρώπινη καρδιά. Σε κάθε εποχή και σε κάθε περίοδο, η ανθρωπότητα έχει αντιμετωπίσει τον φόβο.

Ως τέκνα του Θεού και απόγονοι του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, πρέπει να επιζητούμε να διαλύουμε τον φόβο ανάμεσα στους ανθρώπους. Ο άτολμος λαός που φοβάται δεν μπορεί να εκτελέσει το έργο του καλά και δεν μπορεί να εκτελέσει το έργο του Θεού καθόλου. Οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών έχουν μία ουράνια ανατεθειμένη αποστολή που απλώς δεν πρέπει να υπερικηθεί από τον φόβο και την αγωνία.

Ένας Απόστολος του Κυρίου σε μία προηγούμενη εποχή είπε το εξής: «Το κλειδί της κατάκτησης του φόβου έχει δοθεί μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ. “Αν είστε έτοιμοι δεν πρέπει να φοβάστε”. (Δ&Δ 38:30.) Αυτό το θείο μήνυμα χρειάζεται να επαναλαμβάνεται σήμερα σε κάθε πάσσαλο και τομέα». (Πρεσβύτερος Τζων Α. Γούντσοου, στο Conference Report, Απρ. 1942, σελ. 33.)

Είμαστε προετοιμασμένοι να παραδοθούμε στις εντολές του Θεού; Είμαστε προετοιμασμένοι να επιτύχουμε νίκη επί των

ορέξεών μας; Είμαστε προετοιμασμένοι να υπακούμε στον έντιμο νόμο; Αν μπορούμε να απαντήσουμε με ειλικρίνεια ναι σε αυτές τις ερωτήσεις, μπορούμε να προστάξουμε τον φόβο να αποχωρήσει από τη ζωή μας. Ασφαλώς ο βαθμός του φόβου στην καρδιά μας μπορεί να μετρηθεί καλώς από την προετοιμασία μας να ζήσουμε ενάρετα – να ζήσουμε κατά τέτοιον τρόπο που θα πρέπει να χαρακτηρίζει κάθε Άγιο των Τελευταίων Ημερών σε κάθε εποχή και περίοδο.

*Το προνόμιο, η τιμή και η ευθύνη να
ζούμε τις τελευταίες ημέρες*

Επιτρέψτε μου να κλείσω με μία από τις μεγαλύτερες δηλώσεις που έχω διαβάσει από τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ, ο οποίος αντιμετώπισε τέτοιες τεράστιες δυσκολίες στη ζωή του και ο οποίος, ασφαλώς, πλήρωσε το ανώτατο τίμημα για τη νίκη του. Όμως *ήταν* νικηφόρος και ήταν ένας ευτυχισμένος, εύρωστος, αισιόδοξος άνθρωπος. Όσοι τον γνώριζαν ένιωθαν τη δύναμη και το θάρρος του, ακόμη και στις πιο σκοτεινές στιγμές. Δεν αποθαρρύνθηκε και δεν απελπίστηκε για πολύ.

Είτε για την εποχή μας –τη δική σας και τη δική μου– ότι δική μας είναι η στιγμή «στην οποία προφήτες, ιερείς και βασιλείς [σε περασμένους καιρούς] έχουν εμμείνει με ειδική ευφροσύνη· [όλοι αυτοί οι αρχαίοι μάρτυρες για τον Θεό] έχουν προσβλέψει με χαρμόσυνη προσδοκία την ημέρα στην οποία εμείς ζούμε· και έχουν εμπνεύσει με ουράνιες και χαρμόσυνες προσδοκίες που έχουν τραγουδήσει και γράψει και προφητεύσει γι' αυτήν την εποχή... είμαστε ο ευνοούμενος λαός που έχει [επιλέξει] ο Θεός για να επιφέρει τη δόξα των Τελευταίων Ημερών» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ, 186*].

Τι προνόμιο! Τι τιμή! Τι ευθύνη! Και τι χαρά! Έχουμε κάθε λόγο στον παρόντα καιρό και σε όλη την αιωνιότητα να αγαλλιομαστε και να δίνουμε ευχαριστίες για την ποιότητα της ζωής μας και τις υποσχέσεις που μας έχουν δοθεί⁹.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Πώς μπορεί να μας βοηθήσει να γνωρίζουμε ότι η αντιξοότητα είναι μέρος του σχεδίου του Θεού για την αιώνια πρόοδό μας; (Βλέπε τμήμα 1.) Γιατί νομίζετε ότι η αντιξοότητα αποτελεί απαραίτητο μέρος της θνητότητας;
- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 2 για ορισμένους από τους σκοπούς της αντιξοότητας. Πώς έχετε διαπιστώσει ότι η αντιξοότητα μπορεί να είναι προς όφελός μας; Πώς μπορούμε να φθάσουμε στο σημείο να βλέπουμε την αντιξοότητα από την αιώνια προοπτική του Κυρίου;
- Γιατί, όπως διδάσκει ο Πρόεδρος Χάντερ, έχουμε λόγο να είμαστε ευτυχοσμένοι και αισιόδοξοι ακόμη και σε στιγμές δυσκολίας; (Βλέπε τμήμα 3.) Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε μεγαλύτερη αισιοδοξία κατά τη διάρκεια τέτοιων στιγμών; Ποιες είναι μερικές ευλογίες που συνεχίζουμε να έχουμε ακόμα και κατά τη διάρκεια της πιο δριμείας αντιξοότητας;
- Πώς αποδεχόμαστε την πρόσκληση του Σωτήρος να Τον αφήσουμε να μεταφέρει τα φορτία μας και να ελαφρύνει τα βάρη μας; (Βλέπε τμήμα 4.) Τι σημαίνει να πάρουμε τον ζυγό Του επάνω μας; Πώς σας έχει βοηθήσει ο Σωτήρας σε στιγμές δυσκολίας;
- Ο Πρόεδρος Χάντερ διδάσκει ότι τα αισθήματα φόβου για τα βάσανα των τελευταίων ημερών δεν προέρχονται από τον Θεό (βλέπε τμήμα 5). Πώς είναι βλαβερό το να ζει κανείς με φόβο; Πώς μπορούμε να ζούμε με ελπίδα και πίστη παρότι με φόβο;

Σχετικές γραφές

Κατά Ιωάννην 14:27, 16:33, Προς Εβραίους 4:14-16, 5:8-9, Νεφί Α΄ 1:20, Άλμα 36:3, Δ&Δ 58:2-4, 101:4-5, 121:7-8, 122:7-9

Βοήθεια μελέτης

«Ορισμένοι κρίνουν ότι ο καλύτερος καιρός για μελέτη είναι το πρωί ύστερα από την ανάπαυση της νύκτας. ... Άλλοι προτιμούν να μελετούν κατά τις ήσυχες ώρες, αφού τελειώσουν η εργασία και οι ανησυχίες της ημέρας. ... Ίσως αυτό που είναι πιο σημαντικό από την ώρα της ημέρας, είναι να τεθεί κατά μέρος μία τακτική

ώρα για μελέτη» (Χάουαρντ Χάντερ, “Reading the Scriptures”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1979, 64).

Σημειώσεις

1. “God Will Have a Tried People”, *Ensign*, Μάιος 1980, 24.
2. “Come unto Me”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1990, 17-18.
3. “The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1987, 54, 59.
4. “God Will Have a Tried People”, 25-26.
5. “An Anchor to the Souls of Men”, *Ensign*, Οκτ. 1993, 71.
6. “The Opening and Closing of Doors”, 59-60.
7. “An Anchor to the Souls of Men”, 70.
8. “Come unto Me”, 17-18.
9. “An Anchor to the Souls of Men”, 71-73.



Βοήθεια από τα ύψη

«Ίσως καμία υπόσχεση στη ζωή να μην είναι πιο καθησυχαστική από την υπόσχεση της θείκης βοήθειας και πνευματικής καθοδήγησης σε καιρούς ανάγκης».

Από τη Ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Χάουαρντ Χάντερ έμαθε να προσεύχεται όταν ήταν μικρό αγόρι. «Η μητέρα μου με είχε διδάξει να προσεύχομαι και να ευχαριστώ τον Επουράνιο Πατέρα για όλα όσα απολάμβανα» είπε. «Συχνά Τον ευχαριστούσα για την ομορφιά της γης και για τις υπέροχες στιγμές που είχα στο ράντσο και κοντά στον ποταμό και με τους προσκόπους. Έμαθα επίσης να Του ζητώ όσα ήθελα ή χρειαζόμουν. ... Ήξερα ότι ο Θεός με αγαπούσε και με άκουγε»¹.

Σε όλη τη διάρκεια της ζωής του, ο Πρόεδρος Χάντερ κατέφευγε στην προσευχή ως πηγή θείκης βοήθειας και δίδασκε άλλους να κάνουν το ίδιο. Παραδείγματος χάριν, όταν υπηρετούσε ως επίσκοπος, ένας άνδρας στον τομέα του εξέφρασε την πικρία του απέναντι σε έναν άλλον άνδρα. Η συμβουλή του Προέδρου Χάντερ αντικατόπτριζε τη μαρτυρία του για τη βοήθεια που έρχεται μέσω προσευχής:

«Του είπα: “Αδελφέ μου, αν πας σπίτι και προσευχηθείς για εκείνον κάθε πρωί και κάθε βράδυ, θα σε συναντήσω σε δύο εβδομάδες από σήμερα την ίδια ώρα και τότε θα αποφασίσουμε τι θα πρέπει να γίνει”».

Αφού ακολούθησε αυτήν τη συμβουλή, ο άνδρας επέστρεψε και ταπεινά είπε για τον άλλον άνδρα: «Χρειάζεται κάποια βοήθεια».

«Είσαι πρόθυμος να τον βοηθήσεις;» Ρώτησε ο Πρόεδρος Χάντερ.

«Ναι, φυσικά» είπε ο άνδρας.



«Ο Κύριος υποσχέθηκε ότι αν ήμαστε ταπεινοί σε... στιγμές ανάγκης και στρεφόμεσταν σε εκείνον για βοήθεια, θα “γιν[ό]μασταν] δυνατοί, και [θα] ευλογ[ού]μασταν] από τα ύψη”» (Δ&Δ 1:28).

«Όλο το δηλητήριο είχε φύγει και όλη η πικρία είχε φύγει» ενθυμήθηκε αργότερα ο Πρόεδρος Χάντερ. «Αυτός είναι ο τρόπος, όταν προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλον»².

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ

1

Ο Επουράνιος Πατέρας μας υπόσχεται να μας δώσει βοήθεια και καθοδήγηση σε στιγμές ανάγκης.

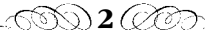
Όλοι μας αντιμετωπίζουμε στιγμές στη ζωή μας όπου χρειαζόμαστε ουράνια βοήθεια με έναν ειδικό και επείγοντα τρόπο. Όλοι έχουμε στιγμές όπου μας κατακλύζουν οι συνθήκες ζωής ή συγχυζόμαστε από τη συμβουλή που λαμβάνουμε από άλλους και νιώθουμε τη μεγάλη ανάγκη να λάβουμε πνευματική καθοδήγηση, μία μεγάλη ανάγκη να βρούμε το σωστό μονοπάτι και να κάνουμε το σωστό. Στον πρόλογο των γραφών σε αυτήν τη θεϊκή νομή των τελευταίων ημερών, ο Κύριος υποσχέθηκε ότι αν ήμασταν ταπεινοί σε τέτοιες στιγμές ανάγκης και στρεφόμεσταν σε εκείνον για βοήθεια, θα «γιν[όμασταν] δυνατοί, και [θα] ευλογ[ούμασταν] από τα ύψη και [θα] λαμβ[άναμε] γνώσεις από καιρό σε καιρό». (Δ&Δ 1:28.) Μπορούμε να έχουμε αυτήν τη βοήθεια, αν την επιζητήσουμε, αν την εμπιστευτούμε και αν ακολουθήσουμε αυτό που απεκάλεσε ο βασιλεύς Βενιαμίν στο Βιβλίο του Μόρμον «προτροπές του Αγίου Πνεύματος». (Μωσία 3:19.)

Ίσως καμία υπόσχεση στη ζωή να μην είναι πιο καθησυχαστική από την υπόσχεση της θεϊκής βοήθειας και πνευματικής καθοδήγησης σε καιρούς ανάγκης. Είναι ένα δώρο που δίδεται δωρεάν από τους ουρανοί, ένα δώρο που χρειαζόμαστε από την πιο τρυφερή μας ηλικία έως τις μετέπειτα ημέρες της ζωής μας...

Στο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού έχουμε βοήθεια από τα ύψη. «Χαρείτε» λέει ο Κύριος «γιατί εγώ θα σας οδηγήσω εμπρός». (Δ&Δ 78:18.) «Θα σου παραχωρήσω από το Πνεύμα μου, το οποίο θα φωτίσει το νου σου, το οποίο θα γεμίσει την ψυχή σου με αγαλλίαση». (Δ&Δ 11:13.)

Καταθέτω μαρτυρία για τη θειότητα του Ιησού Χριστού. Ο Θεός όντως ζει και μας ευλογεί με το Πνεύμα του. Αντιμετωπίζοντας τα προβλήματα της ζωής και εκπληρώνοντας τα καθήκοντα

της ζωής, είτε όλοι να διεκδικήσουμε αυτό το δώρο από τον Θεό, τον Πατέρα μας και να βρούμε πνευματική αγαλλίαση³.



**Σαν τον Τζόζεφ Σμιθ, μπορούμε να
στρεφόμενα στις γραφές και στην προσευχή
για να διδαχθούμε από τα ύψη.**

Ο νεαρός προφήτης Τζόζεφ Σμιθ... επεδίωξε να μάθει τον νου και το θέλημα του Κυρίου σε μία εποχή σύγχυσης και ανησυχίας στη ζωή του. ...Η περιοχή κοντά στην Παλμύρα της Νέας Υόρκης είχε γίνει ένα μέρος «ασυνήθιστη[ς] έξαψη[ς] γύρω από το θέμα της θρησκείας» κατά τη διάρκεια των παιδικών χρόνων του Τζόζεφ εκεί. Πράγματι, ολόκληρη η περιφέρεια φαινόταν επηρεασμένη από αυτήν, και «μεγάλα πλήθη», έγραφε, συνασπίζονταν στις διάφορες θρησκευτικές ομάδες, πράγμα το οποίο δημιουργούσε όχι μικρή «αναταραχή και διχασμό» ανάμεσα στον λαό [Τζόζεφ Σμιθ-Ιστορία 1:5].

Για ένα αγόρι που μόλις είχε κλείσει τα δεκατέσσερα, η αναζήτηση της αλήθειας από μέρους του έγινε ακόμη πιο δύσκολη και προκαλούσε σύγχυση, επειδή μέλη της οικογένειας Σμιθ διέφεραν στις θρησκευτικές προτιμήσεις τους τότε.

Τώρα, με αυτό το οικείο υπόβαθρο και περιβάλλον, σας προσκαλώ να συλλογισθείτε αυτές τις αξιοσημείωτες σκέψεις και συναισθήματα από ένα αγόρι μιας τέτοιας τρυφερής ηλικίας. Έγραψε:

«Κατά την εποχή αυτή της μεγάλης έξαψης, το μυαλό μου ήταν βυθισμένο σε βαθύ συλλογισμό και μεγάλη ανησυχία. Όμως παρόλο που τα συναισθήματά μου ήταν βαθιά και συχνά έντονα, εντούτοις παρέμενα αμέτοχος σ' όλες αυτές τις [παρατάξεις]... τόσο μεγάλη ήταν η σύγχυση και η διαμάχη ανάμεσα στα διάφορα θρησκευματα, ώστε ήταν αδύνατο για ένα άτομο νέο σαν εμένα, και τόσο ανίδεο από πρόσωπα και πράγματα, να καταλήξει σε οποιοδήποτε σαφές συμπέρασμα για το ποιος είχε δίκιο και ποιος άδικο.

»Το μυαλό μου μερικές φορές εξαπτόταν υπερβολικά, τόσο έντονες και αδιάκοπες ήταν οι κραυγές και η οχλαγωγία...

»Μέσα σ' αυτόν τον πόλεμο λόγων και τον αναβρασμό ιδεών, συχνά έλεγα στον εαυτό μου: Τι πρέπει να κάνει κανείς; Ποια απ' αυτές τις παρατάξεις είναι σωστή; Ή μήπως είναι όλες μαζί

λανθασμένες; Αν κάποια απ' αυτές είναι σωστή, ποια είναι αυτή, και πώς να το γνωρίσω εγώ;

»Καθώς ταλαιπωρούμουν από τις εξαιρετικά μεγάλες δυσκολίες που προκαλούσε ο ανταγωνισμός αυτών των θρησκευτικών παρατάξεων, μια μέρα διάβαζα την Επιστολή του Ιακώβου, κεφάλαιο πρώτο, στίχος πέμπτος, που λέει: *Αν κανείς από εσάς υστερεί σε σοφία, ας ζητήσει από το Θεό, που δίνει στους πάντες άπλετα και χωρίς να προσβάλει, και θα του δοθεί.*

»Ποτέ, κανένα απόσπασμα γραφής δεν ήλθε με περισσότερη δύναμη μέσα στην καρδιά ανθρώπου απ' ό,τι ετούτο αυτήν τη στιγμή στη δική μου. Φαινόταν σαν να εισχωρούσε με μεγάλη ορμή σε κάθε αίσθημα τής καρδιάς μου. Το συλλογίστηκα ξανά και ξανά, ξέροντας ότι αν ήταν κάποιος που χρειαζόταν σοφία από τον Θεό, αυτός ήμουν εγώ. Γιατί πώς να ενεργήσω, δεν ήξερα, και αν δεν αποκτούσα σοφία περισσότερη απ' ό,τι τότε είχα, ποτέ δε θα μάθαινα» [Τζόζεφ Σμιθ–Ιστορία 1:8-12].

Βέβαια, αυτό που συνέβη μετά άλλαξε τον ρουν της ανθρώπινης ιστορίας. Αποφασισμένος να «ζητήσει από τον Θεό», ο νεαρός Τζόζεφ αποσύρθηκε σε ένα δάσος κοντά στην αγροτική κατοικία του. Εκεί, σε απάντηση στην ένθερμη προσευχή του, ο Θεός, ο Αιώνιος Πατέρας, και ο Υιός του, Ιησούς Χριστός επισκέφθηκαν τον Τζόζεφ και τον συμβούλευσαν. Αυτή η μεγάλη φανέρωση, για την οποία καταθέτω μαρτυρία ταπεινά, απάντησε σε πολλές περισσότερες ερωτήσεις για τη θείκη νομή μας παρά απλώς σε ποια εκκλησία θα έπρεπε ο νεαρός Τζόζεφ να προσχωρήσει ή όχι.

Αλλά σκοπός μου... δεν είναι να σκιαγραφήσω τις πρώτες στιγμές της αποκατάστασης, αν και είναι μία από τις πιο ιερές ιστορίες στις γραφές. Αντιθέτως, επιθυμώ απλώς να τονίσω τον εντυπωσιακό βαθμό πνευματικής ευαισθησίας που επέδειξε αυτό το πολύ νεαρό και απαίδευτο αγόρι.

Πόσοι από εμάς, στα δεκατέσσερα ή σε οποιαδήποτε ηλικία, μπορούσαμε με συνέπεια να σκεφθούμε καθαρά και ήρεμα, ενώ τόσες πολλές επιρροές προσπαθούσαν να μας πείσουν, ειδικώς σε ένα τέτοιο σημαντικό θέμα όπως η αιώνια σωτηρία μας; Πόσοι από εμάς μπορούσαμε να αντισταθούμε στη συναισθηματική διαμάχη που θα μπορούσε να έλθει, όταν οι γονείς διαφέρουν



Μπορούμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Τζόζεφ Σμιθ στην αναζήτηση σοφίας από τον Θεό.

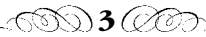
στις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις; Πόσοι από εμάς, στα δεκατέσσερα ή στα πενήντα, θα ψάχναμε μέσα στην ψυχή μας και θα ψάχναμε στις άγιες γραφές για να βρούμε απαντήσεις σε αυτό που απεκάλεσε ο Απόστολος Παύλος «τα βάθη τού Θεού»; (Προς Κορινθίους Α΄ 2:10.)

Πόσο αξιοσημείωτο... που αυτός ο νεαρός στράφηκε βαθιά στις γραφές και μετά σε ιδιωτική προσευχή, ίσως τις δύο μεγαλύτερες πηγές πνευματικής εσώτερης γνώσης και πνευματικής εντύπωσης που είναι διαθέσιμες γενικά στην ανθρωπότητα. Ασφαλώς προσπαθούσαν να τον πείσουν με διαφορετικές απόψεις, αλλά ήταν αποφασισμένος να κάνει το σωστό και να βρει τον σωστό δρόμο. Πίστεψε, όπως πρέπει να πιστέψουμε εσείς και εγώ, ότι θα μπορούσε να διδαχθεί και να ευλογηθεί από τα ύψη, όπως και έγινε.

Όμως, μπορούμε να πούμε ότι ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν ένα πάρα πολύ ξεχωριστό πνεύμα και ήταν μια ξεχωριστή περίπτωση. Και τι γίνεται με εμάς που μπορεί να είμαστε μεγαλύτεροι –τουλάχιστον μεγαλύτεροι από δεκατέσσερα– και δεν προοριζόμαστε να ανοίξουμε μία θεϊκή νομή του Ευαγγελίου; Πρέπει να πάρουμε επίσης αποφάσεις και να ξεκαθαρίσουμε τη σύγχυση και να διακρίνουμε την αλήθεια από όλα τα επιχειρήματα σε μία ποικιλία θεμάτων που επηρεάζουν τη ζωή μας. Ο κόσμος είναι γεμάτος από τέτοιες

δύσκολες αποφάσεις και ενίοτε καθώς τις αντιμετωπίζουμε, μπορεί να αισθανθούμε την ηλικία ή τις αδυναμίες μας.

Ενίοτε μπορεί να αισθανθούμε ότι δεν είμαστε αρκετά πνευματικοί. Κάποιες πολύ κουραστικές ημέρες, μπορεί ακόμη και να αισθανθούμε ότι ο Θεός μάς έχει ξεχάσει, μας έχει αφήσει μόνους στη σύγχυση και την ανησυχία μας. Όμως αυτό το συναίσθημα δεν δικαιολογείται να το έχουν οι πιο μεγάλοι άνθρωποι ούτε οι νεότεροι και οι λιγότερο έμπειροι. Ο Θεός μας γνωρίζει και μας αγαπά όλους. Είμαστε, καθένας από εμάς, κόρες και υιοί του και οτιδήποτε μπορεί να μας έχουν φέρει τα μαθήματα της ζωής, η υπόσχεση ισχύει ακόμη: «Αν, όμως, κάποιος από σας είναι ελλιπής σε σοφία, ας ζητάει από τον Θεό, που δίνει σε όλους πλούσια, και χωρίς να ονειδίζει· και θα του δοθεί». (Ιακώβου 1:5.)⁴



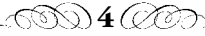
Η προσευχή είναι ένας τρόπος να λάβουμε πνευματική γνώση και καθοδήγηση.

Η μάθηση και η σοφία της γης και όλων όσων είναι εγκόσμια έρχεται σε εμάς μέσω των σωματικών μας αισθήσεων με επίγειους, εγκόσμιους τρόπους. Αγγίζουμε, βλέπουμε, ακούμε, γευόμαστε και μυρίζουμε και μαθαίνουμε. Ωστόσο, η πνευματική γνώση, όπως έχει πει ο Παύλος, έρχεται σε εμάς με έναν πνευματικό τρόπο από την πνευματική της πηγή. Ο Παύλος συνεχίζει:

«Ο φυσικός άνθρωπος, όμως, δεν δέχεται αυτά που ανήκουν στο Πνεύμα του Θεού· επειδή είναι σ' αυτόν μωρία, και δεν μπορεί να τα γνωρίσει· για τον λόγο ότι, ανακρίνονται με πνευματικό τρόπο». (Προς Κορινθίους Α' 2:14.)

Έχουμε βρει και ξέρουμε ότι ο μόνος τρόπος για να αποκτήσουμε πνευματική γνώση είναι να προσεγγίσουμε τον Πατέρα μας στους Ουρανούς μέσω του Αγίου Πνεύματος στο όνομα του Ιησού Χριστού. Όταν το κάνουμε αυτό, και αν είμαστε πνευματικώς προετοιμασμένοι, βλέπουμε πράγματα που τα μάτια μας δεν έχουν δει προηγουμένως και ακούμε πράγματα που μπορεί να μην έχουμε ακούσει προηγουμένως – «τα οποία ο Θεός ετοίμασε», χρησιμοποιώντας τα λόγια του Παύλου. (Προς Κορινθίους Α' 2:9.) Αυτά τα πράγματα τα λαμβάνουμε μέσω του Πνεύματος.

Πιστεύουμε και καταθέτουμε μαρτυρία στον κόσμο ότι η επικοινωνία με τον Πατέρα μας στους Ουρανούς και η κατεύθυνση από τον Κύριο είναι διαθέσιμες σήμερα. Καταθέτουμε μαρτυρία ότι ο Θεός μιλά στον άνθρωπο όπως έκανε κατά τις ημέρες του Σωτήρος και στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης⁵.



**Μπορούμε να προσευχόμαστε πάντοτε,
όχι μόνον σε στιγμές απόγνωσης.**

Η σύγχρονη εποχή μας φαίνεται να υπονοεί ότι η αφοσίωση και ευλάβεια με προσευχή για αγιότητα είναι παράλογη ή μη επιθυμητή ή και τα δύο. Κι όμως, οι σκεπτικιστές «σύγχρονοι» άνθρωποι έχουν ανάγκη την προσευχή. Επικίνδυνες στιγμές, μεγάλη ευθύνη, βαθιά ανησυχία, συγκλονιστική θλίψη – αυτές οι δυσκολίες που μάς εξαναγκάζουν να βγούμε από τις άνετες συνθήκες μας και την προβλέψιμη ρουτίνα μας, θα φέρουν στην επιφάνεια τη φυσική μας τάση. Αν τις αφήσουμε, θα μας ταπεινώσουν, θα μας μαλακώσουν και θα μας στρέψουν σε ευλαβική προσευχή.

Αν η προσευχή είναι απλώς μια ξαφνική έκκληση σε εποχή κρίσης, τότε είναι απόλυτα εγωιστική και καταλήγουμε να σκεφτόμαστε το Θεό σαν κάποιον που κάνει επιδιορθώσεις ή σαν μια εταιρεία προσφοράς υπηρεσιών για να μας βοηθά μόνο όταν έχουμε ανάγκη. Θα πρέπει να θυμόμαστε τον Ύψιστο ημέρα και νύχτα – πάντοτε – όχι μόνο σε εποχές όταν κάθε άλλη βοήθεια έχει αποτύχει και ζητάμε απελπισμένα βοήθεια. Αν υπάρχει κάποιο στοιχείο στην ανθρώπινη ζωή για το οποίο να έχουμε καταγραφή θαυμαστής επιτυχίας και ανεκτίμητης αξίας για την ανθρώπινη ψυχή, είναι η γεμάτη προσευχή, με σεβασμό, ένθερμη επικοινωνία με τον Επουράνιο Πατέρα μας.

«ΕΙΣΑΚΟΥΣΕ, Κύριε, τα λόγια μου· κατάλαβε τον στεναγμό μου» τραγουδούσε ο Ψαλμωδός.

«Πρόσεξε στη φωνή τής κραυγής μου, Βασιλιά μου, και Θεέ μου· επειδή, σε σένα θα προσευχηθώ.

»Κύριε, το πρωί θα ακούσεις τη φωνή μου· το πρωί θα παρασταθώ σε σένα, και θα προσδοκώ». (Ψαλμοί 5:1-3.)



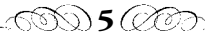
«Η προσευχή είναι η έκφραση της ψυχής προς τον Θεό Πατέρα».

Ίσως αυτό που χρειάζεται αυτός ο κόσμος, παρά οτιδήποτε άλλο, είναι να «προσδοκιά» όπως είπε ο Ψαλμωδός – να προσδοκούμε στις χαρές μας καθώς και στα βάσανά μας, στην αφθονία μας καθώς και στην ανάγκη μας. Πρέπει να προσδοκούμε συνεχώς και να αναγνωρίζουμε τον Θεό ως τον δότη κάθε καλού πράγματος και την πηγή της σωτηρίας μας...

Υπάρχουν ευρείς τομείς στην κοινωνία μας από τους οποίους έχει εξαφανισθεί το πνεύμα της προσευχής, της ευλάβειας και της λατρείας. Άνδρες και γυναίκες σε πολλές συνθήκες είναι έξυπνοι, ενδιαφέροντες ή ευφυείς, αλλά τους λείπει ένα κρίσιμο στοιχείο σε μία ολοκληρωμένη ζωή. Δεν προσδοκούν. Δεν προσφέρουν όρκους με χρησιμότητα [βλέπε Δ&Δ 59:11]. Η συζήτησή τους είναι ενδιαφέρουσα, αλλά δεν είναι ιερή. Η ομιλία τους είναι πνευματώδης, αλλά δεν είναι σοφή. Είτε είναι στο γραφείο, στα αποδυτήρια είτε στο εργαστήριο, έχουν πέσει πάρα πολύ χαμηλά στην κλίμακα της αξιοπρέπειας, οι οποίοι επιδεικνύουν τις δικές τους απεριόριστες

δυνάμεις και μετά το βρίσκουν απαραίτητο να βλασφημούν αυτές τις απεριόριστες δυνάμεις που προέρχονται από επάνω.

Δυστυχώς βρίσκουμε μερικές φορές αυτήν την έλλειψη ευλάβειας ακόμη και εντός της Εκκλησίας. Περιστασιακώς, επιδιόμαστε σε συζήτηση πάρα πολύ δυνατά, πηγαίνουμε και φεύγουμε από τις συγκεντρώσεις με πάρα πολλή ασέβεια σε κάτι που θα έπρεπε να είναι ώρα προσευχής και εξαγνιστικής λατρείας. Η ευλάβεια είναι η ατμόσφαιρα των ουρανών. Η προσευχή είναι η έκφραση της ψυχής προς τον Θεό Πατέρα. Κάνουμε καλά να γίνουμε περισσότερο σαν τον Πατέρα μας, με το να τον προσδοκούμε, με το να τον θυμόμαστε πάντοτε και με το να ενδιαφερόμαστε σε μεγάλο βαθμό για τον κόσμο του και το έργο του⁶.



**Αναπτύσσουμε την ικανότητά μας να
λαμβάνουμε πνευματική γνώση καθώς
αφιερώνουμε χρόνο για να στοχαζόμαστε, να
συλλογιζόμαστε και να προσευχόμαστε.**

Η ανάπτυξη της πνευματικότητας και η εναρμόνιση του εαυτού μας με τις ανώτατες επιρροές της ευσέβειας δεν είναι εύκολο ζήτημα. Παίρνει χρόνο και συχνά ενέχει αγώνα. Δεν θα γίνει κατά τύχη, αλλά επιτυγχάνεται μόνον μέσω εσκεμμένης προσπάθειας και με το να επικαλούμαστε τον Θεό και να τηρούμε τις εντολές του...

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ... μας έχει δώσει ίσως την πιο ξεκάθαρη δήλωση όλων επί της ανάγκης να γίνουμε πνευματικοί καθώς επίσης και επί του χρόνου και της υπομονής που πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι είναι μέρος της διαδικασίας. Είπε: «Θεωρούμε ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο με νου ικανό να διδαχθεί και με τη διανοητική ικανότητα που μπορεί να διευρυνθεί σε αναλογία με την προσοχή και την επιμέλεια που δίδεται στο φως το οποίο διαβιβάζεται από τους ουρανούς στη νοημοσύνη· και ότι όσο πιο κοντά ο άνθρωπος πλησιάζει την τελείωση τόσο πιο ξεκάθαρη είναι η αντίληψή του και μεγαλύτερες οι απολαύσεις του, έως ότου υπερνικήσει τα δεινά της ζωής του και χάσει κάθε επιθυμία για αμαρτία· και σαν τους αρχαίους αγίους, φθάνει στο σημείο της πίστης όπου τυλίγεται με τη δύναμη και τη δόξα του Δημιουργού του και φθάνει να κατοικεί μαζί Του. Όμως, θεωρούμε ότι αυτή

είναι μία κατάσταση στην οποία κανένας άνθρωπος δεν έχει φθάσει σε μια στιγμή» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ* (2007), 210-11]⁷.

Πρέπει να αφιερώσουμε χρόνο να προετοιμάσουμε τον νου μας για τα πνευματικά. Η ανάπτυξη της πνευματικής ικανότητας δεν έρχεται με την απονομή της εξουσίας. Πρέπει να υπάρχει επιθυμία, προσπάθεια και προσωπική προετοιμασία. Ασφαλώς, αυτό απαιτεί... νηστεία, προσευχή, έρευνα των γραφών, εμπειρία, στοχασμό και πείνα και δίψα για την ενάρετη ζωή.

Το βρίσκω χρήσιμο να επανεξετάσουμε αυτές τις νουθεσίες από τον Παντοδύναμο Θεό:

«Αν ζητήσεις, θα σου δοθεί η μια αποκάλυψη μετά την άλλη, η μια γνώση μετά την άλλη, ώστε να μπορείς να γνωρίζεις τα μυστήρια και ό,τι είναι ειρηνικό – αυτό που φέρνει μεγάλη χαρά, αυτό που φέρνει ζωή αιώνια» (Δ&Δ 42:61).

«Ζητήστε από τον Πατέρα στο όνομά μου, με πίστη, πιστεύοντας ότι θα λάβετε, και θα έχετε το Άγιο Πνεύμα, που φανερώνει όλα όσα είναι ωφέλιμα για να τέκνα των ανθρώπων» (Δ&Δ 18:18).

«Οι κοσμιότητες τής αιωνιότητας ας βασιλεύουν μέσα στο μυαλό σας» (Δ&Δ 43:34).

«Να φυλάτε σαν θησαυρό μέσα στο νου σας διαρκώς τα λόγια της ζωής, και θα σας δοθεί εκείνη την ώρα αυτό το κομμάτι που αναλογεί σε κάθε άνθρωπο» (Δ&Δ 84:85).

«Να ψάχνετε επιμελώς, να προσεύχεστε διαρκώς, και να πιστεύετε, και όλα θα συνεργαστούν για το καλό σας, αν βαδίζετε ορθά και θυμάστε την ιερή υπόσχεση την οποία υποσχθήκατε ο ένας με τον άλλον» (Δ&Δ 90:24).

«Ο Θεός θα σου δώσει γνώσεις με το Άγιο Πνεύμα του, μάλιστα, με την ανείπωτη δωρεά του Αγίου Πνεύματος» (Δ&Δ 121:26).

Αυτές είναι υποσχέσεις που θα εκπληρώσει ασφαλώς ο Κύριος, αν προετοιμασθούμε.

Αφιερώστε χρόνο για να στοχάζεστε, να συλλογίζεστε και να προσεύχεστε για πνευματικά ζητήματα⁸.

 6

Ο Θεός θα μας βοηθήσει να προοδεύσουμε πνευματικώς ένα βήμα τη φορά.

Μέρος της δυσκολίας μας καθώς πασχίζουμε να αποκτήσουμε πνευματικότητα είναι το αίσθημα ότι υπάρχουν πολλά να κάνουμε και ότι είμαστε ανεπαρκείς. Η τελείωση είναι κάτι εμπρός για τον καθέναν από εμάς, αλλά μπορούμε να κεφαλαιοποιήσουμε τα δυνατά μας σημεία, να αρχίσουμε εκεί όπου είμαστε και να αναζητήσουμε την ευτυχία που μπορεί να βρεθεί όταν επιδιώκουμε τα του Θεού. Θα πρέπει να θυμόμαστε τη συμβουλή του Κυρίου:

«Γι' αυτό μην αποκάμνετε να κάνετε καλό, γιατί θέτετε το θεμέλιο ενός μεγάλου έργου. Και από μικρά πράγματα δημιουργείται εκείνο που είναι μεγάλο.

»Ιδέστε, ο Κύριος ζητά την καρδιά και πρόθυμο νου. Και οι πρόθυμοι και οι υπάκουοι θα φάνε από τα αγαθά της γης της Σιών σε τούτες τις τελευταίες ημέρες». (Δ&Δ 64:33-34.)

Πάντοτε ήταν ενθαρρυντικό για εμένα που ο Κύριος είπε ότι είναι «οι πρόθυμοι και οι υπάκουοι [που] θα φάνε από τα αγαθά της γης της Σιών σε τούτες τις τελευταίες ημέρες». Όλοι μας μπορούμε να είμαστε πρόθυμοι και υπάκουοι. Αν ο Κύριος είχε πει ότι οι τέλειοι θα φάνε από τα αγαθά της γης της Σιών σε τούτες τις τελευταίες ημέρες, υποθέτω ότι μερικοί από εμάς θα αποθαρρυνόμασταν και θα εγκαταλείπαμε τις προσπάθειες...

Το μέρος για να ξεκινήσουμε είναι εδώ. Η ώρα για να αρχίσουμε είναι τώρα. Πρέπει μόνον να επιτύχουμε ένα βήμα κάθε φορά. Ο Θεός, ο οποίος έχει σχεδιάσει την οδό για να μπορέσουμε να είμαστε ευτυχισμένοι, θα μας οδηγήσει κατά μήκος σαν να ήμασταν μικρά παιδιά και μέσω αυτής της διαδικασίας θα προσεγγίσουμε την τελείωση.

Κανείς από εμάς δεν έχει επιτύχει την τελείωση ή το ζενίθ της πνευματικής ανάπτυξης που είναι δυνατόν στη θνητότητα. Κάθε άτομο μπορεί να πρέπει να κάνει πνευματική πρόοδο. Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού είναι το θείο σχέδιο γι' αυτήν την πνευματική ανάπτυξη αιωνίως. Είναι περισσότερο από έναν κώδικα δεοντολογίας. Είναι περισσότερο από ένα ιδανικό κοινωνικής τάξης. Είναι περισσότερο από θετικό τρόπο σκέψης για την αυτοβελτίωση και

την αποφασιστικότητα. Το Ευαγγέλιο είναι η σωτήρια δύναμη του Κυρίου Ιησού Χριστού με την ιεροσύνη του και την πνευματική του γαλούχηση και με το Άγιο Πνεύμα. Με πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό και υπακοή στο Ευαγγέλιό Του, ένα βήμα τη φορά να βελτιωνόμαστε καθώς προχωρούμε, παρακαλώντας για δύναμη, βελτιώνοντας τη στάση και τις φιλοδοξίες μας, θα βρεθούμε επιτυχώς στο ποίμνιο του Καλού Ποιμένα. Αυτό θα απαιτήσει πειθαρχία και εκπαίδευση και σθεναρή προσπάθεια και δύναμη. Όμως, όπως είπε ο Απόστολος Παύλος: «Όλα τα μπορώ, διαμέσου του Χριστού που με ενδυναμώνει». (Προς Φιλιππησίους 4:13.)

Μία σύγχρονη αποκάλυψη δίνει την εξής υπόσχεση: «Στηρίξου σ' εκείνο το Πνεύμα το οποίο οδηγεί στο να κάνει καλό – μάλιστα, στο να ενεργεί με δικαιοσύνη, στο να βαδίζει ταπεινά, στο να κρίνει δίκαια, και αυτό είναι το δικό μου Πνεύμα.

»Αληθινά, αληθινά, σου λέω, θα σου παραχωρήσω από το Πνεύμα μου, το οποίο θα φωτίσει το νου σου, το οποίο θα γεμίσει την ψυχή σου με αγαλλίαση.

»Και τότε θα γνωρίζεις, δηλαδή με αυτό θα γνωρίζεις όλα, οσαδήποτε ζητήσεις να μάθεις από εμένα, τα οποία αφορούν τα της δικαιοσύνης, με πίστη, πιστεύοντας σε εμένα ότι πρόκειται να τα λάβεις». (Δ&Δ 11:12-14.)⁹

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Αφού διαβάσετε το τμήμα 1, σκεφθείτε στιγμές κατά τις οποίες χρειασθήκατε επουράνια βοήθεια. Πώς έχει ευλογήσει τη ζωή σας η υπόσχεση για θεία βοήθεια σε στιγμές ανάγκης;
- Στο τμήμα 2, τι μπορούμε να μάθουμε από το παράδειγμα του Τζόζεφ Σμιθ το οποίο θα μπορούσε να μας βοηθήσει, όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με τη σύγχυση; Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε μεγαλύτερη πνευματική ευαισθησία σαν του Τζόζεφ;
- Συλλογισθείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το πώς λαμβάνουμε πνευματική γνώση (βλέπε τμήμα 3). Πώς μπορούμε να αυξήσουμε την επιθυμία και την ικανότητά μας να κερδίσουμε πνευματική γνώση; Ποιοι είναι μερικοί τρόποι με τους οποίους σας έχει βοηθήσει η πνευματική γνώση;

- Ποιοι είναι οι κίνδυνοι αν θεωρούμε τον Θεό «σαν κάποιον που κάνει επιδιορθώσεις ή σαν μια εταιρεία προσφοράς υπηρεσιών για να μας βοηθά μόνο όταν έχουμε ανάγκη»; (Βλέπε τμήμα 4.) Πώς η προσευχή αποτελεί μία ευλογία για εσάς;
- Στο τμήμα 5, ο Πρόεδρος Χάντερ μάς διδάσκει πώς να αναπτύξουμε πνευματικότητα. Γιατί είναι απαραίτητη η προσπάθεια να αναπτύξουμε πνευματική δύναμη; Τι μπορούμε να μάθουμε από τις γραφές που παραθέτει ο Πρόεδρος Χάντερ σε αυτό το τμήμα;
- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 6 για την πνευματική ανάπτυξη. Πώς ήταν η πνευματική ανάπτυξη για εσάς μία διαδικασία βήμα προς βήμα; Πώς μπορούν οι διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σε αυτό το τμήμα να είναι χρήσιμες, αν νιώθετε ότι είστε ανεπαρκείς στην πνευματική σας ανάπτυξη;

Σχετικές γραφές

Ψαλμοί 25:5, Παροιμίες 3:6, Νεφί Β΄ 32:8-9, Άλμα 5:46, 34:17-27, 37:36-37, Δ&Δ 8:2-3, 88:63, 112:10, Τζόζεφ Σμιθ-Ιστορία 1:13-17

Βοήθεια διδασκαλίας

Ζητήστε από τα μέλη της τάξεως να ερευνήσουν το κεφάλαιο, ψάχνοντας προτάσεις ή παραγράφους που είναι σημαντικές γι' αυτά. Ζητήστε τους να αναφέρουν αυτές τις προτάσεις ή παραγράφους και να εξηγήσουν γιατί είναι γεμάτες νόημα.

Σημειώσεις

1. Στο Κελέν Ρικς, "Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles", *Friend*, Απρ. 1990, 6.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 39-40.
3. "Blessed from on High", *Ensign*, Νοέμβρ. 1988, 59, 61.
4. "Blessed from on High", 59-60.
5. "Conference Time", *Ensign*, Νοέμβρ. 1981, 13.
6. "Hallowed Be Thy Name", *Ensign*, Νοέμβρ. 1977, 52-53.
7. "Developing Spirituality", *Ensign*, Μάιος 1979, 25.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 36-37.
9. "Developing Spirituality", 25-26.



Τζόζεφ Σμιθ, Προφήτης της Αποκατάστασης

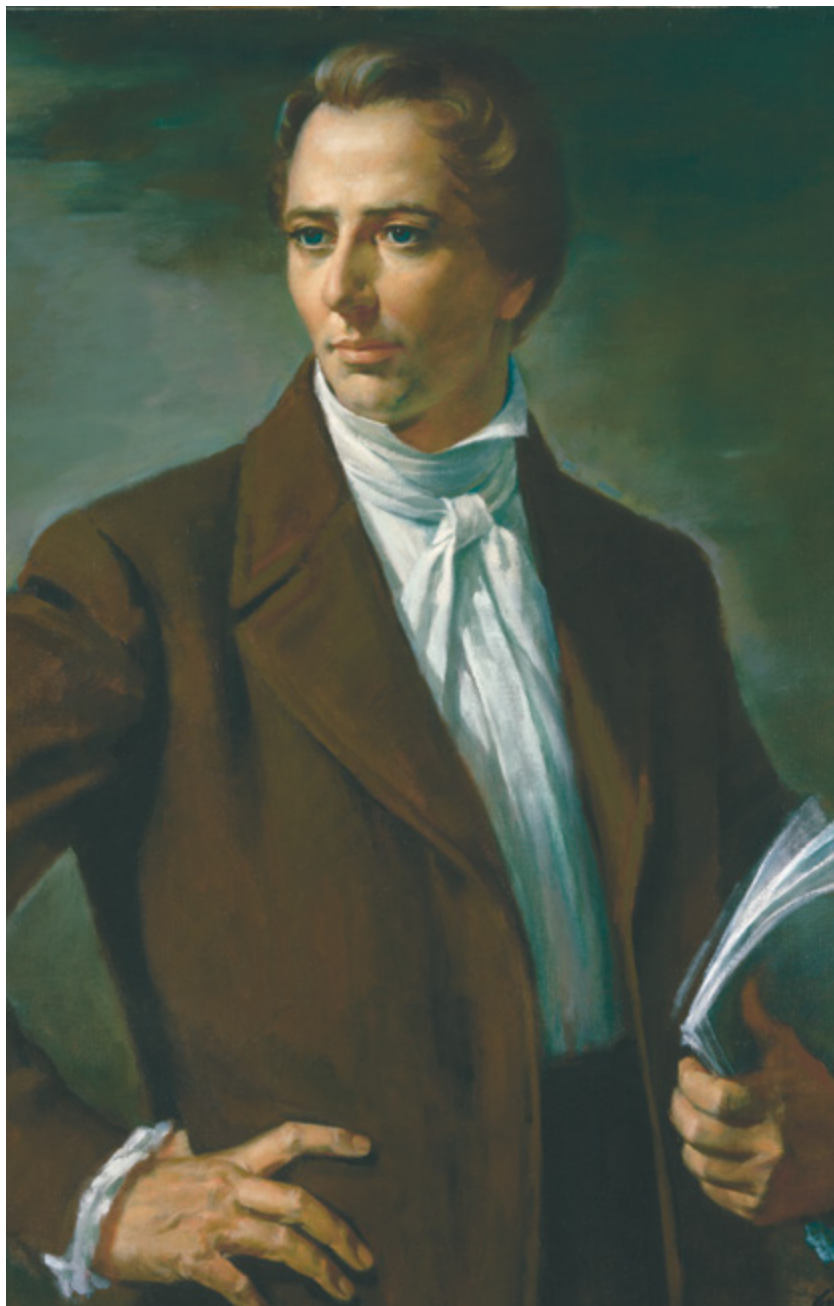
*«Καταθέτω επίσημη μαρτυρία για τον Προφήτη
Τζόζεφ Σμιθ ως τον κεχρισμένο υπηρέτη του
Κυρίου αυτές τις τελευταίες ημέρες».*

Από τη Ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Η Νάνσυ Νόουελ, η οποία μία από τις προ-προγιαγιάδες του Χάουαρντ Χάντερ, από τη μεριά του πατέρα του, μετακόμισε στο Λαπήρ του Μίσιγκαν στα μέσα της δεκαετίας του 1830. Το 1842 ένας ιεραπόστολος από την Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών ήλθε στο Λαπήρ από τη Ναβού του Ιλλινόι. Η Νάνσυ άκουσε το μήνυμά του, προσευχήθηκε γι' αυτό και έλαβε μαρτυρία ότι εκείνος δίδασκε την αλήθεια. Πήγε στη Ναβού για να μάθει περισσότερα για την Εκκλησία και στο ημερολόγιό της, έγραψε το χρονικό της εμπειρίας της:

«Πήγα να ακούσω τον μορμόνο κήρυκα [Τζόζεφ Σμιθ] με μεγάλη επιφύλαξη, ελπίζοντας να μην εξαπατηθώ. Θέμα του ήταν η δευτέρα παρουσία του Χριστού. Είχα μαρτυρία ότι έλεγε την αλήθεια και ότι ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν αληθινός προφήτης, κεκλημένος και χειροτονημένος από τον Θεό για να κάνει ένα σπουδαίο έργο, επειδή είχε φέρει στο φως την αλήθεια όπως διδάχθηκε από τον Ιησού Χριστό. Ζήτησα να βαπτισθώ»¹.

Σαν την προ-προγιαγιά του, Νάνσυ Νόουελ, ο Χάουαρντ Χάντερ είχε βέβαιη μαρτυρία για την προφητική αποστολή του Τζόζεφ Σμιθ. Τρεις εβδομάδες αφού έγινε Πρόεδρος της Εκκλησίας, ταξίδευσε στη Ναβού για να εορτάσει την 150η επέτειο από τον μαρτυρικό θάνατο του Τζόζεφ και του Χάιρουμ Σμιθ. Σε μία συγκέντρωση που διεξήχθη στην τοποθεσία του Ναού στη Ναβού, ο Πρόεδρος Χάντερ είπε:

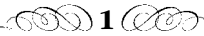


«Ο Τζόζεφ Σμιθ δεν ήταν μόνον σπουδαίος άνδρας, αλλά ήταν εμπνευσμένος υπηρέτης του Κυρίου, ένας προφήτης του Θεού».

«Η ευθύνη που νιώθω για το έργο που εγκαινίασε ο Προφήτης Τζόζεφ με γεμίζει με την αποφασιστικότητα να κάνω ό,τι μπορώ στον χρόνο και την εποχή που μου έχουν καταμερισθεί. Ασφαλώς ο Τζόζεφ ήταν πιστός και αληθινός στον χρόνο και στην εποχή του! ...Καταθέτω επίσημη μαρτυρία για τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ ως τον κεντρικό υπηρέτη του Κυρίου αυτές τις τελευταίες ημέρες. Στη μαρτυρία του για τη θεότητα και πραγματικότητα του Ιησού Χριστού, προσθέτω τη δική μου»².

Αργότερα εκείνη την ημέρα, σε μία συγκέντρωση που διεξήχθη δίπλα από τη φυλακή Κάρθατζ, ο Πρόεδρος Χάντερ κατέθεσε μαρτυρία: «Ο Τζόζεφ Σμιθ, ο οποίος έδωσε τη ζωή του σε αυτό το μέρος, ήταν το όργανο που χρησιμοποίησε ο Κύριος για να αποκαταστήσει την πληρότητα του Ευαγγελίου Του και την εξουσία της ιεροσύνης Του»³.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Ο Θεός Πατέρας και ο Ιησούς Χριστός εμφανίστηκαν στον Τζόζεφ Σμιθ για να αρχίσουν την αποκατάσταση.

Πολλές φορές το Ευαγγέλιο έχει δοθεί στον κόσμο μέσω των προφητών και κάθε φορά χανόταν εξαιτίας ανυπακοής. Το έτος 1820 η σιωπή έσπασε και ο Κύριος εμφανίστηκε ξανά σε έναν προφήτη. Ο προφήτης αυτός, ο Τζόζεφ Σμιθ, θα μπορούσε να καταθέσει μαρτυρία για τη δική του θετική γνώση ότι ο Θεός ζει, ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, ένα ανεστημένο άτομο, ξεχωριστό και διακριτό από τον Πατέρα. Δεν κατέθεσε μαρτυρία ως προς το τι πίστευε ή τι νόμιζαν ή φαντάζονταν εκείνος ή άλλοι, αλλά γι' αυτό που ήξερε. Η γνώση αυτή ήλθε σε αυτόν, επειδή ο Θεός Πατέρας και ο Υιός εμφανίστηκαν σε αυτόν αυτοπροσώπως και του μίλησαν⁴.

Ο Θεός... απεκαλύφθη [στον Τζόζεφ Σμιθ] ως προσωπικό άτομο. Περαιτέρω, ο Πατέρας και ο Υιός επέδειξαν την αναντίρρητη αλήθεια ότι είναι ξεχωριστά και διακριτά πρόσωπα. Πράγματι, η σχέση του Πατέρα και του Υιού διαβεβαιώθηκε εκ νέου από τη θεία σύσταση προς τον μικρό προφήτη: «Αυτός είναι ο Υιός μου ο Αγαπητός. Αυτόν να ακούς!» [Τζόζεφ Σμιθ-Ιστορία 1:17]⁵.

Όταν οι άνθρωποι άκουσαν ότι ο νεαρός Τζόζεφ Σμιθ ισχυριζόταν ότι ο Θεός είχε φανερωθεί στο αγόρι, τον χλεύασαν και τον απέρριψαν, όπως κατά τη χριστιανική εποχή σοφοί και ικανοί άνδρες στην Αθήνα απέρριψαν έναν μοναδικό άνδρα που εκτέλεσε διακονία ανάμεσά τους. Εντούτοις το γεγονός παραμένει ότι ο Παύλος, σε εκείνη την προηγούμενη εμπειρία, ήταν ο μοναδικός άνθρωπος σε εκείνη τη σπουδαία πόλη της μάθησης ο οποίος ήξερε ότι ένα άτομο μπορεί να πεθάνει και μετά να ζήσει ξανά. Ήταν ο μοναδικός στην Αθήνα ο οποίος θα μπορούσε ευκρινώς να εξηγήσει τη διαφορά ανάμεσα στην τυπικότητα της ειδωλολατρίας και την εγκάρδια λατρεία του μόνου αληθινού και ζώντος Θεού. [Βλέπε Πράξεις 17:19-20, 22-23]⁶.

Όσοι απέρριψαν τον Σωτήρα, όταν ήλθε στη γη με τη δήλωση ότι ήταν ο Υιός του Θεού, είπαν για εκείνον: «Αυτός δεν είναι ο γιος του μαραγκού;» (Κατά Ματθαίον 13:55.) Όταν ο Τζόζεφ ανακοίνωσε ότι είχε δει ένα όραμα και είχε δει τον Πατέρα και τον Υιό, ήλθε η απορία στον νου και στα χείλη των γειτόνων, των ιερέων και των κατοίκων της πόλης: «Αυτός δεν είναι γιος του αγρότη;» Ο Χριστός καταδιώχθηκε και θανατώθηκε, όμως ο χρόνος τον δικαίωσε. Όπως με τον γιο του μαραγκού, το ίδιο ήταν με τον γιο του αγρότη⁷.

Ο Τζόζεφ Σμιθ δεν ήταν μόνον σπουδαίος άνδρας, αλλά ήταν εμπνευσμένος υπηρέτης του Κυρίου, ένας προφήτης του Θεού. Η μεγαλοσύνη Του συνίσταται σε ένα πράγμα – την αλήθεια της δήλωσής του ότι είδε τον Πατέρα και τον Υιό και ότι ανταποκρίθηκε στην πραγματικότητα εκείνης της θείας αποκάλυψης...

Καταθέτω μαρτυρία... ότι ο Πατέρας και ο Υιός όντως εμφανίσθηκαν στον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ για να ξεκινήσουν αυτήν τη σπουδαία εκτύλιξη του έργου των τελευταίων ημερών στην εποχή μας.

Καταθέτω μαρτυρία ότι ο προφήτης-αγόρι, ο οποίος με τόσους πολλούς τρόπους παραμένει το κεντρικό θαύμα... αυτής της εμπειρίας της εκκλησίας, αποτελεί ζωντανή απόδειξη ότι, μέσα στα χέρια του Θεού και υπό τη διεύθυνση του Σωτήρος του κόσμου, μικρά και απλά πράγματα θα πρέπει να έλθουν στο φως και να συντρίψουν ισχυρά και δυνατά⁸.

 2

Ο Ιησούς Χριστός ίδρυσε εκ νέου την Εκκλησία Του μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ.

Στις 6 Απριλίου 1830... μία ομάδα ανδρών και γυναικών, ενεργώντας με υπακοή σε μία εντολή του Θεού, συναθροίσθησαν στην οικία του κυρίου Πήτερ Ούιτμερ [του πρεσβυτέρου] για να οργανώσουν την Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. ...Κανείς από αυτούς δεν είχε ειδική μάθηση ή σημαντική ηγεσία. Ήταν αξιότιμοι άνθρωποι και σεβαστοί πολίτες, αλλά ήσαν άγνωστοι ουσιαστικά εκτός της γειτονιάς όπου ζούσαν...

Αυτοί οι ταπεινοί, συνηθισμένοι άνθρωποι συγκεντρώθηκαν επειδή ένας εξ αυτών, ο Τζόζεφ Σμιθ ο νεότερος, ένας πολύ νεαρός άνδρας, είχε περιγράψει έναν σημαντικότερο ισχυρισμό. Δήλωσε σε αυτούς και όλους τους άλλους που άκουγαν ότι είχε λάβει βαθιές και επαναλαμβανόμενες ουράνιες επικοινωνίες, συμπεριλαμβανομένου ενός ανοικτού οράματος του Θεού Πατέρα και του Αγαπημένου Του Υιού, Ιησού Χριστού. Ως αποτέλεσμα αυτών των αποκαλυπτικών εμπειριών, ο Τζόζεφ Σμιθ είχε ήδη εκδώσει το Βιβλίο του Μόρμον, ένα χρονικό της επικοινωνίας του Χριστού με τους αρχαίους κατοίκους της Αμερικής. Επιπλέον, ο Κύριος είχε προστάξει αυτόν τον νέο άνδρα, που ήταν τώρα μόλις είκοσι τεσσάρων ετών, να εγκαθιδρύσει εκ νέου την Εκκλησία που υπήρχε στην εποχή της Καινής Διαθήκης και ότι στην αποκατεστημένη αγνότητά της θα έπρεπε να ονομασθεί από το όνομα της ακρογωνιαίας πέτρας και αιώνιας κεφαλής, του Κυρίου Ιησού Χριστού του ιδίου.

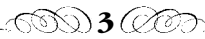
Έτσι, ταπεινά αλλά πάρα πολύ σημαντικά άρχισε η πρώτη σκηνή της ιστορίας της Εκκλησίας που τελικώς θα επηρέαζε όχι μόνον αυτή τη γενεά των ανθρώπων αλλά ολόκληρο το ανθρωπινό γένος. ...Ταπεινές απαρχές, ναι, αλλά ο ισχυρισμός ότι ο Θεός είχε μιλήσει, ότι η Εκκλησία του Χριστού οργανώθηκε ξανά και οι διδασχές της διαβεβαιώθηκαν εκ νέου από θεία αποκάλυψη, ήταν η πιο έξοχη δήλωση που έγινε στον κόσμο από τις ημέρες του ίδιου του Σωτήρος, όταν βάδιζε στα μονοπάτια της Ιουδαίας και στους λόφους της Γαλιλαίας⁹.

Μέρος της θείας αποκάλυψης [που έλαβε ο Τζόζεφ Σμιθ] ήταν οδηγίες για την επανίδρυση της αληθινής και ζώσης Εκκλησίας, η οποία

αποκαταστάθηκε αυτήν τη σύγχρονη εποχή όπως υπήρχε κατά τις ημέρες της θνητής διακονίας του Σωτήρος. Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ είπε ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού «οργανώθηκε σύμφωνα με τις εντολές και τις αποκαλύψεις που εδόθησαν από Εκείνον προς εμάς αυτές τις τελευταίες ημέρες, καθώς και σύμφωνα με την τάξη της Εκκλησίας όπως καταγράφεται στην Καινή Διαθήκη» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ* (2007), 138]...

Όσοι βαπτίσθηκαν στην Εκκλησία στις 6 Απριλίου του 1830, πίστευαν στην ύπαρξη ενός προσωπικού Θεού. Πίστευαν ότι η πραγματικότητά του και η πραγματικότητα του Υιού του, Ιησού Χριστού, αποτελούν το αιώνιο θεμέλιο επί του οποίου είναι οικοδομημένη αυτή η εκκλησία¹⁰.

Μέσω του [Τζόζεφ Σμιθ] και από επακόλουθα γεγονότα, η ιεροσύνη και το Ευαγγέλιο στην πληρότητά του αποκαταστάθηκαν ακόμη μία φορά στη γη για να μην αφαιρεθούν ποτέ ξανά [βλέπε Δ&Δ 65:2]. Η Εκκλησία του Χριστού, η βασιλεία του Θεού επάνω στη γη, επανιδρύθηκε και καθορίστηκε το μέλλον της, σύμφωνα με τη γραφή, για να χτυπήσει και να γεμίσει ολόκληρη τη γη [βλέπε Δανιήλ 2:35]¹¹.



Ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν προφήτης, βλέπων και αποκαλυπτής.

Ο ερχομός του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ στον κόσμο ήταν η εκπλήρωση μίας προφητείας που ελέχθη πριν από πολλούς αιώνες από τον Ιωσήφ, ο οποίος πωλήθηκε στην Αίγυπτο:

«Έναν βλέποντα θα αναστήσει ο Κύριος ο Θεός μου, και αυτός θα είναι διαλεχτός ανάμεσα στον καρπό της όσφύς μου. ...Και το όνομά του θα είναι ίδιο με το όνομά μου, και θα είναι ίδιο με το όνομα τού πατέρα του» (Νεφί Β΄ 3:6, 15).

Ο Τζόζεφ Σμιθ, ο νεότερος, πήρε το όνομα από τον Ιωσήφ της αρχαίας εποχής, ο οποίος μεταφέρθηκε αιχμάλωτος στην Αίγυπτο και επίσης το όνομα του πατέρα του, Τζόζεφ Σμιθ τον πρεσβύτερο, εκπληρώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την προφητεία. Είναι γνωστός ως ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ και αποκαλείται «Τζόζεφ ο βλέπων». Συχνά αναφέρεται ως «προφήτης, βλέπων και αποκαλυπτής».

Οι όροι «Προφήτης», «Βλέπων» και «Αποκαλυπτής» συχνά χρησιμοποιούνται κατ' εναλλαγήν και θεωρούνται από πολλούς το ίδιο και το αυτό. Δεν είναι το ίδιο, ωστόσο, και αυτοί οι τρεις όροι έχουν ξεχωριστό και διακριτό νόημα.

[Ο Πρεσβύτερος] Τζων Γουίντσοου ορίζει τον προφήτη ως δάσκαλο – κάποιον που εκθέτει την αλήθεια. Διδάσκει την αλήθεια όπως αποκαλύπτεται από τον Κύριο στους ανθρώπους και υπό έμπνευση την εξηγεί προς κατανόηση των ανθρώπων. Η λέξη «προφήτης» χρησιμοποιείται συχνά για να καθορίσει κάποιον που λαμβάνει αποκάλυψη και κατεύθυνση από τον Κύριο. Πολλοί έχουν σκεφθεί ότι ο προφήτης είναι ουσιαστικώς ένας μάντης μελλοντικών γεγονότων και συμβάντων, αλλά αυτή είναι μόνο μία από τις πολλές λειτουργίες ενός προφήτη. Είναι εκπρόσωπος του Κυρίου.

Ο βλέπων είναι κάποιος που βλέπει. Αυτό δεν σημαίνει ότι βλέπει μέσα από τα φυσικά του μάτια, αλλά αντιθέτως μέσα από τα πνευματικά μάτια του. Το χάρισμα της θέασης είναι μία υπερφυσική προικοδότηση. Ο Τζόζεφ ήταν σαν τον Μωυσή, τον αρχαίο βλέποντα και ο Μωυσής είδε τον Θεό πρόσωπο με πρόσωπο, αλλά εξηγεί πώς τον είδε με τα εξής λόγια:

«Όμως τώρα τα ίδια μου τα μάτια είδαν το Θεό. Όμως όχι τα φυσικά μου μάτια, αλλά τα πνευματικά μου μάτια, γιατί τα φυσικά μου μάτια δεν μπορούσαν να έχουν δει, γιατί θα είχα ξεραθεί και πεθάνει στην παρουσία του. Όμως η δόξα του ήταν επάνω μου, και είδα το πρόσωπό του, γιατί είχα μεταμορφωθεί ενώπιόν του» (Μωυσή 1:11).

Δεν θα πρέπει να υποθέτουμε ότι το να βλέπουμε πνευματικώς δεν είναι το να βλέπουμε κυριολεκτικώς. Τέτοιο όραμα δεν είναι ψευδαίσθηση ή φαντασία. Το αντικείμενο οράται στην πραγματικότητα αλλά όχι με τα φυσικά μάτια. Καθένας από εμάς έχει πνευματικά μάτια που είναι τα αντίστοιχα των φυσικών μας ματιών. Πρώτα δημιουργηθήκαμε πνευματικώς και μετά το σώμα μας δημιουργήθηκε ως κάλυμμα του πνεύματός μας. Μας έχει ειπωθεί ότι στην πρώτη μας κατάσταση βαδίζαμε με όραση. Αυτό ήταν μέσω του οράματος των πνευματικών μας ματιών, επειδή δεν μας είχε δοθεί ακόμη σώμα με φυσικά μάτια. Όλοι οι άνθρωποι έχουν πνευματική όραση, αλλά δεν είναι πάντοτε προνομιούχοι



Η ζωή του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ «καθοδηγείται από αποκάλυψη».

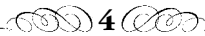
να χρησιμοποιούν τέτοια όραση εκτός και αν αναζωογονείται από το Πνεύμα του Κυρίου...

Με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, ορισμένα άτομα, απεσταλμένα στη γη για τον σκοπό αυτόν, είναι εις θέσιν να δουν αυτά που αφορούν στον Θεό. Ο βλέπων είναι κάποιος που βλέπει και γνωρίζει τα του παρελθόντος και τα του μέλλοντος επίσης και σύμφωνα με αυτά τα πάντα θα αποκαλυφθούν (βλέπε Μωσία 8:15-17). Εν συντομία, είναι αυτός που βλέπει, αυτός που βαδίζει στο φως του Κυρίου με πνευματικά μάτια ανοικτά και αναζωογονημένα από τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Ο Μωυσής, ο Σαμουήλ, ο Ησαΐας, ο Ιεζεκιήλ και πολλοί άλλοι ήσαν βλέποντες, επειδή

ήσαν προνομιούχοι να έχουν μία πιο κοντινή θέαση της ουράνιας δόξας και δύναμης απ' ό,τι είχαν άλλοι θνητοί.

Η αποκάλυψη κάνει γνωστό κάτι άγνωστο ή κάτι που ήταν κατά το παρελθόν γνωστό από τον άνθρωπο και αφαιρέθηκε από τη μνήμη του. Πάντοτε η αποκάλυψη έχει να κάνει με την αλήθεια και πάντοτε έρχεται με την ουράνια σφραγίδα της έγκρισης. Η αποκάλυψη λαμβάνεται με διάφορους τρόπους, αλλά πάντοτε προϋποθέτει ότι ο αποκαλυπτής έχει ζήσει έτσι και έχει συμπεριφερθεί ώστε να είναι σε αρμονία με το ουράνιο πνεύμα της αποκαλύψεως, το πνεύμα της αληθείας και ως εκ τούτου ικανός να λαμβάνει ουράνια μηνύματα.

Για να συνοψίσουμε, μπορούμε να πούμε ότι ο προφήτης είναι ένας δάσκαλος της ουράνιας αλήθειας, ένας βλέπων υπό κάθε έννοια της λέξεως. Η αίσθηση της πνευματικής όρασης [του Τζόζεφ Σμιθ] αναζωογονήθηκε σε αξιοσημείωτο βαθμό και προσδόθηκε πνευματική διάσταση από το Άγιο Πνεύμα. Με αυτό το χάρισμα είδε τον Πατέρα και τον Υιό, όταν πήγε στο δάσος για να προσευχηθεί. Καθώς ακολουθούμε τη ζωή και τα έργα του από εκείνο το σημείο, βρίσκουμε ότι δεν επεχείρησε να προχωρήσει με τις δικές του δυνάμεις. Εξηρτάτο από τον Κύριο και δι' αυτού έλαβε τη βοήθειά του και του εδόθησαν οι οδηγίες του. Η ζωή του καθοδηγείτο από αποκάλυψη¹².



Δόξα στον άνδρα που επικοινωνούσε με τον Ιεχωβά.

Όταν τραγουδούμε για τον Τζόζεφ Σμιθ «Δόξα στον άνδρα» (*Ύμνοι και παιδικά*, 1985, αρ. 50), θυμόμαστε τόσα πολλά αξιέπαινα για εκείνον.

Τον επαινούμε για την ικανότητά του να επικοινωνεί όχι μόνον με τον Ιεχωβά αλλά επίσης με άλλα άτομα των ουρανών. Τόσοι πολλοί επισκέφθηκαν, έδωσαν κλειδιά και δίδαξαν αυτόν τον «εκλεκτό βλέποντα» που πρόβαλε κατά τις τελευταίες ημέρες (Νεφί Β' 3:6-7). Όταν ο πατέρας Σμιθ ευλόγησε τον νεαρό Τζόζεφ το 1834, δήλωσε ότι ο αρχαίος Ιωσήφ στην Αίγυπτο είδε αυτόν τον βλέποντα των τελευταίων ημερών. Ο αρχαίος Ιωσήφ έκλαψε, όταν συνειδητοποίησε πώς το έργο του Προφήτη Τζόζεφ θα ευλογούσε τους πολυάριθμους απογόνους τού Ιωσήφ.

Επαινούμε τον Τζόζεφ Σμιθ, επίσης, για την επιμέλειά του και την ικανότητά του να μεταφράσει και να λάβει εκατοντάδες σελίδες αποκεκαλυμμένης γραφής. Εκείνος ήταν ο διάυλος αποκάλυψης. Μέσω αυτού υπολογίσθηκε ότι περισσότερες θαυμάσιες σελίδες γραφής πέρασαν παρά μέσω οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου στην ιστορία.

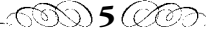
Επαινούμε τον Τζόζεφ όχι μόνον για την ικανότητά του να υπομένει αλλά να «υπομείνει σωστά» (Δ&Δ 121:8). Νωρίς, ως αγόρι, υπήρχε η οδυνηρή επέμβαση στο πόδι του – χωρίς αυτήν την εγχείρηση δεν θα μπορούσε να είχε κάνει αργότερα τη δύσκολη πορεία του Στρατοπέδου της Σιών από το Οχάιο στο Μιζούρι. Κατά τη διάρκεια της πορείας, ο Τζόζεφ «περπατούσε τον περισσότερο καιρό και είχε πόδια με φλύκταινες, αίμα και πόνο» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ*, 287]. Ομοίως, επαινούμε αυτόν και την Έμμα που υπέμεναν τη θλιβερή απώλεια έξι εκ των φυσικών και υιοθετημένων παιδιών τους από πρώιμο θάνατο. Γονείς που έχουν χάσει ακόμη και ένα παιδί είναι γεμάτοι ενσυναίσθηση.

Επαινούμε τον Τζόζεφ για την ικανότητα να υπομείνει την καταδίωξη, συμπεριλαμβανομένων των μακρών και σοβαρών στερήσεων στη φυλακή Λίμπερτυ. Προς τόσους πολλούς, τα πάντα τότε φαίνονταν απελπιστικά. Όμως ο Κύριος των ουρανών διαβεβαίωσε τον φυλακισμένο Τζόζεφ ότι «τα πέρατα της γης θα ζητούν να μάθουν για το όνομά σου» (Δ&Δ 122:1). Ζούμε σε μία εποχή κατά την οποία υπάρχει αυξημένη έρευνα για τον Τζόζεφ Σμιθ και το αποκατεστημένο Ευαγγέλιο.

Ο Τζόζεφ από μακρού έχει εκπληρώσει την επιθυμία του να κρατεί «ισο βάρος στον ζυγό με» τους αρχαίους [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ*, 230]. Μπορούμε τώρα να τραγουδήσουμε για το πώς ο Τζόζεφ «με τους άλλους προφήτες θα στεφθεί» (*Υμνοι και παιδικά τραγούδια*, 1985, αρ. 50).

Επαινούμε τον Τζόζεφ που υπέμενε πικρές και επαναλαμβανόμενες προδοσίες και απογοητεύσεις. Συνεπώς, πήγε στο Κάρθατζ «σαν πρόβατο στη σφαγή», «ήρεμος σαν καλοκαιριάτικο πρωινό» και «[με] συνείδηση καθαρή προς... όλους τους ανθρώπους» (Δ&Δ 135:4). Δεν πήγε στο Κάρθατζ με πικρία. Δεν πήγε στο Κάρθατζ με παράπονο. Τι θαυμάσια ικανότητα να υπομένει σωστά!

Ο Τζόζεφ γνώριζε ποιον δρόμο αντιμετώπιζε. Ήταν προς τον Σωτήρα Ιησού Χριστό τον οποίον άκουγε από τότε που ο Επουράνιος Πατέρας μας έδωσε για πρώτη φορά οδηγίες στον νεαρό Τζόζεφ, λέγοντας: «Αυτός είναι ο Υιός μου ο Αγαπητός. Αυτόν να ακούς!» [Τζόζεφ Σμιθ–Ιστορία 1:17]¹³.



Η ζωή και η αποστολή του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ μάς βοηθά να γυρίσουμε στα μονοπάτια που οδηγούν στην αιώνια ζωή.

Είμαι ευγνώμων γι' αυτόν τον άνδρα, για τις διδασκαλίες του, για τις αποκαλύψεις του, για όσα άφησε για εμάς, διότι ήταν μέσω αυτού που το Ευαγγέλιο αποκαταστάθηκε στη γη. Νομίζω ότι δεν υπάρχει πιο όμορφη ιστορία σε όλη την Ιστορία από την απλή, γλυκιά ιστορία του παλληκαριού που πήγε στο δάσος κοντά στο σπίτι του, γονατίζοντας σε προσευχή και λαμβάνοντας επουράνιους επισκέπτες.

Τώρα διερευνούμε τη ζωή του και τα έργα του. Πολλοί έχουν ερευνήσει τη ζωή και τα έργα του για να βρουν πώς ήταν εις θέσιν να παράγει τον γραπτό λόγο, αλλά δεν υπάρχει μυστήριο. ...Υπήρξε η απλή πίστη, η πίστη ενός νεαρού αγοριού το οποίο έπρεπε να εκπαιδευθεί στα πράγματα που αφορούσαν στον Θεό. Και καθώς περνούσε ο καιρός, αυτός ο νεαρός άνδρας, χωρίς λόγια επιτεύγματα και χωρίς μόρφωση, μορφώθηκε από τον Κύριο για όσα θα έπρεπε να έλθουν.

Τώρα μας έχει δοθεί διάνοια και νους. Χρειάζεται μόνον να τον εκπαιδεύσουμε όπως καθοδήγησε ο Κύριος τον Τζόζεφ και να έχουμε απλή πίστη, όπως είχε εκείνος, και να είμαστε πρόθυμοι να ακολουθούμε απλές οδηγίες. Όταν το κάνουμε αυτό και ακολουθούμε το μονοπάτι που [ο Κύριος] θα ήθελε να ακολουθήσουμε και μάθουμε τα μαθήματα που Εκείνος θα ήθελε να μάθουμε, βρίσκουμε ότι η ζωή μας εκκαθαρίζεται από όλα όσα είναι αντίθετα με τους σκοπούς του Θεού και έτσι ήταν με τον Τζόζεφ. Ήλθε για να γίνει ένας άνδρας πολύ κοντύτερα στην τελείωση, διότι είχε καθαρίσει την ψυχή του και τον νου του και ζούσε κοντά στον Κύριο και μπορούσε να Του μιλά και να Τον ακούει να λέει τα πράγματα που έχει αφήσει για εμάς μέσω των αποκαλύψεών του.

Μέσω των πνευματικών του ματιών ήταν εις θέσιν να δει αυτά που πέρασαν και αυτά που βρίσκονται στο μέλλον και είχαμε απόδειξη της πραγματικότητας όσων είχε δει...

Είμαι ευγνώμων για την ιδιότητα του μέλους μου στην Εκκλησία και η μαρτυρία μου για την θεϊότητά της εξαρτάται από την απλή ιστορία του παλληκαριού κάτω από τα δένδρα να γονατίζει και να λαμβάνει επουράνιους επισκέπτες – όχι έναν Θεό αλλά δύο ξεχωριστά άτομα, τον Πατέρα και τον Υιό, αποκαλύπτοντας ξανά στη γη τα πρόσωπα της Θεϊκής Κεφαλής. Η πίστη και η μαρτυρία μου εξαρτώνται από την απλή αυτή ιστορία, διότι αν δεν είναι αληθινή, ο μορμονισμός πέφτει. Αν είναι αληθινή –και καταθέτω μαρτυρία ότι είναι– είναι ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα σε όλη την ιστορία.

Είναι η προσευχή μου [ώστε] καθώς τιμούμε αυτόν τον σπουδαίο προφήτη και συλλογιζόμαστε τη ζωή του, να έχουμε ευγνωμοσύνη στην καρδιά μας για όσα έχουν έλθει στη ζωή μας λόγω της ιδιότητάς του τού βλέποντος και της αποκαλύψεώς του σε εμάς – ένας εκλεκτός βλέπων, που πρόβαλε από τον Κύριο για να μας καθοδηγεί αυτές τις τελευταίες ημέρες, ώστε να βάλουμε πίσω τα βήματά μας πίσω σε αυτά τα μονοπάτια που θα μας οδηγήσουν στην υπερύψωση και αιώνια ζωή¹⁴.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Συλλογισθείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το Πρώτο Όραμα του Τζόζεφ Σμιθ (βλέπε τμήμα 1). Πώς σας έχει επηρεάσει η μαρτυρία σας για το Πρώτο Όραμα; Γιατί είναι ζωτικής σημασίας οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών να έχουν μαρτυρία ότι ο Τζόζεφ Σμιθ ήταν προφήτης του Θεού;
- Ποιες είναι οι εντυπώσεις σας καθώς επανεξετάζετε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με την οργάνωση της Εκκλησίας; (Βλέπε τμήμα 2.) Ποιες ευλογίες έχουν έλθει σε εσάς και την οικογένειά σας μέσω της αποκατεστημένης Εκκλησίας του Ιησού Χριστού;

- Γιατί είναι χρήσιμο να καταλάβουμε το νόημα των τίτλων *προφήτης, βλέπων και αποκαλυπτής*; (Βλέπε τμήμα 3.) Πώς έχετε ευλογηθεί από προφήτες, βλέποντες και αποκαλυπτές;
- Στο τμήμα 4, ο Πρόεδρος Χάντερ σκιαγραφεί ορισμένους από τους λόγους που επαινούμε τον Τζόζεφ Σμιθ. Πώς αυξάνουν αυτές οι διδασκαλίες την εκτίμησή σας για τον Προφήτη Τζόζεφ; Τι μπορείτε να μάθετε από το παράδειγμα του Τζόζεφ Σμιθ;
- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με την πίστη, την πνευματική μόρφωση και την υπακοή του Τζόζεφ Σμιθ (βλέπε τμήμα 5). Πώς ισχύουν για εμάς αυτές οι διδασκαλίες; Πώς μπορούμε να δείχνουμε ευγνωμοσύνη για τις ευλογίες που έχουν έλθει σε εμάς μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ;

Σχετικές γραφές

Μετάφραση Τζόζεφ Σμιθ, Γένεση 50:25-33, Δανιήλ 2:44, Προς Εφεσίους 2:19-22, 4:11-14, Δ&Δ 1:17-32, 5:9-10, 122:1-2, 135, Τζόζεφ Σμιθ–Ιστορία

Βοήθεια μελέτης

«Καθώς αισθάνεστε τη χαρά που έρχεται από την κατανόηση του Ευαγγελίου, θα θελήσετε να εφαρμόσετε αυτά που μαθαίνετε. Προσπαθήστε να ζείτε σε αρμονία με τη γνώση σας. Κάνοντάς το αυτό, θα ενδυναμώσετε την πίστη, τη γνώση και τη μαρτυρία σας» (*Να κηρύττετε το Ευαγγέλιό μου* [2004], 19).

Σημειώσεις

1. Στο Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* (1994), 7. Βλέπε, επίσης, σελίδα 6.
2. “The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, Σεπτ. 1994, 63-64.
3. “Come to the God of All Truth”, *Ensign*, Σεπτ. 1994, 73.
4. Στο Conference Report, Οκτ. 1963, 100-101.
5. “The Sixth Day of April, 1830”, *Ensign*, Μάιος 1991, 64.
6. “The Sixth Day of April, 1830”, 63.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 228.
8. “The Sixth Day of April, 1830”, 64-65.
9. “The Sixth Day of April, 1830”, 63.
10. “The Sixth Day of April, 1830”, 64.
11. Στο Conference Report, Οκτ. 1963, 101.
12. “Joseph Smith the Seer”, στο *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 τόμοι (1966), 2:193-94.
13. “The Temple of Nauvoo”, 63-64.
14. “Joseph Smith the Seer”, 2:197-98.



*Ο άδειος τάφος του Σωτήρα «διακηρύσσει σε όλο τον κόσμο:
“Δεν είναι εδώ, αλλ’ αναστήθηκε”» (Κατά Λουκάν 24:6).*



Η εξιλέωση και η ανάσταση του Ιησού Χριστού

«Θα υψωθούμε από τον θνητό θάνατο για να έχουμε αιώνια ζωή, χάρη στην εξιλεωτική θυσία και την ανάσταση του Σωτήρος».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Στις 20 Μαρτίου 1934, γεννήθηκε το πρώτο παιδί του Χάουαρντ και της Κλαιρ Χάντερ, ένας γιος που ονόμασαν Χάουαρντ Ουίλλιαμ Χάντερ ο νεότερος και τον φώναζαν Μπίλλυ. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού παρατήρησαν ότι ο Μπίλλυ έδειχνε ληθαργικός. Οι γιατροί τον διέγνωσαν με αναιμία και ο Χάουαρντ έδωσε δύο φορές αίμα για μεταγγίσεις, όμως η κατάσταση του Μπίλλυ δεν βελτιώθηκε. Περαιτέρω εξετάσεις αποκάλυψαν ένα σοβαρό εντερικό πρόβλημα το οποίο ήταν η αιτία να χάνει αίμα ο Μπίλλυ. Οι γιατροί προχώρησαν σε χειρουργική επέμβαση, ενώ ο Χάουαρντ ήταν ξαπλωμένος δίπλα στον γιο του για να δίνει αίμα, όμως τα αποτελέσματα δεν ήταν ενθαρρυντικά. Τρεις ημέρες αργότερα, στις 11 Οκτωβρίου 1934, ο μικρός Μπίλλυ πέθανε ήσυχα με τους γονείς του δίπλα στο κρεβάτι του. «Ημασταν τσακισμένοι από τη θλίψη και παραλυμένοι καθώς φεύγαμε από το νοσοκομείο μέσα στη νύχτα» έγραψε ο Χάουαρντ¹.

Μέσα από τις εμπειρίες του θανάτου του Μπίλλυ και τους θανάτους άλλων αγαπημένων προσώπων, ο Πρόεδρος Χάντερ στηρίχθηκε από τη μαρτυρία του για την εξιλέωση και την ανάσταση του Σωτήρα. «Πιστεύουμε ακλόνητα ότι [η εξιλέωση] είναι μία πραγματικότητα» κατέθεσε ως μαρτυρία, «και τίποτα δεν είναι σημαντικότερο σε ολόκληρο το ουράνιο σχέδιο της σωτηρίας από την εξιλεωτική θυσία του Ιησού Χριστού. Πιστεύουμε ότι η σωτηρία έρχεται χάρη στην εξιλέωση. Η απουσία της θα έφερνε ολόκληρο το σχέδιο της δημιουργίας στο μηδέν. ...Χωρίς αυτήν

την εξιλεωτική θυσία, ο κοσμικός θάνατος θα ήταν το τέλος και δεν θα υπήρχε ανάσταση και σκοπός στην πνευματική ζωή μας. Δεν θα υπήρχε η ελπίδα της αιώνιας ζωής»².

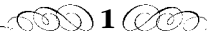
Κατά τη διάρκεια των γενικών συνελεύσεων του Απριλίου, οι οποίες λαμβάνουν χώρα κοντά στο Πάσχα, ο Πρόεδρος Χάντερ μιλούσε συχνά για την ανάσταση του Ιησού Χριστού. Στη γενική συνέλευση Απριλίου 1983, είπε:

«Ετούτη την εποχή του Πάσχα αισθάνομαι έντονα τη σπουδαιότητα της αποστολής μου να καταθέσω μαρτυρία για την πραγματικότητα της ανάστασης του Σωτήρα. Αδελφοί και αδελφές μου, υπάρχει ένας Θεός στους ουρανούς, ο οποίος σας αγαπά και νοιάζεται για εσάς και εμένα. Έχουμε έναν Πατέρα στους Ουρανούς, ο οποίος έστειλε τον Πρωτογενή από τα παιδιά του πνεύματα, τον Μονογενή κατά την σάρκα, να είναι ένα παράδειγμα στη γη για εμάς, να πάρει επάνω του τις αμαρτίες του κόσμου και εν συνεχεία να σταυρωθεί για τις αμαρτίες του κόσμου και να αναστηθεί...

»Είναι πραγματικά ένα όμορφο μήνυμα – θα υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο. Μπορούμε να επιστρέψουμε για να ζήσουμε ξανά με τον Πατέρα μας στους Ουρανούς, χάρη στη θυσία του Σωτήρα για εμάς και χάρη στη δική μας μετάνοια και υπακοή στις εντολές.

»Το ένδοξο χάραμα του πρωινού του Πάσχα, όταν οι σκέψεις του χριστιανικού κόσμου στρέφονται στην ανάσταση του Ιησού για μερικά φευγαλέα λεπτά, ας εκφράσουμε την εκτίμησή μας στον Επουράνιο Πατέρα μας για το μεγάλο σχέδιο σωτηρίας το οποίο παρασχέθηκε σε εμάς»³.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Η εξιλέωση ήταν μία υπέρτατη πράξη αγάπης από τον Επουράνιο Πατέρα μας και τον αγαπημένο Υιό Του, Ιησού Χριστό.

Η εξιλέωση του Ιησού Χριστού ήταν μία προ-διορισμένη ανάθεση από τον Επουράνιο Πατέρα μας για να λυτρώσει τα τέκνα του μετά την κατάσταση πτώσης τους. Ήταν μία πράξη αγάπης από τον Επουράνιο Πατέρα μας να επιτρέψει στον Μονογενή του να

κάνει μία εξιλεωτική θυσία. Και ήταν μία υπέρτατη πράξη αγάπης από τον αγαπημένο Υιό του να πραγματοποιήσει την εξιλέωση.

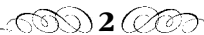
Έχω σταθεί στον κήπο της Γεθσημανή πολλές φορές. Συλλογίστηκα μέσα στον νου μου το μαρτύριο, την οδύνη του Σωτήρος – εκείνη την οδύνη που βίωσε όταν ο Επουράνιος Πατέρας μας του επέτρεψε, κατά τρόπο που ο νους μας δεν μπορεί καν να συλλάβει, να πάρει επάνω του τον πόνο και τις αμαρτίες όλης της ανθρωπότητας. Η ψυχή μου γέμισε με θλίψη καθώς συλλογίστηκα τη μεγάλη θυσία του για την ανθρωπότητα.

Στάθηκα κάτω από τον Γολγοθά, τον Κρανίου Τόπο, και συλλογίστηκα την ταπείνωση της σταύρωσης η οποία οδήγησε στον θνητό θάνατο του Σωτήρος μας, η οποία όμως επέφερε τη δική του και όλων των ανθρώπων αθανασία. Και ξανά η ψυχή μου υποτάχθηκε.

Και στάθηκα μπροστά στον τάφο του κήπου και φαντάστηκα εκείνη την ένδοξη ημέρα της ανάστασης, όταν ο Σωτήρας εξήλθε από τον τάφο ζωντανός, ανεστημένος, αθάνατος. Στους συλλογισμούς εκείνους η καρδιά μου φούσκωσε από χαρά.

Μέσα από εκείνες τις εμπειρίες, ένιωσα να ξεχειλίζει η ψυχή μου από ευχαριστίες και εκτίμηση για τον Επουράνιο Πατέρα μας, για την αγάπη την οποία εκείνος και ο Υιός του έδωσαν σε εμάς μέσω της ένδοξης εξιλεωτικής θυσίας. Κατά τα λόγια του Τσαρλς Γκάμπριελ: «Ω πόσο θαυμάζω που τόσο με αγαπά! Σαστίζω σαν σκέφτομαι πόσο με οδηγά. Τρέμω σαν νιώθω πως για με σταυρώθηκε, πως για με τον αμαρτωλό τυραννήθηκε. Ω είν' θαυμάσιο που τόσο νοιάστηκε για μένα ο Χριστός! Ω είν' θαυμάσιο, τόσο θαυμαστό!»...

Σας καταθέτω τη μαρτυρία μου, αδελφοί και οι αδελφές μου, ότι ο Επουράνιος Πατέρας μας έστειλε τον αγαπημένο Υιό του, Ιησού Χριστό, στον κόσμο για να εκπληρώσει τις προϋποθέσεις επάνω στις οποίες θα λειτουργούσε το σχέδιο σωτηρίας. Η εξιλέωση αντιπροσωπεύει τη μεγάλη αγάπη του για εμάς⁴.



Ο Σωτήρας πήρε επάνω Του όλες τις αμαρτίες, τις ατέλειες, τη θλίψη και τον πόνο μας.

Καθώς συγκεντρώθηκαν για να γιορτάσουν το Πάσχα, ο Ιησούς και οι Απόστολοί του μετέλαβαν των συμβόλων τα οποία εκείνος

εισήγαγε κατά το τελευταίο αυτό δείπνο τους και κατόπιν πήγαν στο Όρος των Ελαιών.

Διδάσκαλος μέχρι τέλους, συνέχισε την ομιλία του επάνω στο θέμα του αμνού που θυσιάζεται. Τους είπε ότι θα τον χτυπήσουν και πως θα διασκορπιστούν σαν πρόβατα χωρίς ποιμένα (βλέπε Κατά Ματθαίον 26:31). «Κι αφού αναστηθώ» είπε, «θα πάω πριν από σας στη Γαλιλαία» (Κατά Ματθαίον 26:32).

Στις ώρες που ακολούθησαν, αίμα έβγαινε από τους πόρους του σαν κόμποι ιδρώτα, μαστιγώθηκε από τους ηγέτες που ισχυρίζονταν ότι ήταν φύλακες του νόμου του και σταυρώθηκε μαζί με ληστές. Ήταν όπως προφήτεψε ο βασιλιάς Βενιαμίν στο Βιβλίο του Μόρμον: «Και να, θα υποστεί πειρασμούς, και σωματικό πόνο, πείνα, και δίψα, και κόπωση, περισσότερο απ' ό,τι άνθρωπος μπορεί να αντέξει, χωρίς να φθάσει στο θάνατο. Γιατί, ιδέστε, αίμα θα βγαίνει από κάθε του πόρο, τόσο μεγάλο θα είναι το άγχος του για τις ανομίες και τους αποτροπιασμούς τού λαού του...

»Και να, έρχεται προς τους δικούς του για να επέλθει σωτηρία στα τέκνα των ανθρώπων μέσω της πίστης προς το όνομά του. Και ακόμα κι υστερά από όλα αυτά θα τον θεωρούν άνθρωπο, και θα λένε ότι έχει δαιμόνιο, και θα τον μαστιγώσουν, και θα τον σταυρώσουν» (Μωσία 3:7, 9).

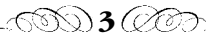
Είμαστε υπόχρεοι στον προφήτη Άλμα για τη γνώση μας του πλήρους εύρους του μαρτυρίου του: «Και αυτός θα έλθει, υποφέροντας πόνους και βάσανα και πειρασμούς κάθε είδους. Και τούτο ώστε να εκπληρωθεί ο λόγος που είπε ότι θα πάρει επάνω του τους πόνους και τις ασθένειες τού λαού του.

»Και θα πάρει επάνω του το θάνατο, ώστε να λύσει τα δεσμά τού θανάτου τα οποία δένουν τον λαό του. Και θα πάρει επάνω του τις ατελείες τους, ώστε τα σπλάχνα του να γεμίσουν με έλεος, σύμφωνα με τη σάρκα, ώστε να μάθει σύμφωνα με τη σάρκα πώς να περιθάλλει το λαό του σύμφωνα με τις ατελείες τους» (Άλμα 7:11-12).

Σκεφθείτε το! Όταν κατέβασαν το σώμα του από τον σταυρό και βιαστικά το τοποθέτησαν σε έναν δανεικό τάφο, εκείνος, ο αναμάρτητος Υιός του Θεού, είχε ήδη πάρει επάνω του όχι μόνον τις αμαρτίες και τους πειρασμούς κάθε ανθρώπινης ψυχής που θα μετανοούσε, αλλά όλες τις ασθένειες και τη θλίψη και τον πόνο

μας, κάθε είδους. Υπέφερε αυτά τα βάσανα καθώς τα υποφέρουμε κατά τη σάρκα. Τα υπέφερε όλα. Αυτό το έπραξε για να τελειοποιήσει την ευσπλαχνία και την ικανότητά του να μας υψώσει πάνω από κάθε γήινη δοκιμασία⁵.

Στην πραγματικότητα, μπορεί να κάνουμε εσφαλμένες επιλογές, κακές επιλογές, επώδυνες επιλογές. Και μερικές φορές κάνουμε ακριβώς αυτό, όμως εδώ είναι πού έρχεται η αποστολή και η ευσπλαχνία του Ιησού Χριστού με πλήρη ισχύ και δόξα. ... Έχει παράσχει μία διαμεσολαβητική εξιλέωση για τις λάθος επιλογές που κάνουμε. Είναι ο συνήγορός μας στον Πατέρα και έχει πληρώσει εκ των προτέρων για τα λάθη και τις απερισκεψίες που συχνά βλέπουμε κατά την άσκηση της ελευθερίας μας. Πρέπει να αποδεχθούμε το δώρο του, να μετανοήσουμε για εκείνα τα λάθη και να ακολουθήσουμε τις εντολές του, ώστε να επωφεληθούμε πλήρως από αυτή τη λύτρωση. Η προσφορά είναι πάντα εκεί. Ο δρόμος είναι πάντα ανοιχτός. Μπορούμε πάντοτε, ακόμα και στη δυσκολότερη στιγμή μας και στα πιο καταστροφικά σφάλματά μας να προσβλέψουμε στον Υιό του Θεού και να ζήσουμε⁶.



Ο Ιησούς Χριστός εγέρθηκε από τον τάφο και ήταν οι πρώτοι καρποί της ανάστασης.

Ελάτε μαζί μου, να γυρίσουμε στον χρόνο εκείνων των τελευταίων σκηνών στους Αγίους Τόπους. Το τέλος της θνητής ζωής του Κυρίου μας πλησίαζε. Είχε θεραπεύσει τον άρρωστο, ανέστησε τον νεκρό και ερμήνευσε τις γραφές, συμπεριλαμβανομένων εκείνων των προφητειών. Είπε στους μαθητές Του:

«Δέστε, ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα, και ο Υιός τού ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και τους γραμματείς, και θα τον καταδικάσουν σε θάνατο·

και θα τον παραδώσουν στα έθνη για να τον εμπαΐξουν και να τον μαστιγώσουν και να τον σταυρώσουν· και κατά την τρίτη ημέρα θα αναστηθεί» (Κατά Ματθαίον 20:18-19)...

Κατά το χάραμα εκείνης της τρίτης ημέρας, η Μαρία η Μαγδαληνή και «η άλλη Μαρία» είχαν πάει στον τάφο όπου είχε εναποτεθεί το άψυχο σώμα του [Κατά Ματθαίον 28:1. Βλέπε, επίσης, Κατά Μάρκον 16:1, Κατά Λουκάν 24:10]. Νωρίτερα, οι αρχιερείς



Ο Ιησούς Χριστός εμφανίσθηκε στη Μαρία τη Μαγδαληνή λίγο μετά την ανάστασή Του (βλέπε Κατά Ιωάννην 20:1-18).

και οι Φαρισαίοι είχαν πάει στον Πιλάτο και τον είχαν πείσει να βάλει έναν φύλακα στη θύρα του τάφου, «μήπως οι μαθητές του, ερχόμενοι μέσα στη νύχτα, τον κλέψουν και πουν στον λαό: Αναστήθηκε από τους νεκρούς» (Κατά Ματθαίον 27:64). Όμως δύο δυνατοί άγγελοι είχαν κυλήσει την πέτρα από τη θύρα του τάφου και οι φύλακες τράπηκαν σε φυγή, τρομαγμένοι στο θέαμα.

Όταν οι γυναίκες ήρθαν στον τάφο, τον βρήκαν ανοιχτό και άδειο. Οι άγγελοι είχαν παραμείνει να τους πουν τα σπουδαιότερα νέα που άκουσαν ποτέ ανθρώπινα αφτιά: «Δεν είναι εδώ· επειδή, αναστήθηκε, όπως το είχε πει» (Κατά Ματθαίον 28:6)⁷.

Καμία διδαχή στους χριστιανικούς κανόνες δεν είναι σημαντικότερη για όλη την ανθρωπότητα, από τη διδαχή της ανάστασης του Υιού του Θεού. Μέσω εκείνου ήρθε η ανάσταση όλων των ανδρών, γυναικών και παιδιών που γεννήθηκαν ποτέ ή θα γεννηθούν στον κόσμο.

Παρά τη μεγάλη σπουδαιότητα που θεωρούμε ότι έχει η ανάσταση στη διδαχή μας, ίσως πολλοί από εμάς να μην έχουν ακόμα πλήρως δει την πνευματική σημασία και το αιώνιο μεγαλείο της. Εάν το είχαμε κάνει, θα θαυμάζαμε την ωραιότητά της, όπως ο Ιακώβ, ο αδελφός του Νεφί, και θα ριγούσαμε εμπρός στην εναλλακτική που θα αντιμετώπιζαμε, εάν δεν είχαμε λάβει αυτό το ουράνιο δώρο. Ο Ιακώβ έγραψε:

«Ω η σοφία τού Θεού, η ευσπλαχνία και η μεγαλοσύνη του! Γιατί, ιδέστε, αν η σάρκα δεν επρόκειτο ποτέ πια να αναστηθεί, το πνεύμα μας θα έπρεπε να υποταχθεί σε εκείνον τον άγγελο που έπεσε από την παρουσία τού Αιώνιου Θεού, και έγινε διάβολος, για να μην ξανασηκωθεί ποτέ πια» (Νεφί Β΄ 9:8).

Οποσδήποτε η ανάσταση είναι το κέντρο της πίστης κάθε χριστιανού. Είναι το μεγαλύτερο από όλα τα θαύματα που έγιναν από τον Σωτήρα του κόσμου. Χωρίς αυτή, απομένουμε πραγματικά χωρίς ελπίδα. Επιτρέψτε μου να δανειστώ τα λόγια του Παύλου: «Κι αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών..., τότε είναι μάταιο το κήρυγμά μας..., είμαστε δε και ψευδομάρτυρες τού Θεού, επειδή δώσαμε μαρτυρία για τον Θεό, ότι ανέστησε τον Χριστό. ...Αλλά, αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, η πίστη σας είναι μάταιη· είστε δε ακόμα μέσα στις αμαρτίες σας» (Προς Κορινθίους Α΄ 15:13-15, 17)⁸.

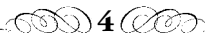
Χωρίς την ανάσταση, το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού γίνεται μία λιτανεία σοφών λεχθέντων και φαινομενικά ανεξήγητων θαυμάτων – όμως λεχθέντα και θαύματα χωρίς τον υπέρτατο θρίαμβο. Όχι, ο υπέρτατος θρίαμβος βρίσκεται στο υπέρτατο θαύμα: για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας κάποιος ο οποίος ήταν νεκρός, εγέρθηκε σε ζώσα αθανασία. Ήταν ο Υιός

του Θεού, ο Υιός του αθάνατου Πατέρα μας στους Ουρανοί και ο θρίαμβός του επί του φυσικού και πνευματικού θανάτου είναι τα καλά νέα για τα οποία κάθε χριστιανός θα έπρεπε να μιλήσει.

Η αιώνια αλήθεια είναι ότι ο Ιησούς Χριστός εγέρθηκε από τον τάφο και ήταν οι πρώτοι καρποί της ανάστασης. (Βλέπε Προς Κορινθίους Α΄ 15:23.) Οι μάρτυρες αυτού του υπέροχου γεγονότος δεν μπορούν να αμφισβητηθούν.

Μεταξύ των επιλεγθέντων μαρτύρων είναι οι Απόστολοι του Κυρίου. Πράγματι, η κλήση στην άγια αποστολική ιδιότητα είναι αυτή της κατάθεσης μαρτυρίας στον κόσμο για τη θεότητα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ο Τζόζεφ Σμιθ είπε: «Οι θεμελιώδεις αρχές της θρησκείας μας είναι η μαρτυρία των Αποστόλων και Προφητών, σχετικά με τον Ιησού Χριστό, ότι Εκείνος πέθανε, ετάφη, και ανεστήθη κατά την τρίτη ημέρα, και ανήλθε στους ουρανοί· και όλα τα άλλα που αναφέρονται στη θρησκεία μας, αποτελούν απλώς προσαρτήματα σ' αυτό». (*History of the Church*, 3:30.)...

Διδάσκοντας τους Αποστόλους του, ο Χριστός τούς έκανε γνωστό «ότι ο Υιός τού ανθρώπου πρέπει να πάθει πολλά, και να καταφρονηθεί από τους πρεσβύτερους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς, και να θανατωθεί, και μετά από τρεις ημέρες να αναστηθεί». (Κατά Μάρκον 8:31.) Και έτσι ήταν. Σταυρώθηκε και τοποθετήθηκε στον τάφο. Την τρίτη ημέρα εγέρθηκε για να ζήσει ξανά – ο Σωτήρας όλης της ανθρωπότητας και οι πρώτοι καρποί της ανάστασης. Μέσω αυτής της εξιλεωτικής θυσίας όλοι οι άνθρωποι θα σωθούν από τον τάφο και θα ζήσουν ξανά. Αυτή ήταν πάντοτε η μαρτυρία των Αποστόλων, στην οποία προσθέτω τη μαρτυρία μου⁹.



Ο Ιησούς εμφανίστηκε σε πολλούς μετά την ανάστασή Του.

Τις ημέρες που ακολούθησαν την ανάστασή του, ο Κύριος εμφανίστηκε σε πολλούς. Έδειξε σε αυτούς τις πέντε χαρακτηριστικές πληγές του. Περπάτησε, μίλησε και έφαγε μαζί τους, για να αποδείξει πέραν κάθε αμφιβολίας ότι ένα ανεστημένο σώμα είναι πραγματικά ένα φυσικό σώμα με απτή σάρκα και οστά. Αργότερα, διακόνησε στους Νεφίτες, τους οποίους πρόσταξε: «Σηκωθείτε και ελάτε προς εμένα, για να βάλετε τα χέρια σας στο

πλευρό μου, και επίσης για να ψηλαφήσετε τα αποτυπώματα των καρφιών στα χέρια μου και στα πόδια μου, για να ξέρετε ότι είμαι ο Θεός του Ισραήλ, και ο Θεός όλης τής γης, και θανατώθηκα για τις αμαρτίες τού κόσμου.

»Και... το πλήθος προχώρησε, και έβαλαν τα χέρια τους στο πλευρό του, και ψηλάφησαν τα αποτυπώματα των καρφιών στα χέρια και στα πόδια του. Και αυτό το έκαναν προχωρώντας ένας προς ένα μέχρι που όλοι είχαν προχωρήσει, και είχαν δει με τα μάτια τους και ψηλάφησαν με τα χέρια τους, και ήξεραν με βεβαιότητα και κατέθεσαν μαρτυρία ότι ήταν εκείνος, για τον οποίο είχε γραφεί από τους προφήτες ότι θα ερχόταν» (Νεφί Γ΄ 11:14-15).

Είναι ευθύνη και χαρά για όλους τους άνδρες και τις γυναίκες παντού να «αναζητή[ουν] αυτόν τον Ιησού για τον οποίο [έδωσαν μαρτυρία] οι προφήτες και οι απόστολοι» (Εθέρ 12:41) και να έχουν την πνευματική μαρτυρία για τη θεϊότητά του. Είναι δικαίωμα και ευλογία όλων όσοι ταπεινά επιζητούν, να ακούσουν τη φωνή τού Αγίου Πνεύματος, να δίνει μαρτυρία για τον Πατέρα και τον ανεστημένο Υιό του¹⁰.

Η μαρτυρία εκείνων οι οποίοι είδαν [τον Ιησού] ως ζωντανό άτομο μετά τον θάνατό του, δεν αντικρούστηκε ποτέ. Εμφανίστηκε τουλάχιστον δέκα ή έντεκα φορές: στη Μαρία τη Μαγδαληνή και στις άλλες γυναίκες στον κήπο, στους δύο μαθητές στον δρόμο προς Εμμαούς, στον Πέτρο στην Ιερουσαλήμ, στους αποστόλους όταν απουσίαζε ο Θωμάς και ξανά όταν ήταν παρών, στους αποστόλους στη Θάλασσα της Γαλιλαίας και σε ένα βουνό σε περισσότερους από 500 αδελφούς συγχρόνως, στον Ιάκωβο τον αδελφό του Κυρίου και στους αποστόλους κατά την ανάληψή του¹¹.

Ως κληθείς και χειροτονηθείς να δίνω μαρτυρία για το όνομα του Ιησού Χριστού σε όλο τον κόσμο, καταθέτω μαρτυρία ετούτη την εποχή του Πάσχα ότι εκείνος ζει. Έχει ένα ένδοξο, αθάνατο σώμα από σάρκα και οστά. Είναι ο Μονογενής Υιός του Πατέρα κατά την σάρκα. Είναι ο Σωτήρας, το φως και η ζωή του κόσμου. Μετά τη σταύρωση και τον θάνατό του, εμφανίστηκε ως ανεστημένο άτομο στη Μαρία, τον Πέτρο και τον Παύλο και σε πολλούς άλλους. Εμφανίστηκε στους Νεφίτες. Εμφανίστηκε στον Τζόζεφ Σμιθ, το αγόρι προφήτη, και σε πολλούς άλλους στη θείκη νομή μας¹².

 5

Θα αναστηθούμε και θα έχουμε αιώνια ζωή.

Το Πάσχα είναι ο εορτασμός για το δώρο της αθανασίας που δόθηκε σε όλους τους ανθρώπους, αποκαθιστώντας τη ζωή και θεραπεύοντας όλες τις πληγές. Μολονότι όλοι θα πεθάνουν ως μέρος του αιώνιου σχεδίου και της ανάπτυξης, παρ' όλα αυτά, μπορούμε όλοι να βρούμε παρηγοριά στη δήλωση του Ψαλμωδού: «Την εσπέρα μπορεί να συγκατοικήσει κλαυθμός, αλλά το πρωί έρχεται αγαλλίαση». (Ψαλμοί 30:5.)

Ήταν ο Ιώβ εκείνος που ρώτησε ποιο θα μπορούσε να θεωρηθεί ως το ερώτημα των αιώνων: «Αν ο άνθρωπος πεθάνει, θα ξαναζήσει;» (Ιώβ 14:14.) Η απάντηση του Χριστού αντηχεί στους αιώνες, έως αυτή τη στιγμή: «Επειδή, εγώ ζω, κι εσείς θα ζείτε». (Κατά Ιωάννην 14:19.)¹³

Υπάρχει ένας αποχωρισμός του πνεύματος και του σώματος κατά τη στιγμή του θανάτου. Η ανάσταση θα ενώσει ξανά το πνεύμα με το σώμα και το σώμα γίνεται ένα πνευματικό σώμα από σάρκα και οστά, αλλά θα αναζωογονείται από το πνεύμα αντί για το αίμα. Έτσι το σώμα μας μετά την ανάσταση, αναζωογονημένο από το πνεύμα, θα γίνει αθάνατο και δεν θα πεθάνει ποτέ. Αυτό είναι το νόημα των δηλώσεων του Παύλου ότι «υπάρχει σώμα ζωικό, υπάρχει και σώμα πνευματικό» και «σάρκα και αίμα δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού» [βλέπε Προς Κορινθίους Α' 15:44, 50]. Το φυσικό σώμα είναι σάρκα και αίμα, όμως αναζωογονούμενο από το πνεύμα αντί το αίμα, μπορεί και θα εισέλθει στο βασίλειο...

Έχω μια πεποίθηση ότι ο Θεός ζει και ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός. Όπως ο Παύλος κατέθεσε μαρτυρία στους αγίους της Κορίνθου με την επιστολή του εκείνο το Πάσχα πριν από πολλά χρόνια, προσθέτω τη μαρτυρία μου ότι θα εγερθούμε από τον θνητό θάνατο για να έχουμε αιώνια ζωή, χάρη στην εξιλεωτική θυσία του Σωτήρα. Τον φαντάζομαι με τα χέρια ανοιχτά σε όλους εκείνους που θα ακούσουν:

«...Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· αυτός που πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει.

»Και καθένας που ζει και πιστεύει σε μένα, δεν πρόκειται να πεθάνει στον αιώνα». (Κατά Ιωάννην 11:25-26.)¹⁴

Η ανάσταση του Χριστού προαναγγέλλει την ευλογία της αθανασίας και τη δυνατότητα της αιώνιας ζωής. Ο άδειος τάφος του, διακηρύσσει σε όλο τον κόσμο: «Δεν είναι εδώ, αλλ' αναστήθηκε». (Κατά Λουκάν 24:6.) Αυτά τα λόγια περιλαμβάνουν όλη την απαραίτητη ελπίδα, τη διαβεβαίωση και την πίστη για να μας στηρίξουν στη γεμάτη δυσκολίες και μερικές φορές όλο θλίψη ζωή μας¹⁵.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Πώς δείχνει η εξιλέωση την αγάπη του Επουράνιου Πατέρα και του Ιησού Χριστού για εμάς; (Βλέπε τμήμα 1.) Πώς μπορούμε να δείξουμε ευγνωμοσύνη για αυτό το δώρο της αγάπης; (Βλέπε Δ&Δ 42:29.)
- Καθώς επανεξετάζετε το τμήμα 2, αναζητήστε τους πολλούς τρόπους με τους οποίους μας ευλογεί η εξιλέωση. Με ποιον τρόπο οι διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ και η χρήση των γραφών εμπλουτίζουν την κατανόησή σας για την εξιλέωση; Ποιες εμπειρίες έχουν ενδυναμώσει τη μαρτυρία σας για την εξιλέωση; Πώς μπορεί η δύναμη της εξιλέωσης να σας ενδυναμώσει κατά τις δοκιμασίες σας;
- Ποιες είναι οι εντυπώσεις σας καθώς μελετάτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με την ανάσταση; (Βλέπε τμήμα 3.) Πώς θα μπορούσαμε να εκτιμήσουμε καλύτερα τη σπουδαιότητα της ανάστασης;
- Επανεξετάστε το τμήμα 4, όπου ο Πρόεδρος Χάντερ απαριθμεί πολλούς μάρτυρες της ανάστασης του Ιησού Χριστού. Γιατί είναι σημαντική η μαρτυρία αυτών των μαρτύρων;
- Συλλογιστείτε τη διδασκαλία του Προέδρου Χάντερ ότι η ανάσταση παρέχει «όλη την απαραίτητη ελπίδα, τη διαβεβαίωση και την πίστη για να μας στηρίξουν στη γεμάτη δυσκολίες και μερικές φορές όλο θλίψη ζωή μας» (τμήμα 5). Πώς είναι η ανάσταση μια πηγή ελπίδας και παρηγοριάς για εσάς; Πώς μία μαρτυρία για την ανάσταση έχει εμπλουτίσει τη ζωή σας;

Σχετικές γραφές

Κατά Ιωάννην 10:17-18, Νεφί Β΄ 2:6-9, 22-27, 9:19-25, Νεφί Γ΄ 27:13-16, Δ&Δ 18:10-16, 19:15-20, Μωυσή 6:59-60

Βοήθεια μελέτης

«Σχεδιάστε δραστηριότητες μελέτης, οι οποίες θα οικοδομήσουν την πίστη σας στον Σωτήρα» (*Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου* [2004], 22). Παραδείγματα χάριν, καθώς μελετάτε, θα μπορούσατε να κάνετε ερωτήσεις στον εαυτό σας, όπως τις εξής: «Πώς θα μπορούσαν να με βοηθήσουν αυτές οι διδασκαλίες να αυξήσω την κατανόησή μου για την εξιλέωση του Ιησού Χριστού; Πώς μπορούν αυτές οι διδασκαλίες να με βοηθήσουν να γίνω περισσότερο σαν τον Σωτήρα;»

Σημειώσεις

1. Στο Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 88· βλέπε, επίσης, 86-87.
2. Στο Conference Report, Οκτ. 1968, 139.
3. "Evidences of the Resurrection", *Ensign*, Μάιος 1983, 16.
4. "The Atonement of Jesus Christ" (ομιλίες δοθείσες σε σεμινάριο προέδρων ιεραποστολής, 24 Ιουνίου 1988), 2-3, 7, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σωλτ Λέηκ Σίτυ, βλέπε, επίσης, *The Teachings of Howard W. Hunter*, εκδ. Clyde J. Williams (1997), 8-9.
5. "He Is Risen", *Ensign*, Μάιος 1988, 16-17.
6. "The Golden Thread of Choice", *Ensign*, Νοέμβρ. 1989, 18.
7. "He Is Risen", 16-17.
8. "He Is Risen", 16.
9. "An Apostle's Witness of the Resurrection", *Ensign*, Μάιος 1986, 16-17.
10. "He Is Risen", 17.
11. Στο Conference Report, Απρ. 1963, 106.
12. "He Is Risen", 17.
13. "An Apostle's Witness of the Resurrection", 16.
14. Στο Conference Report, Απρ. 1969, 138-39.
15. "An Apostle's Witness of the Resurrection", 15-16.



Συνεχής αποκάλυψη μέσω των ζώντων προφητών

«Οδηγούμεθα από έναν ζώντα προφήτη του Θεού – κάποιον ο οποίος λαμβάνει αποκάλυψη από τον Κύριο».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Αφού υποστηρίχθηκε ως Πρόεδρος της Εκκλησίας στη γενική συνέλευση του Οκτωβρίου του 1994, ο Χάουαρντ Χάντερ εξέφρασε τα συναισθηματά του σχετικά με τις ιερές ευθύνες του:

«Αγαπημένοι μου αδελφοί και αδελφές, σας ευχαριστώ για την ψήφο υποστήριξής σας. Έρχομαι ενώπιον σας ταπεινά και με πραότητα, λυπημένος από τον πρόσφατο θάνατο του αγαπημένου μας προφήτη, Προέδρου Έζρα Ταφτ Μπένσον. Η καρδιά μου είναι ευαίσθητη για την εκδημία του αγαπητού φίλου μου, ειδικά υπό το φως των νέων ευθυνών που έχουν έρθει σε εμένα.

Έχω χύσει πολλά δάκρια και έχω αναζητήσει τον Πατέρα μου στους Ουρανοί σε ειλικρινή προσευχή με την επιθυμία να γίνω ισάξιος της υψηλής και αγίας κλήσης. Έχω προσευχηθεί να είμαι άξιος να φέρω εις πέρας την ανάθεση που άλλοι δεκατρείς άνδρες, πριν από εμένα σε αυτήν την θείκη νομή, έχουν φέρει εις πέρας. Ίσως μόνο αυτοί, κοιτώντας από την άλλη πλευρά του πέπλου, μπορούν να καταλάβουν πλήρως το βάρος της ευθύνης και τη βαθιά εξάρτηση από τον Κύριο, την οποία αισθάνομαι δεχόμενος αυτή την ιερή κλήση».

Ο Πρόεδρος Χάντερ εξήγησε ότι έβρισκε δύναμη και σιγουριά στην πεποίθησή του ότι η Εκκλησία δεν οδηγείται από άνδρες αλλά από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, ο οποίος προετοιμάζει και εμπνέει εκείνους που καλεί να προεδρεύουν:

«Η μεγαλύτερη δύναμή μου κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών ήταν η αμετάβλητη μαρτυρία μου ότι αυτό είναι το έργο



Ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ συμβούλευσε τους Αγίους των Τελευταίων Ημερών να ακολουθούν τον Πρόεδρο της Εκκλησίας.

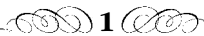
του Θεού και όχι των ανθρώπων. Ο Ιησούς Χριστός είναι η κεφαλή αυτής της εκκλησίας. Την οδηγεί με λόγο και έργα. Είναι τιμή μου πέραν κάθε έκφρασης που κλήθηκα για λίγο καιρό να είμαι εργαλείο στα χέρια του, για να προεδρεύσω της εκκλησίας του. Αλλά χωρίς τη γνώση ότι ο Χριστός είναι η κεφαλή αυτής της Εκκλησίας, ούτε εγώ ούτε κανένας άλλος άνδρας μπορεί να αντέξει το βάρος της κλήσης που έχει έρθει.

»Αναλαμβάνοντας την ευθύνη, αναγνωρίζω τη θαυματουργή χείρα του Θεού στη ζωή μου. Επανειλημμένως μου έχει χαρίσει τη ζωή μου και αποκαταστήσει τη δύναμη μου, επανειλημμένως με έχει επαναφέρει από το χείλος του θανάτου και μου έχει επιτρέψει να συνεχίσω την θνητή διακονία μου για αρκετό ακόμη καιρό. Έχω αναρωτηθεί κατά καιρούς γιατί η ζωή μου έχει χαριστεί. Αλλά τώρα έχω βάλει κατά μέρος αυτήν την ερώτηση και ρωτώ μόνο για την πίστη και τις προσευχές των μελών της Εκκλησίας, ώστε να μπορέσουμε να εργαζόμαστε μαζί, εγώ να εργάζομαι μαζί σας, για να εκπληρώσουμε τους σκοπούς του Θεού σε αυτήν την περίοδο της ζωής μας...

»Έχουν περάσει τριάντα πέντε χρόνια από τότε που υποστηρίχθηκα ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα. Αυτά τα χρόνια ήταν πλούσια σε προετοιμασία. ...Το βάδισμά μου είναι βραδύτερο τώρα, αλλά το μυαλό μου είναι καθαρό και το πνεύμα μου είναι νέο...

»Όπως οι αδελφοί μου πριν από εμένα, μαζί με αυτήν την κλήση έλαβα μια διαβεβαίωση ότι ο Θεός θα οδηγήσει τον προφήτη του. Με ταπεινότητα δέχομαι την κλήση προς υπηρετηση και διακηρύττω μαζί με τον Ψαλμωδό: «Ο Κύριος είναι δύναμή μου, και ασπίδα μου· σ' αυτόν έλπιση η καρδιά μου, και βοηθήθηκα» (Ψαλμοί 28:7)»¹.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Σε κάθε θεϊκή νομή, ο Θεός έχει αναθρέψει προφήτες ως εκπροσώπους Του.

Καθώς κανείς γυρνά τις σελίδες της Παλαιάς Διαθήκης, εκεί εμφανίζονται τα γραπτά μεγάλων ανδρών παλαιότερων εποχών, οι οποίοι αναφέρονται ως προφήτες. Τα βιβλία της Καινής Διαθήκης

συμπεριλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, τα γραπτά, τις διδασκαλίες και την ιστορία των ανδρών τής προηγούμενης θεϊκής νομής, οι οποίοι είχαν οριστεί ως προφήτες. Επίσης, έχουμε τα χρονικά των προφητών του δυτικότερου μέρους του κόσμου, οι οποίοι ανύψωναν τη φωνή τους, διακηρύσσοντας τον λόγο του Κυρίου, διαμαρτυρούμενοι για την αδικία και διδάσκοντας τις αρχές του Ευαγγελίου. Όλοι αυτοί έχουν αφήσει τη μαρτυρία τους.

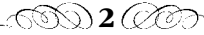
Ένας προφήτης είναι κάποιος που έχει κληθεί και ανατραφεί από τον Κύριο να προχωρήσει τους σκοπούς του Θεού ανάμεσα στα τέκνα Του. Είναι κάποιος που έχει λάβει την ιεροσύνη και μιλά με εξουσία. Οι προφήτες είναι διδάσκαλοι και υπερασπιστές του Ευαγγελίου. Καταθέτουν μαρτυρία για τη θεότητα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Οι προφήτες έχουν προειπεί μελλοντικά περιστατικά, αλλά αυτοί δεν είναι η πιο σημαντική των ευθυνών τους, αν και μπορεί να είναι κάποια ένδειξη για την προφητική τους δύναμη.

Η δίκαιη ηγεσία ήταν απαραίτητη σε κάθε θεϊκή νομή και ο Θεός εξέλεξε προφήτες για αυτό το σκοπό πολύ πριν έλθουν σε αυτήν τη θνητή ζωή [βλέπε Ιερεμία 1:5, Αβραάμ 3:23]².

Η μελέτη των αποκαλύψεων του Κυρίου στη γραφή επιβεβαιώνει το γεγονός ότι είναι η συνεχής αποκάλυψη που οδηγεί τους προφήτες της Εκκλησίας σε οποιαδήποτε εποχή. Αν δεν ήταν για την συνεχή αποκάλυψη, ο Νώε δεν θα είχε προετοιμαστεί για τον κατακλυσμό που κάλυψε τη γη. Ο Αβραάμ δεν θα είχε οδηγηθεί από την Χαράν στην Χεβρόν, τη Γη της Επαγγελίας. Η συνεχής αποκάλυψη οδήγησε τα παιδιά του Ισραήλ από την αιχμαλωσία πίσω στη γη της επαγγελίας. Η αποκάλυψη μέσω προφητών καθοδήγησε ιεραποστολικές προσπάθειες, κατήυθνε την οικοδόμηση του ναού του Σολομώντα και κατήγγειλε την εισροή των παγανιστικών πρακτικών μεταξύ των Ισραηλιτών.

Πριν από την ανάληψη του Χριστού, υποσχέθηκε στους απομειναντες ένδεκα αποστόλους: «Εγώ είμαι μαζί σας όλες τις ημέρες, μέχρι τη συντέλεια του αιώνα». (Κατά Ματθαίον 28:20.) Μετά την ανάληψή του, οδήγησε την Εκκλησία μέσω αποκάλυψης μέχρι τον θάνατο των Αποστόλων και την επακόλουθη αποστασία της Εκκλησίας του Χριστού³.

Διαμέσου της ιστορίας της, συμπεριλαμβανομένης αυτής της εποχής, η Εκκλησία έχει έναν προφήτη, βλέποντα και αποκαλυπτή. Στην κεφαλή της Εκκλησίας είναι ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος κατευθύνει τον προφήτη του. ...Οι σύμβουλοί του και τα μέλη της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων... είναι επίσης προφύτες, βλέποντες και αποκαλυπτές. ...Τα μέλη της Εκκλησίας δεν πρέπει να ακούν μια ασαφή σάλπιγγα. Μπορούν να πιστεύουν στη φωνή των ηγετών τους, γνωρίζοντας ότι κατευθύνονται από τον Κύριο⁴.



Ο Θεός παρέχει καθοδήγηση για τα τέκνα Του μέσω ενός ζώντος προφήτη σήμερα.

Ένα ξεχωριστό σημάδι των τελευταίων ημερών που θα προηγηθεί της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου έχει φανεί σε οράματα από τον ίδιο Απόστολο ο οποίος κατέγραψε το βιβλίο της Αποκάλυψης. Είπε:

«Είδα έναν άλλον άγγελο να πετάει στο μέσον τού ουρανού, ο οποίος είχε ένα αιώνιο ευαγγέλιο, για να κηρύξει σ' αυτούς που κατοικούν επάνω στη γη, και σε κάθε έθνος και φυλή και γλώσσα και λαό». (Αποκάλυψη 14:6.)...

Καταθέτουμε μαρτυρία σε όλο τον κόσμο ότι ουράνιοι διάκονοι έχουν ήδη εμφανιστεί στην εποχή μας, φέρνοντας εξουσία από τον ουρανό και αποκαθιστώντας αλήθειες χαμένες μέσω διεφθαρμένων διδαχών και πρακτικών. Ο Θεός ξαναμίλησε και συνεχίζει να παρέχει συνεχή καθοδήγηση για όλα τα τέκνα του μέσω ενός ζώντος προφήτη σήμερα. Διακηρύττουμε ότι εκείνος, όπως έχει υποσχεθεί, είναι με τους δούλους του πάντα και καθοδηγεί τα ζητήματα της Εκκλησίας του ανά τον κόσμο. Όπως και σε προηγούμενες εποχές, η αποκάλυψη καθοδηγεί τις ιεραποστολικές εργασίες, το κτίσιμο ναών, την κλήση ηγετών της ιεροσύνης και προειδοποιεί για τα αρνητικά της κοινωνίας, τα οποία μπορεί να αρνούνται την σωτηρία των τέκνων του Πατέρα μας.

Σε αποκάλυψη ενός σύγχρονου βλέποντα, του Τζόζεφ Σμιθ, ο Κύριος είπε:

«Γιατί δεν είμαι προσωπολήπτης, και επιθυμώ όλοι οι άνθρωποι να ξέρουν ότι πολύ γρήγορα θα έλθει η ημέρα. Η ώρα δεν ήλθε

ακόμη, αλλά πλησιάζει, οπότε αν η ειρήνη θα αφαιρεθεί από τη γη, και ο διάβολος θα έχει εξουσία πάνω στη δική του επικράτεια.

»Και επίσης ο Κύριος θα έχει εξουσία πάνω στους αγίους του, και θα βασιλεύει ανάμεσά τους». (Δ&Δ 1:35-36.)

Ο Σωτήρας βασιλεύει ανάμεσα στους Αγίους σήμερα, μέσω συνεχούς αποκάλυψης. Καταθέτω μαρτυρία ότι είναι με τους δούλους του αυτήν την ημέρα και θα είναι μέχρι το τέλος της γης.

Είθε το οπτικό μας πεδίο να μην είναι τόσο στενό ώστε να μην αποδίδουμε την αποκάλυψη μόνο στους αρχαίους. Ο Θεός είναι πολυεύσπλαχνος και αγαπά τα τέκνα του σε όλες τις εποχές και έχει αποκαλυφθεί σε αυτήν την εποχή της ιστορίας⁵.

Ο Κύριος έχει αποκαλύψει τον νου και το θέλημά του στους κεχρισμένους προφήτες του. Υπάρχει μια ατέλειωτη ροή αποκάλυψης η οποία κυλά συνεχώς από την πηγή του ουρανού στους κεχρισμένους υπηρέτες του Θεού στη γη. Από τον θάνατο του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ, η φωνή του Κυρίου στους προφήτες του έχει συνεχίσει όπως πριν⁶.

3

Σε αυτήν την εποχή του πνευματικού λιμού, μπορούμε να βρούμε πνευματική αφθονία ακούγοντας τη φωνή του προφήτη.

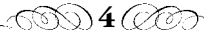
Ο λιμός ήταν μια από τις κοινές μάστιγες της εποχής της Παλαιάς Διαθήκης και ο λαός κατανοούσε τις καταστροφικές συνέπειες της αποτυχίας της σοδιάς και των ανθρώπων που λιμοκτονούσαν. Ο Αμώς έφερε αυτή την κατανόηση στο αιχμηρό επίκεντρο με τις προφητείες του για τον πνευματικό λιμό. Είπε: «... όχι πείνα ψωμιού ούτε δίψα νερού, αλλά ακρόασης των λόγων τού Κυρίου» [Αμώς 8:11]...

Σύγχρονες αναφορές σύγχυσης και απογοήτευσης ατόμων και θρησκευτικών ιδρυμάτων, καθώς προσπαθούν να λύσουν θρησκευτικές αμφιβολίες και συγκρούσεις, μας θυμίζουν τα λόγια του Αμώς: «...θα περιτρέχουν από τον βορρά μέχρι την ανατολή, ζητώντας τον λόγο τού Κυρίου· και δεν θα βρουν» [Αμώς 8:12].

Αναζητούν να βρουν τη λύση χωρίς να οικοδομήσουν στον βράχο της αποκάλυψης, όπως ο Κύριος είπε ότι πρέπει να γίνει [βλέπε Κατά Ματθαίον 16:17-18]...

Η σύγχυση και οι απογοητεύσεις από τα οποία ο κόσμος υποφέρει δεν είναι κοινά για τα μέλη της Εκκλησίας. ...Υπάρχει μια πιστευτή φωνή για εκείνους που έχουν πίστη και τη θέληση να πιστέψουν. Σίγουρα ζούμε σε εποχή λιμού, όπως περιγράφηκε από τον Αμώσ. ...Ωστόσο, σε εκείνο που μοιάζει με πνευματικός λιμός, υπάρχουν πολλοί που έχουν βρει πνευματική αφθονία.

Είναι... η ταπεινή μου μαρτυρία ότι το Ευαγγέλιο έχει αποκατασταθεί στην πληρότητά του αυτές τις τελευταίες ημέρες και ότι υπάρχει ένας προφήτης στη γη σήμερα ο οποίος λέει τον νου και το θέλημα του Κυρίου σε εκείνους που ακούν και έχουν τη θέληση να ακολουθήσουν⁷.



Αν ακολουθούμε τις διδασκαλίες των ζώντων προφητών, δεν θα χαθούμε.

Σε λαούς προηγούμενων θείκων νομών και εποχών, ο πιο σημαντικός προφήτης ήταν αυτός ο οποίος τότε ζούσε, δίδασκε και αποκάλυπτε το θέλημα του Κυρίου στην εποχή τους. Σε καθεμία από τις προηγούμενες θείκες νομές, οι προφύτες έχουν ανατραφεί από τον Κύριο ως εκπρόσωποί Του στον λαό της συγκεκριμένης εποχής και για τα συγκεκριμένα προβλήματα της εποχής.

Ο τωρινός ζων προφήτης είναι ο ηγέτης και διδάσκαλός μας. Από εκείνον λαμβάνουμε καθοδήγηση στον σύγχρονο κόσμο. Από όλες τις γωνίες της γης, εμείς οι οποίοι τον υποστηρίζουμε ως προφήτη του Κυρίου εκφράζουμε την εκτίμησή μας για αυτήν την πηγή ουράνιας καθοδήγησης...

Όπως οι προφύτες από την αρχή μέχρι σήμερα περνούν σε ανασκόπηση μέσα στη μνήμη μας, συνειδητοποιούμε τη μεγάλη ευλογία που έρχεται σε μας από την επιρροή ενός ζώντος προφήτη. Η ιστορία πρέπει να μας μάθει ότι αν δεν είμαστε πρόθυμοι να ακούσουμε και να ακολουθήσουμε τις διδασκαλίες ενός προφήτη του Κυρίου, θα είμαστε υπό την κρίση του Θεού⁸.

Μόνο ο Πρόεδρος της Εκκλησίας έχει το δικαίωμα να λαμβάνει αποκαλύψεις για ολόκληρη την Εκκλησία ή να δίνει επίσημες ερμηνείες των γραφών ή των διδαχών της Εκκλησίας:

«Κανένας δεν πρόκειται να προσδιοριστεί να λάβει εντολές και αποκαλύψεις σε αυτήν την εκκλησία εκτός από [τον Πρόεδρο της Εκκλησίας], γιατί τις λαμβάνει όπως ο Μωυσής» (Δ&Δ 28:2)⁹.

Αν ακολουθούμε τη συμβουλή και τις διδασκαλίες των ηγετών της Εκκλησίας στις καθοδηγήσεις τους για εμάς, δεν θα χαθούμε σε αυτό που είναι σημαντικό για την προσωπική μας σωτηρία και υπερίψωση¹⁰.

Έχω κυριευθεί από ευγνωμοσύνη για τις αποκαλύψεις που έχουν καθιερώσει το καταπληκτικό σύστημα με το οποίο η Εκκλησία κυβερνάται. Κάθε άνδρας που χειροτονείται Απόστολος και ξεχωρίζεται ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα υποστηρίζεται ως προφήτης, βλέπων και αποκαλυπτής. Η Πρώτη Προεδρία και η Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων, κληθέντες και χειροτονηθέντες να κρατούν τα κλειδιά της ιεροσύνης, έχουν την εξουσία και την ευθύνη να κυβερνούν την Εκκλησία, να χορηγούν τις διατάξεις της, να αναπτύσσουν τη διδασχή της και να θεοπίζουν και να διατηρούν τις πρακτικές της.

Όταν ο Πρόεδρος της Εκκλησίας είναι άρρωστος ή δεν είναι σε θέση να λειτουργεί πλήρως σε όλα τα καθήκοντα της θέσης του, οι δύο Σύμβουλοί του, οι οποίοι μαζί του συνιστούν μία Απαρτία της Πρώτης Προεδρίας, μπορούν να συνεχίσουν το έργο της Προεδρίας. Οποιαδήποτε κύρια ερώτηση, πολιτική, πρόγραμμα ή διδασχή εξετάζονται με προσευχή στο συμβούλιο από τους Συμβούλους της Πρώτης Προεδρίας και την Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων. Καμία απόφαση δεν λαμβάνεται από την Πρώτη Προεδρία και την Απαρτία των Δώδεκα χωρίς την πλήρη ομοφωνία μεταξύ όλων των ενδιαφερομένων.

Ακολουθώντας αυτό το εμπνευσμένο πρότυπο, η Εκκλησία θα συνεχίσει εμπρός χωρίς διακοπή. Η διακυβέρνηση της Εκκλησίας και η άσκηση προφητικών δωρεών πάντα θα ανατίθεται στην αποστολική εξουσία, η οποία κρατά και ασκεί όλα τα κλειδιά της ιεροσύνης¹¹.



«Ο καιρός της συνέλευσης είναι μια εποχή πνευματικής αναγέννησης όταν γνώση και μαρτυρία μεγαλώνουν και στερεοποιούνται».

5

Στη γενική συνέλευση λαμβάνουμε εμπνευσμένη συμβουλή από προφήτες βλέποντες και αποκαλυπτές.

Καθώς συλλογίζομαι τα μηνύματα της [γενικής] συνέλευσης, έχω κάνει στον εαυτό μου την εξής ερώτηση: Πώς μπορώ να βοηθήσω τους άλλους να γευθούν την καλοσύνη και τις ευλογίες του Επουράνιου Πατέρα; Η απάντηση έρχεται ακολουθώντας την καθοδήγηση από εκείνους που υποστηρίζουμε ως προφήτες, βλέποντες και αποκαλυπτές και άλλα μέλη της γενικής εξουσίας. Είθε να μελετήσουμε τα λόγια τους, που λέγονται κάτω από την έμπνευση του Πνεύματος και να ανατρέχουμε συχνά σε αυτά. Ο Κύριος έχει αποκαλύψει το θέλημά του στους Αγίους σε αυτήν την συνέλευση¹².

Πολλή εμπνευσμένη συμβουλή από τους προφήτες, βλέποντες, αποκαλυπτές και άλλα μέλη της γενικής εξουσίας της Εκκλησίας δίνεται κατά τη διάρκεια της γενικής συνέλευσης. Οι σύγχρονοι

προφήτες μας μάς έχουν παροτρύνει να κάνουμε τις εκδόσεις της συνέλευσης των περιοδικών της Εκκλησίας ένα σημαντικό και τακτικό μέρος της προσωπικής μελέτης μας. Ως εκ τούτου, η γενική συνέλευση γίνεται, κατά μια έννοια, παράρτημα ή επέκταση του Διδαχή και Διαθήκης¹³.

Ο καιρός της συνέλευσης είναι μια εποχή πνευματικής αναγέννησης κατά την οποία η γνώση και η μαρτυρία αυξάνονται και στερεοποιούνται, ότι ο Θεός ζει και ευλογεί εκείνους που είναι πιστοί. Είναι ο καιρός κατά τον οποίο η κατανόηση ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του ζώντος Θεού, καιεί μέσα στην καρδιά εκείνων που έχουν την αποφασιστικότητα να τον υπηρετούν και να τηρούν τις εντολές του. Η συνέλευση είναι ο καιρός κατά τον οποίον οι ηγέτες μας δίνουν εμπνευσμένη καθοδήγηση στην διαγωγή της ζωής μας – καιρός κατά τον οποίον οι ψυχές συγκινούνται και παίρνουμε αποφάσεις να γίνουμε καλύτεροι σύζυγοι, πατέρες και μητέρες, πιο υπάκουοι γιοι και κόρες, καλύτεροι φίλοι και γείτονες...

Εμείς που συναντηθήκαμε σήμερα [στη γενική συνέλευση] αξιούμε μια ξεχωριστή και μοναδική γνώση του Ευαγγελίου του Σωτήρος. Πιο εντυπωσιακό από όλα, σε εκείνους που μας γνώρισαν για πρώτη φορά, είναι η διακήρυξή μας στον κόσμο ότι οδηγούμαστε από έναν ζώντα προφήτη του Θεού – κάποιον που επικοινωνεί, εμπνέεται και λαμβάνει αποκάλυψη από τον Κύριο¹⁴.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 1. Γιατί έχει παράσχει ο Θεός προφήτες σε κάθε θείκη νομή; Ποιες είναι μερικές ευθύνες των προφητών; Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τα παιδιά να λάβουν μια μαρτυρία για τους προφήτες;
- Πώς το να έχουμε έναν ζώντα προφήτη μας ευλογεί σήμερα; (Βλέπε τμήμα 2.) Γιατί είναι σημαντικό να υπάρχει «συνεχής ροή αποκάλυψης» να ρέει από τον Θεό στον ζώντα προφήτη Του;
- Ποιες είναι μερικές ενδείξεις ότι ζούμε σε μια εποχή «πνευματικού λιμού»; (Βλέπε τμήμα 3.) Τι ευλογίες έχετε λάβει, με το να δίνετε προσοχή στη φωνή του ζώντος προφήτη;

- Ο Πρόεδρος Χάντερ διδάσκει ότι «μόνο ο Πρόεδρος της Εκκλησίας έχει το δικαίωμα να λαμβάνει αποκαλύψεις για ολοκλήρωση την Εκκλησία» (τμήμα 4). Γιατί είναι χρήσιμο να το ξέρετε; Γιατί είναι χρήσιμο να ξέρουμε ότι «δεν θα χαθούμε», αν ακολουθήσουμε τον προφήτη;
- Σκεφτείτε την σημαντικότητα της γενικής συνέλευσης στη ζωή σας. (Βλέπε τμήμα 5.) Ποιες είναι μερικές διδαχές από τη γενική συνέλευση που σας έχουν ευλογήσει; Πώς μπορείτε να κάνετε τη γενική συνέλευση μια πιο ισχυρή επιρροή στη ζωή και το σπίτι σας;

Σχετικές γραφές

Αμώς 3:7, Κατά Ματθαίον 10:41, Κατά Λουκάν 1:68-70, Μετάφραση του Τζόζεφ Σμιθ, Πέτρου Β΄ 1:20-21, Μωσία 8:15-18, Δ&Δ 1:14-16, 37-38, 21:1, 4-6, 43:2-6, 107:91-92

Βοήθεια διδασκαλίας

Ως τάξη, γράψτε μερικές ερωτήσεις στον πίνακα που άνθρωποι άλλων θρησκειών μπορεί να έχουν σχετικά με το θέμα αυτού του κεφαλαίου. Προσκαλέστε τα μέλη της τάξης να επανεξετάσουν το κεφάλαιο, αναζητώντας απαντήσεις αυτών των ερωτήσεων και έπειτα συζητήστε αυτά που βρήκατε.

Σημειώσεις

1. "Exceeding Great and Precious Promises", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 7-8.
2. Στο Conference Report, Οκτ. 1963, 99.
3. "No Man Shall Add to or Take Away", *Ensign*, Μάιος 1981, 65.
4. "Spiritual Famine", *Ensign*, Ιαν. 1973, 65.
5. "No Man Shall Add to or Take Away", 65.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Κλάιντ Γουίλιαμς (1997), 196.
7. "Spiritual Famine", *Ensign*, 64-65.
8. Στο Conference Report, Οκτ. 1963, 101.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 225.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 223.
11. "Exceeding Great and Precious Promises", 7. Ο Πρόεδρος Χάντερ μίλησε για αυτές τις σημαντικές αρχές, ενώ ήταν Πρόεδρος της Εκκλησίας.
12. "Follow the Son of God", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 87.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 212.
14. "Conference Time", *Ensign*, Νοέμβρ. 1981, 12-13.



*«Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού... είναι μια παγκόσμια
πίστη με ένα μήνυμα που αγκαλιάζει όλους».*



Διαδίδοντας το Ευαγγέλιο σε όλον τον κόσμο

*«Είμαστε στο έργο της σωτηρίας ψυχών, της
πρόσκλησης ανθρώπων να έλθουν προς τον Χριστό».*

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Το 1979, ο Πρεσβύτερος Χάουαρντ Χάντερ, τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, είπε: «Πιστεύω πλήρως ότι στο εγγύς μέλλον θα δούμε μια από τις μεγαλύτερες προόδους στην εξάπλωση του Ευαγγελίου σε όλα τα έθνη που έχει ποτέ συμβεί σε αυτή τη θεϊκή νομή ή σε οποιαδήποτε προηγούμενη θεϊκή νομή. Είμαι σίγουρος ότι θα μπορούμε να δούμε αναδρομικά... και να καταγράψουμε όπως ο Λουκάς: “Και ο λόγος του Θεού αύξανε” (Πράξεις 6:7)»¹.

Όταν ο Πρεσβύτερος Χάντερ είπε αυτά τα λόγια, πολιτικοί περιορισμοί απαγόρευαν στους ιεραποστόλους να διδάσκουν το Ευαγγέλιο στις περισσότερες χώρες της ανατολικής Ευρώπης και στη Σοβιετική Ένωση. Μέσα σε 10 χρόνια, πολλοί από αυτούς τους περιορισμούς άρχισαν να αίρονται. Το 1989 και το 1990 το Τείχος του Βερολίνου, το οποίο χώριζε τη Δυτική και Ανατολική Γερμανία για περίπου 30 χρόνια, κατεδαφίσθηκε. Ο Πρόεδρος Χάντερ, εκείνη την περίοδο, υπηρετούσε ως Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων και εξέφρασε τις ακόλουθες σκέψεις γι' αυτό το ιστορικό γεγονός και τις άλλες αλλαγές που γίνονταν στον κόσμο:

«Πολλή προσοχή τελευταία έχει δοθεί στο Τείχος του Βερολίνου. Φυσικά, είμαστε όλοι ευχαριστημένοι που το τείχος έπεσε, καθώς αντιπροσωπεύει πρωτόγνωρες ελευθερίες. ...Καθώς προσπαθούμε να κατανοήσουμε το πνεύμα της συμφιλίωσης που υπάρχει στην υφήλιο και να του δώσουμε νόημα εντός του γενικού πλαισίου του Ευαγγελίου, πρέπει να ρωτήσουμε τον εαυτό μας: Δεν μπορεί να είναι αυτό το χέρι του Κυρίου που αφαιρεί πολιτικά εμπόδια και δημιουργεί ρήγματα σε ένα μέχρι τώρα απόρρητο τείχος για την

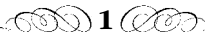
διδασκαλία του Ευαγγελίου, όλα σύμφωνα με το θεϊκό σχέδιο και θεϊκό χρονοδιάγραμμα;»²

Ο Πρόεδρος Χάντερ ένωσε ότι αυτές οι αλλαγές έδιναν μια σημαντική ευθύνη στα μέλη της Εκκλησίας. Καθώς περισσότερα έθνη άνοιξαν στο ιεραποστολικό έργο, είπε, περισσότεροι ιεραπόστολοι θα χρειαστούν να εκπληρώσουν την εντολή να διαδώσουν το Ευαγγέλιο σε όλον τον κόσμο³.

Η προθυμία του Προέδρου Χάντερ να φτάσει σε όλα τα τέκνα του Θεού, ασχέτως εθνικότητας ή θρησκευτικών πεποιθήσεων, ήταν προφανής στο έργο του στη Μέση Ανατολή. Η Πρώτη Προεδρία τού έδωσε σημαντικές αναθέσεις στην Ιερουσαλήμ, συμπεριλαμβανοντας την επίβλεψη της ανέγερσης του Όρσεν Χάντ Μεμόριαλ Γκάρντεν και του Κέντρου Μελετών της Εγγύς Ανατολής του Πανεπιστημίου του Μπρίγκαμ Γιανγκ στην Ιερουσαλήμ. Μολονότι η διδασκαλία δεν επιτρεπόταν σε αυτήν την περιοχή, ο Πρόεδρος Χάντερ οικοδόμησε ακατάλυτες φιλίες μεταξύ αυτών με τους οποίους δούλεψε, τόσο Ιουδαίους όσο και Άραβες. «Ο σκοπός του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού είναι να φέρει αγάπη, ενότητα και αδελφότητα της υψηλότερης τάξης» είπε⁴.

Στο έργο του με τα τέκνα του Θεού σε όλον τον κόσμο, το μήνυμα του Προέδρου Χάντερ ήταν το ίδιο: «Είμαστε αδελφοί σας – δεν θεωρούμε κανένα έθνος ή εθνικότητα ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Προσκαλούμε όλους... να ερευνήσουν το μήνυμά μας και να λάβουν συντροφικότητά μας»⁵.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



**Το αποκατεστημένο Ευαγγέλιο είναι για
όλο τον κόσμο, βασισμένο στην πεποίθηση
ότι όλοι είμαστε τέκνα του ίδιου Θεού.**

Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, το οποίο διδάσκουμε και οι διατάξεις που εκτελούμε, είναι μια παγκόσμια πίστη που αγκαλιάζει όλους. Δεν είναι ούτε περιορισμένο, ούτε μεροληπτικό ούτε ζήτημα ιστορίας ή μόδας. Η ουσία του είναι παγκοσμίως και αιωνίως αληθινή. Το μήνυμά του είναι για όλο τον κόσμο, αποκατεστημένο σε αυτές τις τελευταίες ημέρες για να ανταποκριθεί

στις βασικές ανάγκες κάθε έθνους, φυλής, γλώσσας και λαού στον κόσμο. Καθιερώθηκε πάλι όπως ήταν στην αρχή – να οικοδομήσει αδελφότητα, να διατηρήσει την αλήθεια και να σώσει ψυχές...

Στο μήνυμα του Ευαγγελίου, όλη η ανθρώπινη φυλή είναι μια οικογένεια που κατάγεται από έναν μόνον Θεό. Όλοι οι άνδρες και οι γυναίκες δεν έχουν μόνο φυσική καταγωγή που οδηγεί στον Αδάμ και την Εύα, τους πρώτους γονείς στη γη, αλλά επίσης έχουν μια πνευματική κληρονομιά που οδηγεί στον Θεό τον Επουράνιο Πατέρα. Έτσι, όλα τα άτομα στη γη είναι κυριολεκτικά αδελφοί και αδελφές στην οικογένεια του Θεού.

Είναι με την κατανόηση και την αποδοχή της παγκόσμιας πατρότητας του Θεού που τα ανθρώπινα όντα μπορούν να εκτιμήσουν καλύτερα την ανησυχία του Θεού για εκείνα και για τις σχέσεις μεταξύ τους. Αυτό είναι ένα μήνυμα ζωής και αγάπης που εναντιώνεται ξεκάθαρα σε όλες τις ασφυκτικές παραδόσεις βασισμένες σε φυλή, γλώσσα, οικονομική ή πολιτική θέση, βαθμό εκπαίδευσης ή πολιτιστικό υπόβαθρο, επειδή είμαστε από την ίδια πνευματική καταγωγή. Έχουμε θεϊκή γενεαλογία· κάθε άτομο είναι ένα παιδί-πνεύμα του Θεού.

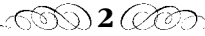
Κατά την οπτική αυτή του Ευαγγελίου δεν υπάρχει χώρος για συμβατική, στενή ή επιβλαβή οπτική. Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ είπε: «Η αγάπη είναι ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της Θεότητας και πρέπει να εκδηλώνεται από αυτούς που επιθυμούν να είναι υιοί του Θεού. Ο άνθρωπος εκείνος που είναι γεμάτος με την αγάπη του Θεού δεν αρκείται με την ευλογία της οικογενείας του μόνον, αλλά εκτείνεται σε όλον τον κόσμο, ανυπόμονος να ευλογήσει όλη την ανθρώπινη φυλή» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ* (2007), 330-31]...

Το αποκατεστημένο Ευαγγέλιο είναι ένα μήνυμα θεϊκής αγάπης για όλους τους ανθρώπους παντού, βασισμένο στην πεποίθηση ότι όλοι είμαστε τέκνα του ίδιου Θεού. Αυτό το πρωταρχικό θρησκευτικό μήνυμα εκφράστηκε όμορφα σε μια δήλωση της Πρώτης Προεδρίας στις 15 Φεβρουαρίου του 1978, ως εξής:

«Βασισμένο σε μια αρχαία και σύγχρονη αποκάλυψη, η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, ευχαρίστως διδάσκει και διακηρύττει την χριστιανική διδαχή ότι όλοι οι

άνδρες και γυναίκες είναι αδελφοί και αδελφές, όχι μόνο από εξ αίματος σχέσεις από κοινούς θνητούς γεννήτορες, αλλά επίσης ως κυριολεκτικά παιδιά-πνεύματα του Επουράνιου Πατέρα» [Δήλωση της Πρώτης Προεδρίας αναφορικώς προς την αγάπη του Θεού για όλη την ανθρωπότητα, 15 Φεβρουαρίου 1978].

Οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών έχουν μια θετική και μια περιεκτική προσέγγιση προς άλλους οι οποίοι δεν είναι της πίστης μας. Πιστεύουμε ότι κυριολεκτικά είναι αδελφοί και αδελφές μας, ότι είμαστε γιοι και κόρες του ίδιου Επουράνιου Πατέρα. Έχουμε κοινή γενεαλογία που οδηγεί πίσω στον Θεό⁶.



Η Εκκλησία έχει αποστολή να διδάξει το Ευαγγέλιο σε όλα τα έθνη.

Η Εκκλησία, ούσα το βασίλειο του Θεού στη γη, έχει μια αποστολή σε όλα τα έθνη. «Αφού, λοιπόν, πορευθείτε, κάντε μαθητές όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τους στο όνομα τού Πατέρα και τού Υιού και τού Αγίου Πνεύματος·

»διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα παρήγγειλα σε σας (Κατά Ματθαίον 28:19-20). Αυτά τα λόγια από το στόμα του Δασκάλου δεν γνωρίζουν εθνικά όρια, δεν περιορίζονται σε καμία φυλή ή πολιτισμό. Ένα έθνος δεν ευνοείται πάνω από ένα άλλο. Η νουθεσία είναι ξεκάθαρη: «διδάξτε όλα τα έθνη»...

Ως μέλη της Εκκλησίας του Κυρίου, πρέπει να σηκώσουμε την οπτική μας πέραν από προσωπικές προκαταλήψεις. Πρέπει να ανακαλύψουμε την υπέρτατη αλήθεια ότι πράγματι ο Πατέρας μας δεν είναι προσωπολήπτης. Μερικές φορές ανάρμοστα προσβάλλουμε αδελφούς και αδελφές άλλων λαών με το να αναθέτουμε την αποκλειστικότητα ενός έθνους ανθρώπων επί ενός άλλου...

Φανταστείτε έναν πατέρα με πολλούς γιους, ο καθένας έχοντας διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες, κλίσεις και πνευματικά χαρίσματα. Αγαπάει τον έναν γιο περισσότερο από τον άλλον; Ίσως ο γιος, οποίος έχει λιγότερη κλίση στα πνευματικά έχει την προσοχή, τις προσευχές και τις παρακλήσεις του πατέρα περισσότερο από τους άλλους. Σημαίνει αυτό ότι αγαπά τους άλλους λιγότερο; Φαντασθείτε έναν Επουράνιο Πατέρα να αγαπά μια



«Είμαστε στο έργο διάσωσης ψυχών».

εθνικότητα των απογόνων του περισσότερο αποκλειστικά από άλλους; Ως μέλη της Εκκλησίας, χρειαζόμαστε να μας υπενθυμίζουν την ερώτηση-προτροπή του Νεφί: «Δεν ξέρεις ότι υπάρχουν περισσότερα από ένα έθνη;» (Νεφί Β΄ 29:7)...

Στους αδελφούς και τις αδελφές μας όλων των εθνοτήτων: Σας καταθέτουμε επίσημη μαρτυρία ότι ο Θεός έχει μιλήσει στις μέρες μας, ότι ουράνιοι αγγελιαφόροι έχουν σταλεί, ότι ο Θεός έχει αποκαλύψει τις σκέψεις και το θέλημά του σε έναν προφήτη, τον Τζόζεφ Σμιθ...

Όπως ο Πατέρας μας αγαπά όλα τα τέκνα του, πρέπει να αγαπάμε όλους τους ανθρώπους –κάθε φυλής, πολιτισμού και εθνικότητας– και να τους διδάσκουμε τις αρχές του Ευαγγελίου ώστε να το δεχτούν και να έρθουν στη γνώση της θειότητας του Σωτήρος⁷.

Στις ταπεινές προσπάθειές μας να οικοδομήσουμε την αδελφικότητα και να διδάξουμε αποκεκαλυμμένες αλήθειες, λέμε στους ανθρώπους του κόσμου αυτό που ο Πρόεδρος Τζωρτζ Άλμπερτ Σμιθ με τόση αγάπη πρότεινε:

«Έχουμε έλθει όχι για να σας αφαιρέσουμε την αλήθεια και την αρετή που κατέχετε. Έχουμε έλθει όχι για να βρούμε λάθη σε εσάς ή να σας επικρίνουμε. ...Κρατήστε όλο το καλό που έχετε και αφήστε μας να σας φέρουμε περισσότερο καλό, ώστε να είστε πιο ευτυχημένοι, ώστε να είστε προετοιμασμένοι να εισέλθετε στην παρουσία του Επουράνιου Πατέρα μας»⁸.

Είμαστε στο έργο της σωτηρίας ψυχών, της πρόσκλησης ανθρώπων να έλθουν προς τον Χριστό, να τους φέρουμε προς τα νερά του βαπτίσματος ώστε να συνεχίζουν να προοδεύουν στο μονοπάτι που οδηγεί στην αιώνια ζωή. Αυτός ο κόσμος χρειάζεται το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Το Ευαγγέλιο παρέχει τον μόνο τρόπο που ο κόσμος θα γνωρίσει ποτέ την ειρήνη⁹.

Ως μέλη της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού, επιζητούμε να φέρουμε όλη την αλήθεια μαζί. Επιζητούμε να διευρύνουμε τον κύκλο της αγάπης και της κατανόησης μεταξύ όλων των ανθρώπων της γης. Έτσι, προσπαθούμε να εδραιώσουμε ειρήνη και ευτυχία, όχι μόνο μέσα στην χριστιανοσύνη αλλά ανάμεσα σε όλη την ανθρωπότητα...

Αυτό που ο Τζόζεφ [Σμιθ] έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην εδραίωση της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, είναι τώρα μια παγκόσμια θρησκεία, όχι απλά επειδή τα μέλη της βρίσκονται ανά τον κόσμο, αλλά κυρίως επειδή έχει ένα κατανοητό και περιεκτικό μήνυμα βασισμένο στην αποδοχή της πάσης αλήθειας, αποκατεστημένης για να καλύψει τις ανάγκες όλης της ανθρωπότητας.

...Στέλνουμε αυτό το μήνυμα αγάπης και ελπίδας σε όλο τον κόσμο. Ελάτε στον Θεό πάσης αλήθειας, ο οποίος συνεχίζει να μιλά στα παιδιά Του μέσω προφητών. Ακούστε το μήνυμα Αυτού, ο οποίος συνεχίζει να στέλνει τους δούλους Του να κηρύττουν το αιώνιο Ευαγγέλιο σε κάθε έθνος, φυλή, γλώσσα και λαό. Ελάτε και απολαύστε από το τραπέζι που απλώνεται μπροστά σας από την Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Ελάτε μαζί μας καθώς προσπαθούμε να ακολουθήσουμε τον Καλό Ποιμένα ο οποίος το παρέχει¹⁰.

 3

**Εκείνοι που έχουν γευτεί τις ευλογίες της εξιλέωσης
του Ιησού Χριστού είναι υπό την υποχρέωση
να καταθέτουν μαρτυρία γι' Αυτόν.**

Τι σχέση έχει η εξιλέωση με το ιεραποστολικό έργο; Οποτεδήποτε γευόμαστε τις ευλογίες της εξιλέωσης στη ζωή μας, δεν μπορούμε παρά να ανησυχούμε για την ευημερία των [άλλων].

Το Βιβλίο του Μόρμον είναι γεμάτο παραδείγματα που επεξηγούν αυτήν την αρχή. Όταν ο Λεχί γεύθηκε τον καρπό του δέντρου, συμβολικό της λήψης της εξιλέωσης, είπε: «Άρχισα να επιθυμώ να φάει και η οικογένειά μου από αυτό» (Νεφί Α΄ 8:12). Όταν ο Ενώς βίωσε τη μεταστροφή του και έλαβε συγχώρηση για τις αμαρτίες του, χάριν της πίστης του στον Ιησού Χριστό είπε: «Άρχισα να αισθάνομαι λαχτάρα για την ευημερία των αδελφών μου, των Νεφιτών» (Ενώς 1:9). Μετά προσευχήθηκε για τους Λαμανίτες, τους αδυσώπητους εχθρούς των Νεφιτών. Έπειτα, υπάρχει το παράδειγμα των τεσσάρων γιων του Μωσία – Αμμών, Ααρών, Όμνερ και Ίμνι – οι οποίοι έλαβαν συγχώρηση των αμαρτιών τους μέσω της εξιλέωσης και μετά εργάστηκαν για χρόνια μεταξύ των Λαμανιτών για να τους φέρουν προς τον Χριστό. Το χρονικό αναφέρει ότι δε μπορούσαν να αντέξουν στην σκέψη ότι κάποια ψυχή θα αφανιζόταν (Μωσία 28:3).

Αυτό το υπέρτατο παράδειγμα κάποιου δεσμευμένου με διαθήκη που επιθυμεί να διαδώσει το Ευαγγέλιο στους άλλους, επεξηγείται καλύτερα στο παράδειγμα του Άλμα του νεότερου. Θα ήθελα να σας διαβάσω τη μαρτυρία του...

«...Μάλιστα, και από εκείνη τη στιγμή και μέχρι τώρα, εργάστηκα ακατάπαντα για να μπορέσω να φέρω ψυχές σε μετάνοια. Ωστε να μπορούσα να τους κάνω να γευτούν την υπέρμετρη αγαλλίαση την οποία γεύτηκα εγώ. Ωστε να μπορούσαν κι αυτοί να γεννηθούν από το Θεό, και να είναι πλήρεις με το Άγιο Πνεύμα» [Άλμα 36:24. Βλέπε, επίσης, Άλμα 36:12-23].

Ένας μεγάλος δείκτης της προσωπικής μεταστροφής κάποιου είναι η επιθυμία να διαδώσει το Ευαγγέλιο στους άλλους. Γι' αυτόν τον λόγο ο Κύριος έδωσε μια υποχρέωση σε κάθε μέλος της Εκκλησίας να είναι ιεραπόστολοι.

Ακούστε τη διαθήκη που λαμβάνει κάποιος όταν βαπτίζεται στην Εκκλησία:

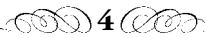
«Καθώς επιθυμείτε να έλθετε στο ποίμνιο τού Θεού, και να λέγεστε λαός του, και δέχεστε να σηκώνετε ο ένας τού άλλου τα βάρη, για να γίνονται ελαφριά,

»Μάλιστα, και δέχεστε να πενθείτε με εκείνους που πενθούν, μάλιστα, και να ανακουφίζετε εκείνους που έχουν ανάγκη ανακούφισης, και να σταθείτε ως μάρτυρες τού Θεού σε όλες τις στιγμές και στα πάντα, και σε όλους τους τόπους που μπορεί να βρεθείτε, ακόμη και μέχρι θανάτου, ώστε να σας λυτρώσει ο Θεός, και να συμπεριληφθείτε με αυτούς τής πρώτης ανάστασης, ώστε να έχετε ζωή αιώνια» (Μωσία 18:8-9).

Πρέπει να σταθούμε ως μάρτυρες του Θεού όλες τις στιγμές και σε όλους τους τόπους, ακόμα και μέχρι θανάτου. Ανανεώνουμε αυτήν την διαθήκη κατά τη διάρκεια της μετάληψης, όταν συνάπτουμε διαθήκη να πάρουμε επάνω μας το όνομα του Χριστού.

Η ιεραποστολική υπηρετήση είναι ένας σημαντικός τρόπος που παίρνουμε επάνω μας το όνομά του. Ο Σωτήρας έχει πει ότι αν επιθυμούμε να πάρουμε επάνω μας το όνομά του, με πλήρη πρόθεση καρδιάς, έχουμε κληθεί να πάμε στον κόσμο και να κηρύξουμε το Ευαγγέλιο σε κάθε πλάσμα (βλέπε Δ&Δ 18:28)...

Εκείνοι που έχουν γευτεί την εξιλέωση είναι υπό την υποχρέωση να καταθέσουν πιστή μαρτυρία για τον Κύριο και Σωτήρα μας. ...Η κλήση να διαδώσουμε το Ευαγγέλιο στους άλλους αντιπροσωπεύει τη μεγάλη αγάπη μας για τα τέκνα του Επουράνιου Πατέρα μας, όσο και για τον Σωτήρα και το τι έκανε για μας¹¹.



Με τη βοήθεια του Κυρίου, μπορούμε να υπερνικήσουμε όλα τα εμπόδια για να διαδώσουμε το Ευαγγέλιο.

Όπως τα τείχη στην Ανατολική Ευρώπη... και πολλά άλλα μέρη του κόσμου καταρρέουν, η αντίστοιχη ανάγκη για περισσότερους ιεραποστόλους να εκπληρώσουν το θείκό πρόσταγμα να φέρουν το Ευαγγέλιο σε όλη τη γη, σίγουρα θα αυξηθεί! Είμαστε έτοιμοι για αυτό το ενδεχόμενο;

Για να ικανοποιήσουμε τις απαιτήσεις που υπάρχουν επάνω μας για αυτό το θαυμάσιο ιεραποστολικό έργο των τελευταίων ημερών, ίσως μερικοί από εμάς (ειδικά η μεγαλύτερη γενιά που η οικογένειά τους έχει μεγαλώσει) χρειαζόμαστε να κάνουμε απολογισμό για να αποφασίσουμε αν «τα τείχη» που έχουμε κτίσει στο μυαλό μας πρέπει να καταρρεύσουν.

Για παράδειγμα, τι λέτε για «το τείχος της άνεσης» που φαίνεται να αποτρέπει πολλά ζευγάρια και ανύπανδρους από το να πάνε ιεραποστολή; Τι λέτε για «το οικονομικό τείχος» του χρέους που παρεμβαίνει στην ικανότητα μερικών μελών να πάνε ή «το τείχος των εγγονών» ή «το τείχος της υγείας» ή «το τείχος της έλλειψης της αυτοπεποίθησης» ή «το τείχος της παράβασης» ή το τείχος του φόβου, της αμφιβολίας ή του εφησυχασμού; Αμφιβάλλει κανείς για ένα λεπτό, ότι με τη βοήθεια του Κυρίου μπορεί να καταστρέψει αυτά τα τείχη;

Έχουμε το προνόμιο να έχουμε γεννηθεί σε αυτές τις τελευταίες μέρες, σε αντίθεση με τις προηγούμενες θεϊκές νομές, για να βοηθήσουμε να διαδώσουμε το Ευαγγέλιο σε όλη τη γη. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη κλήση σε αυτή τη γη. Αν αρκούμαστε να κρυβόμαστε πίσω από τείχη που φτιάχνουμε εμείς οι ίδιοι, ηθελημένα αποποιούμαστε τις ευλογίες που είναι άλλως δικές μας. Ο Κύριος σε μια σύγχρονη αποκάλυψη εξήγησε τη μεγάλη ανάγκη:

«Γιατί ιδέστε, ο αγρός είναι άσπρος, έτοιμος για συγκομιδή. Και να όποιος τραβήξει το δρεπάνι του με όλη τη δύναμή του, αυτός αποταμιεύει ώστε να μην αφανιστεί, αλλά φέρνει σωτηρία στη ψυχή του». (Δ&Δ 4:4.)

Ο Κύριος συνεχίζει να εξηγεί στην ίδια αποκάλυψη τα προσό-ντα που χρειαζόμαστε για να είμαστε καλοί ιεραπόστολοι. Γνωρίζοντας πλήρως καλά για τις αδυναμίες και τις επιφυλάξεις μας, καθώς στεκόμαστε μπροστά από την τεράστια πύλη των τειχών που φτιάχνουμε εμείς οι ίδιοι, μας διαβεβαιώνει ότι η θεϊκή βοήθεια να ξεπεράσουμε όλα τα εμπόδια θα έλθει αν μόνο κάνουμε αυτό που μας αναλογεί με μια απλή υπόσχεση: «Ζητήστε και θα λάβετε, κτυπήστε και θα σας ανοιχτεί». (Δ&Δ 4:7.)

Είθε ο Κύριος να μας ευλογήσει ώστε τα τείχη του νου μας να μην μας αποτρέπουν από τις ευλογίες που μπορούν να είναι δικές μας¹².

Κατ' επανάληψη στη θνητή του διακονία, ο Κύριός μας χορήγησε μια κλήση που ήταν τόσο πρόσκληση όσο και πρόκληση. Στον Πέτρο και τον Ανδρέα, ο Χριστός είπε: «Ελάτε πίσω μου, και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων» (Κατά Ματθαίον 4:19)...

Αρχικοί προφήτες έχουν διδάξει ότι κάθε ικανός, άξιος νέος άνδρας πρέπει να υπηρετεί μια ιεραποστολή πλήρους απασχόλησης. Τονίζω αυτήν την ανάγκη σήμερα. Επίσης έχουμε μεγάλη ανάγκη για ικανά, ώριμα ζευγάρια να υπηρετούν στο ιεραποστολικό πεδίο. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: «Ο μεν θερισμός είναι πολύς, οι εργάτες όμως λίγοι· παρακαλέστε, λοιπόν, τον Κύριο τού θερισμού να βγάλει εργάτες στον θερισμό του» (Κατά Λουκάν 10:2)¹³.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Σκεφτείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το να είναι το Ευαγγέλιο για όλους τους ανθρώπους, βασισμένες στην αλήθεια ότι είμαστε όλοι τέκνα του Θεού (βλέπε τμήμα 1). Καθώς διαδίδουμε το Ευαγγέλιο, πώς μπορεί να μας βοηθήσει να έχουμε κατά νου ότι κάθε άτομο είναι κυριολεκτικά αδελφός ή αδελφή μας;
- Τι μαθαίνουμε από τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 2 σχετικά με το πώς αισθάνεται ο Επουράνιος Πατέρας για τα τέκνα Του; Τι μπορείτε να κάνετε για να αγαπάτε καλύτερα όλους τους ανθρώπους και να διαδώσετε το Ευαγγέλιο σε αυτούς;
- Πώς θα απαντούσατε στην ερώτηση του Προέδρου Χάντερ: «Τι σχέση έχει η εξιλέωση με το ιεραποστολικό έργο;» (βλέπε τμήμα 3.) Πώς μπορείτε να αυξήσετε την επιθυμία σας να διαδώσετε το Ευαγγέλιο στους άλλους; Τι ευλογίες έχουν έρθει καθώς έχετε διαδώσει το Ευαγγέλιο σε κάποιον – ή καθώς κάποιος το έχει διαδώσει σε σας;
- Αφού μελετήσετε το τμήμα 4, σκεφτείτε τα «τείχη» που σας εμποδίζουν να λάβετε τις ευλογίες της ιεραποστολικής υπηρετήσης. Συζητήστε τρόπους που μπορείτε να υπερνικήσετε αυτά τα εμπόδια.

Σχετικές γραφές

Αμώς 9:9, Νεφί Β΄ 2:6-8, Μωσία 28:1-3, Άλμα 26:37, Δ&Δ 18:10-16, 58:64, 68:8, 88:81, 90:11, 123:12, Τζόζεφ Σμιθ-Κατά Ματθαίον 1:31

Βοήθεια διδασκαλίας

«Το Άγιο Πνεύμα μπορεί να παροτρύνει έναν ή περισσότερους από αυτούς που διδάσκετε να συνεισφέρουν ιδέες που οι άλλοι χρειάζονται να ακούσουν. Να είστε ανοικτοί στις προτροπές που λαμβάνετε να καλέσετε συγκεκριμένα άτομα. Μπορεί ακόμα να αισθανθείτε να ζητήσετε από ένα άτομο που δεν προσφέρθηκε, να εκφράσει τις απόψεις του» (*Teaching, No Greater Call* [1999], 63).

Σημειώσεις

1. "All Are Alike unto God", *Ensign*, Ιούνιος 1979, 74.
2. "Walls of the Mind", *Ensign*, Σεπτ. 1990, 9-10.
3. Βλέπε "Walls of the Mind", 10.
4. "All Are Alike unto God", 74.
5. "All Are Alike unto God", 74.
6. "The Gospel—A Global Faith", *Ensign*, Νοέμβρ. 1991, 18-19.
7. "All Are Alike unto God", 72-74.
8. Το Ευαγγέλιο—Μια παγκόσμια πίστη, 19. Η δήλωση του Τζωρτζ Άλμπερτ Σμιθ βρίσκεται στο *Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζωρτζ Άλμπερτ Σμιθ* (2011), 152.
9. "Follow the Son of God", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 88.
10. "Come to the God of All Truth", *Ensign*, Σεπτ. 1994, 73.
11. "The Atonement of Jesus Christ" (ομιλία που δόθηκε στο σεμινάριο προέδρων ιεραποστολής, 24 Ιουνίου 1988), 4-7, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Βλέπε, επίσης, *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Κλάιντ Γουίλιαμς (1997), 248-49.
12. "Walls of the Mind", 10.
13. "Follow the Son of God", 88.



«Η πληρωμή των δεκάτων ενδυναμώνει την πίστη, αξιάνει την πνευματικότητα και την πνευματική ικανότητα και στερεοποιεί τη μαρτυρία».



Ο νόμος των δεκάτων

*«Η μαρτυρία για τον νόμο των δεκάτων
έρχεται με το να τον ζείτε».*

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Λίγο πριν ο Χάουαρντ Χάντερ και η Κλαιρ Τζεφς παντρευτούν, ο Χάουαρντ πήγε στον επίσκοπό του να λάβει το εγκριτικό ναού. Εξεπλάγη κατά τη διάρκεια της συνέντευξης, όταν ο επίσκοπος ρώτησε αν θα μπορούσε να υποστηρίξει μια γυναίκα και μία οικογένεια με το εισόδημά του. Ο Χάουαρντ ενθυμήθηκε: «Όταν του είπα πόσα χρήματα κέρδιζα, είπε ότι ο λόγος της αμφιβολίας του για την ικανότητά μου να υποστηρίξω οικονομικά μια σύζυγο βασιζόταν στο ποσό δεκάτων που είχα πληρώσει».

Μέχρι εκείνον τον καιρό, ο Χάουαρντ δεν πλήρωνε δέκατα εις το ακέραιον, επειδή δεν είχε καταλάβει τη σημασία να πληρώνεις τα δέκατα εις το ακέραιον. Εξήγησε: «Επειδή ο πατέρας μου δεν ήταν μέλος της Εκκλησίας κατά τη διάρκεια των χρόνων που ήμουν σπίτι, τα δέκατα δεν είχαν ποτέ συζητηθεί στην οικογένειά μου και ποτέ δεν τα θεωρούσα σημαντικά».

Ο Χάουαρντ είπε ότι καθώς συνέχιζαν να μιλούν, ο επίσκοπος «με τον ευγενικό τρόπο του... με δίδαξε τη σημαντικότητα του νόμου και όταν του είπα ότι από εδώ κι εμπρός θα πληρώνω τα δέκατα εις το ακέραιον, συνέχισε τη συνέντευξη και ανακούφισε την αγωνία μου συμπληρώνοντας και υπογράφοντας το εγκριτικό».

Όταν ο Χάουαρντ είπε στην Κλαιρ για αυτήν την εμπειρία, έμαθε ότι εκείνη πάντα πλήρωνε τα δέκατά της εις το ακέραιον. «Αποφασίσαμε ότι θα ζούσαμε αυτόν τον νόμο κατά την διάρκεια του γάμου μας και ότι τα δέκατα θα ήταν το πρώτο πράγμα»¹.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ

1

Ο ορισμός του Κυρίου για τον νόμο των δεκάτων είναι απλός.

Ο νόμος [των δεκάτων] απλώς δηλώνεται ως το «ένα δέκατο επί όλων των κερδών τους» (Δ&Δ 119:4). Κέρδος σημαίνει όφελος, αποζημίωση, αύξηση. Είναι ο μισθός ενός εργαζομένου, το όφελος από την λειτουργία μίας επιχειρήσεως, η αύξηση κάποιου που καλλιεργεί ή παράγει ή το εισόδημα ενός ατόμου από οιαδήποτε άλλη πηγή. Ο Κύριος είπε ότι αποτελεί ισχύοντα νόμο «για πάντα», όπως ήταν και στο παρελθόν².

Όπως όλες οι εντολές και οι νόμοι του Κυρίου, [ο νόμος των δεκάτων] είναι απλός, αν έχουμε λίγη πίστη. Στην πράξη ο Κύριος είπε: «Βγάλε ένα δεκαδικό στοιχείο και μετακινήστε το κατά ένα μέρος». Αυτός είναι ο νόμος των δεκάτων. Είναι τόσο απλό³.

2

Ο νόμος των δεκάτων υπήρχε από την αρχή και συνεχίζει σήμερα.

Η πρώτη ξεχωριστή αναφορά της λέξης «δέκατα» στη Βίβλο είναι στο πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Άβραμ... συναντήθηκε με τον Μελχισεδέκ, βασιλιά της Σάλεμ και ιερέα του Υψίστου Θεού. Ο Μελχισεδέκ τον ευλόγησε και ο Άβραμ «έδωσε σ' αυτόν ένα δέκατο από όλα». (Γένεση 14:20.)

Μερικά κεφάλαια αργότερα στο ίδιο βιβλίο, ο Ιακώβ, στη Βαιθίλ έδωσε όρκο με αυτά τα λόγια...: «Από όλα όσα μου δώσεις, το δέκατο θα το προσφέρω σε σένα». [Γένεση 28:20-22.]

Η τρίτη αναφορά ήταν σε σύνδεση με τον λειυτικό νόμο. Ο Κύριος μίλησε μέσω του Μωυσή:

«Και κάθε δέκατο τής γης, είτε από τον σπόρο τής γης είτε από τον καρπό των δέντρων, είναι τού Κυρίου· είναι άγιο στον Κύριο». (Λευιτικό 27:30.)

Υπό τον λειυτικό νόμο τα δέκατα δίνονταν στους Λευίτες για τη συντήρησή τους και με τη σειρά τους είχαν ευθύνη να πληρώσουν

τα δέκατα από αυτά που ελάμβαναν, όπως τους επεδείχθη από τα λόγια του Κυρίου όπως διέταξε τον Μωυσή:

«Μίλησε και στους Λευίτες, και πες τους: Όταν παίρνετε από τους γιους Ισραήλ το δέκατο, που σας έδωσα απ' αυτούς για κληρονομιά σας, τότε θα προσφέρετε απ' αυτά προσφορά που υψώνεται στον Κύριο, δέκατο από το δέκατο». (Αριθμοί 18:26.)

Αυτό καθαρά δείχνει ότι ο νόμος των δεκάτων ήταν μέρος του Λευιτικού νόμου και πληρωνόταν από όλους τους ανθρώπους – ακόμα και τους ίδιους τους Λευίτες οι οποίοι καθοδηγήθηκαν να πληρώνουν δέκατα από τα δέκατα που λαμβάνονταν από εκείνους.

Μερικοί υποστηρίζουν ότι ο νόμος των δεκάτων ήταν ένας λειυτικός θεσμός, αλλά η ιστορία επιβεβαιώνει το γεγονός ότι ήταν και είναι ένας παγκόσμιος νόμος. Ήταν βασικός στον μωσαϊκό νόμο. Υπήρξε από την αρχή και μπορεί να βρεθεί στον νόμο της αρχαίας Αιγύπτου, της Βαβυλώνας και μπορεί να εντοπιστεί σε όλη τη βιβλική ιστορία. Αναφέρθηκε από τον Προφήτη Αμώς [βλέπε Αμώς 4:4] και από τον Νεεμία που είχε την ευθύνη να ξανακτίσει τα τείχη της Ιερουσαλήμ [βλέπε Νεεμία 10:37-38, 12:44, 13:5, 12]. Λίγο πιο μετά ο Μαλαχίας άρχισε μια πιο μεγάλη ανάθεση να οικοδομήσει εκ νέου την πίστη και την ηθική ενός έθνους. Στην υπέρτατη προσπάθεια να πατάξει την απληστία εκείνων που ήταν θρησκευόμενοι μόνο κατ' όνομα, τους μαοσίγησε με την κατηγορία ενός εγκλήματος εναντίον του Θεού.

«Μήπως θα κλέψει ο άνθρωπος το Θεό; Εσείς όμως με κλέβετε. Και λέτε: Σε τι σε κλέψαμε; Στα δέκατα και στις προσφορές.

»Εσείς είστε καταραμένοι με κατάρα, γιατί εσείς με κλέψατε, ναι, εσείς, όλο το έθνος.

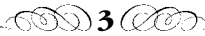
»Φέρτε όλα τα δέκατα στην αποθήκη, για να είναι τροφή στον οίκο μου· και, τώρα, δοκιμάστε με σε τούτο, λέει ο Κύριος των δυνάμεων, αν δεν σας ανοίξω τούς καταρράκτες τού ουρανού, και εκχέω την ευλογία σε σας, ώστε να μη επαρκεί τόπος γι' αυτή». (Μαλαχίας 3:8-10.)...

Τα λόγια του Μαλαχία κλείνουν την Παλαιά Διαθήκη με μια επανάληψη του νόμου των δεκάτων, δείχνοντας ότι δεν υπήρξε καμία κατάργηση αυτού του νόμου, ο οποίος υπήρξε από την

αρχή. Η θείκη νομή της Καινής Διαθήκης, συνεπώς, άρχισε κάτω από αυτήν τη νομοθεσία...

Όχι πολύ μετά την αποκατάσταση του Ευαγγελίου σε αυτήν τη θείκη νομή, ο Κύριος έδωσε μια αποκάλυψη στον λαό του μέσω ενός προφήτη των τελευταίων ημερών ορίζοντας τον νόμο...:

«Και ύστερα από αυτό, αυτοί που έχουν κατ' αυτόν τον τρόπο καταβάλει τα δέκατά τους θα πληρώνουν ένα δέκατο επί των κερδών τους ετησίως. Και αυτό θα αποτελεί ισχύοντα νόμο προς αυτούς για πάντα, για την άγια ιεροσύνη μου, λέει ο Κύριος». (Δ&Δ 119:4.)⁴



Κάνουμε μια δωρεά και επίσης εκπληρώνουμε μια υποχρέωση με τα δέκατά μας.

Τα δέκατα είναι νόμος του Θεού για τα τέκνα Του, αλλά η πληρωμή τους είναι εξ ολοκλήρου εθελοντική. Από αυτήν την άποψη δεν διαφέρει από τον νόμο της Ημέρας του Κυρίου ή από οποιοδήποτε άλλο νόμο Του. Μπορούμε να αρνηθούμε να υπακούσουμε σε μερικούς ή σε όλους. Η υπακοή μας είναι εθελοντική, αλλά η άρνησή μας να υπακούσουμε δεν ακυρώνει ούτε ανακαλεί τον νόμο.

Αν η πληρωμή των δεκάτων είναι ένα εθελοντικό ζήτημα, είναι μια δωρεά ή η πληρωμή μιας υποχρέωσης; Υπάρχει μια ουσιαστική διαφορά ανάμεσα στα δύο. Μια δωρεά είναι μια εθελοντική μεταφορά χρημάτων ή ιδιοκτησίας χωρίς σκέψη. Είναι δωρεάν. Κανένας δεν είναι υποχρεωμένος να κάνει μια δωρεά. Αν τα δέκατα είναι μια δωρεά, μπορούμε να δώσουμε ό,τι θέλουμε, όταν το θέλουμε ή να μην κάνουμε καμία δωρεά. Θα έβαζε τον Επουράνιο Πατέρα στην ίδια κατηγορία με τον ζητιάνο του δρόμου στον οποίο ρίχνουμε ένα νόμισμα καθώς περνάμε.

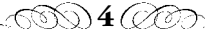
Ο Κύριος έχει εγκαθιδρύσει τον νόμο των δεκάτων και επειδή είναι νόμος, γίνεται υποχρέωσή μας να τον τηρήσουμε, εάν Τον αγαπάμε και έχουμε την επιθυμία να τηρήσουμε τις εντολές Του και να λάβουμε τις ευλογίες Του. Με αυτόν τον τρόπο γίνεται χρέος. Ο άνθρωπος που δεν πληρώνει τα δέκατά του, επειδή είναι χρεωμένος, πρέπει να διερωτάται αν δεν είναι χρεωμένος στον Κύριο. Ο Κύριος είπε: «Αλλά, ζητάτε πρώτα τη βασιλεία τού Θεού, και τη δικαιοσύνη του· και όλα αυτά θα σας προστεθούν». (Κατά Ματθαίον 6:33.)



«Δεν είναι βάρος να πληρώνουμε δέκατα, αλλά ένα μεγάλο προνόμιο».

Δεν μπορούμε να περπατάμε προς τα ανατολικά και τα δυτικά ταυτόχρονα. Δεν μπορούμε να υπηρετούμε τον Θεό και τον Μαμμωνά. Ο άνθρωπος που απορρίπτει τον νόμο των δεκάτων είναι αυτός που δεν τον έχει δοκιμάσει. Φυσικά και κοστίζει κάτι. Απαιτεί δουλειά και σκέψη και προσπάθεια για να ζούμε οιονδήποτε νόμο του Ευαγγελίου ή οιανδήποτε από τις αρχές του...

Μπορεί να κάνουμε μια δωρεά και επίσης να εκπληρώνουμε μια υποχρέωση με τα δέκατά μας. Η πληρωμή της υποχρέωσης είναι προς τον Κύριο. Η δωρεά είναι προς τους συνανθρώπους μας για την οικοδόμηση της βασιλείας του Θεού. Αν κάποιος αναλογισθεί τη διδασκαλία που κάνουν οι ιεραπόστολοι, το πρόγραμμα διδασκαλίας της Εκκλησίας, το μεγάλο σύστημα εκπαίδευσης και το πρόγραμμα οικοδόμησης που ανεγείρει οίκους λατρείας, θα συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είναι βάρος να πληρώνουμε δέκατα, αλλά ένα μεγάλο προνόμιο. Οι ευλογίες του Ευαγγελίου μοιράζονται με πολλούς μέσω των δεκάτων μας⁵.

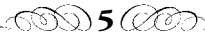


Μια προσφορά προς τον Κύριο πρέπει να κοστίζει κάτι αξίας στον δότη.

Στο Σαμουήλ Β΄ 24:18-25 διαβάζουμε ότι ο Δαβίδ δεν θα έκανε κάποια προσφορά στον Κύριο από εκείνα που δεν του κόστιζαν τίποτα. Χωρίς αμφιβολία σκέφτηκε ότι εκτός αν η δωρεά κοστίσει στον δωρητή κάτι αξίας, δεν θα ταίριαζε ή δεν θα ήταν κατάλληλη για προσφορά στον Κύριο.

Ο Χριστός είπε ότι είναι περισσότερο ευλογημένος αυτός που δίνει παρά αυτός που παίρνει [βλέπε Πράξεις 20:35], αλλά υπάρχουν μερικοί οι οποίοι θα δίνουν μόνο αν δεν τους κοστίσει τίποτα. Αυτό δεν είναι σύμφωνο με τη διδαχή του Κυρίου, ο οποίος είπε: «Αν κάποιος θέλει νάρθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του» (Κατά Ματθαίον 16:24).

Είναι μερικοί που δεν θα ζήσουν τον νόμο των δεκάτων εξαιτίας του κόστους. Αυτό είναι ενάντια στη λογική του Δαβίδ, ο οποίος δεν θα έκανε μια προσφορά στον Κύριο παρά μόνο αν του κόστιζε κάτι. Οι μεγάλες ηθικές αρχές που περιλαμβάνονται στον νόμο των δεκάτων παραβλέπονται από αυτούς που δεν δίνουν δέκατα και τους λείπει η κατανόηση του νόμου και των λόγων γι' αυτό⁶.



Η πληρωμή δεκάτων φέρνει πολλές ευλογίες.

Ο Κύριος έδωσε τον νόμο των δεκάτων. Αν ακολουθούμε τον νόμο Του, ευημερούμε, αλλά όταν βρούμε ό,τι νομίζουμε πως είναι ο καλύτερος τρόπος, συναντούμε την αποτυχία. Καθώς ταξιδεύω ανά την Εκκλησία και βλέπω τα αποτελέσματα της πληρωμής των δεκάτων, συμπεραίνω ότι δεν είναι βάρος αλλά μια μεγάλη ευλογία⁷.

Πληρώνετε δέκατα εις το ακέραιον. Αυτός ο αιώνιος νόμος, αποκεκαλυμμένος από τον Κύριο και ασκούμενος από πιστούς, από τους αρχαίους προφήτες μέχρι το παρόν, μας διδάσκει να βάζουμε τον Κύριο πρώτο στη ζωή μας. Μπορεί να μην ζητηθεί να θυσιάσουμε το σπίτι και την ζωή μας, όπως στη περίπτωση των πρώτων Αγίων. Δοκιμαζόμαστε σήμερα για να ξεπεράσουμε τον εγωισμό μας. Πληρώνουμε δέκατα, επειδή αγαπάμε τον Κύριο, όχι επειδή έχουμε τα μέσα να το κάνουμε. Μπορεί να περιμένουμε ο

Κύριος να «ανοίξει» τους καταρράκτες του ουρανού» (Μαλαχίας 3:10) και να βρέξει ευλογίες στους πιστούς⁸.

Ακολουθούμε την αρχή να επιστρέφουμε στον Κύριο ένα μέρος της καλοσύνης του προς εμάς και αυτό το μέρος το ονομάζουμε δέκατα. Τα δέκατα... είναι εξ ολοκλήρου εθελοντικά. Μπορούμε να πληρώσουμε ή όχι τα δέκατα. Εκείνοι που πληρώνουν, λαμβάνουν ευλογίες που δεν είναι γνωστές σε άλλους⁹.

Η Μαίρη Φίλντινγκ Σμιθ [ήταν μια] ακατάβλητη μητέρα πρωτοπόρος, η οποία ήταν σύζυγος και χήρα του πατριάρχη Χάιρουμ Σμιθ, αδελφού του Προφήτη. ...Κάποια άνοιξη καθώς η οικογένεια άνοιξε τους λάκκους με τις πατάτες, έκανε τους γιους της να πάρουν ένα φορτίο από τις καλύτερες πατάτες για να το πάνε στο γραφείο δεκάτων.

Συναντήθηκε στα σκαλιά του γραφείου με έναν από τους γραφείς, ο οποίος [διαμαρτυρήθηκε] καθώς τα αγόρια ξεφόρτωναν τις πατάτες. «Χήρα Σμιθ» είπε, ενθουσιάζοντας χωρίς αμφιβολία τις δοκιμασίες και θυσίες της: «Είναι κρίμα να πρέπει να πληρώνετε δέκατα». Εκείνος... την κριτικάρε επειδή πλήρωνε δέκατα και την απεκάλεσε οτιδήποτε εκτός από σοφή και συνετή...

Η μικρή χήρα σήκωσε το πλήρες ανάστημά της και είπε: «Γουίλιαμ, θα πρέπει να ντρέπεσαι». Θα μου ηρνείσο μια ευλογία; Αν δεν πληρώνα τα δέκατά μου θα έπρεπε να περιμένω ο Κύριος να παρακρατήσει τις ευλογίες του από εμένα. Πληρώνω τα δέκατα μου, όχι επειδή είναι μια εντολή του Θεού, αλλά επειδή περιμένω μια ευλογία από αυτό. Με την τήρηση αυτού και άλλων νόμων, περιμένω να ευημερήσω και να είμαι σε θέση να παρέχω για την οικογένειά μου. (Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ, *Life of Joseph F. Smith* [Σωλτ Λέηκ Σίτυ, 1938], 158-59)¹⁰.

Η αρχή των δεκάτων θα πρέπει να είναι κάτι περισσότερο από μαθηματικά, μηχανική συμμόρφωση προς τον νόμο. Ο Κύριος καταδίκασε τους Φαρισαίους για τη μηχανική πληρωμή των δεκάτων χωρίς να το κάνουν πνευματικό θέμα [βλέπε Κατά Ματθαίον 23:23]. Αν πληρώνουμε τα δέκατά μας, επειδή αγαπάμε τον Κύριο, σε πλήρη ελευθερία και πίστη, μικραίνουμε την απόστασή μας από εκείνον και η σχέση μας γίνεται πιο κοντινή.

Ελευθερωνόμαστε από τα δεσμά του νομικισμού και μας αγγίζει το πνεύμα και αισθανόμαστε μια ενότητα με τον Θεό.

Η πληρωμή των δεκάτων ενδυναμώνει την πίστη, αυξάνει την πνευματικότητα και την πνευματική ικανότητα και στερεοποιεί τη μαρτυρία. Μας δίνει την ικανοποίηση να γνωρίζουμε ότι συμμορφωνόμαστε με το θέλημα του Κυρίου. Φέρνει τις ευλογίες που έρχονται από το να μοιραζόμαστε με άλλους μέσω των σκοπών για τους οποίους χρησιμοποιούνται τα δέκατα. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να απαρνούμαστε αυτές τις ευλογίες. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να μην πληρώνουμε τα δέκατά μας. Έχουμε μια οριστική σχέση με το μέλλον όσο και με το παρόν. Αυτό που δίνουμε και πώς το δίνουμε και ο τρόπος που εκπληρώνουμε τις υποχρεώσεις μας προς τον Κύριο έχει αιώνια σημασία.

Μια μαρτυρία για τον νόμο των δεκάτων έρχεται με το να τον ζείτε¹¹.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Επανεξετάστε τον ορισμό του νόμου των δεκάτων στο τμήμα 1. Τι είναι τα δέκατα; Τι μπορούμε να μάθουμε από τον Πρόεδρο Χάντερ για την απλότητα του νόμου των δεκάτων;
- Τι εσωτερη γνώση έχετε κερδίσει από τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ για την ιστορία των δεκάτων; (Βλέπε τμήμα 2.) Γιατί νομίζετε ότι ο Πρόεδρος Χάντερ θέλει να καταλάβουμε ότι ο νόμος των δεκάτων «ήταν και είναι ένας παγκόσμιος νόμος»;
- Πώς μπορούμε να «κάνουμε μια δωρεά και επίσης εκπληρώνουμε μια υποχρέωση» με τα δέκατά μας; (Βλέπε τμήμα 3.) Πώς το να πληρώνουμε τα δέκατα δείχνει την αγάπη μας για τον Κύριο; Πώς μπορούμε να αισθανόμαστε ότι το να πληρώνουμε δέκατα είναι προνόμιο, όχι βάρος;
- Γιατί πρέπει μια προσφορά προς τον Κύριο να κοστίζει κάτι αξίας στον δότη; (Βλέπε τμήμα 4.) Πώς μπορεί να υπερνικηθεί κάθε δυσκολία και διστακτικότητα να πληρώνουμε δέκατα;

- Επανεξετάστε τις πολλές ευλογίες που ο Πρόεδρος Χάντερ λέει ότι έρχονται από την πληρωμή των δεκάτων (βλέπε τμήμα 5). Πώς έχετε δει αυτές τις ευλογίες στη ζωή σας;

Σχετικές γραφές

Άλμα 13:15, Δ&Δ 64:23, 104:14-18, 119, 120 Bible Dictionary, “Tithe”

Βοήθεια μελέτης

Όταν διαβάζετε για πρώτη φορά ένα κεφάλαιο, μπορεί να θέλετε να το διαβάσετε γρήγορα ή να κάνετε επανάληψη τους τίτλους για να έχετε μια πλήρη εικόνα των περιεχόμενων. Έπειτα διαβάστε το κεφάλαιο επιπρόσθετες φορές, πηγαίνοντας πιο αργά και διαβάζοντάς το εις βάθος. Επίσης μπορεί να θέλετε να διαβάσετε κάθε τμήμα με τις ερωτήσεις στον νου. Καθώς το κάνετε, μπορεί να αποκαλύψετε βαθιές εσωτερές γνώσεις και εφαρμογές.

Σημειώσεις

1. Βλέπε Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 80-81.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Κλάιντ Γουίλιαμς (1997), 105. Βλέπε, επίσης, Conference Report, Απρ. 1964, 35.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105.
4. Στο Conference Report, Απρ. 1964, 33-35.
5. Στο Conference Report, Απρ. 1964, 35-36.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 106. Βλέπε, επίσης, Conference Report, Απρ. 1964, 33.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 105.
9. “Dedication of Goteborg Chapel” (ομιλία που δόθηκε στο Γκέτεμποργκ της Σουηδίας, στις 10 Σεπτεμβρίου 1967), 1, Church History Library, Σωλτ Λεϊκ Σίτυ.
10. Χάουαρντ Χάντερ, *That We Might Have Joy* (1994), 136-37.
11. Στο Conference Report, Απρ. 1964, 36.



«Ελπίζουμε ότι διαβάζετε και μελετάτε τις γραφές επί καθημερινής βάσεως ως άτομα και ως οικογένεια».



Οι γραφές – η πιο επωφελής από όλη τη μελέτη

«Είθε ο καθένας μας... να πλησιάσει τον Πατέρα μας στους Ουρανούς και τον Αγαπημένο Υιό του μέσω συνεπούς μελέτης των αγίων γραφών».

Από τη Ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ είχε μεγάλη αγάπη για τις γραφές και ήταν αφοσιωμένος μαθητής αυτών. Αυτή η αγάπη και η μελέτη αντικατοπτρίζονταν στις διδασκαλίες του, οι οποίες ήταν γεμάτες ιστορίες και άλλες περικοπές από τις βασικές γραφές. Συχνά όταν δίδασκε μία ευαγγελική αρχή, ειδικώς στη γενική συνέλευση, επέλεγε τουλάχιστον μία ιστορία από τις γραφές, την έλεγε λεπτομερώς και εξήγαγε εφαρμογές από αυτήν.

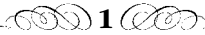
Παραδείγματος χάριν, όταν δίδασκε ότι πρέπει να είμαστε αφοσιωμένοι στον Θεό, αφηγείτο τις ιστορίες του Ιησού του Ναυή, του Σεδράχ, του Μισάχ, και του Αβδέ-νεγώ και άλλων στην Παλαιά Διαθήκη που έδειχναν τέτοια αφοσίωση (βλέπε κεφάλαιο 19). Όταν δίδασκε για υπηρετήση, χρησιμοποιούσε παραδείγματα από το Βιβλίο του Μόρμον για να δείξει πώς μερικοί άνθρωποι, οι οποίοι ελάμβαναν λίγη αποδοχή, δεν ήταν «λιγότερο χρήσιμοι» από άλλους των οποίων η υπηρετήση ήταν πιο ορατή (βλέπε κεφάλαιο 23). Όταν δίδασκε για το πώς να έχουμε εσωτερική γαλήνη εν καιρώ αναταραχής, χρησιμοποιούσε ξανά εκτεταμένες περικοπές από τις γραφές, συμπεριλαμβάνοντας την ιστορία του Πέτρου να περπατά επάνω στο νερό (βλέπε κεφάλαιο 2). Όταν δίδασκε για τη μετάληψη, παρείχε ευρύτερο πλαίσιο, επανεξετάζοντας την ιστορία των τέκνων του Ισραήλ και του Πάσχα (βλέπε κεφάλαιο 15).

Ο Πρόεδρος Χάντερ γνώριζε τη σημασία των γραφών στο να βοηθούν ένα άτομο να κερδίσει μια μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό.

Άρα, δίδασκει συχνά από τις αφηγήσεις των γραφών για τη διακονία, τη σταύρωση και την ανάσταση του Σωτήρος. Διεκήρυξε:

«Είμαι ευγνώμων για τα βιβλία γραφών μέσω των οποίων μπορεί να διδαχθεί μία μεγαλύτερη γνώση από αφοσιωμένη μελέτη. Είμαι ευγνώμων που εκτός από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, ο Κύριος, μέσω προφητών της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, έχει προσθέσει άλλες αποκεκαλυμμένες γραφές ως επιπρόσθετες μαρτυρίες για τον Χριστό –το Βιβλίο του Μόρμον, το Διδαχή και Διαθήκες και το Πολύτιμο Μαργαριτάρι– για τα οποία γνωρίζω ότι είναι ο λόγος του Θεού. Αυτά καταθέτουν μαρτυρία ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός, ο Υιός του ζώντος Θεού»¹.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Η μελέτη των γραφών είναι η πιο επωφελής από όλη τη μελέτη στην οποία ασχολούμαστε.

Η κεντρική αρχή κάθε αλήθειας είναι η μαρτυρία ότι ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ είναι ο Χριστός, ο Μέγας Ιεχωβά, ο Σωτήρας του κόσμου και ο Μονογενής Υιός του ζώντος Θεού. Αυτό είναι το μήνυμα των γραφών. Σε καθένα από αυτά τα ιερά βιβλία υπάρχει μία έκκληση να πιστέψουμε και να έχουμε πίστη στον Θεό τον Αιώνιο Πατέρα και τον Υιό του, Ιησού Χριστό και από το πρώτο έως το τελευταίο αυτών των βιβλίων γραφών είναι η κλήση να κάνουμε το θέλημα του Θεού και να τηρούμε τις εντολές του².

Όταν ακολουθούμε τη συμβουλή των ηγετών μας να διαβάζουμε και να μελετούμε τις γραφές, έρχονται σε εμάς οφέλη και ευλογίες πολλών ειδών. Είναι η πιο επωφελής από όλη τη μελέτη στην οποία θα μπορούσαμε να ασχοληθούμε...

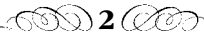
Οι γραφές περιέχουν το χρονικό στο οποίο ο Θεός αποκαλύπτεται και μέσω αυτών ο Θεός μιλά στον άνθρωπο. Πού θα μπορούσε να υπάρχει πιο επωφελής χρήση του χρόνου από το να διαβάζουμε από τα βιβλία γραφών τα κείμενα που μας διδάσκουν να γνωρίσουμε τον Θεό και να καταλάβουμε τη σχέση μας με εκείνον; Ο χρόνος είναι πάντοτε πολύτιμος για τους πολυάσχολους και

αυτός χάνει την αξία του, όταν ώρες δαπανώνται διαβάζοντας ή βλέποντας αυτό που είναι επουσιώδες και μικρής αξίας³.

Ελπίζουμε ότι διαβάζετε και μελετάτε τις γραφές επί καθημερινης βάσεως ως άτομα και ως οικογένεια. Δεν θα πρέπει να παίρνουμε επιπόλαια την εντολή του Κυρίου: «Ερευνάτε τις γραφές, επειδή εσείς νομίζετε ότι μέσα σ' αυτές έχετε αιώνια ζωή· κι εκείνες είναι που δίνουν μαρτυρία για μένα» (Κατά Ιωάννην 5:39). Το Πνεύμα θα έλθει στο σπίτι σας και στη ζωή σας καθώς διαβάζετε τον αποκεκαλυμμένο λόγο⁴.

Οφείλουμε να έχουμε μία Εκκλησία γεμάτη γυναίκες και άνδρες οι οποίοι γνωρίζουν τις γραφές απολύτως, οι οποίοι τις αντιπαραπέμπουν και τις σημειώνουν, οι οποίοι αναπτύσσουν μαθήματα και ομιλίες χρησιμοποιώντας χρήσιμες πηγές και την άλλη βοήθεια που περιέχεται σε αυτό το υπέροχο σύνολο των βασικών γραφών. Υπάρχουν προφανώς περισσότερα εκεί από αυτά στα οποία μπορούμε γρήγορα να γίνουμε ειδικοί. Ασφαλώς ο «αγρός» των γραφών είναι «άσπρος έτοιμος για συγκομιδή» [βλέπε Δ&Δ 4:4]...

Όχι σε αυτήν τη θεική νομή, ασφαλώς ούτε σε καμία θεική νομή δεν υπήρξαν οι γραφές –ο παντοτινός, διαφωτιστικός λόγος του Θεού– τόσο άμεσα διαθέσιμες και τόσο χρήσιμα δομημένες προς χρήση κάθε άνδρα, γυναίκας και παιδιού που θα τις ερευνήσει. Ο γραπτός λόγος του Θεού είναι στην πιο αναγνώσιμη και προσβάσιμη μορφή που παρασχέθηκε ποτέ σε μέλη που δεν ανήκουν στο ιερατείο στην ιστορία του κόσμου. Ασφαλώς θα είμαστε υπόλογοι, αν δεν τις διαβάζουμε⁵.



Η μελέτη των γραφών μάς βοηθά να μαθαίνουμε και να υπακούμε στο θέλημα του Θεού.

Προκειμένου να είμαστε υπάκουοι στον νόμο του Ευαγγελίου και να είμαστε υπάκουοι στις διδασκαλίες του Ιησού Χριστού, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε τον νόμο και να μάθουμε το θέλημα του Κυρίου. Αυτό επιτυγχάνεται καλύτερα με την έρευνα και τη μελέτη των γραφών και των λόγων των προφητών. Κατ' αυτόν τον τρόπο εξοικειωνόμαστε με όσα έχει αποκαλύψει ο Θεός στον άνθρωπο.

Ανάμεσα στα Άρθρα της Πίστης είναι ένα που δηλώνει: «Πιστεύουμε όλα όσα ο Θεός έχει αποκαλύψει, όλα όσα τώρα

αποκαλύπτει και πιστεύουμε ότι θα αποκαλύψει ακόμη και άλλα πολλά μεγάλα και σημαντικά πράγματα που αφορούν τη Βασιλεία του Θεού» (Άρθρα της Πίστης 1:9).

Το θέλημα του Θεού έχει αποκαλυφθεί στις γραφές και γι' αυτόν τον λόγο έχουμε προσταχθεί να τις διαβάζουμε για να βρούμε την αλήθεια. Ο Κύριος εξήγησε στον Όλιβερ Κάουντερυ πώς να μαθαίνει αυτές τις αλήθειες. Είπε: «Σου δίνω εντολή να βασιζέσαι επάνω σε αυτά που έχουν γραφτεί. Γιατί μέσα σ' αυτά έχουν γραφτεί τα πάντα σχετικά με την εδραίωση της εκκλησίας μου, τού ευαγγελίου μου και τού βράχου μου» (Δ&Δ 18:3-4).

Ο Παύλος έγραψε στον καλό του φίλο Τιμόθεο, παροτρύνοντάς τον να διαβάζει τις γραφές και στην επιστολή του είπε: «Από βρέφος γνωρίζεις τα ιερά γράμματα, που μπορούν να σε σοφίσουν σε σωτηρία διαμέσου τής πίστης εν Χριστώ Ιησού». Κατόπιν προσέθεσε: «Ολόκληρη η γραφή είναι θεόπνευστη, και ωφέλιμη για διδασκαλία, για έλεγχο, για επανόρθωση, για διαπαιδαγώγηση, που γίνεται με δικαιοσύνη» (Προς Τιμόθεον Β' 3:15-16)...

Οι ηγέτες μας της Εκκλησίας έχουν θέσει μεγάλη έμφαση στο θέμα του διαβάσματος των γραφών και των λόγων των προφητών, αρχαίων και σύγχρονων. Έχει ζητηθεί από πατέρες και μητέρες να διαβάζουν τις γραφές, ούτως ώστε να μπορούν καταλλήλως να διδάσκουν τα παιδιά τους. Τα παιδιά μας διαβάζουν τις γραφές ως αποτέλεσμα του παραδείγματος που θέτουν οι γονείς τους. Μελετούμε τις γραφές στις οικογενειακές βραδιές μας και ορισμένες οικογένειες διαβάζουν τις γραφές μαζί νωρίς τις πρωινές ώρες. ...Κατ' αυτόν τον τρόπο μαθαίνουμε το θέλημα του Κυρίου, ώστε να είμαστε υπάκουοι⁶.

Σκεφθείτε τη σειρά των βημάτων που παρουσιάζονται στις γραφές που ξεκινά με το να δίνει μεγάλη προσοχή στον λόγο του Θεού και κατόπιν προχωρεί με την υπόσχεση ότι αν το πράξουμε, μπορούμε να πάμε στην ίδια του την παρουσία:

«Και εγώ τώρα σας δίνω μια εντολή... να δίνετε μεγάλη προσοχή στα λόγια τής αιώνιας ζωής.

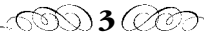
»Γιατί θα ζήσετε με κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα τού Θεού.

»Γιατί ο λόγος τού Κυρίου είναι αλήθεια, και οτιδήποτε είναι αλήθεια είναι φως, και οτιδήποτε είναι φως είναι Πνεύμα, το Πνεύμα τού Ιησού Χριστού...

»Και κάθε ένας που υπακούει στη φωνή τού Πνεύματος έρχεται προς το Θεό, τον Πατέρα» (Δ&Δ 84:43-45, 47).

Αυτό είναι ένα υπέροχο ταξίδι που αρχίζει από τον λόγο του Θεού και το οποίο θα καταλήξει τελικώς στην υπερύψωση. «Τα λόγια τού Χριστού θα σας πουν όλα όσα πρέπει να κάνετε» (Νεφί Β' 32:3)⁷.

Σας συνιστώ τις αποκαλύψεις του Θεού ως πρότυπο κατά το οποίο πρέπει να ζούμε τη ζωή μας και πρέπει να υπολογίζουμε κάθε απόφαση και κάθε πράξη. Άρα, όταν έχετε ανησυχίες και δυσκολίες, να τις αντιμετωπίζετε με το να στρέφεστε στις γραφές και στους προφήτες⁸.



Για να καταλάβουμε τις γραφές απαιτείται συγκεντρωμένη, συνεπής, γεμάτη προσευχή μελέτη.

Παροτρύνουμε τον καθέναν από εσάς να σκεφθεί προσεκτικά πόσο χρόνο προσφέρετε επί του παρόντος για να συλλογίζεστε με προσευχή τις γραφές.

Ως ένας εκ των υπηρετών του Κυρίου, σας προσκαλώ να κάνετε τα ακόλουθα:

1. Να διαβάζετε, να συλλογίζεστε και να προσεύχεστε για τις γραφές καθημερινώς ως μέλη της Εκκλησίας.

2. Να έχετε οικογενειακό διάβασμα των γραφών επί τακτικής βάσεως. Επαινούμε όσους από εσάς το κάνετε ήδη και παροτρύνουμε όσους από εσάς δεν έχετε αρχίσει, να ξεκινήσετε να το κάνετε χωρίς καθυστέρηση...

Είθε ο καθένας από εμάς να προχωρήσει με σταθερή αποφασιστικότητα να προσεύχεται περισσότερο· να επιζητεί να ζει πληρέστερα με το Πνεύμα· και να πλησιάζει πιο κοντά στον Πατέρα μας στους Ουρανούς και στον Αγαπημένο Υιό του μέσω της συνεπούς μελέτης των αγίων γραφών⁹.

Οι συνήθειες διαβάσματος διαφέρουν ευρέως. Υπάρχουν γρήγοροι και αργοί αναγνώστες, ορισμένοι που διαβάζουν μόνον



Η μελέτη των γραφών «είναι η πιο επωφελής από όλη τη μελέτη στην οποία θα μπορούσαμε να ασχοληθούμε».

μικρά κομμάτια τη φορά και άλλοι που επιμένουν χωρίς να σταματούν έως ότου τελειώσει το βιβλίο. Όσοι διαβάζουν με πρόθεση τις γραφές, ωστόσο, βρίσκουν ότι για να κατανοήσουν τις γραφές απαιτείται περισσότερη από πρόχειρη ανάγνωση ή προσεκτικό διάβασμα – πρέπει να υπάρχει συγκεντρωμένη μελέτη. Είναι βέβαιο ότι αυτός που μελετά τις γραφές κάθε ημέρα, επιτυγχάνει πολλά περισσότερα από αυτόν που αφιερώνει αξιόλογο χρόνο μία ημέρα και κατόπιν αφήνει τις ημέρες να περνούν προτού συνεχίσει. Όχι μόνον δεν θα πρέπει να μελετούμε κάθε ημέρα, αλλά θα πρέπει να υπάρχει τακτικός χρόνος στην άκρη κατά τον οποίον να μπορούμε να συγκεντρωθούμε χωρίς παρέμβαση.

Δεν υπάρχει τίποτε πιο χρήσιμο από την προσευχή για να ανοίξει την κατανόησή μας για τις γραφές. Μέσω προσευχής μπορούμε να συντονίσουμε τον νου μας για να επιζητήσουμε τις απαντήσεις στις έρευνές μας. Ο Κύριος είπε: «Ζητάτε και θα σας δοθεί· ψάχνετε, και θα βρείτε· κρούετε, και θα σας ανοιχτεί» (Κατά Λουκάν 11:9). Εδώ βρίσκεται η διαβεβαίωση του Χριστού ότι αν ζητήσουμε, επιζητήσουμε και χτυπήσουμε, το Άγιο Πνεύμα

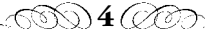
θα καθοδηγεί την κατανόησή μας, αν είμαστε έτοιμοι και πρόθυμοι να λάβουμε.

Πολλοί βρίσκουν ότι ο καλύτερος χρόνος για μελέτη είναι το πρωί, αφού η ανάπαυση της νύχτας καθάρισε τον νου από τις πολλές έγνοιες που διακόπτουν τη σκέψη. Άλλοι προτιμούν να μελετούν κατά τις ήσυχες ώρες, αφού τελειώσουν η εργασία και οι ανησυχίες της ημέρας και απομακρυνθούν από τον νου κι έτσι τελειώνουν την ημέρα με γαλήνη και ηρεμία που έρχονται από την επικοινωνία με τις γραφές.

Ίσως αυτό που είναι πιο σημαντικό από την ώρα της ημέρας, είναι να τεθεί κατά μέρος μία τακτική ώρα για μελέτη. Θα ήταν ιδανικό, αν μία ώρα θα μπορούσε να δαπανηθεί κάθε ημέρα, αλλά αν δεν μπορεί να υπάρξει αυτό, μισή ώρα επί τακτικής βάσεως θα κατέληγε σε ουσιαστικό επίτευγμα. Ένα τέταρτο είναι λίγη ώρα, αλλά είναι εκπληκτικό πόση διαφώτιση και γνώση μπορεί να αποκτηθεί σε ένα θέμα τόσο σημαντικό. Το σημαντικό είναι να μην αφήνουμε τίποτε άλλο να παρεμβαίνει στη μελέτη μας.

Ορισμένοι προτιμούν να μελετούν μόνοι, αλλά συνάδελφοι μπορούν να μελετούν μαζί επωφελώς. Οι οικογένειες ευλογούνται σε μεγάλο βαθμό, όταν συνετοί πατέρες και μητέρες συγκεντρώνουν τα παιδιά τους γύρω τους και διαβάζουν από τις σελίδες των γραφών και κατόπιν συζητούν ελεύθερα τις όμορφες ιστορίες και σκέψεις ούτως ώστε να γίνουν κατανοητές απ' όλους. Συχνά οι νέοι και τα μικρά παιδιά έχουν εκπληκτικές εσωτερικές γνώσεις και εκτίμηση για τα βασικά βιβλία της θρησκείας.

Δεν θα πρέπει να είμαστε απρογραμματίστοι στο διάβασμά μας, αλλά αντιθέτως να αναπτύσσουμε ένα συστηματικό σχέδιο για τη μελέτη μας. Υπάρχουν ορισμένοι που διαβάζουν με πρόγραμμα κάποιες σελίδες ή ένα σύνολο κάποιων κεφαλαίων κάθε ημέρα ή εβδομάδα. Αυτό μπορεί να είναι τέλεια δικαιολογημένο και μπορεί να είναι ευχάριστο, αν κάποιος διαβάζει για ευχαρίστηση, αλλά δεν αποτελεί σημαντική μελέτη. Είναι καλύτερα να έχουμε ένα σύνολο χρονικής διάρκειας για να μελετούμε κάθε ημέρα τις γραφές παρά να έχουμε ένα σύνολο κεφαλαίων να διαβάζουμε. Ενίοτε βρίσκουμε ότι η μελέτη ενός μοναδικού εδαφίου καταλαμβάνει όλον τον χρόνο¹⁰.



**Το να συλλογισθούμε τη σύντομη αφήγηση
στις γραφές του Ιαείρου φέρνει ένα μεγάλο
βάθος κατανοήσεως και νοήματος.**

Η ζωή, οι πράξεις και οι διδασκαλίες του Ιησού μπορούν να διαβασθούν ταχέως. Οι ιστορίες είναι απλές στα περισσότερα παραδείγματα και οι ιστορίες λέγονται με απλότητα. Ο Διδάσκαλος χρησιμοποιούσε λίγες λέξεις στις διδασκαλίες του, αλλά καθεμία είναι τόσο περιεκτική σε νόημα, που μαζί απεικονίζουν μία ευκρινή εικόνα στον αναγνώστη. Ωστόσο, ενίοτε πολλές ώρες θα μπορούσαν να δαπανηθούν σε συλλογισμό των βαθιών σκέψεων που εκφράζονται σε λίγες απλές λέξεις.

Υπήρξε ένα περιστατικό στη ζωή του Σωτήρος που αναφέρθηκε από τον Ματθαίο, τον Μάρκο και τον Λουκά. Ένα σημαντικό μέρος της ιστορίας λέγεται από τον Μάρκο σε δύο σύντομα εδάφια και πέντε λέξεις του ακόλουθου εδαφίου...

«Και να, έρχεται ένας από τους αρχισυνάγωγους, με το όνομα Ιαείρος· και βλέποντάς τον [δηλαδή όταν είδε τον Ιησού], πέφτει κοντά στα πόδια του·

»και τον παρακαλούσε πολύ, λέγοντας, ότι: Το κοριτσάκι μου πνέει τα λοίσθια· νάρθεις και να βάλεις τα χέρια σου επάνω της, για να σωθεί· και θα ζήσει.

»Και ο Ιησούς πήγε μαζί του» (Κατά Μάρκον 5:22-24).

Ο χρόνος διαβάσματος του τμήματος αυτού της ιστορίας είναι περίπου τριάντα δευτερόλεπτα. Είναι σύντομο και απλό. Η οπτική εικόνα είναι ξεκάθαρη και ακόμη και ένα παιδί θα μπορούσε να την επαναλάβει χωρίς δυσκολία. Όμως καθώς δαπανούμε χρόνο σε σκέψη και συλλογισμό, ένα μεγάλο βάθος κατανοήσεως και νοήματος έρχεται σε εμάς...

...Ο Ιησούς και όσοι ήσαν μαζί του είχαν μόλις διασχίσει ξανά τη Θάλασσα της Γαλιλαίας και ένα πλήθος ανθρώπων, το οποίο τον περίμενε, τον συνάντησε στην ακτή κοντά στην Καπερναούμ. «Και να, έρχεται ένας από τους αρχισυνάγωγους». Στις μεγαλύτερες συναγωγές εκείνης της ημέρας προήδρευε ένα σώμα πρεσβυτέρων υπό την καθοδήγηση ενός αρχηγού ή κυβερνήτη. Αυτός

ήταν άνδρας με βαθμό και γόητρο τον οποίον οι Ιουδαίοι κοίταζαν με μεγάλο σεβασμό.

Ο Ματθαίος δεν δίνει το όνομα αυτού του αρχιπρεσβυτέρου, αλλά ο Μάρκος τον προσδιορίζει, προσθέτοντας στον τίτλο του τα λόγια, «με το όνομα Ιάειρος». Πουθενά αλλού στις γραφές δεν εμφανίζεται αυτός ο άνδρας ή το όνομά του παρά σε αυτήν την περίπτωση, κι όμως πάντοτε θα τον θυμόμαστε λόγω μίας σύντομης επαφής με τον Ιησού. Πολλές, πολλές ζωές έχουν γίνει αξιομνημόνευτες που διαφορετικά θα είχαν χαθεί στην αφάνεια, αν δεν ήταν το άγγιγμα του χεριού του Διδασκάλου που έκανε μία σημαντική αλλαγή σκέψης και πράξης και μία νέα και καλύτερη ζωή.

«Και βλέποντάς τον [δηλαδή όταν ο Ιάειρος είδε τον Ιησού], πέφτει κοντά στα πόδια του».

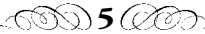
Αυτή ήταν μία ασυνήθιστη περίπτωση για έναν άνδρα με βαθμό και γόητρο, έναν αρχισυναγωγό, να γονατίσει στα πόδια του Ιησού – στα πόδια ενός που εθεωρείτο περιοδεύων διδάσκαλος με το χάρισμα της θεραπείας. Πολλοί άλλοι πολυμαθείς και με γόητρο είδαν επίσης τον Ιησού, αλλά τον αγνόησαν. Το μυαλό τους ήταν κλειστό. Σήμερα δεν διαφέρει. Εμπόδια στέκονται στον δρόμο πολλών για να τον αποδεχθούν.

«Και [ο Ιάειρος] τον παρακαλούσε πολύ, λέγοντας, ότι: Το κοριτσάκι μου πνέει τα λείσθια». Αυτό συμβαίνει συνήθως συχνά, όταν κάποιος έρχεται στον Χριστό, όχι τόσο πολύ για δική του ανάγκη, αλλά εξαιτίας μίας απεγνωσμένης ανάγκης ενός αγαπημένου ατόμου. Η τρεμούλα που ακούμε στη φωνή του Ιαείρου καθώς μιλά για το «κοριτσάκι μου» προκαλούν συμπάθεια στην ψυχή μας καθώς σκεπτόμαστε αυτό τον άνδρα με την υψηλή θέση στη συναγωγή να είναι γονατιστός ενώπιον του Σωτήρος.

Κατόπιν έρχεται η μεγάλη αναγνώριση της πίστης: «Και τον παρακαλούσε πολύ, λέγοντας, ότι: νάρθεις και να βάλεις τα χέρια σου επάνω της, για να σωθεί· και θα ζήσει». Αυτά δεν είναι μόνον τα λόγια της πίστης ενός πατέρα που τον είχε καταβάλει η θλίψη, αλλά επίσης μία υπενθύμιση σε εμάς ότι σε οτιδήποτε θέτει τα χέρια του ο Ιησούς, ζει. Αν θέσει τα χέρια του ο Ιησούς επάνω σε έναν γάμο, ζει. Αν του επιτραπεί να θέσει τα χέρια του επάνω στην οικογένεια, εκείνη ζει.

Τα λόγια «και πήγε μαζί του» ακολουθούν. Θα υποθέταμε ότι αυτό το γεγονός ήταν μέσα στα σχέδια για την ημέρα. Ο Διδάσκαλος είχε επιστρέψει από τη θάλασσα, όπου το πλήθος τον περίμενε στην ακτή για να το διδάξει. ...Διεκόπη από την έκκληση ενός πατέρα. Θα μπορούσε να είχε αγνοήσει την παράκληση, επειδή πολλοί άλλοι περίμεναν. Θα μπορούσε να είχε πει στον Ιάειρο ότι θα πήγαινε να δει την κόρη του αύριο, αλλά «πήγε μαζί του». Αν ακολουθούμε τα βήματα του Διδασκάλου, θα είμαστε ποτέ πάρα πολύ απασχολημένοι να αγνοήσουμε τις ανάγκες των συνανθρώπων μας;

Δεν είναι απαραίτητο να διαβάσουμε την υπόλοιπη ιστορία. Όταν πήγαν στο σπίτι του κυβερνήτη της συναγωγής, ο Ιησούς πήρε το κοριτσάκι από το χέρι και την ανέστησε από τους νεκρούς. Με παρόμοιο τρόπο, θα σηκώσει και θα υψώσει κάθε άνθρωπο σε μία νέα και καλύτερη ζωή, ο οποίος θα επιτρέψει στον Σωτήρα να τον πάρει από το χέρι¹¹.



Το Βιβλίο του Μόρμον και το Διδαχή και Διαθήκες θα μας φέρουν πιο κοντά στον Χριστό.

Το Βιβλίο του Μόρμον

Μία από τις πιο σημαντικές πηγές που έχει παράσχει ο Κύριος για να μας βοηθά στην επίτευξη αυτού του ουράνιου έργου, είναι το Βιβλίο του Μόρμον, με τον υπότιτλο «Άλλη μία μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό». [Ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον] μάς νουθέτησε ευθέως να μην παραμελούμε το διάβασμα και την τήρηση των διδαγμάτων αυτού του ιερού τόμου γραφής. Μας δίδαξε: «Η μεγάλη του αποστολή είναι να φέρνει ανθρώπους στον Χριστό [και συνεπώς στον Πατέρα] και όλα τα άλλα είναι δευτερεύοντα». (*Ensign*, Μάιος 1986, σελ. 105.) Ελπίζουμε εσείς, αδελφοί και αδελφές, να δίνετε τροφή στο πνεύμα σας, διαβάζοντας τακτικώς το Βιβλίο του Μόρμον και τις άλλες γραφές και να τις χρησιμοποιείτε στις διακονίες σας¹².

Το Βιβλίο του Μόρμον είναι ο λόγος του Θεού. Σας προσκαλούμε να διαβάσετε αυτό το υπέροχο χρονικό. Είναι ο πιο αξιόσημειτος τόμος που υπάρχει σήμερα. Διαβάστε το προσεκτικά και με προσευχή και, καθώς το κάνετε, ο Θεός θα σας δώσει

τη μαρτυρία για την αλήθεια του όπως υποσχέθηκε ο Μορόνι (βλέπε Μορόνι 10:4)¹³.

Είναι μέσω του διαβάσματος και της μελέτης του Βιβλίου του Μόρμον και να επιζητούμε με προσευχή επιβεβαίωση των περιεχομένων του, που λαμβάνουμε μαρτυρία ότι ο Τζόζεφ Σμιθ είναι προφήτης του Θεού και ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού έχει αποκατασταθεί στη γη¹⁴.

Το διάβασμα [του Βιβλίου του Μόρμον] θα έχει ένα βαθύ αποτέλεσμα στη ζωή σας. Θα διευρύνει τη γνώση σας για τον τρόπο που ο Θεός ασχολείται με τον άνθρωπο και θα σας δώσει μεγαλύτερη επιθυμία να ζήσετε σε αρμονία με τις ευαγγελικές διδασχές του. Θα σας παράσχει επίσης μία δυνατή μαρτυρία για τον Ιησού¹⁵.

Το Διδαχή και Διαθήκες

Το Διδαχή και Διαθήκες είναι ένα μοναδικό βιβλίο. Είναι το μοναδικό βιβλίο επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης της γης με πρόλογο που συνέταξε ο ίδιος ο Δημιουργός. Περαιτέρω, αυτό το βιβλίο γραφής περιέχει περισσότερα άμεσα παραθέματα από τον Κύριο παρά οποιοδήποτε άλλο υπάρχον βιβλίο γραφών.

Δεν είναι μετάφραση ενός αρχαίου εγγράφου, αλλά είναι σύγχρονης προέλευσης. Είναι ένα βιβλίο αποκαλύψεως για την εποχή μας. Είναι μία μοναδική και θεία εμπνευσμένη συλλογή αποκαλύψεων που ήλθε μέσω προφητών του Θεού στην εποχή μας σε απάντηση σε ερωτήσεις, ανησυχίες και δυσκολίες που αντιμετωπίζουν εκείνοι και άλλοι. Περιέχει θείες απαντήσεις σε προβλήματα της αληθινής ζωής που έχουν να κάνουν με αληθινούς ανθρώπους...

Συνειδητοποιήσατε ότι με το να διαβάζετε το Διδαχή και Διαθήκες μπορείτε να ακούσετε τη φωνή του Κυρίου μέσω της γραφής; [βλέπε Δ&Δ 18:33-36]. ...Αυτή η φωνή διαφώτιση θα έλθει συνήθως στον νου σας ως «σκέψεις» και στην καρδιά σας ως «συναίσθημα» (βλέπε Δ&Δ 8:1-3). Η υπόσχεση αυτής της μαρτυρίας είναι... διαθέσιμη σε κάθε άξιο άνδρα, γυναίκα και παιδί που επιζητεί με προσευχή μία τέτοια μαρτυρία. Δεν θα πρέπει ο καθένας από εμάς να αποφασίσει να διαβάζει, να μελετά, να συλλογίζεται και να προσεύχεται γι' αυτές τις ιερές αποκαλύψεις¹⁶;

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Τι εμπειρίες σας έχουν βοηθήσει να μάθετε ότι η μελέτη των γραφών «είναι η πιο επωφελής από όλη τη μελέτη;» (Βλέπε τμήμα 1.) Πώς μπορούμε να ενδυναμώσουμε τη δέσμευσή μας να είμαστε «γυναίκες και άνδρες οι οποίοι γνωρίζουν τις γραφές απολύτως;»
- Πώς η μελέτη των γραφών μάς βοηθά να είμαστε πιο υπάκουοι; (Βλέπε τμήμα 2.) Πώς έχετε δει ότι «τα λόγια του Χριστού θα σας πουν όλα όσα πρέπει να κάνετε;» (Νεφί Β΄ 32:3).
- Ποιες εκφάνσεις της συμβουλής του Προέδρου Χάντερ για το πώς να μελετάτε τις γραφές θα μπορούσαν να σας βοηθήσουν; (Βλέπε τμήμα 3.) Πώς σας έχει βοηθήσει η συνεπής, με προσευχή μελέτη των γραφών;
- Τι εσώτερες γνώσεις μπορούμε να κερδίσουμε από την αφήγηση του Προέδρου Χάντερ για τον Σωτήρα που θεράπευσε την κόρη του Ιαείρου; (Βλέπε τμήμα 4.) Πώς μπορεί να εμπλουτίσει τη μελέτη των γραφών σας ο συλλογισμός απλώς μερικών εδαφίων σαν αυτό;
- Πώς σας έχει βοηθήσει το Βιβλίο του Μόρμον και το Διδαχή και Διαθήκες να πλησιάσετε τον Σωτήρα; (Βλέπε τμήμα 5.) Ποιοι είναι μερικοί άλλοι τρόποι με τους οποίους αυτοί οι ιεροί τόμοι σας έχουν επηρεάσει; Σκεφθείτε να μοιρασθείτε τη μαρτυρία σας για τις γραφές αυτές με μέλη της οικογένειας και άλλους.

Σχετικές γραφές

Ιησούς του Ναυή 1:8, Παροιμίες 30:5, Νεφί Α΄ 15:23-24, Νεφί Β΄ 3:12, Άλμα 31:5, 37:44, Ήλαμαν 3:29-30, Δ&Δ 98:11

Βοήθεια μελέτης

«Το διάβασμα, η μελέτη και ο συλλογισμός δεν είναι το ίδιο. Διαβάζουμε λέξεις και ενδεχομένως να παίρνουμε ιδέες. Μελετούμε και ενδεχομένως να ανακαλύπτουμε πρότυπα και συνάψεις στις γραφές. Όμως, όταν συλλογίζομαστε, τότε προσκαλούμε την αποκάλυψη με το Πνεύμα. Ο συλλογισμός, για μένα, είναι η σκέψη και η προσευχή που κάνω, αφού διαβάσω και μελετήσω τις γραφές προσεκτικά» (Χένρυ Αιρινγκ, «Υπηρετήστε με το Πνεύμα», *Ensign* ή *Λιαχόνα*, Νοέμβρ. 2010, 60).

Σημειώσεις

1. "Reading the Scriptures", *Ensign*, Νοέμβρ. 1979, 65.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 50.
3. "Reading the Scriptures", 64.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 53-54.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 51.
6. "Obedience" (ομιλία δοθείσα στη Συνέλευση Περιοχής Χαβάης, 18 Ιουνίου 1978), 3-5, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σώλτ Λέηκ Σίτυ. Οι δύο τελευταίες παράγραφοι είναι επίσης στο *The Teachings of Howard W. Hunter*, 52.
7. "Eternal Investments" (ομιλία σε θρησκευτικούς εκπαιδευτές Ε.Σ.Ε., 10 Φεβρουαρίου 1989), 3, si.lds.org.
8. "Fear Not, Little Flock" (ομιλία δοθείσα στο Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιανγκ, 14 Μαρτίου 1989), 2, speeches.byu.edu.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 51-52.
10. "Reading the Scriptures", 64.
11. "Reading the Scriptures", 64-65.
12. "The Mission of the Church" (ομιλία δοθείσα στο σεμινάριο των τοπικών αντιπροσώπων, 30 Μαρτίου 1990), 2.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 54.
14. "The Pillars of Our Faith", *Ensign*, Σεπτ. 1994, 54.
15. "Evidences of the Resurrection", *Ensign*, Μάιος 1983, 16.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 55-56.



Χάουαρντ και Κλαϊρ Χάντερ



Το αληθινό μεγαλείο

*«Το να καταβάλουμε συνεπή προσπάθεια
στα μικρά πράγματα στην καθημερινότητα,
οδηγεί στο αληθινό μεγαλείο».*

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ δίδαξε ότι το αληθινό μεγαλείο δεν έρχεται από την επίγεια επιτυχία αλλά από «χιλιάδες μικρές πράξεις... υπηρεσίας και θυσίας που συνιστούν το να δίνει ή να χάνει κάποιος τη ζωή του για τους άλλους και για τον Κύριο»¹. Ο Πρόεδρος Χάντερ ζούσε τη ζωή του σύμφωνα με αυτή τη διδαχή. Αντί να αναζητά το προσκήνιο ή την αναγνώριση των άλλων, εκτελούσε καθημερινές πράξεις υπηρεσίας και θυσίας που συχνά ήταν απαρατήρητες.

Ένα παράδειγμα μιας σχετικά απαρατήρητης υπηρεσίας του Προέδρου Χάντερ, είναι η φροντίδα που έδινε στην σύζυγό του καθώς πάλευε με επιδείνωση της υγείας της για περισσότερο από μια δεκαετία. Στις αρχές της δεκαετίας του 1970, η Κλαιρ Χάντερ άρχισε να βιώνει πονοκεφάλους και απώλεια μνήμης. Αργότερα υπέφερε από αρκετά μικρά εγκεφαλικά, τα οποία την δυσκόλευαν να μιλήσει ή να χρησιμοποιήσει τα χέρια της. Όταν άρχισε να χρειάζεται συνεχή φροντίδα, ο Πρόεδρος Χάντερ παρείχε όσα μπορούσε καθώς επίσης εκπλήρωνε τα καθήκοντά του ως Αποστόλου. Κανόνισε κάποιος να μένει με την Κλαιρ κατά την ημέρα, αλλά την φρόντιζε αυτός κατά τη νύχτα.

Μια εγκεφαλική αιμορραγία το 1981 άφησε την Κλαιρ ανίκανη να μιλήσει και να περπατήσει. Ωστόσο, ο Πρόεδρος Χάντερ μερικές φορές την βοηθούσε να ανασηκωθεί από το αναπηρικό αμαξίδιο και την κρατούσε σφιχτά ώστε να χορεύουν όπως το έκαναν χρόνια πριν.

Αφού η Κλαιρ έπαθε μια δεύτερη εγκεφαλική αιμορραγία, οι γιατροί επέμεναν να μπει σε ένα κέντρο φροντίδας και παρέμεινε εκεί για τουλάχιστον 18 μήνες της ζωής της. Κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, ο Πρόεδρος Χάντερ πήγαινε να την δει κάθε μέρα εκτός από όταν ταξίδευε σε αναθέσεις της Εκκλησίας. Όταν γυρνούσε σπίτι, πήγαινε κατευθείαν από το αεροδρόμιο για να είναι μαζί της. Τις περισσότερες φορές είτε κοιμόταν βαθιά ή δεν τον αναγνώριζε, αλλά εκείνος συνέχιζε να της λέει για την αγάπη του και να σιγουρεύεται ότι ήταν άνετα.

Ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, αργότερα είπε ότι του Προέδρου Χάντερ «η απαλή και στοργική φροντίδα της συζύγου του Κλαιρ για περισσότερο από δέκα χρόνια, όσο δεν ήταν καλά, ήταν η πιο ευγενής αφοσίωση ενός άνδρα σε μια γυναίκα που πολλοί από μας έχουμε δει στη ζωή μας»².

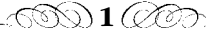
Αφού ο Πρόεδρος Χάντερ πέθανε, μια βιογραφία στο *Ensign* παρέθεσε τις διδασκαλίες του σχετικά με το αληθινό μεγαλείο και έκανε περίληψη για το πώς είχαν καθοδηγήσει τη ζωή του:

«Παρόλο που η βαθιά σεμνότητα θα τον απέτρεπε από το να κάνει ποτέ τη σύγκριση, ο Πρόεδρος Χάντερ εκπλήρωσε τον δικό του ορισμό του μεγαλείου. Το μεγαλείο του ερχόταν στην επιφάνεια σε περιόδους της ζωής του μακριά από το προσκήνιο, καθώς έπαιρνε καίριες αποφάσεις να δουλεύει σκληρά, να προσπαθεί εκ νέου μετά την αποτυχία και να βοηθά τους συνανθρώπους του. Αυτά τα χαρακτηριστικά αντικατοπτρίζονταν στην αξιωματική ικανότητά του να επιτυγχάνει σε διάφορες ασχολίες όπως μουσική, νομική, επιχειρήσεις, διεθνείς σχέσεις, ξυλουργική και πάνω από όλα όντας ένας “αγαθός και πιστός δούλος” του Κυρίου [Κατά Ματθαίον 25:21]....

»Για δεκατέσσερα χρόνια Πρόεδρος της Εκκλησίας, το να εκπληρώνει τους σκοπούς του Κυρίου ερχόταν με τόσο ανιδιοτελή τρόπο και φυσικά, όσο οι εργασίες του, ως μαθητής, πατέρα, αφοσιωμένος επίσκοπος και ακούρατος Απόστολος. Ο αμπελώνας του Κυρίου, όπως το έβλεπε ο Χάουαρντ Χάντερ, απαιτούσε συνεχή συντήρηση και όλα όσα απαιτούσε ο Διδάσκαλος από εκείνον ήταν να είναι “αγαθός και πιστός δούλος”. Αυτό εκπλήρωσε ο Πρόεδρος Χάντερ με αληθινό μεγαλείο, με συνεπή

προσοχή στο παράδειγμα του Σωτήρος, τον οποίον υπηρετούσε μέχρι το τέλος³.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Ο ορισμός του κόσμου για το μεγαλείο είναι συχνά παραπλανητικός και μπορεί να προάγει επιζήμιες συγκρίσεις.

Πολλοί Άγιοι των Τελευταίων Ημερών είναι ευτυχημένοι και απολαμβάνουν τις ευκαιρίες που προσφέρει η ζωή. Αλλά ανησυχώ που μερικοί ανάμεσα μας είναι δυστυχείς. Μερικοί από εμάς αισθάνονται ότι υπολείπονται των προσδοκώμενων ιδανικών. Ανησυχώ ειδικά για αυτούς που ζουν με χρηστότητα, αλλά νομίζουν –επειδή δεν έχουν πετύχει στον κόσμο ή στην Εκκλησία ό,τι οι άλλοι έχουν πετύχει– ότι έχουν αποτύχει. Ο καθένας από εμάς επιθυμεί να πετύχει ένα ποσοστό μεγαλείου σε αυτή τη ζωή. Και γιατί δεν θα έπρεπε; Όπως σημείωσε κάποτε κάποιος, υπάρχει μέσα μας μια τεράστια πάλη με σελέστιο νόστο. (Βλέπε Προς Εβραίους 11:13-16, Δ&Δ 45:11-14.)

Το να συνειδητοποιήσουμε ποιοι είμαστε και τι μπορούμε να γίνουμε μας διαβεβαιώνει ότι με τον Θεό τίποτα δεν είναι αδύνατον. Από τη στιγμή που μαθαίνουμε ότι ο Χριστός μάς θέλει για Ηλιαχτίδες κατά τη διάρκεια του χρόνου μαθαίνουμε πληρέστερα τις βασικές αρχές του Ευαγγελίου, διδασκόμαστε να προσπαθούμε για τελειότητα. Δεν είναι νέο για μας, τότε, να μιλάμε για την σημασία των επιτευγμάτων. Η δυσκολία έρχεται όταν διογκωμένες προσδοκίες του κόσμου μεταβάλλουν τον ορισμό του μεγαλείου.

Τι είναι το αληθινό μεγαλείο; Τι είναι αυτό που κάνει ένα άτομο σπουδαίο;

Ζούμε σε έναν κόσμο που φαίνεται να λατρεύει το δικό του είδος μεγαλείου και να παράγει τους δικούς του ήρωες. Μια πρόσφατη έρευνα νέων ανθρώπων ηλικιών μεταξύ δεκαοκτώ και είκοσι τέσσερα έδειξε ότι η σημερινή νεολαία προτιμά τα άτομα που είναι «δυνατά, που προχωρούν μόνα, που κατακτούν παρά τις δυσκολίες» και ότι επιζητούν ευκρινώς να ακολουθήσουν στη

ζωή τούς γεμάτους αίγλη και «απεριόριστα πλούσιους». Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950, ήρωες συμπεριελάμβαναν τον Γουίνστον Τσώρτσιλ, τον Άλμπερτ Σβάιτσερ, τον Πρόεδρο Χάρρυ Τρούμαν, την Βασίλισσα Ελισάβετ και την Χέλεν Κέλλερ – την τυφλή και κωφή συγγραφέα-ομιλήτρια. Αυτές ήταν μορφές οι οποίες, είτε βοήθησαν να πλάσουν την ιστορία είτε έχουν επισημανθεί για την εμπνευσμένη ζωή τους. Σήμερα, πολλοί από την πρώτη δεκάδα των ηρώων είναι αστέρια του κινηματογράφου και άλλοι καλλιτέχνες, το οποίο υποδηλοί κάτι σαν μετακίνηση στη συμπεριφορά μας. (Βλέπε *U.S. News & World Report*, 22 Απρ. 1985, σελ. 44-48.)

Είναι αλήθεια ότι οι ήρωες του κόσμου δεν διαρκούν πολύ στο μυαλό του κοινού, αλλά, ωστόσο, ποτέ δεν υπάρχει έλλειψη πρωταθλητών και μεγάλων επιτυχημένων. Ακούμε καθημερινά για αθλητές που σπάνε ρεκόρ, για επιστήμονες που ανακαλύπτουν καταπληκτικές νέες συσκευές, μηχανές και διαδικασίες και για γιατρούς που σώζουν ζωές με νέες μεθόδους. Συνεχώς εκτιθέμεθα σε εξαιρετά προικισμένους μουσικούς και καλλιτέχνες και σε αουνηθιστά ταλαντούχους καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες και κατασκευαστές. Περιοδικά, αφίσες και τηλεοπτικές διαφημίσεις μάς βομβαρδίζουν με εικόνες ατόμων με τέλεια δόντια και άψογα χαρακτηριστικά, φορώντας μοντέρνα ρούχα και κάνοντας ό,τι κάνουν οι «επιτυχημένοι» άνθρωποι.

Επειδή συνεχώς εκτιθέμεθα στον ορισμό του κόσμου για το *μεγαλείο*, είναι κατανοητό να κάνουμε συγκρίσεις μεταξύ αυτού που είμαστε και του τι είναι οι άλλοι –ή φαίνονται ότι είναι– και επίσης αυτών που έχουμε και αυτών που έχουν οι άλλοι. Μολονότι είναι αλήθεια ότι το να κάνουμε συγκρίσεις μπορεί να ωφελεί και να μας παροτρύνει να πετύχουμε πολύ καλό και να βελτιώσουμε τη ζωή μας, συχνά επιτρέπει σε άδικες και ανάρμοστες συγκρίσεις να καταστρέψουν την χαρά μας, όταν μας κάνουν να αισθανόμαστε ανεκπλήρωτοι, ανεπαρκείς ή ανεπιτυχείς. Μερικές φορές, εξαιτίας αυτών των αισθημάτων, οδηγούμαστε σε λάθη και εμμένουμε στις αποτυχίες μας, καθώς αγνοούμε πτυχές της ζωής μας που μπορεί να περιέχουν στοιχεία αληθινού μεγαλείου⁴.



«Το αληθινό μεγαλείο [έρχεται από] χιλιάδες πράξεις και έργα υπηρεσίας και θυσίας που συνιστούν το να δίνει ή να χάνει κάποιος τη ζωή του για τους άλλους και για τον Κύριο».

2

Το να καταβάλουμε συνεπή προσπάθεια στα μικρά πράγματα στην καθημερινότητα οδηγεί στο αληθινό μεγαλείο.

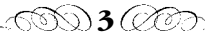
Το 1905, ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ έκανε αυτή την εκ βαθέων δήλωση σχετικά με το αληθινό μεγαλείο:

«Αυτά τα πράγματα που αποκαλούμε εξαιρετικά, αξιοσημείωτα ή ασυνήθη μπορεί να γράφουν ιστορία, αλλά δεν κάνουν την αληθινή ζωή.

»Εξάλλου, το να κάνουμε όλα αυτά τα πράγματα τα οποία ο Θεός έχει ορίσει ότι είναι το σύνηθες όλης της ανθρωπότητας, είναι το αληθινό μεγαλείο. Το να είστε επιτυχημένος πατέρας ή επιτυχημένη μητέρα είναι σημαντικότερο από το να είστε επιτυχημένος στρατηγός ή επιτυχημένος πολιτικός». (*Juvenile Instructor*, 15 Δεκ. 1905, σελ. 752.)

Αυτή η δήλωση σηκώνει ερωτήματα: Ποια είναι τα πράγματα που ο Θεός όρισε ότι είναι «το σύνθημα όλης της ανθρωπότητας»; Σίγουρα συμπεριλαμβάνουν τα πράγματα που πρέπει να γίνουν ώστε να είναι κάποιος καλός πατέρας ή μητέρα, καλός γιος ή κόρη, καλός μαθητής ή καλός συγκάτοικος ή καλός γείτονας.

...Το να καταβάλουμε συνεπή προσπάθεια στα μικρά πράγματα στην καθημερινότητα, οδηγεί στο αληθινό μεγαλείο. Ειδικά, είναι χιλιάδες μικρές πράξεις και έργα υπηρετήσης και θυσίας που συνιστούν το να δίνει ή να χάνει τη ζωή του κάποιος για τους άλλους και για τον Κύριο. Συμπεριλαμβάνουν να αποκτήσουμε γνώση του Πατέρα μας στους ουρανούς και το Ευαγγέλιο. Επίσης, συμπεριλαμβάνουν να φέρουμε άλλους στην πίστη και την συντροφιά της βασιλείας Του. Αυτά τα πράγματα συνήθως δεν έχουν την προσοχή ή την κολακεία του κόσμου⁵.



Ο Προφήτης Τζόζεφ ανησυχούσε για τα καθημερινά έργα υπηρετήσης και φροντίδας των άλλων.

Δεν θυμούνται γενικώς τον Τζόζεφ Σμιθ ως στρατηγό, δήμαρχο, αρχιτέκτονα, αρχισυντάκτη ή προεδρικό υποψήφιο. Τον θυμόμαστε ως τον προφήτη της αποκατάστασης, έναν άνδρα αφοσιωμένο στην αγάπη του Θεού και στην προώθηση του έργου Του. Ο Προφήτης Τζόζεφ ήταν ένας καθημερινός χριστιανός. Ανησυχούσε για τα μικρά πράγματα, τα καθημερινά έργα υπηρετήσης και φροντίδας των άλλων. Ως αγόρι δεκατριών ετών ο Λιάμ Λίτλφιλντ συνόδευσε το στρατόπεδο της Σιών που πήγε στο Μιζούρι. Αργότερα αφηγήθηκε το συμβάν μιας μικρής αλλά προσωπικά σημαντικής πράξης υπηρετήσης στη ζωή του Προφήτη:

«Το ταξίδι ήταν εξαιρετικά επίπονο για όλους και η φυσική ταλαιπωρία συνδυαζόταν μαζί με τη γνώση των καταδιώξεων που περνούσαν οι αδελφοί μας, που ταξιδεύαμε να τους βοηθήσουμε, με έκανε μια ημέρα να εκπέσω σε κατάσταση μελαγχολίας. Καθώς το στρατόπεδο ετοιμαζόταν να φύγει κάθισα κουρασμένος και με κακή διάθεση στην άκρη του δρόμου. Ο Προφήτης ήταν ο πιο απασχολημένος άνδρας του στρατοπέδου και όμως, όταν με είδε, γύρισε από τη μεγάλη πίεση των άλλων καθηκόντων για να πει παρήγορα λόγια σε ένα παιδί. Βάζοντας το χέρι του



*«Ο Προφήτης Τζόζεφ ήταν ένας καθημερινός χριστιανός.
Ανησυχούσε για τα μικρά πράγματα, τα καθημερινά
έργα υπηρετήσης και φροντίδας των άλλων».*

στο κεφάλι μου, είπε: “Δεν υπάρχει μέρος για εσένα αγόρι μου; Αν όχι, πρέπει να κάνουμε λίγο χώρο”. Αυτή η κατάσταση έκανε εντύπωση στο μυαλό μου, η οποία με το πέρασμα του χρόνου και τις έννοιες των ωριμότερων χρόνων δεν έσβησε». (Στο Τζωρτζ Κάννον: *Life of Joseph Smith the Prophet*, Σωλτ Λέηκ Σίτυ: Deseret Book Co., 1986, σελ. 344.)

Σε μια άλλη περίπτωση, όταν ο Κυβερνήτης Κάρλιν του Ιλλινόι έστειλε τον σερίφη Τόμας Κινγκ της επαρχίας Άνταμς και μερικούς άλλους ως απόσπασμα να συλλάβουν τον Προφήτη και να τον παραδώσουν στους απεσταλμένους του Κυβερνήτη Μπογκς

του Μιζούρι, ο σερίφης Κινγκ αρρώστησε θανάσιμα. Στη Ναβού, ο Προφήτης πήρε τον σερίφη σπίτι του και τον φρόντισε σαν αδελφό για τέσσερις ημέρες. (Αυτόθι, σελ. 372.) Μικρές, ευγενικές και όμως σημαντικές πράξεις υπηρετήσης δεν ήταν περιστασιακές για τον Προφήτη.

Γράφοντας σχετικά με τα εγκαίνια του καταστήματος [του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ] στη Ναβού, ο Πρεσβύτερος Τζωρτζ Κάννον κατέγραψε:

«Ο Προφήτης ο ίδιος δεν δίστασε να ενασχοληθεί με εμπορικές και βιομηχανικές επιδιώξεις. Το Ευαγγέλιο το οποίο κήρυττε ήταν τόσο της εγκόσμιας σωτηρίας όσο και της πνευματικής υπερύψωσης, και ήταν πρόθυμος να εκτελέσει το μερίδιό του της πρακτικής εργασίας. Αυτό το έκανε χωρίς να σκέφτεται το προσωπικό όφελος». (Αυτόθι, σελ. 385.)

Και σε ένα γράμμα ο Προφήτης έγραψε:

«Το [κατάστημα με τα κόκκινα τούβλα στη Ναβού] είχε γεμίσει πλήρως και είχα σταθεί πίσω από το ταμείο όλη μέρα, διανέμοντας αγαθά τόσο σταθερά όσο ο καλύτερος υπάλληλος που είχε υπάρξει ποτέ, εξυπηρετώντας εκείνους που υποχρεούνταν να φύγουν χωρίς τα γεύματα των Χριστουγέννων και Νέου Έτους, επειδή δεν είχαν λίγη ζάχαρη, μελάσα, σταφίδες, κ.λπ. και να ευχαριστώ τον εαυτό μου επίσης, επειδή αγαπώ να υπηρετώ τους Αγίους και να είμαι υπηρέτης όλων, ελπίζοντας να υπερυψωθώ εν ευθέτω χρόνω Κυρίου». (Αυτόθι, σελ. 386.)

Για αυτή τη σκηνή ο Τζωρτζ Κάννον σχολίασε:

«Τι εικόνα παρουσιάζεται εδώ! Ένας άνδρας εκλεγμένος από τον Κύριο να θέσει το θεμέλιο της Εκκλησίας Του και να είναι Προφήτης και Πρόεδρος της, ευχαριστείται και υπερηφανεύεται να υπηρετεί τους αδελφούς και αδελφές του ως υπηρέτης. ...Ο Τζόζεφ ποτέ δεν είδε ημέρα στην οποία να μην αισθανόταν ότι υπηρετούσε τον Θεό και εξασφάλιζε εύνοια στα μάτια του Ιησού Χριστού με το να δείχνει καλοσύνη και προσοχή “ακόμα και στους μικρότερους”». (Αυτόθι, σελ. 386.)⁶

4

Το αληθινό μεγαλείο έρχεται από την επιμονή στις δυσκολίες της ζωής και την υπηρετήση με τρόπους συχνά αφανείς.

Το να είστε επιτυχημένος γραμματέας της απαρτίας των πρεσβυτέρων ή δασκάλα της Ανακουφιστικής Εταιρείας ή αγαπητός γείτονας ή φίλος που ακούει είναι πολύ από αυτό περί του οποίου πρόκειται το αληθινό μεγαλείο. Το να κάνει κανείς το καλύτερο αντιμετωπίζοντας τις κοινές δυσκολίες της ζωής –και πιθανώς αντιμετωπίζοντας αποτυχίες– και να συνεχίζει να υπομένει και να επιμένει στις συνεχείς δυσκολίες της ζωής, όταν εκείνες οι δυσκολίες και τα καθήκοντα συμβάλλουν στην πρόοδο και την ευτυχία των άλλων και τη δική του αιώνια σωτηρία – αυτό είναι αληθινό μεγαλείο.

Όλοι μας επιθυμούμε να πετύχουμε ένα ποσοστό μεγαλείου σε αυτή τη ζωή. Πολλοί έχουν ήδη πετύχει σπουδαία πράγματα, άλλοι προσπαθούν να πετύχουν το μεγαλείο. Επιτρέψατέ μου να σας ενθαρρύνω να πετύχετε και ταυτοχρόνως, να θυμάστε ποιοι είστε. Μην αφήσετε την φευγαλέα ψευδαίσθηση του εγκόσμιου μεγαλείου να σας καταβάλει. Πολλά άτομα χάνουν την ψυχή τους με τέτοιους πειρασμούς. Δεν έχει αξία να πωλήσετε το καλό σας όνομα – σε οποιαδήποτε τιμή. Το αληθινό μεγαλείο είναι να παραμένουμε αληθινοί – «Αληθινοί στην πίστη που έχουν αγαπήσει οι γονείς μας, αληθινοί στην αλήθεια για την οποία μάρτυρες έχουν χαθεί». (*Hymns*, 1985, αρ. 254.)

Είμαι σίγουρος ότι υπάρχουν πολλοί μεγάλοι, απαρατήρητοι και ξεχασμένοι ήρωες μεταξύ μας. Μιλώ για εκείνους που αθόρυβα και σταθερά κάνουν τα πράγματα που θα έπρεπε να κάνετε. Μιλώ για εκείνους που πάντα είναι εκεί και πάντα είναι πρόθυμοι. Αναφέρομαι στο ασυνήθιστο θάρρος μιας μητέρας η οποία, ώρα με την ώρα, μέρα και νύχτα, μένει και φροντίζει ένα άρρωστο παιδί, όσο ο σύζυγός της είναι στη δουλειά ή στο σχολείο. Συμπεριλαμβάνω εκείνους που δίνουν αίμα εθελοντικά ή εργάζονται με τους ηλικιωμένους. Σκέφτομαι αυτούς από εσάς που πιστά εκπληρώνετε τα καθήκοντά σας της ιεροσύνης ή της εκκλησίας και τους φοιτητές που γράφουν και στέλνουν συχνά γράμματα στο σπίτι ευχαριστώντας τους γονείς τους για την αγάπη και την υποστήριξή τους.

Επίσης μιλώ για εκείνους οι οποίοι ενσταλάζουν πίστη στους άλλους και επιθυμία να ζήσουν το Ευαγγέλιο – αυτοί που εργάζονται ενεργά να οικοδομήσουν και να πλάσουν τη ζωή των άλλων σωματικά, κοινωνικά και πνευματικά. Αναφέρομαι σε εκείνους που είναι ειλικρινείς και ευγενικοί και εργάζονται σκληρά στα καθημερινά καθήκοντά τους, αλλά που είναι επίσης υπηρέτες του Κυρίου και ποιμένες των προβάτων Του.

Τώρα, δεν θέλω να μειώσω τα μεγάλα επιτεύγματα του κόσμου, τα οποία μας έχουν δώσει τόσες πολλές ευκαιρίες και που παρέχουν πολιτισμό, τάξη και ενθουσιασμό στη ζωή μας. Μόνο προτείνω να επικεντρωθούμε πιο ξεκάθαρα στα πράγματα της ζωής που έχουν μεγαλύτερη αξία. Θα θυμάστε ότι ήταν ο Σωτήρας που είπε: «Και ο μεγαλύτερος από εσάς θα είναι υπηρέτης σας». (Κατά Ματθαίον 23:11.)⁷

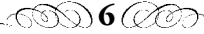
5

Το αληθινό μεγαλείο απαιτεί συνεπή, μικρά και μερικές φορές συνηθισμένα βήματα επί μακρό χρονικό διάστημα.

Ο καθένας μας έχει δει άτομα να γίνονται πλούσια ή επιτυχημένα σχεδόν στιγμιαία – σχεδόν εν μια νυκτί. Αλλά πιστεύω ότι ακόμα και αν αυτό το είδος της επιτυχίας μπορεί να έρθει χωρίς διαρκή πάλη, δεν υπάρχει κάτι τέτοιο όπως το στιγμιαίο μεγαλείο. Η επίτευξη του αληθινού μεγαλείου είναι μια μακροπρόθεσμη διαδικασία. Μπορεί να συμπεριλαμβάνει περιστασιακές οπισθοδρομήσεις. Το τελικό αποτέλεσμα μπορεί να μην είναι πάντα ευκρινώς ορατό, αλλά φαίνεται ότι πάντα απαιτεί τακτικά, συνεπή, μικρά και μερικές φορές συνηθισμένα και κοινότοπα βήματα επί μακρό χρονικό διάστημα. Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Κύριος είναι αυτός που είπε: «Από μικρά πράγματα δημιουργείται αυτό που είναι μεγάλο». (Δ&Δ 64:33.)

Το αληθινό μεγαλείο δεν είναι ποτέ αποτέλεσμα ενός τυχαίου γεγονότος ή μιας προσπάθειας ή επιτεύγματος. Το μεγαλείο απαιτεί την ανάπτυξη του χαρακτήρα. Απαιτεί μια πληθώρα σωστών αποφάσεων στις καθημερινές επιλογές ανάμεσα στο καλό και στο κακό για το οποίο ο Πρεσβύτερος Μπόιντ Πάκερ μίλησε σχετικά,

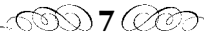
όταν είπε: «Με τα χρόνια αυτές οι μικρές επιλογές θα έρθουν μαζί και θα δείξουν καθαρά τι αξίζουμε». (*Ensign*, Νοέμβρ. 1980, σελ. 21.) Αυτές οι επιλογές, επίσης, θα δείξουν καθαρά τι είμαστε⁸.



Κοινά καθήκοντα συχνά έχουν τη μεγαλύτερη θετική επιρροή στους άλλους.

Καθώς αξιολογούμε τη ζωή μας, είναι σημαντικό να κοιτάμε, όχι μόνο τα επιτεύγματά μας, αλλά επίσης τις προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες έχουμε εργασθεί. Ο καθένας είναι διαφορετικός και μοναδικός, ο καθένας μας έχει διαφορετικό σημείο εκκίνησης στον αγώνα της ζωής, ο καθένας μας έχει ένα μοναδικό μίγμα ταλέντων και ικανοτήτων, ο καθένας μας έχει το δικό του σύνολο δοκιμασιών και περιορισμών με το οποίο πρέπει να μάχεται. Επομένως, η κρίση του εαυτού μας και των επιτευγμάτων μας δεν θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει το μέγεθος ή την έκταση και τον αριθμό των επιτευγμάτων μας· θα πρέπει επίσης να συμπεριλαμβάνει τις συνθήκες που υπήρχαν και την επίδραση που οι προσπάθειές μας έχουν στους άλλους.

Είναι αυτή η τελευταία πτυχή της αυτοκριτικής μας –η επίδραση της ζωής μας στις ζωές των άλλων– αυτή που θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε γιατί μερικές κοινές και συνηθισμένες εργασίες της ζωής πρέπει να εκτιμώνται τόσο πολύ. Συχνά τα συνηθισμένα καθήκοντα που εκτελούμε, έχουν τη μεγαλύτερη θετική επιρροή στη ζωή των άλλων, συγκρινόμενα με τα πράγματα που ο κόσμος συχνά συσχετίζει με το μεγαλείο⁹.



Το να κάνουμε τα πράγματα που ο Θεός έχει ορίσει ότι είναι σημαντικά, θα οδηγήσει στο αληθινό μεγαλείο.

Μου φαίνεται ότι το είδος του μεγαλείου που ο Πατέρας μας στους Ουρανούς θα ήθελε να επιδιώξουμε, είναι στα χέρια όλων μας, που είμαστε στο δίκτυο του Ευαγγελίου. Έχουμε απεριόριστο αριθμό ευκαιριών να κάνουμε απλά και μικρά πράγματα, αλλά που θα μας κάνουν τελικά μεγάλους. Σε εκείνους που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στην υπηρετηση και τη θυσία για τις οικογένειές

τους, για τους άλλους και για τον Κύριο, η καλύτερη συμβουλή είναι απλώς να συνεχίσετε να το κάνετε.

Για εκείνους που προωθούν το έργο του Κυρίου με τόσους αθόρυβους αλλά σημαντικούς τρόπους, για εκείνους που είναι το αλάτι της γης και η δύναμη του κόσμου και η ραχοκοκαλιά κάθε έθνους – σε εσάς απλά θα εκφράσουμε το θαυμασμό μας. Αν υπομείνετε μέχρι τέλους και αν είστε δυνατοί στη μαρτυρία του Ιησού, θα πετύχετε το αληθινό μεγαλείο και κάποια μέρα θα ζήσετε στην παρουσία του Πατέρα μας στους Ουρανοίς.

Όπως ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ έχει πει: «Είθε να μην προσπαθούμε να αντικαταστήσουμε μια τεχνητή ζωή για μια αληθινή». (*Juvenile Instructor*, 15 Δεκ. 1905, σελ. 753.) Ας θυμόμαστε ότι το να κάνουμε τα πράγματα που έχουν ορισθεί από τον Θεό ότι είναι σημαντικά και απαραίτητα και αναγκαία, ακόμα και αν ο κόσμος τα βλέπει ως ασήμαντα και αμελητέα, τελικά θα μας οδηγήσει στο αληθινό μεγαλείο.

Θα πρέπει να προσπαθούμε να θυμόμαστε τα λόγια του Αποστόλου Παύλου, ειδικά αν δεν είμαστε ευτυχισμένοι στη ζωή μας και νιώθουμε ότι δεν έχουμε πετύχει κάποιου είδους μεγαλείο. Έγραψε:

«Επειδή, η προσωρινή ελαφριά μας θλίψη κατεργάζεται σε μας, από υπερβολή σε υπερβολή, αιώνιο βάρος δόξας·

για τον λόγο ότι, εμείς δεν ατενίζουμε σ' αυτά που βλέπονται, αλλά σ' αυτά που δεν βλέπονται· επειδή, αυτά που βλέπονται είναι πρόσκαιρα, ενώ αυτά που δεν βλέπονται είναι αιώνια». (Προς Κορινθίους Β' 4:17-18.)

Τα μικρά πράγματα είναι σημαντικά. Δεν θυμόμαστε το ποσό που προσφέρθηκε από τον Φαρισαίο, αλλά τον οβολό της χήρας, όχι την δύναμη του στρατού των Φιλισταίων αλλά το θάρρος και την αποφασιστικότητα του Δαβίδ.

Είθε ποτέ να μην αποθαρρυνόμαστε να κάνουμε αυτά τα καθημερινά καθήκοντα τα οποία ο Θεός έχει ορίσει ότι είναι «το κοινό όλων των ανθρώπων»¹⁰.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Γιατί μερικές φορές μπερδευόμαστε για το τι είναι αληθινό μεγαλείο; (Βλέπε τμήμα 1.) Γιατί ο ορισμός του μεγαλείου από τον κόσμο, οδηγεί μερικούς ανθρώπους να αισθάνονται ανεκπλήρωτοι και δυστυχείς;
- Πώς ο ορισμός του μεγαλείου από τον Πρόεδρο Χάντερ διαφέρει από τον ορισμό του κόσμου; (Βλέπε τμήμα 2.) Πώς αυτός ο ορισμός του αληθινού μεγαλείου σας βοηθά στη ζωή σας; Σκεφτείτε συγκεκριμένα «μικρά πράγματα» στα οποία θα ήταν καλό να δώσετε περισσότερο χρόνο και προσοχή.
- Τι σας έκανε εντύπωση για τη μικρή πράξη υπηρετήσης του Τζόζεφ Σμιθ, όπως περιγράφεται στο τμήμα 3; Ποιες είναι μερικές πράξεις υπηρετήσης που σας έχουν ευλογήσει;
- Επαναλάβετε τα παραδείγματα στο τμήμα 4 του τι συνιστά το αληθινό μεγαλείο. Πώς έχετε δει ανθρώπους να εκφράζουν αληθινό μεγαλείο με αυτόν τον τρόπο;
- Τι μπορούμε να μάθουμε από τις διδασκαλίες στο τμήμα 5 σχετικά με το πώς να πετύχουμε το αληθινό μεγαλείο;
- Ποια είναι μερικά παραδείγματα που έχετε δει ως «κοινά καθήκοντα που επιτελούμε, [να έχουν] συχνά θετική επίδραση στους άλλους»; (Βλέπε τμήμα 6.)
- Σκεφθείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 7. Πώς η υπηρετήση και η θυσία οδηγούν στο αληθινό μεγαλείο; Πώς το να είμαστε «θαρραλέοι στη μαρτυρία του Ιησού» μας βοηθάει να πετύχουμε το αληθινό μεγαλείο;

Σχετικές γραφές

Σαμουήλ Α΄ 16:7, Προς Τιμόθεον Α΄ 4:12, Μωσία 2:17, Άλμα 17:24-25, 37:6, Μορόνι 10:32, Δ&Δ 12:8, 59:23, 76:5-6, 88:125

Βοήθεια διδασκαλίας

«Καθώς προετοιμάζεστε προσευχόμενοι να διδάξετε, μπορεί να οδηγηθείτε να τονίσετε συγκεκριμένες αρχές. Μπορεί να αποκτήσετε κατανόηση του πώς να παρουσιάσετε μερικές ιδέες. Μπορεί να ανακαλύψετε παραδείγματα, μαθήματα με εποπτικά μέσα και

ιστορίες έμπνευσης σε απλές δραστηριότητες της ζωής. Μπορεί να νιώθετε την παρότρυνση να προσκαλέσετε κάποιο ειδικό άτομο να σας βοηθήσει στο μάθημα. Μπορεί να θυμηθείτε μια προσωπική εμπειρία που μπορείτε να μοιραστείτε» (*Teaching, No Greater Call* [1999], 48).

Σημειώσεις

1. "What Is True Greatness?" *Ensign*, Σεπτ. 1987, 71.
2. Τζέιμς Φάουστ "Howard W. Hunter: Man of God", *Ensign*, Απρ. 1995, 28.
3. "President Howard W. Hunter: The Lord's 'Good and Faithful Servant'", *Ensign*, Απρ. 1995, 9, 16.
4. "What Is True Greatness?" 70.
5. "What Is True Greatness?" 70-71.
6. "What Is True Greatness?" 71.
7. "What Is True Greatness?" 71-72.
8. "What Is True Greatness?" 72.
9. "What Is True Greatness?" 72.
10. "What Is True Greatness?" 72.



Ελάτε πίσω και χορτάστε στο τραπέζι του Κυρίου

*«Απλώστε το χέρι στους λιγότερο ενεργούς
και συνειδητοποιήστε τη χαρά που θα έρθει
σε σας και σε εκείνους που βοηθάτε».*

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Την επόμενη ημέρα αφότου ο Χάουαρντ Χάντερ έγινε Πρόεδρος της Εκκλησίας, απηύθυνε αυτή τη στοργική πρόσκληση στα μέλη της Εκκλησίας, τα οποία δεν συμμετείχαν ενεργά:

«Προς εκείνους οι οποίοι παρανόμησαν ή εθίγησαν, λέμε, ελάτε πίσω. Προς εκείνους οι οποίοι πληγώθηκαν και μοχθούν και φοβούνται λέμε, ας σταθούμε μαζί σας και ας στεγνώσουμε τα δάκρυά σας. Προς εκείνους οι οποίοι έχουν μπερδευτεί και έχουν πληγεί από λάθος από κάθε πλευρά, λέμε, ελάτε στον Θεό κάθε αλήθειας και στην Εκκλησία της συνεχούς αποκάλυψης. Ελάτε πίσω. Σταθείτε μαζί μας. Συνεχίστε. Πιστεύετε. Όλα είναι καλά και όλα θα είναι καλά. Χορτάστε στο τραπέζι που βρίσκεται εμπρός σας στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών και προσπαθήστε να ακολουθήσετε τον Καλό Ποιμένα που το έχει παράσχει. Να έχετε ελπίδα, να ασκείτε πίστη, να λαμβάνετε –και να δίνετε– χριστιανική αγάπη, την αγνή αγάπη του Χριστού»¹.

Στην πρώτη του ομιλία σε γενική συνέλευση ως Πρόεδρος της Εκκλησίας μερικούς μήνες αργότερα, ο Πρόεδρος Χάντερ είπε ότι είχε τη ζωηρή αίσθηση να εξακολουθήσει να δίνει έμφαση σε αυτό. «Επιστρέψτε» επανέλαβε. «Πάρτε κατά γράμμα την πρόσκληση [του Σωτήρα], “έλα, ακολούθα με”. ...Εκείνος είναι ο μόνος βέβαιος δρόμος. Εκείνος είναι το φως του κόσμου»².

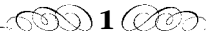


«Ο καθένας μας θα πρέπει να διαβάσει ξανά και ξανά την παραβολή για το χαμένο πρόβατο. ...Ελπίζω το μήνιμα αυτής της παραβολής να εντυπωθεί στην καρδιά του καθενός μας».

Σε όλη τη ζωή του, ο Πρόεδρος Χάντερ βοήθησε πολλά μέλη της Εκκλησίας να επιστρέψουν στην ενεργό δράση. Αφηγούμενος μια τέτοια εμπειρία που είχε από τα πρώτα χρόνια του ως ενήλικος, είπε:

«Ο επίσκοπος τομέα μου με ανέθεσε ως διδάσκαλο τομέα σε έναν αδελφό ο οποίος καυχιόταν ότι ήταν ο παλαιότερος διάκονος στην Εκκλησία. Εκείνη την εποχή η οικογενειακή διδασκαλία ήταν διδασκαλία τομέα. Το πρόβλημά του ήταν ότι του άρεσε να παίζει γκολφ την Κυριακή. Ήταν αποθαρρυντικό να συναντώ τον ένα μήνα μετά τον άλλον τον ίδιο και τη σύζυγό του και να μη βλέπω εμφανή πρόοδο. Όμως τελικά, ειπώθηκε σ' αυτόν η σωστή λέξη και άγγιξε μια ευαίσθητη χορδή. Η λέξη ήταν *διαθήκη*. Τον ρωτήσαμε: “Τι σημαίνει για σένα η διαθήκη του βαπτίσματος;” Η έκφρασή του άλλαξε και για πρώτη φορά είδαμε να το βλέπει σοβαρά. Τελικά ήρθε στα μαθήματά μας, σταμάτησε το γκολφ και έφερε τη σύζυγό του στον ναό»³.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Η παραβολή για το χαμένο πρόβατο μάς διδάσκει να αναζητούμε εκείνους που είναι χαμένοι.

Η Πρώτη Προεδρία [έστειλε] στο σύνολο των μελών της Εκκλησίας μία σημαντική πρόσκληση...:

«Προς εκείνους οι οποίοι σταμάτησαν να δραστηριοποιούνται και προς εκείνους οι οποίοι έγιναν επικριτικοί, λέμε: “Ελάτε πίσω. Ελάτε πίσω και χορτάστε στο τραπέζι του Κυρίου και γευθείτε εκ νέου τους γλυκείς και ικανοποιητικούς καρπούς της συντροφιάς με τους Αγίους”.

«Είμαστε πεπεισμένοι ότι πολλοί λαχταρούν να επιστρέψουν, όμως νιώθουν άβολα να το κάνουν. Σας βεβαιώνουμε ότι θα βρείτε ανοιχτές αγκάλες να σας υποδεχθούν και πρόθυμα χέρια να σας βοηθήσουν». (*Ensign*, Μάρτιος 1986, σελ. 88.)

Θεωρώ ότι όλοι μας εντυπωσιαστήκαμε από αυτή τη γενναϊόδωρη έκκληση, συναφή με αυτά που δήλωσε ο προφήτης Άλμα στο Βιβλίο του Μόρμον αναφορικά με μία πρόσκληση που έκανε ο Κύριος. Είπε:

«Ιδέστε, στέλνει πρόσκληση σε όλους τους ανθρώπους, αφού οι βραχίονες τής ευσπλαχνίας απλώνονται προς αυτούς, και λέει: Μετανοήστε, και θα σας δεχτώ.

»Μάλιστα, λέει: Ελάτε προς εμένα και θα φάτε από τον καρπό του δέντρου τής ζωής. Μάλιστα, θα φάτε και θα πιείτε από το ψωμί και τα νερά τής ζωής ελεύθερα.

»Μάλιστα, ελάτε σε εμένα και παράγετε έργα δικαιοσύνης». (Αλμα 5:33-35.)

Ο καθένας μας θα πρέπει να διαβάσει και να ξαναδιαβάσει την παραβολή για το χαμένο πρόβατο στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο του Λουκά, ξεκινώντας με το τέταρτο εδάφιο:

«Ποιος άνθρωπος από σας, αν έχει εκατό πρόβατα, και χάσει ένα από αυτά, δεν αφήνει τα ενενήντα εννέα στην έρημο και πηγαίνει αναζητώντας το χαμένο, μέχρις ότου το βρει;

Και βρίσκοντάς το, το βάζει επάνω στους ώμους του, χαίροντας· και ερχόμενος στο σπίτι, συγκαλεί τους φίλους και τους γείτονες, λέγοντάς τους: Χαρείτε μαζί μου, επειδή βρήκα το πρόβατό μου που είχε χαθεί» [Κατά Λουκάν 15:4-6]...

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ έκανε μια σημαντική τροποποίηση σε ένα εδάφιο στο Μετάφραση Τζόζεφ Σμιθ. «Ποιος άνθρωπος από σας, αν έχει εκατό πρόβατα, και χάσει ένα από αυτά, δεν αφήνει τα ενενήντα εννέα στην έρημο και πηγαίνει αναζητώντας το χαμένο, μέχρις ότου το βρει;» (Τ.Σ.Μ., Κατά Λουκάν 15:4. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.)

Εκείνη η μετάφραση υπονοεί ότι ο ποιμένας άφησε το ασφαλές ποιμνίο του και βγήκε στην ερημιά – δηλαδή, βγήκε έξω στον κόσμο προς αναζήτηση αυτού που είχε χαθεί. Είχε χαθεί από τι; Είχε χαθεί από το ποιμνίο όπου υπάρχει προστασία και ασφάλεια. Ελπίζω το μήνυμα αυτής της παραβολής να εντυπωθεί στην καρδιά του καθενός μας⁴.

2

**Ο Κύριος αναμένει από εμάς να είμαστε
οι βοηθοί ποιμένες Του και να σώσουμε
εκείνους που μοχθούν ή έχουν χαθεί.**

Τι θα πρέπει να κάνουμε για να βοηθήσουμε εκείνους που έχουν χαθεί στην ερημιά;

Μετά από αυτά που έχει πει ο Διδάσκαλος σχετικά με το να αφήσουμε τα ενενήντα εννέα και να πάμε στην ερημιά να αναζητήσουμε το ένα που έχει χαθεί και μετά από την πρόσκληση της Πρώτης Προεδρίας προς εκείνους οι οποίοι σταμάτησαν να δραστηριοποιούνται ή έχουν γίνει επικριτικοί, να «έρθουν πίσω», σας προσκαλούμε να ασχοληθείτε με το να σώζετε ψυχές. Προσεγγίστε τους λιγότερο ενεργούς και συνειδητοποιήστε τη χαρά που θα έρθει σε εσάς και σε εκείνους που βοηθάτε, αν εσείς και εκείνοι συμμετάσχετε σε προσκλήσεις που γίνονται να έρθουν πίσω και να χορτάσουν στο τραπέζι του Κυρίου.

Ο Κύριος, ο Καλός Ποιμένας μας, αναμένει από εμάς να είμαστε οι βοηθοί ποιμένες Του και να σώσουμε εκείνους που μοχθούν ή έχουν χαθεί. Δεν μπορούμε να σας πούμε πώς να το κάνετε, όμως καθώς ασχολείστε και επιζητείτε έμπνευση, η επιτυχία θα προκύψει από προσπάθειες στις περιοχές σας..., τους πασσάλους και τους τομείς. Κάποιοι πάσσαλοι έχουν ανταποκριθεί σε προηγούμενες εκκλήσεις και είχαν αξιοσημείωτη επιτυχία.

Τα λόγια ενός γνωστού ύμνου περιέχουν την πρόσκληση του Σωτήρα προς εμάς:

*Ακούστε! Εκείνος επίμονα καλεί,
Κάνει έκκληση καλοσυνάτα σήμερα:
«Δεν θα αναζητήσετε εκείνους που έχουν χαθεί,
Που περιπλανιούνται μακριά από το καταφύγιό μου;»*

Και ο ύμνος εκείνος, τραγουδισμένος συχνά, δείχνει ποια θα έπρεπε να είναι η ανταπόκρισή μας:

*«Κάνε μας τους αληθινούς βοηθούς ποιμένες σου,
Δώσε μας μια αγάπη βαθιά.
Στείλε μας έξω στην ερημιά,
Αναζητώντας το χαμένο σου πρόβατο».*

(Hymns, 1985, αρ. 221.)



«Ω Κύριε, σε παρακαλώ, χάρισέ μας να έχουμε επιτυχία στο να τους φέρουμε [τις ψυχές] πάλι προς εσένα με το Χριστό. Ίδés, ω Κύριε, οι ψυχές τους είναι πολύτιμες» (Αλμα 31:34-35).

Εάν το κάνουμε αυτό, παντοτινές ευλογίες θα έρθουν σε εμάς⁵.

Η αναζήτηση του χαμένου, του άστατου και του παραστρατημένου είναι το έργο του Κυρίου. ...Η ικεσία με προσευχή του Αλμα είναι μία καλή υπενθύμιση για την ιερότητα του έργου μας:

«Ω Κύριε, σε παρακαλώ, χάρισέ μας να έχουμε επιτυχία στο να τους φέρουμε [τις ψυχές] πάλι προς εσένα με το Χριστό.

»Ίδés, ω Κύριε, οι ψυχές τους είναι πολύτιμες». (Αλμα 31:34-35.)⁶

3

**Ο σπουδαίος αντικειμενικός στόχος μας
είναι να βοηθήσουμε τους ανθρώπους να
επιστρέψουν στην παρουσία του Θεού.**

Στη διάρκεια των ετών, η Εκκλησία έχει κάνει κάποιες μνημείωδεις προσπάθειες να ανακτηθούν εκείνοι οι οποίοι είναι λιγότερο ενεργοί. ...Και με τι σκοπό όλα αυτά; Για να σωθούν οι ψυχές των αδελφών μας και να διασφαλίσουμε ότι έχουν τις διατάξεις της υπερύψωσης.

Όταν υπηρετούσα ως πρόεδρος πασσάλου στην περιοχή του Λος Άντζελες, οι σύμβουλοί μου και εγώ ζητήσαμε από τους επισκόπους μας να επιλέξουν προσεκτικά τέσσερα ή πέντε ζευγάρια που ήθελαν να εξελιχθεί η πρόοδός τους στην Εκκλησία. Κάποιοι ήταν λιγότερο

ενεργοί, άλλοι πρόσφατα μεταστραφέντες – όμως είχαν παρακινηθεί προς την πνευματική πρόοδο. Τους συγκεντρώσαμε σε μία τάξη πασσάλου και τους διδάξαμε το Ευαγγέλιο. Αντί να δώσουμε έμφαση στον ναό, τονίσαμε μία καλύτερη σχέση με τον Επουράνιο Πατέρα μας και τον Υιό του, Ιησού Χριστό. Η προσεκτική επιλογή μας της διαδικασίας διασφάλισε την επιτυχία και η πλειονότητα αυτών των ζευγαριών έγιναν ενεργά και πήγαν στον ναό.

Να σας μιλήσω και για μια [άλλη] εμπειρία. ...Είχαμε έναν αδελφό σε έναν από τους τομείς μας, ο οποίος δεν παρευρισκόταν σε καμία συγκέντρωση. Η σύζυγός του δεν ήταν μέλος. Ήταν κάπως εχθρική, γι' αυτό δεν μπορούσαμε να στείλουμε οικογενειακούς διδασκάλους στο σπίτι. Ο επίσκοπος πλησίασε αυτόν τον αδελφό λέγοντάς του ότι ο αδελφός είχε μία σχέση με τον Σωτήρα που χρειαζόταν να επεκτείνει και να διευρύνει. Ο αδελφός εξήγησε στον επίσκοπο το πρόβλημα με τη σύζυγό του που δεν ήταν μέλος, έτσι ο επίσκοπος μίλησε σε εκείνη, τονίζοντας την ίδια προσέγγιση – μία σχέση με τον Κύριο που χρειαζόταν να επεκτείνει. Ωστόσο εκείνη δεν ήταν ακόμα δεκτική, όμως χάρηκε που έμαθε ότι οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών πίστευαν στον Χριστό και έτσι έγινε λιγότερο εχθρική.

Η επιτυχία δεν ήρθε αμέσως, όμως εκείνοι που επισκέφθηκαν το σπίτι εξακολούθησαν να τονίζουν τη σχέση του ζευγαριού με τον Κύριο. Με τον καιρό έγινε φιλική και τελικά συγκατάνευσε να έρθει με τον σύζυγό της στην τάξη πασσάλου όπου δίδασκαν μέλη του ανώτερου συμβουλίου. Τονίσαμε τη διαθήκη που συνάπτει κάποιος κατά το βάπτισμα και άλλες διαθήκες. Τελικά έγινε μέλος της Εκκλησίας και εκείνος έγινε ένας παραγωγικός ηγέτης της ιεροσύνης...

Εντυπωσιάζομαι από μία δήλωση στη σελίδα τίτλου του Βιβλίου του Μόρμον, η οποία περιγράφει έναν από τους σκοπούς εκείνου του ιερού βιβλίου: «Και για να γνωρίσουν [ο οίκος του Ισραήλ κατά τις τελευταίες ημέρες] *τις διαθήκες του Κυρίου*». (Η πλάγια γραφή προστέθηκε.) Αυτή ήταν η έμφαση που εμείς ως προεδρία πασσάλου είχαμε την παρότρυνση να δώσουμε μιλώντας σε εκείνους που ήταν λιγότερο ενεργοί. Προσπαθήσαμε να κάνουμε έκκληση σε αυτούς επί τη βάση της σπουδαιότητας των διαθηκών που είχαν συνάψει με τον Κύριο. Κατόπιν τους διδάξαμε

τη σπουδαιότητα της διαθήκης του βαπτίσματος και επιπρόσθετων διαθηκών, ώστε να μπορέσουν να κάνουν εκείνο το οποίο θα τους ενώσει ως παντοτινή οικογένεια⁷.

Ο συνολικός σκοπός της Εκκλησίας λειτουργώντας ομαλά σε τοπικό επίπεδο είναι να δίνει τα απαραίτητα εφόδια σε άτομα για να επιστρέψουν στην παρουσία του Θεού. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν τα άτομα λαμβάνουν τις διατάξεις και συνάπτουν διαθήκες στον ναό⁸.

Οι προσπάθειές μας επικεντρώνονται στο να κάνουμε διαθέσιμες σε όλη την ανθρωπότητα τις σωτήριες διαθήκες και διατάξεις του Ευαγγελίου: στα μη μέλη μέσω του ιεραποστολικού έργου μας, στα λιγότερο ενεργά μέλη, μέσω της συντροφικότητας και προσπαθειών ενεργοποίησης, στα ενεργά μέλη μέσω συμμετοχής και υπηρετήσης στην Εκκλησία και σε εκείνους που έχουν περάσει από την άλλη μεριά του πέπλου, μέσω του έργου της λύτρωσης για τους νεκρούς⁹.

Προσπαθούμε να επιτύχουμε έναν αντικειμενικό στόχο για κάθε μεμονωμένο μέλος της Εκκλησίας. Ωστε όλοι να λάβουν τις διατάξεις του Ευαγγελίου και να συνάψουν διαθήκες με τον Επουράνιο Πατέρα μας, ώστε να μπορέσουν να επιστρέψουν στην παρουσία του. Αυτός είναι ο σπουδαίος αντικειμενικός σκοπός μας. Οι διατάξεις και οι διαθήκες είναι τα μέσα για να επιτύχουμε εκείνη την ουράνια φύση που θα μας κάνει να επιστρέψουμε στην παρουσία του ξανά...

Κρατήστε κατά νου τον σκοπό: να προσκαλέσουμε όλους να έρθουν στον Χριστό...

Καταθέτω μαρτυρία, αδελφοί και οι αδελφές μου, για τη θειότητα και δύναμή του να σώζει εκείνους που θα έρθουν προς αυτόν με συντετριμμένη καρδιά και πνεύμα μεταμελημένο. Μέσω των διατάξεων και του Αγίου Πνεύματός του, κάθε άτομο μπορεί να καθαρισθεί¹⁰.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Ο Πρόεδρος Χάντερ ενθαρρύνει κάθε μέλος της Εκκλησίας να διαβάσει και να ξαναδιαβάσει την παραβολή του χαμένου προβάτου (βλέπε τμήμα 1, Κατά Λουκάν 15:4-7). Τι μηνύματα λαμβάνετε από αυτήν την παραβολή και τις άλλες διδασκαλίες στο πρώτο τμήμα; Συλλογιστείτε πώς εκείνες οι διδασκαλίες μπορούν να σας καθοδηγήσουν καθώς υπηρετείτε στην Εκκλησία.
- Ποια είναι η ευθύνη μας ως βοηθοί ποιμένες του Κυρίου; (Βλέπε τμήμα 2.) Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τους ανθρώπους να επιστρέψουν στη δραστηριότητα στην Εκκλησία; Πώς έχετε ευλογηθεί εσείς (ή κάποιος που γνωρίζετε) από ένα άτομο που σας προσέγγισε όταν «μοχθούσατε ή είχατε χαθεί»;
- Τι μπορούμε να μάθουμε από τις εμπειρίες που αφηγείται ο Πρόεδρος Χάντερ στο τμήμα 3; Πώς μπορεί η έμφαση στις διαθήκες να βοηθήσει τα μέλη της Εκκλησίας να επιστρέψουν στη δραστηριότητα;

Σχετικές γραφές

Ιεζεκιήλ 34:1-16, Κατά Λουκάν 15:11-32, Κατά Ιωάννην 10:1-16, 26-28, 13:35, Ιωάννην Α΄ 1:7, Μωσία 18:8-10, Ήλαμαν 6:3, Νεφί Γ΄ 18:32, Μορόνι 6:4-6, Δ&Δ 38:24

Βοήθεια μελέτης

Μία αρχή είναι μία αλήθεια που καθοδηγεί αποφάσεις και πράξεις. «Καθώς διαβάζετε, αναρωτηθείτε: “Ποια ευαγγελική αρχή διδάσκεται σε αυτήν την περικοπή; Πώς μπορώ να την εφαρμόσω στη ζωή μου;”» (*Teaching, No Greater Call* [1999], 17).

Σημειώσεις

1. Στο Τζέι Τοντ, “President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, Ιούλιος 1994, 5.
2. “Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 8.
3. “Make Us Thy True Undershepherds”, *Ensign*, Σεπτ. 1986, 9.
4. “Make Us Thy True Undershepherds”, 7-8.
5. “Make Us Thy True Undershepherds”, 9.
6. “The Mission of the Church” (ομιλία δοθείσα στο σεμινάριο τοπικών αντιπροσώπων, 30 Μαρτίου 1990), 4.
7. “Make Us Thy True Undershepherds”, 8-9.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, εκδ. Clyde J. Williams (1997), 218.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 245-46.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 218.



Ο Ναός της Μέσα στην Αριζόνα, όπου ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ επισφραγίστηκε στους γονείς του το 1953.



Ο Ναός – το μέγα σύμβολο της ιδιότητάς μας ως μέλη

«Είναι η βαθύτερη επιθυμία της καρδιάς μου κάθε μέλος της Εκκλησίας να είναι άξιο να εισέλθει στον ναό».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Η μητέρα του Χάουαρντ Χάντερ ήταν ένα πιστό μέλος της Εκκλησίας σε όλη τη ζωή της, όμως ο πατέρας του δεν είχε βαπτισθεί μέχρι που ο Χάουαρντ έγινε 19 ετών. Χρόνια αργότερα, όταν ο Χάουαρντ ήταν πρόεδρος πασσάλου στην Καλιφόρνια, τα μέλη του πασσάλου ταξίδεψαν στον Ναό Μέσα της Αριζόνας για να κάνουν έργο ναού. Προτού αρχίσει μία συγκέντρωση, ο πρόεδρος ναού τού ζήτησε να απευθυνθεί σε εκείνους που ήταν συγκεντρωμένοι στην κυρίως εκκλησία. Ήταν τα 46α γενέθλια του Προέδρου Χάντερ. Αργότερα έγραψε για εκείνη την εμπειρία:

«Ενώ μιλούσα στο εκκλησίασμα... ο πατέρας και η μητέρα μου ήρθαν στην κυρίως εκκλησία ντυμένοι στα λευκά. Δεν είχα ιδέα ότι ο πατέρας μου ήταν προετοιμασμένος για τις ευλογίες του ναού, μολονότι η μητέρα ανυπομονούσε γι' αυτό επί αρκετό καιρό. Με είχε κυριεύσει τόσο πολύ η συγκίνηση, ώστε δεν μπορούσα να εξακολουθήσω να μιλάω. Ο Πρόεδρος Πηρς [ο πρόεδρος ναού] ήρθε κοντά μου και εξήγησε τον λόγο της διακοπής. Όταν ο πατέρας και η μητέρα μου ήρθαν στον ναό εκείνο το πρωί, ζήτησαν από τον πρόεδρο να μη μου αναφέρει ότι ήταν εκεί, διότι ήθελαν να είναι μια έκπληξη γενεθλίων. Ήταν τα γενέθλια που δεν ξέχασα ποτέ, διότι εκείνη την ημέρα πήραν την προικодότησή τους και εγώ είχα το προνόμιο να είμαι μάρτυρας στην επισφράγισή τους, μετά την οποία επισφραγίστηκα σε αυτούς»¹.

Λίγο περισσότερο από 40 χρόνια αργότερα, όταν ο Χάουαρντ Χάντερ έκανε την πρώτη δημόσια δήλωσή του ως Πρόεδρος της Εκκλησίας, ένα από τα κύρια μηνύματά του ήταν να επιζητήσουν

τα μέλη τις ευλογίες του ναού με μεγαλύτερη αφοσίωση². Εξακολούθησε να τονίζει εκείνο το μήνυμα καθ' όλη την υπηρετήσή του ως Πρόεδρος. Μιλώντας στην τοποθεσία του Ναού στη Ναβού, τον Ιούνιο του 1994, είπε:

«Νωρίτερα αυτόν τον μήνα, ξεκίνησα τη διακονία μου εκφράζοντας μια βαθιά ελπίδα να έχουμε όλο και περισσότερα μέλη της Εκκλησίας άξια για τον ναό. Όπως στην εποχή [του Τζόζεφ Σμιθ], το να έχουμε άξια και προικοδομημένα μέλη, είναι το κλειδί της οικοδόμησης του βασιλείου σε όλο τον κόσμο. Το να είμαστε άξιοι για τον ναό, διασφαλίζει ότι η ζωή μας είναι σε αρμονία με το θέλημα του Κυρίου και είμαστε προετοιμασμένοι να λάβουμε την καθοδήγησή Του στη ζωή μας»³.

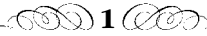
Αρκετούς μήνες αργότερα, τον Ιανουάριο του 1995, η τελευταία δημόσια δραστηριότητα του Προέδρου Χάντερ ήταν η αφιέρωση του Ναού Μπάουντιφουλ της Γιούτας. Στην προσευχή αφιερώσεως, ζήτησε ώστε οι ευλογίες του ναού να εμπλουτίσουν τη ζωή όλων όσοι εισέρχονταν:

«Ταπεινά προσευχόμαστε ώστε να δεχθείς αυτό το οικοδόμημα και να αφήσεις τις ευλογίες σου επάνω σε αυτό. Άφησε το πνεύμα σου να συνοδεύει και να καθοδηγεί όλους όσοι ιερουργούν εδώ μέσα, ώστε η αγιότητα να επικρατεί σε κάθε αίθουσα. Είθε όλοι όσοι εισέρχονται να έχουν καθαρά χέρια και αγνή καρδιά. Είθε να ενδυναμωθούν στην πίστη τους και να αναχωρήσουν με ένα αίσθημα γαλήνης, δοξάζοντας το άγιο όνομά σου...

»Είθε αυτός ο Οίκος να παράσχει ένα πνεύμα ειρήνης σε όλους όσοι παρατηρούν τη μεγαλοπρέπειά του και ειδικά σε εκείνους οι οποίοι εισέρχονται για τις δικές τους ιερές διατάξεις και για να επιτελέσουν το έργο για τους αγαπημένους τους πέραν του πέπλου. Ας αισθανθούν την ουράνια αγάπη και ευσπλαχνία σου. Είθε να έχουν το προνόμιο να πουν, όπως ο Ψαλμωδός της παλαιάς εποχής: «Που συνομιλούσαμε με γλυκύτητα, πηγαίναμε μαζί στον οίκο τού Θεού».

»Καθώς αφιερώνουμε αυτό το ιερό οικοδόμημα, αφιερώνουμε εκ νέου την ίδια τη ζωή μας προς εσέ στο δικό σου έργο»⁴.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Παροτρυνόμαστε να καθιερώσουμε τον ναό ως το μέγα σύμβολο της ιδιότητάς μας ως μέλη.

Κατά την εποχή της κλήσης μου σε αυτή την ιερή θέση [Πρόεδρος της Εκκλησίας], έγινε μία πρόσκληση προς όλα τα μέλη της Εκκλησίας να καθιερώσουν τον ναό του Κυρίου ως το μέγα σύμβολο της ιδιότητάς τους ως μέλη και ως το ουράνιο περιβάλλον για τις πλέον ιερές διαθήκες τους.

Όταν συλλογίζομαι τον ναό, σκέφτομαι αυτά τα λόγια:

«Ο ναός είναι ένα μέρος διδασκαλίας, όπου διδάσκονται βαθιές αλήθειες που αφορούν στο βασιλείο του Θεού. Είναι ένα μέρος ειρήνης, όπου ο νους μπορεί να επικεντρωθεί στα του πνεύματος και οι ανησυχίες του κόσμου μπορούν να τεθούν στην άκρη. Στον ναό συνάπτουμε διαθήκες για να υπακούμε τους νόμους του Θεού και δίδονται υποσχέσεις σε εμάς, εξαρτώμενες πάντοτε από την πίστη μας, οι οποίες εκτείνονται στην αιωνιότητα» (*The Priesthood and You*, Melchizedek Priesthood Lessons—1966, Σωλτ Λέηκ Σίτυ: Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, 1966, σελ. 293).

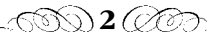
Είναι ο Ίδιος ο Κύριος ο οποίος, στις αποκαλύψεις Του σε εμάς, έκανε τον ναό το μέγα σύμβολο για τα μέλη της Εκκλησίας. Σκεφθείτε τη στάση και την ενάρετη συμπεριφορά για τα οποία επέστησε την προσοχή μας ο Κύριος στη συμβουλή που έδωσε στους Αγίους στο Κίρτλαντ μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ καθώς ετοιμάζονταν να οικοδομήσουν έναν ναό. Αυτή η συμβουλή ισχύει ακόμα:

«Μπείτε σε τάξη. Ετοιμάστε καθετί που είναι χρήσιμο. Και εδραιώστε έναν οίκο, έναν οίκο προσευχής, έναν οίκο νηστείας, έναν οίκο πίστης, έναν οίκο μάθησης, έναν οίκο δόξας, έναν οίκο τάξης, έναν οίκο του Θεού» (Δ&Δ 88:119). Αυτή η στάση και η συμπεριφορά αντικατοπτρίζουν πράγματα αυτό που ο καθένας μας επιθυμεί και επιζητά να είναι...;

Για να είναι πράγματι ο ναός ένα σύμβολο για εμάς, πρέπει να επιθυμούμε να είναι έτσι. Πρέπει να ζούμε άξια για να εισέλθουμε στον ναό. Πρέπει να τηρούμε τις εντολές του Κυρίου μας.

Αν μπορούμε να κάνουμε τη ζωή μας κατά το υπόδειγμα της ζωής του Διδασκάλου και θεωρήσουμε τη διδασκαλία και το παράδειγμά Του ως το υπέρτατο υπόδειγμα για τη δική μας ζωή, δεν θα δυσκολευτούμε να είμαστε άξιοι για τον ναό, να είμαστε συνεπείς και αφοσιωμένοι σε όλες τις πτυχές της ζωής μας, διότι θα είμαστε δεσμευμένοι σε ένα μοναδικό, ιερό πρότυπο συμπεριφοράς και πιστεύω. Είτε είμαστε στο σπίτι είτε στην αγορά είτε στο σχολείο είτε πολλά χρόνια μετά το σχολείο είτε ενεργούμε απόλυτα μόνοι είτε μαζί με πολλούς άλλους ανθρώπους, η πορεία μας θα είναι ξεκάθαρη και τα πρότυπά μας φανερά.

Η ικανότητα να υποστηρίξει κάποιος τις αρχές του, να ζει με ακεραιότητα και πίστη σύμφωνα με το πιστεύω του – αυτό είναι που έχει σημασία. Εκείνη η αφοσίωση στην αληθινή αρχή –στην προσωπική ζωή μας, στο σπιτικό και στην οικογένειά μας και σε όλους τους χώρους όπου συναντάμε και επηρεάζουμε άλλους ανθρώπους– εκείνη η αφοσίωση είναι αυτό που ο Θεός ζητά τελικά από εμάς. Απαιτεί δέσμευση – ολόψυχη, από τα βάθη της καρδιάς μας, δέσμευση που διατηρούμε παντοτινά, προς τις αρχές που γνωρίζουμε ότι είναι αληθινές, στις εντολές που έχει δώσει ο Θεός. Αν είμαστε αληθινόι και πιστοί στις αρχές του Κυρίου, τότε θα είμαστε πάντα άξιοι για τον ναό και ο Κύριος και οι άγιοι ναοί Του θα είναι τα μεγάλα σύμβολα της ιδιότητά μας του μαθητή προς Εκείνον⁵.



Ο καθένας μας θα πρέπει να προσπαθεί να είναι άξιος να λάβει ένα εγκριτικό ναού.

Είναι η βαθύτερη επιθυμία της καρδιάς μου κάθε μέλος της Εκκλησίας να είναι άξιο να εισέλθει στον ναό. Θα ευχαριστούσε τον Κύριο αν κάθε ενήλικο μέλος ήταν άξιο –και έφερε– ένα έγκυρο εγκριτικό ναού. Τα πράγματα που πρέπει και δεν πρέπει να κάνουμε για να είμαστε άξιοι ενός εγκριτικού ναού είναι ακριβώς τα ίδια πράγματα που εξασφαλίζουν ότι θα είμαστε ευτυχισμένοι ως άτομα και ως οικογένεια⁶.

Ο Επουράνιος Πατέρας μας έχει ξεκάθαρα περιγράψει συνοπτικά ότι εκείνοι οι οποίοι εισέρχονται στον ναό πρέπει να είναι καθαροί και απαλλαγμένοι από τις αμαρτίες του κόσμου. Είπε: «Και εφόσον ο λαός μου χτίσει οίκο για εμένα στο όνομα τού



«Επίσκοποι και πρόεδροι πασσάλου... σας κάνουν κάποιες ερωτήσεις ως προς το πόσο άξιο είστε ώστε να πληροίτε τις προϋποθέσεις για ένα εγκριτικό ναού».

Κυρίου, και δεν αφήσουν τίποτα ρυπαρό να εισέλθει σ' αυτό, για να μη μιανθεί, δόξα μου θα είναι μέσα του... Όμως αν μιανθεί δε θα έλθω μέσα σ αυτόν, και η δόξα μου δε θα βρίσκεται εκεί. Γιατί εγώ δε θα έλθω μέσα σε ανόσιους ναούς» (Δ&Δ 97:15, 17).

Ίσως είναι ενδιαφέρον για εσάς να γνωρίζετε ότι ο Πρόεδρος της Εκκλησίας συνήθιζε να υπογράφει κάθε εγκριτικό ναού. Αυτό δείχνει πόσο δυνατά πίστευαν οι πρώτοι πρόεδροι στην αξιοσύνη, ώστε να εισέλθουμε στον ναό. Το 1891 η ευθύνη τέθηκε σε επισκόπους και προέδρους πασσάλου, οι οποίοι σας κάνουν ορισμένες ερωτήσεις ως προς το πόσο άξιο είστε ώστε να πληροίτε τις προϋποθέσεις για ένα εγκριτικό ναού. Θα πρέπει να ξέρετε τι αναμένεται από εσάς, ώστε να πληροίτε τις προϋποθέσεις για ένα εγκριτικό ναού.

Θα πρέπει να πιστεύετε στον Θεό, τον Αιώνιο Πατέρα, στον Υιό Του, Ιησού Χριστό, και στο Άγιο Πνεύμα. Θα πρέπει να πιστεύετε ότι αυτό είναι το ιερό και ουράνιο έργο τους. Σας παροτρύνουμε να εργάζεστε καθημερινά για την οικοδόμηση της μαρτυρίας σας για τον Επουράνιο Πατέρα μας και τον Κύριο Ιησού Χριστό. Το Πνεύμα που αισθανέστε είναι το Άγιο Πνεύμα που δίνει μαρτυρία

σε εσάς για την πραγματικότητά τους. Αργότερα, στον ναό, θα μάθετε περισσότερα για τη Θεϊκή Κεφαλή μέσω της αποκεκαλυμμένης διδασκαλίας και των διατάξεων.

Θα πρέπει να υποστηρίζετε τα Μέλη της Γενικής Εξουσίας και τα μέλη της τοπικής εξουσίας της Εκκλησίας. Όταν ανυψώνετε το χέρι σας δημοσίως, όταν παρουσιάζονται τα ονόματα αυτών των ηγετών, δείχνετε ότι θα τους υποστηρίζετε στα καθήκοντά τους και στη συμβουλή που σας δίνουν.

Δεν είναι μία άσκηση στο να αποτίσουμε φόρο τιμής προς εκείνους που έχει καλέσει ο Κύριος να προεδρεύουν. Αντίθετα, είναι μία αναγνώριση του γεγονότος ότι ο Θεός έχει καλέσει προφήτες, βλέποντες και αποκαλυπτές και άλλους ως Μέλη της Γενικής Εξουσίας. Είναι μία δέσμευση ότι θα ακολουθείτε τις διδασκαλίες που έρχονται από τους προεδρεύοντες κατέχοντες υπεύθυνη θέση στην Εκκλησία. Ομοίως, θα πρέπει να αισθάνεστε αφοσίωση προς τον επίσκοπο και τον πρόεδρο πασσάλου και άλλους ηγέτες της Εκκλησίας. Η αποτυχία να υποστηρίξουμε εκείνους που κατέχουν εξουσία, είναι ασυμβίβαστη με την υπηρετηση στον ναό.

Θα πρέπει να είστε ηθικά καθαροί ώστε να εισέλθετε στον άγιο ναό. Ο νόμος της αγνότητας απαιτεί να μην έχετε σεξουαλικές σχέσεις με οποιονδήποτε άλλο, εκτός από τον σύζυγο ή την σύζυγο. Σας παροτρύνουμε ειδικά να φυλάγεστε από τους δελεασμούς του Σατανά που θα αμαυρώσουν την ηθική καθαρότητά σας.

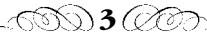
Θα πρέπει να διασφαλίζετε ότι δεν υπάρχει τίποτα στις σχέσεις σας με τα μέλη της οικογένειας, το οποίο είναι σε δυσαρμονία με τις διδασκαλίες της Εκκλησίας. Παροτρύνουμε ιδιαίτερω [τους νέους] να υπακούν τους γονείς [τους] με χρησιμότητα. Οι γονείς πρέπει να επαγρυπνούν ώστε να διασφαλίζουν ότι οι σχέσεις τους με τα μέλη της οικογένειας βρίσκονται σε αρμονία με τις διδασκαλίες του Ευαγγελίου και ποτέ να μην τα κακομεταχειρίζονται ή να τα αμελούν.

Για να εισέλθετε στον ναό θα πρέπει να είστε έντιμοι σε όλες τις σχέσεις σας με τους άλλους. Ως Άγιοι των Τελευταίων Ημερών, έχουμε μία ιερή υποχρέωση να μην εξαπατάμε ποτέ ούτε να είμαστε ανέντιμοι. Η ουσιώδης ακεραιότητά μας κινδυνεύει όταν παραβιάζουμε αυτή τη διαθήκη.

Για να έχετε τις προϋποθέσεις για ένα εγκριτικό ναού, θα πρέπει να προσπαθείτε να πράττετε το καθήκον σας στην Εκκλησία, παρευρισκόμενοι στη μετάληψη, στην ιεροσύνη και σε άλλες συγκεντρώσεις σας. Θα πρέπει, επίσης, να προσπαθείτε να υπακούσετε τους κανόνες, τους νόμους και τις εντολές του Ευαγγελίου. Μάθετε... να αποδέχεστε κλήσεις και άλλες ευθύνες που σας ανατίθενται. Να συμμετέχετε ενεργά στους τομείς και τους κλάδους σας και να είστε άτομα στα οποία να μπορούν να βασιστούν οι ηγέτες σας.

Για να εισέλθετε στον ναό θα πρέπει να πληρώνετε πλήρως τη δεκάτη σας και να ζείτε τον Λόγο Σοφίας. Αυτές οι δύο εντολές, απλές στη διδασκαλία τους, ωστόσο τεράστιας σημασίας για την πνευματική πρόοδό σας, είναι θεμελιώδεις στην επιβεβαίωση της προσωπικής αξίας σας. Η παρατήρηση πολλών ετών έχει δείξει ότι εκείνοι οι οποίοι πληρώνουμε με πίστη τη δεκάτη τους και τηρούν τον Λόγο Σοφίας, είναι συνήθως πιστοί σε όλα τα άλλα θέματα τα οποία αφορούν στο να εισέλθουν στον άγιο ναό.

Αυτά δεν είναι ζητήματα που παίρνουμε ελαφρά. Όταν θεωρηθούμε άξιοι να εισέλθουμε στον ναό, τελούμε διατάξεις οι οποίες είναι οι πλέον ιερές που χορηγούνται οπουδήποτε αλλού στη γη. Αυτές οι διατάξεις αφορούν στα τής αιωνιότητας⁷.



Το να κάνουμε έργο ναού φέρνει μεγάλες ευλογίες σε άτομα και οικογένειες.

Πόσο ένδοξο είναι για εμάς, να έχουμε το προνόμιο να πηγαίνουμε στον ναό για τις ευλογίες μας. Μετά, αφού πάμε στον ναό για τις ευλογίες μας, τι ένδοξο προνόμιο να κάνουμε το έργο για εκείνους που έχουν φύγει πριν από εμάς. Αυτή η πτυχή τού έργου ναού είναι ένα ανιδιοτελές έργο. Ωστόσο, όποτε κάνουμε έργο ναού για άλλους ανθρώπους, υπάρχει μία ευλογία η οποία επιστρέφει σε εμάς. Επομένως, δεν θα πρέπει να μας εκπλήσσει ότι ο Κύριος πράγματι επιθυμεί ώστε ο λαός του να είναι λαός ο οποίος θα παρακινείται από τον ναό...

Θα πρέπει να πηγαίνουμε όχι μόνο για τους νεκρούς συγγενείς μας, αλλά ως πηγαίνουμε επίσης για την προσωπική ευλογία της λατρείας στον ναό, για την αγιότητα και ασφάλεια που παρέχεται μέσα σε αυτούς τους καθαγιασμένους και αφιερωμένους

τοίχους. Καθώς παρευρισκόμαστε στον ναό, μαθαίνουμε με το παραπάνω και βαθιά τον σκοπό της ζωής και τη σημασία της εξιλεωτικής θυσίας του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ας καταστήσουμε τον ναό, με τη λατρεία του ναού και τις διαθήκες του ναού και το γάμο του ναού, τον απώτερο επίγειο στόχο μας και την υπέρτατη θνητή εμπειρία⁸.

Αρκετά πράγματα πραγματοποιούνται με την προσέλευσή μας στον ναό – συμμορφωνόμαστε με τις διδασκαλίες του Κυρίου για να ολοκληρώσουμε το έργο μας των διατάξεων, ευλογούμε τις οικογένειές μας με τις διατάξεις επισφραγίσεως και μοιραζόμαστε τις ευλογίες μας με άλλους, κάνοντας γι' αυτούς ό,τι δεν μπορούν να κάνουν για τον εαυτό τους. Επιπλέον, ανυψώνουμε τις σκέψεις μας, ενδυναμώνουμε τις σχέσεις μας με τον Κύριο, τιμούμε [την] ιεροσύνη και δίνουμε περισσότερη πνευματικότητα στη ζωή μας⁹.

Λαμβάνουμε προσωπικές ευλογίες καθώς παρευρισκόμαστε στον ναό. Σχολιάζοντας το πώς ευλογείται η ζωή μας όταν παρευρισκόμαστε στον ναό, ο Πρεσβύτερος Τζων Γούντσοου δήλωσε:

«Το έργο ναού... προσφέρει μία υπέροχη ευκαιρία για να διατηρούμε ζωντανή την πνευματική γνώση και δύναμή μας. ...Η ισχυρή προοπτική της αιωνιότητας ξετυλίγεται εμπρός μας στους άγιους ναούς. Βλέπουμε τον χρόνο από την άπειρη αρχή του έως το ατελείωτο τέλος του. Και η αναπαράσταση της αιώνιας ζωής ξεδιπλώνεται εμπρός μας. Τότε βλέπω καθαρότερα τη θέση μου ανάμεσα στα πράγματα του σύμπαντος, τη θέση μου ανάμεσα στους σκοπούς του Θεού. Μπορώ καλύτερα να θέσω τον εαυτό μου εκεί όπου ανήκω και μπορώ καλύτερα να αποτιμήσω και να ζυγίσω, να ξεχωρίσω και να οργανώσω τα κοινά, συνηθισμένα καθήκοντα της ζωής μου, ώστε τα μικρά πράγματα να μη με καταπιέζουν ή να αποσπούν το όραμά μου από τα σημαντικότερα πράγματα που μας έχει δώσει ο Θεός» (στο Conference Report, Απρ. 1922, σελ. 97-98)¹⁰.

Συλλογιστείτε τις μεγαλειώδεις διδασκαλίες στη μεγάλη προσευχή αφιερώσεως τού Ναού στο Κίρτλαντ, μία προσευχή που ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ είπε ότι του δόθηκε μέσω αποκάλυψης. Είναι μία προσευχή η οποία συνεχίζει να έχει ανταπόκριση σε εμάς ατομικά, στις οικογένειές μας και σε εμάς ως λαό, χάρη στη

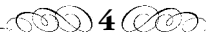
δύναμη της ιεροσύνης που μας έχει δώσει ο Κύριος να τη χρησιμοποιούμε στους άγιους ναούς Του.

«Τώρα λοιπόν, Άγιε Πατέρα» παρακάλεσε ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ «σου ζητούμε να βοηθήσεις εμάς, το λαό σου, με τη χάρη σου... να κριθούμε άξιοι στα μάτια σου, για να εξασφαλίσουμε εκπλήρωση των υποσχέσεων τις οποίες εσύ έχεις δώσει σε μας, το λαό σου, στις αποκαλύψεις που μας έχουν δοθεί·

»Ωστε η δόξα σου να είναι επάνω στο λαό σου...,

»Και σου ζητούμε, Άγιε Πατέρα, οι δούλοι σου να βγαίνουν από ετούτον τον οίκο σου οπλισμένοι με δύναμη, και το όνομά σου να είναι επάνω τους, και η δόξα σου να τους περιτριγυρίζει, και οι άγγελοί σου να τους φροντίζουν» [Δ&Δ 109:10-12, 22]¹¹.

Η προσέλευση στον ναό δημιουργεί πνευματικότητα. Είναι ένα από τα πιο εξαιρετικά προγράμματα που έχουμε στην Εκκλησία για να αναπτύξουμε πνευματικότητα. Αυτό θα επαναφέρει την καρδιά των πατέρων προς τα παιδιά, και την καρδιά των παιδιών προς τους πατέρες τους (Μαλαχίας 4:6). Αυτό προάγει τη σύμπνοια και την ενότητα της οικογένειας¹².



Ας σπεύσουμε στον ναό.

Ας μοιραστούμε με τα παιδιά μας τα πνευματικά συναισθήματα που έχουμε μέσα στον ναό. Και ας τα διδάξουμε με περισσότερη προθυμία και επάρκεια τα πράγματα που μπορούμε κατά τον κατάλληλο τρόπο να πούμε για τους σκοπούς τού οίκου του Κυρίου. Να έχετε μια φωτογραφία του ναού στο σπίτι σας ώστε να την βλέπουν τα παιδιά σας. Διδάξτε τα για τους σκοπούς του οίκου του Κυρίου. Βάλτε τα να σχεδιάζουν από τη μικρή τους ηλικία να πάνε εκεί και να παραμείνουν άξια αυτής της ευλογίας. Ας προετοιμάσουμε κάθε ιεραπόστολο να πάει άξια στον ναό και να κάνει εκείνη την εμπειρία πιο εξέχουσα, ακόμα και από τη λήψη της ιεραποστολικής κλήσης. Ας σχεδιάσουμε, ας διδάξουμε και ας παρακαλέσουμε θερμά τα παιδιά μας να παντρευτούν στον οίκο του Κυρίου. Ας επιβεβαιώσουμε εντονότερα από όσο έχουμε κάνει ποτέ στον παρελθόν ότι έχει σημασία πού παντρεύεστε και από ποια εξουσία ονομάζεστε σύζυγοι¹³.

Είναι ευάρεστο στον Κύριο να πηγαίνουν οι νέοι μας άξια στον ναό και να τελούν βάπτισμα δι' αντιπροσώπου για εκείνους που δεν είχαν την ευκαιρία να βαπτιστούν στη ζωή. Είναι ευάρεστο στον Κύριο όταν πηγαίνουμε άξια στον ναό για να τελέσουμε προσωπικώς τις διαθήκες μας με Εκείνον και να επισφραγιστούμε ως ζευγάρια και ως οικογένειες. Και είναι ευάρεστο στον Κύριο όταν πηγαίνουμε άξια στον ναό για να τελέσουμε αυτές τις ίδιες σωτήριες διατάξεις για εκείνους που έχουν πεθάνει, όπου πολλοί από αυτούς περιμένουν με ανυπομονησία την ολοκλήρωση αυτών των διατάξεων για λογαριασμό τους¹⁴.

Προς εκείνους οι οποίοι δεν έχουν λάβει τις ευλογίες τους του ναού ή που δεν κατέχουν ένα έγκυρο εγκριτικό ναού, θα ήθελα να σας παροτρύνω με ταπεινότητα και αγάπη να εργαστείτε προς την ημέρα όπου θα μπορείτε να εισέλθετε στον οίκο του Κυρίου. Εκείνος έχει υποσχεθεί σε αυτούς που είναι πιστοί στις διαθήκες τους: «Και αν ο λαός μου υπακούσει στη φωνή μου, και στη φωνή των δούλων μου τους οποίους έχω ορίσει να ηγούνται τού λαού μου, ιδέστε, αληθινά σας λέω, δε θα μετατοπιστούν από τη θέση τους» (Δ&Δ 124:45). ...Σας υπόσχομαι ότι η προσωπική πνευματικότητά σας, η σχέση με τον σύζυγο ή τη σύζυγο και οι οικογενειακές σχέσεις θα ευλογηθούν και θα ενδυναμωθούν καθώς παρευρίσκεστε τακτικά στον ναό¹⁵.

Ας είμαστε ένας λαός που παρευρίσκεται και αγαπά τους ναούς. Ας σπεύδουμε στον ναό, όσο συχνά το επιτρέπουν ο χρόνος, τα μέσα και οι προσωπικές μας συνθήκες. Ας πηγαίνουμε όχι μόνο για τους νεκρούς συγγενείς μας, αλλά ας πηγαίνουμε επίσης για την προσωπική ευλογία της λατρείας στον ναό, για την αγιότητα και ασφάλεια που παρέχεται μέσα σε αυτούς τους καθαγιασμένους και αφιερωμένους τοίχους. Ο ναός είναι ένα μέρος ομορφιάς, είναι ένα μέρος αποκάλυψης, είναι ένα μέρος ειρήνης. Είναι ο οίκος του Κυρίου. Είναι άγιος για τον Κύριο. Θα πρέπει να είναι άγιος για εμάς¹⁶.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Συλλογιστείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 1. Πώς μπορούμε «να θεοπίσουμε τον ναό του Κυρίου ως το μέγα σύμβολο της ιδιότητάς [μας] ως μέλη»;
- Επανεξετάστε τα απαιτούμενα για ένα εγκριτικό ναού, όπως περιγράφεται στο τμήμα 2. Πώς το να ζείτε σύμφωνα με αυτά τα απαιτούμενα ευλόγησε εσάς και την οικογένειά σας; Γιατί μας ζητείται να προσπαθούμε να είμαστε «καθαροί από τις αμαρτίες του κόσμου» καθώς εισερχόμαστε στον ναό;
- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με τις ευλογίες όταν κάνουμε έργο ναού (βλέπε τμήμα 3). Πώς η συμμετοχή σας στις διατάξεις ναού ευλόγησε εσάς και την οικογένειά σας; Πώς μπορείτε να ωφεληθείτε περισσότερο από τις ευλογίες του ναού; Μπορείτε να μιλήσετε για μια εποχή όπου αισθανθήκατε πνευματική δύναμη ή κατεύθυνση στον ναό; Εάν δεν έχετε ακόμα βρεθεί στον ναό, συλλογιστείτε πώς μπορείτε να προετοιμαστούντε για να λάβετε εκείνη την ευλογία.
- Ποιοι είναι μερικοί τρόποι με τους οποίους μπορούμε να βοηθήσουμε τα παιδιά και τους νέους να μάθουν για τους ναούς και να αναπτύξουν αγάπη για αυτούς; (Βλέπε τμήμα 4.) Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τα παιδιά και τους νέους ώστε να επιθυμούν να παντρευτούν στον οίκο του Κυρίου; Γιατί είναι σημαντικό να πηγαίνουμε στον ναό «όσο συχνά το επιτρέπουν ο χρόνος, τα μέσα και οι προσωπικές μας συνθήκες»;

Σχετικές γραφές

Ψαλμοί 55:14, Ησαΐας 2:2-3, Δ&Δ 97:12-17, 110:6-10, 124:39-41, 138:53-54, Bible Dictionary, «Ναός»

Βοήθεια διδασκαλίας

«Συχνά ένα μάθημα θα περιέχει περισσότερη ύλη από αυτήν που είστε εις θέσιν να διδάξετε στον χρόνο που σας έχει δοθεί. Σε τέτοιες περιπτώσεις, θα πρέπει να επιλέξετε την ύλη που θα είναι περισσότερο χρήσιμη για όσους διδάσκετε» (*Teaching, No Greater Call* [1999], 98).

Σημειώσεις

1. Στο Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 135.
2. Βλέπε Τζέι Τοντ, “President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, Ιούλιος 1994, 4-5.
3. “The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, Σεπτ. 1994, 62-63.
4. Κείμενο προσευχή αφιερώσεως του Ναού Μπάουντιφουλ της Γιούτας, στο “‘Magnificent Edifice’ Consecrated to [the] Lord”, *Church News*, 14 Ιανουαρίου 1995, 4.
5. “The Great Symbol of Our Membership”, *Ensign*, Οκτ. 1994, 2, 5.
6. “Exceeding Great and Precious Promises”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 8.
7. “Your Temple Recommend”, *New Era*, Απρ. 1995, 6-9.
8. “A Temple-Motivated People”, *Ensign*, Φεβρ. 1995, 5.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Κλάιντ Ουίλλιαμς (1997), 240.
10. “We Have a Work to Do”, *Ensign*, Μάρτ. 1995, 65.
11. “The Great Symbol of Our Membership”, 4.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 239-40.
13. “A Temple-Motivated People”, 5.
14. “The Great Symbol of Our Membership”, 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 240-41.
16. “The Great Symbol of Our Membership”, 5.



Επισπεύδοντας το έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας

«Ασφαλώς ο Κύριος θα μας υποστηρίξει, εάν καταβάλλουμε τις καλύτερες προσπάθειές μας για να εκτελέσουμε την εντολή να κάνουμε έρευνα οικογενειακής ιστορίας και έργο ναού».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Η οικογενειακή ιστορία ήταν πάντοτε σημαντική για τον Πρόεδρο Χάουαρντ Χάντερ. Από τον καιρό που ήταν ένα αγόρι, άκουγε ιστορίες για τους προγόνους του με μεγάλο ενδιαφέρον. Μεγαλώνοντας, αφιέρωσε σημαντικό χρόνο σε έρευνα της οικογενειακής ιστορίας του¹. Το 1972, ευρισκόμενος στην Ευρώπη με ανάθεση από την Εκκλησία, ο ίδιος και η σύζυγός του, Κλαιρ, επισκέφθηκαν περιοχές στη Δανία όπου είχαν ζήσει οι πρόγονοί του. Σε ένα από τα χωριά, βρήκαν την εκκλησία όπου ο προπάππος του Προέδρου Χάντερ, Ράσμουσεν, είχε βαφτιστεί και όπου η οικογένεια πήγαινε για να λατρεύσει τον Θεό. Η εμπειρία αυτή βάθυνε την εκτίμηση του Προέδρου Χάντερ και τους προγόνους από την πλευρά της μητέρας του. Έκανε παρόμοιες επισκέψεις σε περιοχές της Νορβηγίας και της Σκωτίας, όπου είχαν ζήσει άλλοι πρόγονοι².

Ο γιος του Προέδρου Χάντερ, Ρίτσαρντ, θυμόταν την αγάπη του πατέρα του για την οικογενειακή ιστορία:

«Ήταν ένας ενθουσιώδης ερευνητής σε όλη τη ζωή του. Συχνά έκανε ένα διάλειμμα από την πρακτική του στη νομική για να πάει στη δημόσια βιβλιοθήκη του Λος Άντζελες, να κάνει έρευνα στο πολύ μεγάλο τμήμα γενεαλογίας που διέθετε. Κρατούσε τα της έρευνάς του, τα φύλλα οικογενειακής ομάδας, τα γενεαλογικά διαγράμματα και τις αφηγήσεις που προσωπικά έγραφε σε λογιστικά βιβλία.



*Οι γονείς του Χάουαρντ Χάντερ, Τζων Ουίλιαμ (Γουίλ)
Χάντερ και Νέλλη Μαρί Ράσμουσεν Χάντερ*

»Περιστασιακά ταξίδευα μαζί του για διάφορες αναθέσεις συνελεύσεως. Έβαζε μερικά από τα λογιστικά βιβλία στο πορτ-μπαγκάζ του αυτοκινήτου και μετά τη συνέλευση πασσάλου, έλεγε: «Πάμε για λίγο στο σπίτι [αυτού] του ξαδέλφου. Είναι κάποιες ημερομηνίες που θέλω να επαληθεύσω». Πηγαίναμε στο σπίτι [του] ξαδέλφου. Έβγαζε τα λογιστικά βιβλία από το πορτ-μπαγκάζ και σε λίγο το τραπέζι της τραπεζαρίας ήταν καλυμμένο με φύλλα οικογενειακής ομάδας.

»Εάν κάποιος από τα μέλη της οικογένειας ήθελε να βεβαιωθεί ότι είχαν τη σωστή πληροφόρηση για τη δική τους έρευνα, τηλεφωνούσαν ή έγραφαν στον μπαμπά να επιβεβαιώσουν τα γεγονότα, γιατί ήξεραν ότι τα είχε σωστά. Η δουλειά που έκανε ήταν περιφήμη»³.

Μια φορά, ενόσω ο Πρόεδρος Χάντερ υπηρετούσε στην Απαρτία των Δώδεκα, τον επισκέφθηκαν οι οικογενειακοί διδάσκαλοί του και είπαν: «Θέλουμε να σου δείξουμε τα φύλλα οικογενειακής ομάδας μας που έχουμε ετοιμάσει. ... Δεν έχουμε χρόνο απόψε να δούμε τα δικά σου, όμως την άλλη φορά που θα έρθουμε, θα θέλαμε να τους ρίξουμε μια ματιά».

«Αυτό ήταν αρκετά ενδιαφέρον για εμένα» είπε ο Πρόεδρος Χάντερ. «Εργάστηκα επί ένα μήνα, ώστε να προετοιμαστώ για την επόμενη επίσκεψη των οικογενειακών διδασκάλων»⁴.

Από το 1964 έως το 1972, ο Χάουαρντ Χάντερ προήδρευσε της Γενεαλογικής Εταιρείας της Γιούτας (βλέπε σελίδα 21). Το 1994, σε μία συγκέντρωση προς τιμήν του Προέδρου Χάντερ και τον εορτασμό της 100ής επετείου της Γενεαλογικής Εταιρείας, είπε:

«Την παραμονή των ογδοηκοστών εβδομών γενεθλίων μου, αναθυμούμαι με θαυμασμό το υπόδειγμα που δημιούργησε ο Κύριος προωθώντας το έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας. Όταν ήμουν πρόεδρος της Γενεαλογικής Εταιρείας της Γιούτας, είχαμε όραμα για το πώς θα προχωρούσε δυναμικά εμπρός. Τώρα παρατηρούμε να συμβαίνει κάτι λαμπρό σε όλο τον κόσμο. Το Ευαγγέλιο προχωρεί εμπρός για να περιβάλλει κάθε έθνος, φυλή, γλώσσα και λαό. Ναοί βρίσκονται σε όλη τη γη και το πνεύμα του Ηλίου του Θεοβίτου αγγίζει την καρδιά πολλών μελών τα οποία κάνουν έργο οικογενειακής ιστορίας και έργο διατάξεων ναού με πρωτοφανείς ρυθμούς»⁵.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ

1

**Οι ναοί οικοδομούνται για την τέλεση διατάξεων
οι οποίες είναι θεμελιώδεις για τη σωτηρία
και υπερύψωση των τέκνων του Θεού.**

Οι ναοί είναι ιεροί λόγω της εγγύτατης επικοινωνίας ανάμεσα στον Κύριο και εκείνους που λαμβάνουν τις ανώτατες και πλέον ιερές διατάξεις της άγιας ιεροσύνης. Μέσα στον ναό είναι όπου τα της γης ενώνονται με τα των ουρανών. ...Η μεγάλη οικογένεια του Θεού θα ενωθεί μέσω των σωτήριων διατάξεων του Ευαγγελίου. Το εξ υποκαταστάσεως έργο για τους νεκρούς και οι διατάξεις για τους ζώντες είναι οι σκοποί των ναών⁶.

Το Ευαγγέλιο που προκηρύχθηκε στον κόσμο από τους Αγίους των Τελευταίων Ημερών, είναι το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, όπως αποκαταστάθηκε στη γη ετούτη τη θείκη νομή και είναι για τη λύτρωση όλου του κόσμου. Ο ίδιος ο Κύριος έχει αποκαλύψει τι είναι ουσιώδες για τη σωτηρία και την υπερύψωση των τέκνων του. Ένα από αυτά τα ουσιώδη είναι ότι οι ναοί ανεγείρονται για την τέλεση διατάξεων οι οποίες δεν μπορούν να τελεστούν σε όποιο άλλο μέρος.

Όταν αυτό εξηγείται στους ανθρώπους από όλο τον κόσμο, οι οποίοι έρχονται και βλέπουν τους ναούς μας, η πιο συχνή ερώτηση που κάνουν αυτοί οι άνθρωποι είναι, ποιες είναι οι διατάξεις που τελούνται στους ναούς;

Βάπτιση για τους νεκρούς

Απαντώντας, συχνά εξηγούμε πρώτα τη διάταξη γνωστή ως βάπτισμα για τους νεκρούς. Παρατηρούμε ότι πολλοί χριστιανοί πιστεύουν ότι κατά τον θάνατο, η κατάστασή μας εμπρός στον Κύριο είναι αποφασισμένη για την αιωνιότητα, διότι δεν είπε ο Χριστός στον Νικόδημο: «Σε διαβεβαιώνω απόλυτα, αν κάποιος δεν γεννηθεί από νερό και Πνεύμα, δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού» (Κατά Ιωάννην 3:5); Ωστόσο γνωρίζουμε ότι πολλοί άνθρωποι έχουν πεθάνει χωρίς τη διάταξη του βαπτίσματος και, επομένως, σύμφωνα με τη δήλωση του Χριστού στον Νικόδημο, θα απομακρύνονταν από την είσοδό τους στη βασιλεία του Θεού. Αυτό εγείρει το ερώτημα, είναι δίκαιος ο Θεός;

Η απάντηση είναι, φυσικά είναι δίκαιος ο Θεός. Είναι προφανές ότι η δήλωση του Σωτήρα στον Νικόδημο προϋποθέτει ότι οι βαπτίσεις μπορούν να γίνουν για εκείνους που έχουν πεθάνει, οι οποίοι δεν έχουν βαπτισθεί. Οι προφήτες των τελευταίων ημερών μάς έχουν πει ότι το βάπτισμα είναι μία γήινη διάταξη η οποία μπορεί να τελεσθεί μόνον από τους ζώντες. Πώς μπορούν εκείνοι που είναι νεκροί να βαπτισθούν, αν μόνον οι ζώντες μπορούν να τελέσουν τη διάταξη; Αυτό ήταν το θέμα της Προς Κορινθίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου, όταν ερωτήθηκε γι' αυτό:

«Επειδή, τι θα κάνουν αυτοί που βαπτίζονται υπέρ των νεκρών; Αν πραγματικά οι νεκροί δεν ανασταίνονται, γιατί και βαπτίζονται υπέρ των νεκρών;» (Προς Κορινθίους Α' 15:29.)⁷

Δείχνει λογικό ότι άτομα τα οποία έζησαν επάνω στη γη και πέθαναν χωρίς την ευκαιρία του βαπτίσματος να στερηθούν τη διάταξη του βαπτίσματος σε όλη την αιωνιότητα; Υπάρχει κάτι παράλογο σχετικά με το να τελούν οι ζώντες βαπτίσεις για τους νεκρούς; Ίσως το μεγαλύτερο παράδειγμα του εξ υποκαταστάσεως έργου για τους νεκρούς είναι ο ίδιος ο Διδάσκαλος. Έδωσε τη ζωή του ως μία εξ υποκαταστάσεως εξιλέωση, ώστε όλοι που πεθαίνουν θα ζήσουν ξανά και θα έχουν αιώνια ζωή. Έκανε για εμάς αυτό που δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε αφ' εαυτού μας. Καθ' όμοιο τρόπο μπορούμε να τελούμε διατάξεις για εκείνους που δεν είχαν την ευκαιρία να τις κάνουν όταν ζούσαν⁸.

Η προικοδότηση

Η προικοδότηση είναι μία άλλη διάταξη που τελείται στους ναούς μας. Συνίσταται από δύο μέρη: πρώτον, μία σειρά από οδηγίες και δεύτερον, υποσχέσεις ή διαθήκες τις οποίες συνάπτει το άτομο που λαμβάνει την προικοδότηση – υποσχέσεις να ζει ενάρετα και να συμμορφώνεται με τα απαιτούμενα του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Η προικοδότηση είναι μία διάταξη για τη μεγάλη ευλογία των Αγίων – τόσο των ζώντων, όσο και των νεκρών. Επομένως, είναι επίσης μία διάταξη που τελείται από τους ζώντες για λογαριασμό αποθανόντων ατόμων. Τελείται για εκείνους για τους οποίους έχει ήδη τελεστεί έργο βαπτίσματος.



«Αληθινά, δεν υπάρχει έργο όμοιο με εκείνο που γίνεται στον ναό».

Σελέστιος γάμος

Μία άλλη διάταξη του ναού είναι εκείνη του σελέστιου γάμου, όπου η σύζυγος επισφραγίζεται στον σύζυγο και ο σύζυγος στη σύζυγο για την αιωνιότητα. Βεβαίως, γνωρίζουμε ότι οι πολιτικοί γάμοι τελειώνουν με τον θάνατο. Όμως οι παντοτινοί γάμοι που τελούνται στον ναό μπορούν να διαρκέσουν παντοτινά. Τα παιδιά που γεννώνται από έναν σύζυγο και μία σύζυγοι μετά τον παντοτινό γάμο, επισφραγίζονται αυτομάτως στους γονείς τους για την αιωνιότητα. Εάν τα παιδιά έχουν γεννηθεί προτού η σύζυγος επισφραγιστεί στον σύζυγό της, υπάρχει μία διάταξη επισφραγίσεως ναού, με την οποία μπορούν να επισφραγίσουν αυτά τα παιδιά στους γονείς τους για την αιωνιότητα και με όμοιο τρόπο τα παιδιά μπορούν να επισφραγισθούν εξ υποκαταστάσεως στους γονείς που έχουν πεθάνει...

Όλες αυτές οι διατάξεις της ιεροσύνης είναι απαραίτητες για τη σωτηρία και την υπερύψωση των τέκνων του Πατέρα μας στους Ουρανοίς⁹.

 2

Ο αντικειμενικός στόχος του έργου οικογενειακής ιστορίας είναι να γίνουν διαθέσιμες σε όλους τους ανθρώπους οι ευλογίες του ναού.

Οπωσδήποτε εμείς από αυτή την πλευρά του πέπλου έχουμε σπουδαίο έργο να κάνουμε... Η οικοδόμηση ναών έχει βαθιά σημασία για εμάς και όλη την ανθρωπότητα και οι ευθύνες μας γίνονται ξεκάθαρες. Πρέπει να φέρουμε εις πέρας το έργο διατάξεων της ιεροσύνης στον ναό, απαραίτητο για τη δική μας σωτηρία· κατόπιν πρέπει να κάνουμε το απαραίτητο έργο για όσους δεν είχαν την ευκαιρία να αποδεχθούν το Ευαγγέλιο εν ζωή. Το έργο για τους άλλους πραγματοποιείται σε δύο στάδια: πρώτον, με έρευνα οικογενειακής ιστορίας, για να διαπιστώσουμε τους γεννητορές μας και δεύτερον τελώντας τις διατάξεις του ναού, για να τους δώσουμε τις ίδιες ευκαιρίες που προσφέρονται στους ζώντες.

Ωστόσο, υπάρχουν πολλά μέλη της Εκκλησίας που έχουν περιορισμένη πρόσβαση στον ναό. Κάνουν το καλύτερο που μπορούν. Ασχολούνται με την έρευνα οικογενειακής ιστορίας και άλλοι κάνουν για εκείνους το έργο διατάξεων του ναού. Αντιθέτως, υπάρχουν ορισμένα μέλη που ασχολούνται με το έργο ναού, αλλά αποτυγχάνουν να κάνουν έρευνα οικογενειακής ιστορίας για τους δικούς τους προγόνους. Αν και τελούν μία ουράνια υπηρετήση βοηθώντας άλλους, χάνουν ευλογίες με το να μην επιζητούν τους νεκρούς συγγενείς τους, όπως ουράνια έχουν λάβει οδηγίες από προφήτες των τελευταίων ημερών.

Θυμάμαι μία εμπειρία πριν από μερικά χρόνια, η οποία είναι ανάλογη με αυτή την κατάσταση. Στο τέλος μίας συγκέντρωσης νηστείας και μαρτυρίας, ο επίσκοπος επεσήμανε: «Είχαμε μία πνευματική εμπειρία σήμερα ακούγοντας τις μαρτυρίες που έδωσε ο ένας στον άλλο. Αυτό διότι ήρθαμε νηστεύοντας, σύμφωνα με τον νόμο του Κυρίου. Όμως ας μην ξεχάσουμε ποτέ ότι ο νόμος αποτελείται από δύο μέρη: ότι νηστεύουμε απέχοντας από φαγητό και ποτό και ότι συνεισφέρουμε αυτά που εξοικονομήσαμε στην αποθήκη του επισκόπου προς όφελος εκείνων οι οποίοι είναι λιγότερο τυχεροί». Κατόπιν πρόσθεσε: «Ελπίζω ότι κανένας μας δεν θα φύγει σήμερα με μισή μόνο ευλογία».

Έχω μάθει ότι όσοι ασχολούνται με την έρευνα οικογενειακής ιστορίας και κατόπιν τελούν το έργο διατάξεων του ναού γι' αυτούς των οποίων τα ονόματα έχουν βρει, θα γνωρίσουν την επιπρόσθετη αγαλλίαση της λήψης και των δύο ημίσεων της ευλογίας.

Επιπροσθέτως, οι νεκροί περιμένουν εναγωνίως να αναζητήσουν οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών τα ονόματά τους και κατόπιν να πάνε στους ναούς να τελέσουν διατάξεις για αυτούς, ώστε να μπορέσουν να ελευθερωθούν από τη φυλακή τους στον κόσμο των πνευμάτων. Όλοι εμείς θα πρέπει να βρούμε χαρά σε αυτό το μεγαλειώδες έργο αγάπης¹⁰.

Ο αντικειμενικός στόχος του έργου οικογενειακής ιστορίας είναι να γίνουν διαθέσιμες οι ευλογίες του ναού σε όλους τους ανθρώπους, ζώντες και νεκρούς. Καθώς παρευρισκόμαστε στον ναό και τελούμε έργο για τους νεκρούς, πραγματοποιούμε μία βαθιά αίσθηση συμμαχίας με τον Θεό και μία καλύτερη κατανόηση του σχεδίου του για τη σωτηρία των ανθρώπων. Μαθαίνουμε να αγαπούμε τον πλησίον μας ως εαυτόν. Αληθινά, δεν υπάρχει έργο όμοιο με εκείνο που γίνεται στον ναό¹¹.

3

Είθε να είμαστε θαρραλέοι στην επίστευση του έργου ναού και οικογενειακής ιστορίας μας.

Καθώς κάνουμε το έργο [στον] ναό για εκείνους που έχουν πεθάνει, θυμόμαστε την εμπνευσμένη συμβουλή του Προέδρου Τζόζεφ Φ. Σμιθ ο οποίος δήλωσε: «Μέσω των προσπαθειών μας για λογαριασμό τους, οι αλυσίδες της δουλείας τους θα πέσουν και το σκότος που τους περιβάλλει, θα διαλυθεί, ώστε το φως να μπορέσει να λάμψει επάνω τους και θα ακούσουν στον κόσμο των πνευμάτων περί του έργου το οποίο γίνεται για εκείνους από τα παιδιά τους εδώ και θα αγαλλιάσουν» [στο Conference Report, Οκτ. 1916, 6]¹².

Αυτό το ιερό έργο [έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας] κατέχει εξέχουσα θέση στην καρδιά και τον νου της Πρώτης Προεδρίας και της Απαρτίας των Δώδεκα. Μιλάω εκ μέρους όλων των αδελφών όταν ευχαριστώ εκείνους των οποίων η συμβολή είναι πολύτιμη στο να παρασχεθούν οι σωτήριες διατάξεις για εκείνους που βρίσκονται πέραν του πέπλου. ...Είμαστε ευγνώμονες στη στρατιά των εθελοντών οι οποίοι κινούν αυτό το σπουδαίο

έργο προς τα εμπρός σε όλο τον κόσμο. Σας ευχαριστώ όλους για ό,τι κάνετε τόσο καλά.

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ δήλωσε: «Η μεγαλύτερη ευθύνη σε αυτόν τον κόσμο που ο Θεός έδωσε σε εμάς είναι να αναζητούμε τα ονόματα των νεκρών μας» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ* (2007), 475]. Δήλωσε, επίσης: ...«Οι άγιοι εκείνοι οι οποίοι το παραμελούν για λογαριασμό των αποθανόντων συγγενών τους, το πράττουν με κίνδυνο τη δική τους σωτηρία» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ*, 471-72].

Έχοντας την ίδια κατανόηση για αυτή τη σημαντική αποκάλυψη, ο Πρόεδρος Μπρίγκαμ Γιανγκ είπε: «Έχουμε ένα έργο να κάνουμε, το ίδιο σημαντικό στο πεδίο των καθηκόντων μας, όπως ήταν το έργο του Σωτήρα στο δικό του πεδίο. Οι πατέρες μας δεν μπορούν να τελειοποιηθούν χωρίς εμάς· εμείς δεν μπορούμε να τελειοποιηθούμε χωρίς αυτούς. Έχουν κάνει το έργο τους και τώρα κοιμούνται. Τώρα καλούμεθα να κάνουμε το δικό μας, που είναι το μεγαλύτερο έργο που πραγματοποίησε άνθρωπος επί της γης» (*Discourses of Brigham Young*, επιλ. John A. Widtsoe, Σωλτ Λέηκ Σίτυ: Deseret Book Co., 1941, σελ. 406).

Κάθε προφήτης ο οποίος οδήγησε αυτή την εκκλησία από την εποχή του Τζόζεφ Σμιθ έως τώρα, έχει επαναλάβει αυτή την ίδια υπέρτατη αλήθεια. Καθοδηγημένη από αυτές τις αλήθειες, η Εκκλησία έχει από τις αρχές αυτής της θείκης νομής ενασχοληθεί με το έργο της σωτηρίας και της υπερύψωσης για όλους τους γιους και τις κόρες του Θεού, ασχέτως του πότε έζησαν επάνω στη γη.

Εμείς που ζούμε ετούτη την εποχή είμαστε εκείνοι τους οποίους όρισε ο Θεός προ της γεννήσεώς μας να είμαστε οι αντιπρόσωποι του επί της γης σε αυτή τη θείκη νομή. Είμαστε του οίκου του Ισραήλ. Στα χέρια μας βρίσκονται οι ιερές δυνάμεις να είμαστε σωτήρες στο Όρος Σιών κατά τις τελευταίες ημέρες [βλέπε Οβδίου 1:21].

Αναφορικά με το έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας, έχω ένα δεσπόζον μήνυμα: Αυτό το έργο πρέπει να επιταχυνθεί. Το έργο που περιμένει να γίνει είναι τεράστιο και ξεπερνά την ανθρώπινη κατανόηση. Τον περασμένο χρόνο [1993] επιτελέσαμε προικοδοτήσεις ναού εξ υποκαταστάσεως για περίπου πεντέμισι

εκατομμύρια άτομα, όμως κατά το έτος εκείνο πέθαναν περίπου πενήντα εκατομμύρια άτομα. Αυτό μπορεί να υποδηλώνει ματαιότητα του έργου που υπάρχει μπροστά μας, όμως δεν μπορούμε να σκεφθούμε τη ματαιότητα. Ασφαλώς ο Κύριος θα μας υποστηρίξει, εάν καταβάλλουμε τις καλύτερες προσπάθειές μας για να εκτελέσουμε την εντολή να κάνουμε έρευνα οικογενειακής ιστορίας και έργο ναού. Το μέγα έργο των ναών και όλα όσα το στηρίζουν πρέπει να εξαπλωθεί. Είναι επιτακτικό...!

Αγαπημένοι αδελφοί και αδελφές μου, είτε να είμαστε θαρραλέοι στην πίστευση του έργου ναού και οικογενειακής ιστορίας μας. Ο Κύριος είπε: «Το έργο τού ναού μου, και όλα τα έργα τα οποία σας έχω ορίσει, ως συνεχιστούν και ως μη σταματήσουν, και η επιμέλεια και η επιμονή και υπομονή σας, και οι εργασίες σας ως υπερδιπλασιαστούν, και δεν πρόκειται με κανένα τρόπο να χάσετε την αμοιβή σας, λέει ο Κύριος των Δυνάμεων» (Δ&Δ 127:4).

Σας ενθαρρύνω στις προσπάθειές σας με αυτά τα λόγια του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ: «Αδελφοί, άραγε δεν πρέπει να συνεχίσουμε για έναν τόσο μεγάλο σκοπό; Προχωρήστε προς τα εμπρός και όχι προς τα πίσω. Κουράγιο, αδελφοί· και εμπρός, εμπρός προς τη νίκη! Ας αγαλλιασθεί η καρδιά σας, και ας έχετε υπέρμετρη χαρά. Η γη ας ξεσπάσει σε ψαλμωδίες. Οι νεκροί ας διαλαλήσουν ύμνους αιώνιας δοξολογίας προς το Βασιλιά Εμμανουήλ, ο οποίος έχει ορίσει, από πριν να υπάρξει ο κόσμος, αυτό που θα μας καθιστούσε ικανούς να τους λυτρώσουμε από τη φυλακή τους. Γιατί οι φυλακισμένοι θα ελευθερωθούν» (Δ&Δ 128:22).

Μου αρέσει αυτό το έργο. Ξέρω ότι ο Κύριος θα παράσχει όλα όσα απαιτούνται για να πραγματοποιηθεί αυτό καθώς κάνουμε το μέρος μας με αφοσίωση. Είθε ο Κύριος να ευλογεί τον καθέναν από εμάς καθώς συνεισφέρουμε σε αυτό το μεγάλο έργο το οποίο πρέπει να πραγματοποιήσουμε στις ημέρες μας¹³.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Συλλογιστείτε τις διδασκαλίες στο τμήμα 1. Πώς η τέλεση διατάξεων στον ναό σάς έχει βοηθήσει να έρθετε πιο κοντά στον Θεό; Ποιες πληροφορίες στο τμήμα αυτό θα σας βοηθούσαν

να εξηγήσετε τους σκοπούς των ναών σε κάποιον ο οποίος δεν τους κατανοεί;

- Έχετε βιώσει «και τα δύο ημίσεα της ευλογίας» από την έρευνα οικογενειακής ιστορίας και το έργο ναού; (Βλέπε τμήμα 2.) Πώς μπορούμε να συμπεριλάβουμε παιδιά και άλλα μέλη της οικογένειας σε αυτό το σημαντικό έργο;
- Καθώς επανεξετάζετε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 3, συλλογιστείτε τη σημασία που δίνει ο Κύριος στο έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας. Πώς επισπεύδεται σήμερα το έργο ναού και οικογενειακής ιστορίας; Πώς μπορούμε να αυξήσουμε τη συμμετοχή μας στο έργο αυτό;

Σχετικές γραφές

Ησαΐας 42:6-7, Μαλαχίας 4:5-6, Πέτρου Α΄ 3:18-20, 4:6, Δ&Δ 2, 110:12-15, 124:28-30, 128:15-18, 138:57-59

Βοήθεια μελέτης

Για να παρομοιάσετε τα λόγια ενός προφήτη με τον εαυτό σας, σκεφθείτε πώς έχουν σχέση οι διδασκαλίες του με εσάς (βλέπε *Teaching, No Greater Call* [1999], 170). Κατά τη διάρκεια της μελέτης σας, σκεφθείτε να αναρωτηθείτε πώς μπορούν αυτές οι διδασκαλίες να σας βοηθήσουν με ανησυχίες, ερωτήματα και δυσκολίες στη ζωή σας.

Σημειώσεις

1. Βλέπε Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 186.
2. Βλέπε Φρόνσις Γκίμπους, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), 16-18.
3. Αδημοσίευτο χειρόγραφο από τον Ρίτσαρντ Χάντερ.
4. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 192.
5. “We Have a Work to Do”, *Ensign*, Μάρτ. 1995, 64.
6. “The Great Symbol of Our Membership”, *Ensign*, Οκτ. 1994, 2.
7. “A Temple-Motivated People”, *Ensign*, Φεβρ. 1995, 2.
8. “Elijah the Prophet”, *Ensign*, Δεκ. 1971, 71.
9. “A Temple-Motivated People”, 2, 4.
10. “A Temple-Motivated People”, 4-5.
11. “We Have a Work to Do”, 65.
12. Κείμενο της προσευχής αφιερώσεως στον Ναό Μπάουντιφουλ της Γιούτας, στο “‘Magnificent Edifice’ Consecrated to [the] Lord”, *Church News*, 14 Ιανουαρίου 1995, 4.
13. “We Have a Work to Do”, 64-65.



«Αυτό κάντε το στη δική μου ανάμνηση» (Κατά Λουκάν 22:19).



Η μετάληψη του Μυστικού Δείπνου

«Καθώς [ο Ιησούς] πήρε το ψωμί και το έκοψε και πήρε το ποτήρι και το ευλόγησε, παρουσιαζόταν ως ο Αμνός του Θεού που θα παρείχε πνευματική γαλούχηση και αιώνια σωτηρία».

Από τη Ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Χάουαρντ Χάντερ μεγάλωσε από μία ενεργό μητέρα Αγία των Τελευταίων Ημερών και έναν καλό πατέρα, ο οποίος τότε δεν είχε σχέση με καμία εκκλησία. Ο πατέρας του δεν είχε αντιρρήσεις για τη συμμετοχή της οικογένειας στην Εκκλησία –μέχρι που παρευρισκόταν σε συγκεντρώσεις μεταλήψεως μαζί τους περιστασιακώς– αλλά δεν ήθελε τα παιδιά του να βαπτισθούν, όταν ήταν 8 ετών. Αισθανόταν ότι δεν θα έπρεπε να πάρουν αυτήν την απόφαση έως ότου ήταν μεγαλύτερα. Όταν ο Χάουαρντ έγινε 12 ετών, δεν μπορούσε να λάβει την Ααρωνική Ιεροσύνη και να χειροτονηθεί διάκονος, επειδή δεν είχε βαπτισθεί. Μολονότι μπορούσε να συμμετάσχει με τους νέους άνδρες σε άλλες δραστηριότητες, ο Χάουαρντ ήταν βαθιά απογοητευμένος που δεν μπορούσε να διανείμει τη μετάληψη μαζί τους.

«Καθόμουν στις συγκεντρώσεις μεταλήψεως με τα άλλα αγόρια θυμόταν. Όταν ήταν καιρός να διανείμουν τη μετάληψη, έπεφτα κάτω στη θέση μου. Ένιωθα ότι δεν ήμουν μέρος της ομάδας. Ήθελα να διανείμω τη μετάληψη, αλλά δεν μπορούσα επειδή δεν είχα βαπτισθεί»¹.

Σχεδόν πέντε μήνες μετά τα 12α γενέθλιά του, ο Χάουαρντ έπεισε τον πατέρα του να τον αφήσει να βαπτισθεί. Σύντομα κατόπιν χειροτονήθηκε διάκονος. «Θυμάμαι την πρώτη φορά που διένειμα τη μετάληψη» είπε. «Ήμουν φοβισμένος, αλλά

κατενθουσιασμένος που είχα το προνόμιο. Μετά τη συγκέντρωση ο επίσκοπος με επαίνεσε για τον τρόπο που είχα συμπεριφερθεί².

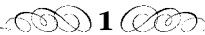
Όταν ο Χάουαρντ Χάντερ εκλήθη Απόστολος, συμμετείχε τακτικώς στη διάταξη της μεταλήψεως με τα άλλα Μέλη της Γενικής Εξουσίας στον Ναό της Σωλτ Λέηκ. Ο Πρεσβύτερος Ντέιβιντ Χέετ, ο οποίος υπηρέτησε με τον Πρεσβύτερο Χάντερ στην Απαρτία των Δώδεκα, περιέγραψε την εμπειρία που τον άκουσε να ευλογεί τη μετάληψη:

«Εύχομαι τα αγόρια της Ααρωνικής Ιεροσύνης σε όλη την Εκκλησία να είχαν την ίδια ευκαιρία να ακούσουν τον Πρεσβύτερο Χάουαρντ Χάντερ να ευλογεί τη μετάληψη όπως εμείς ακούσαμε στον ναό. Είναι ειδικός μάρτυς του Χριστού. Καθώς τον έχω ακούσει να ζητεί από τον Επουράνιο Πατέρα μας να ευλογεί τη μετάληψη, έχω αισθανθεί τη βαθιά πνευματικότητα της ψυχής του. Κάθε λέξη ήταν ξεκάθαρη και μεστή νοήματος. Δεν βιαζόταν, δεν προέτρεχε. Ήταν ο αντιπρόσωπος όλων των Αποστόλων όταν απευθυνόταν στον Επουράνιο Πατέρα μας³.

Οι αφηγήσεις αυτές επεξηγούν τη διά βίου ευλάβεια του Προέδρου Χάντερ για τα ιερά σύμβολα της εξιλεωτικής θυσίας του Χριστού.

Όπως δείχνουν οι διδασκαλίες σε αυτό το κεφάλαιο, ένας τρόπος με τον οποίον ο Πρόεδρος Χάντερ επεδίωξε να βοηθήσει μέλη της Εκκλησίας να καταλάβουν τη σημασία της μεταλήψεως ήταν να εξηγήσει τη σχέση της με τον αρχαίο εορτασμό του Πάσχα και να επανεξετάσει την εισαγωγή αυτής της διάταξης από τον Σωτήρα κατά τη διάρκεια του γεύματος του Πάσχα με τους μαθητές Του.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Το Πάσχα δηλώνει ότι ο θάνατος δεν έχει μόνιμη δύναμη σε εμάς.

[Το Πάσχα] είναι η παλαιότερη από τις εορτές των Ιουδαίων, τιμώντας ένα γεγονός που έγινε πριν από τη λήψη του παραδοσιακού μωσαϊκού νόμου. Υπενθυμίζει σε κάθε γενεά την επιστροφή των τέκνων του Ισραήλ στη γη της επαγγελίας και της μεγάλης ταλαιπωρίας στην Αίγυπτο που προηγήθηκε αυτής. Εορτάζει το

πέρασμα ενός λαού από την υποταγή και τη σκλαβιά στην ελευθερία και την απελευθέρωση. Είναι η εορτή της άνοιξης της Παλαιάς Διαθήκης, όταν ο κόσμος της φύσης ξυπνά στη ζωή, στην ανάπτυξη και στην καρποφορία.

Το Πάσχα [των Ιουδαίων] συνδέεται με τη χριστιανική τήρηση του Πάσχα. ...Το Πάσχα [των Ιουδαίων] [και το Πάσχα] καταθέτουν μαρτυρία για το σπουδαίο δώρο που έχει δώσει ο Θεός και για τη θυσία που υπήρχε στην απονομή του. Και οι δύο αυτοί σπουδαίοι θρησκευτικοί εορτασμοί επετείου δηλώνουν ότι ο θάνατος θα μας «προσπερνούσε» και δεν θα μπορούσε να έχει καμία μόνιμη δύναμη επάνω μας και ότι ο τάφος δεν θα είχε καμία νίκη.

Με το να απελευθερώσει τα τέκνα του Ισραήλ από την Αίγυπτο, ο Ιεχωβά ο ίδιος μίλησε στον Μωυσή από την καιγόμενη βάτο στο Σινά, λέγοντας:

«Είδα, είδα την ταλαιπωρία του λαού μου, που είναι στην Αίγυπτο, και άκουσα την κραυγή τους εξαιτίας των εργοδιωκτών τους· επειδή, γνώρισα την οδύνη τους...

»Έλα, λοιπόν, τώρα, και θα σε αποστείλω στον Φαραώ, και θα βγάλεις τον λαό μου, τους γιους Ισραήλ, από την Αίγυπτο». (Εξοδος 3:7, 10.)

Επειδή ο Φαραώ ήταν ανένδοτος, πολλές πληγές έπεσαν επάνω στην Αίγυπτο, αλλά ακόμη «η καρδιά τού Φαραώ σκληρύνθηκε, και δεν εξαπέστειλε τους γιους Ισραήλ». (Εξοδος 9:35.)

Σε απάντηση στην άρνηση του Φαραώ, ο Κύριος είπε: «Και κάθε πρωτότοκο στη γη τής Αιγύπτου θα πεθάνει, από το πρωτότοκο τού Φαραώ, που κάθεται επάνω στον θρόνο του, μέχρι το πρωτότοκο τής δούλης, που δουλεύει στον μύλο, και κάθε πρωτότοκο των κτηνών». (Εξοδος 11:5.)

Ως προστασία από την τελευταία και πιο τρομερή τιμωρία που έπεσε επάνω στους Αιγυπτίους, ο Κύριος καθοδήγησε τον Μωυσή να πάει στα τέκνα του Ισραήλ κάθε άνδρας ένα αρνί χωρίς ψεγάδι.

«Και θα πάρουν από το αίμα και θαβάλουν επάνω στους δύο παραστάτες, κι επάνω στο ανώφτι τής θύρας των σπιτιών, όπου θα το φάνε.

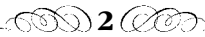
»Και θα φάνε το κρέας εκείνη τη νύχτα, ψητό στη φωτιά· με άζυμα, και με χόρτα πικρά, θα το φάνε...

»Και θα το φάτε ως εξής· ζωσμένοι τις οσφύες σας, έχοντας τα υποδήματά σας στα πόδια σας, και τη ράβδο σας στο χέρι σας· και θα το φάτε με βιασύνη· είναι Πάσχα τού Κυρίου...

»Και όταν σας λένε οι γιοι σας: Τι σημαίνει σε σας αυτή η λατρεία;

»Θα αποκρίνεστε: Αυτό είναι η θυσία τού Πάσχα στον Κύριο, επειδή παρέτρεξε τα σπίτια των γιων Ισραήλ στην Αίγυπτο». (Εξοδος 12:7-8, 11, 26-27.)

Αφού απέδρασαν οι Ισραηλίτες από τα νύχια του Φαραώ και ο θάνατος ήλθε στους πρωτότοκους των Αιγυπτίων, οι Ισραηλίτες τελικώς πέρασαν πέρα από τον Ιορδάνη. Είναι καταγεγραμμένο ότι «οι γιοι Ισραήλ στρατοπέδευσαν στα Γάλγαλα, και έκαναν το Πάσχα τη 14η ημέρα τού μήνα, προς την εσπέρα, στις πεδιάδες τής Ιεριχώ». (Ιησούς του Ναυή 5:10.) Και το ίδιο γινόταν με τις οικογένειες των Ιουδαίων κάθε χρόνο κατόπιν, συμπεριλαμβανομένης της οικογένειας του Ιωσήφ και της Μαρίας και του μικρού αγοριού, του Ιησού⁴.



Κατά τη διάρκεια μίας ευωχίας που τιμούσε την επέτειο του Πάσχα, ο Σωτήρας καθιέρωσε τη διάταξη τής μεταλήψεως.

Όπως διευκρινίζει το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, η ευωχία του Πάσχα σημείωσε σημαντικά ορόσημα κατά τη διάρκεια της θνητής διακονίας του Χριστού. Κατά το πρώτο Πάσχα στη θνητή διακονία του, ο Ιησούς έκανε γνωστή την αποστολή του, καθαρίζοντας τον ναό όταν έδιωξε από τις πύλες του τους αργυραμοιβούς και όσους πωλούσαν ζώα. Στο δεύτερο Πάσχα ο Ιησούς φανέρωσε τη δύναμή του με το θαύμα των καρβελιών και των ψαριών. Ο Χριστός εδώ εισήγαγε τα σύμβολα που αργότερα θα είχαν ακόμη μεγαλύτερη σημασία στο Μεγάλο Ανώγειο. «Εγώ είμαι το ψωμί της ζωής» είπε. «Όποιος έρχεται σε μένα, δεν θα πεινάσει· και όποιος πιστεύει σε μένα, δεν θα διψήσει ποτέ». (Κατά Ιωάννην 6:35.)

Ασφαλώς, θα ήταν η ευωχία του τελευταίου του Πάσχα που θα έδινε πλήρη έκφραση σε αυτήν την αρχαία εορτή. Μέχρι εκείνη



«Καθώς πήρε το ψωμί και το έκοψε και πήρε το ποτήρι και το ευλόγησε, παρουσιαζόταν ως ο Αμνός του Θεού.

την τελική εβδομάδα της θνητής διακονίας του, ο Ιησούς ήξερε ευκρινώς τι θα σήμαινε αυτό το συγκεκριμένο Πάσχα για εκείνον. Το πρόβλημα υπήρχε ήδη στην ατμόσφαιρα. Ο Ματθαίος καταγράφει:

«Όταν ο Ιησούς τελείωσε όλα αυτά τα λόγια, είπε στους μαθητές του:

»Ξέρετε ότι ύστερα από δύο ημέρες γίνεται το Πάσχα, και ο Υιός του ανθρώπου παραδίνεται για να σταυρωθεί». (Κατά Ματθαίον 26:1-2.)

Γνωρίζοντας πολύ καλά τι τον περίμενε, ο Ιησούς ζήτησε από τον Πέτρο και τον Ιωάννη να κανονίσουν το πασχαλινό γεύμα.

Τους είπε να ρωτήσουν τον οικοδεσπότη ενός τοπικού σπιτιού: «Πού είναι το κατάλυμα, όπου θα φάω το πάσχα μαζί με τους μαθητές μου;» (Κατά Λουκάν 22:11.)

Η μοναξιά της γέννησής του έπρεπε, υπό μία έννοια, να διπλασιασθεί με τη μοναξιά του θανάτου του. Οι αλεπούδες είχαν τρύπες και τα πουλιά είχαν φωλιές, αλλά ο Υιός του Ανθρώπου δεν είχε που να γείρει το κεφάλι του ούτε κατά τη γέννησή του ούτε κατά τις τελευταίες ώρες της θνητότητάς του [βλέπε Κατά Ματθαίον 8:20].

Τελικώς, οι προετοιμασίες για το πασχαλινό γεύμα ολοκληρώθηκαν, ακολουθώντας σχεδόν χίλια πεντακόσια χρόνια παράδοσης. Ο Ιησούς κάθισε με τους μαθητές του και, αφού έφαγαν τον αμνό που προσφέρθηκε ως θυσία και το ψωμί και το κρασί αυτής της αρχαίας ευωχίας, τους δίδαξε ένα νεότερο και ιερότερο νόημα αυτής της αρχαίας ευλογίας από τον Θεό.

Πήρε ένα από τα επίπεδα, στρογγυλά καρβέλια άζυμου ψωμιού, είπε την ευλογία επάνω σε αυτό και το έκοψε σε κομμάτια που μοίρασε στους Αποστόλους, λέγοντας: «Αυτό είναι το σώμα μου, αυτό που δίνεται για σας· αυτό να το κάνετε στη δική μου ανάμνηση». (Κατά Λουκάν 22:19.)

Καθώς γέμιζε το ποτήρι, το πήρε και, ευχαριστώντας, τους ζήτησε να πιουν από αυτό, λέγοντας: «Αυτό το ποτήρι είναι η καινούργια διαθήκη, με βάση το αίμα μου, αυτό που χύνεται για σας». (Κατά Λουκάν 22:20.) Ο Παύλος είπε γι' αυτό: «Επειδή, όσες φορές αν τρώτε το ψωμί τούτο, και πίνετε το ποτήρι τούτο, εξαγγέλλετε επίσημα τον θάνατο του Κυρίου, μέχρι την έλευσή του». (Προς Κορινθίους Α' 11:26.)

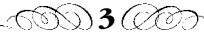
Το ψωμί και το κρασί, αντί των ζώων και των χόρτων, θα γίνονταν τα σύμβολα του σώματος και του αίματος του μεγάλου Αμνού, σύμβολα που θα τρώγονταν και θα πίνονταν ευλαβώς και σε ανάμνηση αυτού για πάντα.

Με αυτόν τον απλό αλλά εντυπωσιακό τρόπο, ο Σωτήρας καθιέρωσε τη διάταξη που τώρα είναι γνωστή ως η μετάληψη του Μυστικού Δείπνου. Με τα Πάθη στη Γεθσημανή, τη θυσία του Γολγοθά και την ανάσταση από τον τάφο, ο Ιησούς εκπλήρωσε τον αρχαίο νόμο και άρχισε μία νέα θεϊκή νομή βάσει μίας

υψηλότερης, αγιότερης κατανόησης του νόμου της θυσίας. Δεν απαιτείτο πλέον από τους ανθρώπους να προσφέρουν τον πρωτόγεννητο αμνό από το κοπάδι τους, επειδή ο Πρωτότοκος του Θεού είχε έλθει για να προσφερθεί ως «απέραντη και αιώνια θυσία».

Αυτή είναι η μεγαλοπρέπεια της εξιλέωσης και της ανάστασης, όχι απλώς ένα πέρασμα από τον θάνατο, αλλά ένα δώρο της αιώνιας ζωής από μία απέραντη θυσία⁵.

Πόσο κατάλληλο ήταν κατά τη διάρκεια της τήρησης αυτής της αρχαίας διαθήκης προστασίας [του γεύματος του Πάσχα] που ο Ιησούς καθιέρωσε τα σύμβολα της νέας διαθήκης ασφάλειας – τα σύμβολα του δικού του σώματος και αίματος. Καθώς πήρε το ψωμί και το έκοψε και πήρε το ποτήρι και το ευλόγησε, παρουσιαζόταν ως ο Αμνός του Θεού που θα παρείχε πνευματική γαλούχηση και αιώνια σωτηρία⁶.



Η συμμετοχή μας στη μετάληψη είναι μία ευκαιρία να επανεξετάσουμε τη ζωή μας και να ανανεώσουμε τις διαθήκες μας.

Πριν από λίγο καιρό... [είχα] το προνόμιο να παρευρεθώ στη συγκέντρωση μεταλήψεως στο δικό μας τομέα. ...Ενώ οι ιερείς προετοίμαζαν τη μετάληψη, γινόταν η διεύθυνση της μουσικής στο τραγούδι:

*Άκου, Θεέ, την προσευχή,
στείλε μας την άγια ευχή,
όταν με αγνή ψυχή,
παίρνουμε τη μετάληψη.*

[Ύμνοι και παιδικά τραγούδια, αρ. 21]

Ένας ιερέας γονάτισε επάνω από το κομμένο ψωμί και προσευχήθηκε: «Ωστε να το φάνε σε ανάμνηση τού σώματος τού Υιού σου, και να δώσουν μαρτυρία προς εσένα, ω Θεέ, Αιώνιε Πατέρα, ότι είναι πρόθυμοι να πάρουν επάνω τους το όνομα τού Υιού σου, και να τον θυμούνται πάντοτε, και να τηρούν τις εντολές του». (Δ&Δ 20:77.) Οι διάκονοι ξεχύθηκαν σε όλη την κυρίως εκκλησία για να σερβίρουν το κομμένο ψωμί. Ένας από αυτούς ήλθε στη σειρά μας και κρατούσε τον ασημένιο δίσκο, ενώ εγώ

μεταλάμβανα. Κατόπιν κράτησα τον δίσκο, ούτως ώστε να μπορεί να μεταλάβει η αδελφή Χάντερ και εκείνη τον κράτησε για το άτομο δίπλα της. Έτσι ο δίσκος πήγε σε όλη τη σειρά με όλους να σερβίρονται και να σερβίρουν.

Σκέφθηκα τα γεγονότα που έλαβαν χώρα το βράδυ σχεδόν πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, όταν προδόθηκε ο Ιησούς. ... Η μετάληψη του Μυστικού Δείπνου εισήχθη για να αντικαταστήσει θυσίες [ζώων] και να αποτελεί υπενθύμιση σε όλους που μεταλαμβάνουν ότι Εκείνος έκανε πράγματι μία θυσία γι' αυτούς και να αποτελεί επιπρόσθετη υπενθύμιση των διαθηκών που συνήψαν για να Τον ακολουθούν, να τηρούν τις εντολές Του και να είναι πιστοί μέχρι τέλους.

Ενώ το σκεπτόμουν αυτό, ήλθε στον νου μου η νουθεσία του Παύλου στην επιστολή του προς την εκκλησία στην Κόρινθο. Είπε: «Ωστε, όποιος τρώει τούτο το ψωμί ή πίνει το ποτήρι τού Κυρίου ανάξια, θα είναι ένοχος τού σώματος και τού αίματος τού Κυρίου.

»Ας δοκιμάζει, λοιπόν, ο άνθρωπος τον εαυτό του, και έτσι ας τρώει από το ψωμί, και ας πίνει από το ποτήρι.

»Επειδή, αυτός που τρώει και πίνει ανάξια, τρώει και πίνει κατάκριση στον εαυτό του, μη διακρίνοντας το σώμα τού Κυρίου». (Προς Κορινθίους Α΄ 11:27-29.)

Ήμουν προβληματισμένος. Έκανα στον εαυτό μου αυτήν την ερώτηση: «Θέτω τον Θεό υπεράνω όλων και τηρώ όλες τις εντολές Του;» Μετά ήλθε η περισυλλογή και η αποφασιστικότητα. Το να συνάψουμε διαθήκη με τον Κύριο να τηρούμε πάντοτε τις εντολές Του είναι μία σοβαρή υποχρέωση και να ανανεώνουμε αυτήν τη διαθήκη με το να μεταλαμβάνουμε, είναι εξίσου σοβαρό. Οι σοβαρές στιγμές σκέψης ενώ διαμοιράζεται η μετάληψη έχουν μεγάλη σημασία. Είναι στιγμές αυτοεξέτασης, ενδοσκοπήσης, αυτοαξιολόγησης – μια στιγμή και συλλογισθούμε και να αποφασίσουμε.

Μέχρι αυτήν την ώρα ο άλλος ιερέας ήταν γονατιστός στην τράπεζα, προσευχόμενος ώστε όλοι που θα έπιναν να «κάμουν τούτο σε ανάμνηση τού αίματος τού Υιού σου, το οποίο χύθηκε γι' αυτούς... ότι τον θυμούνται πάντοτε, ώστε να έχουν το Πνεύμα του μαζί τους». (Δ&Δ 20:79.)

Υπήρχε ήσυχος στοχασμός, η σιωπή έσπασε μόνον από τη φωνή ενός μικρού μωρού του οποίου η μητέρα το κράτησε γρήγορα

κοντά. Οτιδήποτε σπάει τη σιωπή κατά τη διάρκεια αυτής της ιερής διάταξης φαίνεται εκτός τόπου, αλλά ασφαλώς ο ήχος ενός μικρού δεν θα δυσαρεστούσε τον Κύριο. Κι εκείνος είχε λικνισθεί από μία στοργική μητέρα στην αρχή της θνητής ζωής που ξεκίνησε στη Βηθλέεμ και τελείωσε επάνω στον σταυρό του Γολγοθά.

Οι νέοι άνδρες ολοκλήρωσαν τη διανομή της μεταλήψεως. Κατόπιν ακολούθησαν ενθαρρυντικά λόγια και διδασκαλία, ένας τελικός ύμνος και μια προσευχή και οι ιερές στιγμές «ανεπισκιάστες από την επίγεια έγνοια» είχαν τελειώσει [βλέπε “Secret Prayer”, *Hymns*, αρ. 144]. Καθ’ οδόν για το σπίτι... ήλθε στον νου μου η εξής σκέψη: Τι υπέροχο θα ήταν, αν όλοι οι άνθρωποι είχαν κατανόηση του σκοπού της βαπτίσεως και την προθυμία να την αποδεχθούν, την επιθυμία να τηρούν τις εντολές που συνήφθησαν σε αυτήν τη διάταξη να υπηρετούν τον Κύριο και να ζουν τις εντολές Του και, επιπροσθέτως, την επιθυμία να μεταλαμβάνουν την Ημέρα του Κυρίου για να ανανεώνουν αυτές τις διαθήκες να Τον υπηρετούν και να είναι πιστοί μέχρι τέλους...

Το γεγονός ότι παρευρέθηκα στη συγκέντρωση μετάληψης και μετέλαβα, έκανε την ημέρα πιο μεστή νοήματος και ένιωσα ότι κατάλαβα καλύτερα τον λόγο που ο Κύριος είπε: «Και για να μπορείς πιο απόλυτα να διατηρείσαι ακηλίδωτος από τον κόσμο, να πηγαίνεις στον οίκο προσευχής και να προσφέρεις τη θεία ευχαριστία σου κατά την άγια μου ημέρα.

»Γιατί αληθινά αυτή είναι η μέρα που έχει προσδιοριστεί σε σένα για να αναπαύεσαι από τους μόχθους σου, και να εκφράσεις τη λατρεία σου στον Ύψιστο». (Δ&Δ 59:9-10.)⁷

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το Πάσχα στον αρχαίο Ισραήλ (βλέπε τμήμα 1). Τι μπορούμε να μάθουμε από το Πάσχα; Πώς συνδέεται το Πάσχα των Ιουδαίων με την τήρηση του Πάσχα;
- Επανεξετάστε την αφήγηση του Προέδρου Χάντερ για τον Σωτήρα που καθιέρωσε τη μετάληψη (βλέπε τμήμα 2). Γιατί είναι

σημαντικό για εσάς αυτό το γεγονός; Με ποιους τρόπους είναι η μετάληψη «μια διαθήκη ασφάλειας» για εμάς;

- Τι σας εντυπωσιάζει σχετικά με την αφήγηση του Προέδρου Χάντερ για τη μετάληψη στο τμήμα 3; Τι μπορούμε να μάθουμε από αυτήν την αφήγηση για να κάνουμε τη μετάληψη πιο σημαντική; Πώς το να μεταλαμβάνετε είναι μία ευλογία για εσάς;

Σχετικές γραφές

Προς Κορινθίους Α΄ 5:7-8, 11:23-29, Νεφί Γ΄ 18:3-14, 20:8-9, Μορόνι 6:5-6, Δ&Δ 20:75-79, 27:1-2

Βοήθεια διδασκαλίας

«Καθώς διδάσκουμε το Ευαγγέλιο, θα πρέπει να αναγνωρίζουμε ταπεινά ότι το Άγιο Πνεύμα είναι ο αληθινός διδάσκαλος. Είναι προνόμιό μας να υπηρετούμε ως όργανα μέσω των οποίων το Άγιο Πνεύμα μπορεί να διδάσκει, να καταθέτει μαρτυρία, να παρηγορεί και να εμπνέει» (*Teaching, No Greater Call* [1999], 41).

Σημειώσεις

1. Στο Τζέριυ Αβοντ, "Elder Hunter-Packed Away Musician's Career for Marriage", *Church News*, 19 Μαΐου 1985, 4.
2. Στο J M. Heslop, "He Found Pleasure in Work", *Church News*, 16 Νοεμβρίου 1974, 4.
3. Ντέιβιντ Χέτ, "The Sacrament", *Ensign*, Μάιος 1983, 13.
4. "Christ, Our Passover", *Ensign*, Μάιος 1985, 17-18.
5. "Christ, Our Passover", 18-19.
6. "His Final Hours", *Ensign*, Μάιος 1974, 18.
7. "Thoughts on the Sacrament", *Ensign*, Μάιος 1977, 24-25.



Γάμος – Μια παντοτινή συνεργασία

«Η μεγαλύτερη συνεργασία της ζωής είναι στον γάμο – αυτή τη σχέση η οποία έχει διαρκή και αιώνια σημασία».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Όταν ο Χάουαρντ Χάντερ ήταν 20 ετών, γνώρισε την Κλαιρ Τζεφς σε έναν χορό της Εκκλησίας στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας, όταν εκείνη έβγαине ραντεβού με έναν από τους φίλους του. Μετά τον χορό, μερικοί από τους νέους ενηλίκους πήγαν να τσαλαβουτήσουν στα ρηχά, εκεί που σπάει το κύμα. Ο Χάουαρντ έχασε τη γραβάτα του και η Κλαιρ προθυμοποιήθηκε να περπατήσει μαζί του στην αμμουδιά για να τον βοηθήσει να τη βρει. Ο Χάουαρντ είπε αργότερα: «Την επόμενη φορά που βγήκαμε, πήρα την Κλαιρ και [ο φίλος μου] βγήκε με κάποια άλλη»¹.

Τον επόμενο χρόνο άρχισαν να βγαίνουν ραντεβού σοβαρά και ένα ανοιξιιάτικο βράδυ, τρία σχεδόν χρόνια αφότου γνωρίστηκαν, ο Χάουαρντ πήγε την Κλαιρ σε ένα όμορφο μέρος με θέα τον ωκεανό. «[Βλέπαμε] τα κύματα να κατρακυλούν από τον Ειρηνικό και να σπάνε στα βράχια στο φως τής πανσελήνου», έγραψε. Εκείνο το βράδυ ο Χάουαρντ τής έκανε πρόταση γάμου και η Κλαιρ δέχτηκε. «Μιλήσαμε για τα σχέδιά μας» είπε «και] πήραμε πολλές αποφάσεις εκείνο το βράδυ και είχαμε σταθερές προθέσεις σχετικά με τη ζωή μας»².

Ο Χάουαρντ και η Κλαιρ παντρεύτηκαν στον Ναό της Σωλτ Λέηκ στις 10 Ιουνίου 1931. Τα επόμενα 52 χρόνια, η αγάπη του βάθυνε καθώς ανέτρεφαν τους γιους τους, υπηρετούσαν στην Εκκλησία και αντιμετώπιζαν τις δυσκολίες τους με πίστη.

Η ευτυχία τους ως ζευγάρι ήταν φανερή στην οικογένειά τους. Ο Ρόμπερτ Χάντερ, ο μεγαλύτερος εγγονός τους, είπε: «Όταν



*«Στον ναό λαβαίνουμε την ανώτατη διάταξη διαθέσιμη
σε άνδρες και γυναίκες, την επισφράγιση του συζύγου
και της συζύγου μαζί, για την αιωνιότητα».*

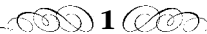
οκέπτομαι τον παππού Χάντερ, τον βλέπω περισσότερο από οτιδήποτε άλλο σαν ένα παράδειγμα στοργικού συζύγου. ...Μπορείτε πραγματικά να νιώσετε έναν δεσμό αγάπης ανάμεσά τους»³.

Η αγάπη του Προέδρου Χάντερ για τη σύζυγό του ήταν ιδιαίτερα εμφανής καθώς την φρόντιζε κατά την τελευταία δεκαετία της ζωής της, όταν εκείνη αγωνιζόταν με σοβαρά προβλήματα υγείας. Όταν η Κλαιρ απεβίωσε στις 9 Οκτωβρίου 1983, ήταν «ένα συντριπτικό χτύπημα» για τον Πρόεδρο Χάντερ⁴. Αυτό το έγραψε όταν επέστρεψε σπίτι την ημέρα που εκείνη πέθανε: «Το σπίτι έμοιαζε κρύο και καθώς περπατούσα τριγύρω, όλα μου θύμιζαν εκείνη»⁵.

Μετά από εννέα σχεδόν χρόνια μόνος, ο Πρόεδρος Χάντερ παντρεύτηκε την Ίνις Στάντον, τον Απρίλιο του 1990. Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλυ τέλεσε την τελετή στον Ναό της Σωλτ Λέηκ. Η Ίνις ήταν μία πηγή μεγάλης παρηγοριάς για τον Πρόεδρο Χάντερ κατά τη διάρκεια της υπηρετήσής του ως Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα και Πρόεδρος της Εκκλησίας. Τον συνόδευε σε πολλά από τα ταξίδια του για να συναντήσει τους Αγίους σε όλο τον κόσμο.

Ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ της Απαρτίας των Δώδεκα, μίλησε για την ευλογία που ήταν η Ίνις για τον Πρόεδρο Χάντερ: «Μετά τον θάνατο της [Κλαιρ], ήταν μια μοναχική περίοδος αρκετών ετών μέχρις ότου παντρεύτηκε την Ίνις. Είχαν μοιραστεί τόσες πολλές ευτυχισμένες αναμνήσεις και εμπειρίες». Μετά, απευθυνόμενος στην αδελφή Χάντερ, είπε: «Είμαστε ευγνώμονες πέρα από όσο μπορούμε να εκφράσουμε σε εσένα, Ίνις, για τη συντρόφηση και τη στοργική και όλο αφοσίωση φροντίδα σου για αυτόν. Έκανες τα μάτια του να λάμπουν, έφερες χαρά σ' αυτόν, στο αποκορύφωμα της ζωής και της διακονίας του»⁶.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Ο γάμος μεταξύ ενός άνδρα και μίας γυναίκας έχει ορισθεί από το Θεό και σκοπό έχει να είναι παντοτινός.

Ο Κύριος έχει περιγράψει σαφώς τον γάμο για εμάς. Είπε: «Εξαιτίας αυτού, ο άνθρωπος θα αφήσει τον πατέρα και τη μητέρα, και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του, και θα είναι οι δύο σε μία σάρκα» (Κατά Ματθαίον 19:5)⁷.

Η μεγαλύτερη σύμπραξη στη ζωή είναι στον γάμο – αυτή τη σχέση η οποία έχει διαρκή και αιώνια σημασία⁸.

Με τη γνώση του σχεδίου σωτηρίας ως θεμέλιο, ένας άνδρας που φέρει την ιεροσύνη βλέπει τον γάμο ως ένα ιερό προνόμιο και υποχρέωση. Δεν είναι καλό για τον άνδρα ούτε για τη γυναίκα να είναι μόνοι. Ο άνδρας δεν είναι ολοκληρωμένος χωρίς τη γυναίκα. Ούτε μπορούν να ανταποκριθούν στο κριτήριο της δημιουργίας τους χωρίς τον άλλον (βλέπε Προς Κορινθίους Α΄ 11:11, Μωυσή 3:18). Ο γάμος μεταξύ ενός άνδρα και μίας γυναίκας έχει ορισθεί από τον Θεό (βλέπε Δ&Δ 49:15-17). Μόνον μέσω της νέας και παντοτινής διαθήκης του γάμου μπορούν να πραγματοποιήσουν την πληρότητα των παντοτινών ευλογιών (βλέπε Δ&Δ 131:1-4, 132:15-19)⁹.

Ο γάμος συχνά αναφέρεται ως σύμπραξη με τον Θεό. Δεν είναι απλώς σχήμα λόγου. Εάν αυτή η σύμπραξη παραμένει ισχυρή και ενεργή, ο άνδρας και η γυναίκα θα αγαπούν ο ένας τον άλλο όπως αγαπούν τον Θεό και θα έρθει στο σπιτικό τους μία γλυκύτητα και στοργή που θα φέρουν αιώνια επιτυχία¹⁰.

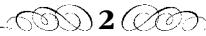
Ο πρώτος γάμος τελέστηκε από τον Κύριο. Ήταν ένας παντοτινός γάμος, διότι δεν υπήρχε η έννοια του χρόνου όταν έλαβε χώρα η τελετή. Η τελετή έγινε για ένα ζευγάρι που δεν υπέκειτο τότε σε θάνατο. Έτσι, κάτω από τις περιστάσεις, η σχέση δεν θα τερματιζόταν ποτέ. Μετά την πτώση, οι πρώτοι γονείς μας οδηγήθηκαν έξω από τον Κήπο. Τότε υπέκειντο σε θάνατο, όμως τους είχε επαγγελθεί η ανάσταση. Ποτέ δεν ειπώθηκε ότι ο παντοτινός γάμος τους θα έφθανε σε ένα τέλος¹¹.

Στον ναό λαβαίνουμε την ανώτατη διάταξη διαθέσιμη σε άνδρες και γυναίκες, την επισφράγιση του συζύγου και της συζύγου μαζί, για την αιωνιότητα. Ελπίζουμε ότι οι νέοι μας δεν θα δεχθούν τίποτα λιγότερο από έναν γάμο στον ναό¹².

Όπως ακριβώς το βάπτισμα είναι μία εντολή του Κυρίου, έτσι και ο γάμος στον ναό. Όπως το βάπτισμα είναι απαραίτητο για την είσοδο στην Εκκλησία, έτσι ο γάμος στον ναό είναι απαραίτητος για την υπερίψωσή μας στην παρουσία του Θεού. Είναι μέρος του προορισμού μας. Δεν μπορούμε να εκπληρώσουμε τους υπέρτατους στόχους μας χωρίς αυτό. Μην ικανοποιήστε με τίποτα λιγότερο.

Δεν θα αποδεχόσασταν μία κοσμική μορφή βαπτίσματος, έτσι δεν είναι; Ο Θεός έχει τον τρόπο του τού βαπτίσματος – με εμπύθιση από έναν ο οποίος φέρει την εξουσία. Κατόπιν, θα αποδεχόσασταν μία κοσμική μορφή γάμου; Εκείνος έχει τον τρόπο του για τον γάμο, επίσης; Είναι ο γάμος στον ναό¹³.

Προσεύχομαι ώστε ο Κύριος να μας ευλογεί, ώστε να καταλαβαίνουμε τον λόγο της ύπαρξής μας και τι πρέπει να κάνουμε για να βρούμε τον δρόμο μας προς την υπερύψωση και αιώνια ζωή. Μέρος του αιωνίου σχεδίου είναι ο γάμος που τηρούμε ιερό. Εάν είμαστε πρόθυμοι να συμμορφωθούμε, οι διατάξεις γίνονται μόνιμες για πάντα. Πόσο ένδοξο είναι να έχουμε αυτήν την κατανόηση και να έχουν αποκαλυφθεί σε εμάς αυτές οι αλήθειες¹⁴.



Όταν αποφασίζετε ποιον να παντρευτείτε, να είστε υπομονετικοί, να έχετε πίστη και να παραμένετε άξιοι να λαμβάνετε ουράνια βοήθεια.

Νομίζω πως η σπουδαιότερη απόφαση που πρέπει να πάρετε... είναι η απόφαση η οποία θα διαμορφώσει τη ζωή σας στην αιωνιότητα και αυτή είναι ο γάμος σας. Είμαι βέβαιος ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου ότι αυτό θα είναι κατά πολύ σημαντικότερο από οτιδήποτε άλλο κάνετε στη ζωή σας, διότι το έργο και το επάγγελμά σας ή οτιδήποτε πρόκειται να κάνετε, δεν είναι τόσο σημαντικό, όσο οι αιώνιες αξίες. ...[Η απόφαση σχετικά με τον γάμο] θα έχει συνέπειες για εσάς σε όλη την αιωνιότητα. Θα έχει συνέπειες για εσάς και ενόσω ζείτε εδώ, επάνω στη γη¹⁵.

Μην... βιαστείτε για μία σχέση χωρίς την κατάλληλη πρότερη σκέψη και παρότρυνση. Επιζητήστε με προσευχή την καθοδήγηση του Κυρίου για το θέμα αυτό. Μείνετε άξιοι να λάβετε εκείνη την ουράνια βοήθεια¹⁶.

Πολλοί από εσάς... ανησυχούν για το φλερτ, τον γάμο και το να ξεκινήσετε μία οικογένεια. Πιθανόν να μην βρείτε το όνομα του μέλλοντος συζύγου ή της μέλλουσας συζύγου σας στο όραμα του Νεφί ή στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Πιθανόν να μην σας το πει ένας άγγελος ή ακόμα και ο επίσκοπός σας. Κάποια πράγματα θα πρέπει να τα επιλύσετε εσείς για τον εαυτό σας. Έχετε πίστη και να είστε υπάκουοι και οι ευλογίες θα έρθουν. Προσπαθήστε



«Καθώς θα αναμένετε τις υπεσχημένες ευλογίες..., να ανυπομονείτε να ενασχολείστε με καλούς σκοπούς, συμπεριλαμβανομένης της δικής σας εξέλιξης».

να είστε υπομονετικοί. Προσπαθήστε να μην αφήσετε αυτό που δεν έχετε, να σας τυφλώσει ως προς αυτό που έχετε. Αν ανησυχείτε πάρα πολύ για τον γάμο, μπορεί να καταστρέψει αυτήν την ίδια δυνατότητα για αυτόν. Να ζείτε πλήρως και με πίστη, ως ένα ανύπανδρο άτομο, πριν σας καταλάβει αδικαιολόγητη ανυπομονησία να ζήσετε ως δύο άτομα¹⁷.

Καθώς θα αναμένετε τις υπεσχημένες ευλογίες, μην κάνετε τίποτα, διότι η αποτυχία να προχωρήσουμε μπροστά είναι έως έναν βαθμό οπισθοδρόμηση. Να ανυπομονείτε να ενασχολείστε με καλούς σκοπούς, συμπεριλαμβανομένης της δικής σας εξέλιξης¹⁸.

3

Καμία ευλογία δεν θα κρατηθεί από τα άξια άτομα που δεν είναι παντρεμένα.

Αυτή είναι η εκκλησία του Ιησού Χριστού, όχι η εκκλησία παντρεμένων ή ανύπαντρων ή κάποιας άλλης ομάδας ή ατόμου. Το Ευαγγέλιο που κηρύττουμε είναι το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, το οποίο περικλείει όλες τις σωτήριες διατάξεις και διαθήκες, απαραίτητες για τη σωτηρία και υπερύψωση κάθε ατόμου το οποίο

είναι πρόθυμο να αποδεχτεί τον Χριστό και να τηρήσει τις εντολές που εκείνος και ο Πατέρας μας στους Ουρανούς έχουν δώσει¹⁹.

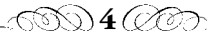
Καμία ευλογία, συμπεριλαμβανομένης εκείνης του παντοτινού γάμου και μιας αιώνιας οικογένειας δεν θα κρατηθεί από κάθε άξιο άτομο. Μολονότι μπορεί να χρειαστεί λίγο περισσότερο χρόνο –ίσως και πέρα από αυτή τη θνητή ζωή– να επιτύχουν αυτή την ευλογία κάποιιοι, δεν θα κρατηθεί από αυτούς...

Τώρα, θα ήθελα να πω μερικά λόγια συμβουλής και αγάπης.

Προς εσάς που είστε *ανύπανδροι άνδρες*: Μην αναβάλλετε τον γάμο σας, επειδή δεν έχετε ακόμα την τέλεια καριέρα και οικονομική κατάσταση. ...Να θυμάστε ότι ως φέρων την ιεροσύνη, έχετε την υποχρέωση να αναλάβετε τον κύριο ρόλο στην επιζήτηση της παντοτινής συντροφειότητάς σας.

Προς εσάς, *ανύπανδρες γυναίκες*: Οι υποσχέσεις των προφητών του Θεού υπήρξαν πάντοτε ότι ο Κύριος σάς σκέπτεται. Εάν είστε πιστές, όλες οι ευλογίες θα είναι δικές σας. Το να μην έχει παντρευτεί κάποιος και να μην έχει οικογένεια σε τούτη τη ζωή είναι μία προσωρινή κατάσταση και η αιωνιότητα είναι μακρύς χρόνος. Ο Πρόεδρος Μπένσον μάς έχει θυμίσει ότι «ο χρόνος μετράται μόνον για τον άνθρωπο. Ο Θεός έχει την αιώνια προοπτική σας κατά νου». (*Ensign*, Νοέμβρ. 1988, σελ. 97.) Γεμίστε τη ζωή σας με άξιες, με νόημα δραστηριότητες.

Προς εσάς που έχετε βιώσει το *διαζύγιο*: Μην αφήνετε την απογοήτευση ή μια αίσθηση αποτυχίας να χρωματίσει αρνητικά την αντίληψή σας για τον γάμο ή τη ζωή. Μην χάνετε την πίστη στον γάμο ούτε να επιτρέψετε την πικρία να κατατρώγει την ψυχή σας και να καταστρέψει εσάς ή εκείνους που αγαπάτε ή έχετε αγαπήσει²⁰.



Ο επιτυχημένος γάμος απαιτεί τις καλύτερες των προσπαθειών μας να ζούμε τις αρχές του Ευαγγελίου.

[Ο γάμος]... είναι μία συμπεριφορά που μαθαίνεται. Η συνειδητή προσπάθειά μας, όχι η ενστικτώδης, καθορίζει την επιτυχία. Η κινητήρια δύναμη απορρέει από την καλοσύνη, την αληθινή τρυφερότητα και έγνοια για την ευτυχία και την ευημερία του ενός προς τον άλλο.

Προ του γάμου ατενίζαμε τη ζωή από τη δική μας σκοπιά, όμως όταν διαβούμε εκείνο το κατώφλι, αρχίζουμε να τον συλλογιζόμαστε και από τη σκοπιά του άλλου. Υπάρχει μία αναγκαιότητα να κάνουμε θυσίες και προσαρμογές ως εκδηλώσεις διαβεβαίωσης και αγάπης.

Λέγεται συχνά ότι το να έχουμε έναν ευτυχισμένο και επιτυχημένο γάμο, γενικά δεν είναι τόσο πολύ να παντρευτούμε το σωστό άτομο, όσο να είμαστε το σωστό άτομο. Οι στατιστικές που δείχνουν το υψηλό ποσοστό διαζυγίων, θα μπορούσε να δείχνουν μη συνετές επιλογές συντρόφων. Εάν είχαν παντρευτεί άλλα άτομα, το συγκεκριμένο πρόβλημα θα μπορούσε να είχε περιοριστεί, όμως σίγουρα κάποιο άλλο πρόβλημα θα έμπαινε στη θέση του. Η σοφή επιλογή συντρόφου αποτελεί μεγάλη συνεισφορά για έναν επιτυχημένο γάμο, ωστόσο, η συνειδητή προσπάθεια να κάνει κάποιος πλήρως αυτό που του αναλογεί, είναι το σπουδαιότερο στοιχείο που συμβάλλει στην επιτυχία²¹.

Ενώ είναι αλήθεια ότι τα άξια ζευγάρια θα λάβουν υπερύψωση στο σελέστιο βασίλειο, κάθε άνδρας και γυναίκα επισφραγισμένοι σε μία αιώνια σχέση θα πρέπει να είναι ατομικά ο καθένας άξιος αυτής της ευλογίας.

Ένας παντοτινός γάμος συγκροτείται από έναν άνδρα και μία άξια γυναίκα, όπου και οι δύο έχουν ατομικώς βαπτιστεί με νερό και Πνεύμα. Οι οποίοι έχουν ατομικώς πάει στον ναό για να λάβουν την προικοδότησή τους. Οι οποίοι έχουν ατομικώς υποσχεθεί την πίστη τους προς τον Θεό και τον/την σύντροφό τους στη διαθήκη του γάμου. Και οι οποίοι έχουν ατομικώς τηρήσει τις διαθήκες τους, κάνοντας όλα όσα ανέμενε ο Θεός από αυτούς²².

Ζώντας τις αρχές του Ευαγγελίου, έχουμε έναν ευτυχισμένο γάμο. ...Όταν δύο άνθρωποι μπορούν να ζουν τις αρχές του Ευαγγελίου, ο γάμος μπορεί να είναι γλυκός και ευτυχισμένος²³.

5

Οι σύζυγοι θα πρέπει να εργάζονται μαζί για να ενδυναμώνουν τους δεσμούς του γάμου.

Χριστιανική αγάπη και υπομονή με ατέλειες

Οι περισσότεροι σύντροφοι έχουν ατέλειες. ...Ο Ρίτσαρντ Έβανς είπε κάποτε: «Ίσως οποιοσδήποτε από εμάς μπορεί να τα πάει καλά με τέλειους ανθρώπους, όμως καθήκον μας είναι να τα πάμε καλά με ατελείς ανθρώπους» [*Richard Evans' Quote Book* (1971), 165]. Καταλαβαίνουμε στον γάμο ότι δεν έχουμε να κάνουμε με τέλειους ανθρώπους. Επιζητούμε την τελειότητα και παίρνουμε την πορεία εκείνη όπου ελπίζουμε να βρούμε τελειότητα, όμως πρέπει να έχουμε κατανόηση, να δίνουμε το καλύτερο που μπορούμε και να κάνουμε τη ζωή όμορφη...

Η Βίβλος μάς λέει: «Η αγάπη μακροθυμεί, αγαθοποιεί» (βλέπε Προς Κορινθίους Α΄ 13:4). Εκείνο το είδος της αγάπης την οποία δεν υποτιμούμε ούτε την τερματίζουμε κατά βούληση και την πετάμε μακριά σαν άδειο πλαστικό στην ανακύκλωση, αλλά η οποία υπομένει όλες τις μικρές δυσκολίες της ζωής, μαζί με τον/τη σύζυγο, που κάνει τους δύο ανθρώπους να γίνονται ένας σε σκοπό, αυτή είναι η υπέρτατη έκφραση της ανθρώπινης ευτυχίας²⁴.

Ενότητα καρδιάς

Οποσδήποτε οι ευτυχέστεροι γάμοι είναι εκείνοι όπου η καρδιά σου είναι η καρδιά μου, ο πόνος σου ο πόνος μου, η νίκη μου νίκη σου, οι ανησυχίες μου δικές σου ανησυχίες. Η ενότητα σε καρδιά, ψυχή, σάρκα, δείχνει να είναι μια δυσκολία μεγαλύτερη από ποτέ άλλοτε στον κόσμο, όπου το ερώτημα φαίνεται ότι είναι: «Πώς θα ωφεληθώ από αυτό;» Πάρα πολλοί σύντροφοι στον γάμο έχουν γίνει απλώς ένα διακοσμητικό στο μανίκι παρά μέρος της καρδιάς²⁵.

Πίστη στη σκέψη, τον λόγο και την πράξη

Ένας άνδρας ο οποίος φέρει την ιεροσύνη δείχνει τέλεια ηθική πίστη στη σύζυγό του και δεν της δίνει λόγους να αμφιβάλλει για την αφοσίωσή του. Ο σύζυγος θα πρέπει να αγαπά τη σύζυγό του με όλη την καρδιά του και να προσκολλάται σε εκείνη και σε κανέναν άλλο (βλέπε Δ&Δ 42:22-26). Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ εξήγησε:



Όταν ο άνδρας και η γυναίκα «αγαπούν ο ένας τον άλλο όπως αγαπούν τον Θεό... θα έρθει στο σπιτικό τους μία γλυκύτητα και στοργή που θα φέρουν αιώνια επιτυχία».

«Τα λόγια και τίποτε άλλο εξαλείφουν όλους και τα πάντα. Ο/η συζυγος γίνεται τότε το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή του/της συζύγου και ούτε η κοινωνική ζωή ούτε η επαγγελματική ζωή ούτε η πολιτική ζωή ούτε οποιοδήποτε άλλο ενδιαφέρον ή άτομο ή πράγμα δεν θα προηγείται ποτέ του/της συντρόφου-συζύγου» (*The Miracle of Forgiveness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1969, σελ. 250).

Ο Κύριος απαγορεύει και η εκκλησία του καταδικάζει κάθε και όποια στενή προσωπική σχέση εκτός γάμου. Η απιστία από τη μεριά ενός άνδρα ραγίζει την καρδιά της συζύγου του και χάνει την εμπιστοσύνη της και την εμπιστοσύνη των παιδιών του (βλέπε Ιακώβ 2:35).

Να είστε πιστοί στις διαθήκες του γάμου σας με τις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις. Η πορνογραφία, οι ερωτοτροπίες και οι επιβλαβείς φαντασιώσεις θα φθείρουν τον χαρακτήρα σας και θα χτυπήσουν τα θεμέλια ενός ευτυχισμένου γάμου. Η ενότητα και η εμπιστοσύνη εντός γάμου με τον τρόπο αυτόν καταστρέφονται. Κάποιος ο οποίος δεν ελέγχει τις σκέψεις του και έτσι διαπράττει μοιχεία στην καρδιά του, εάν δεν μετανοήσει, δεν

θα έχει το Πνεύμα, αλλά θα αρνηθεί την πίστη και θα φοβηθεί (βλέπε Δ&Δ 42:23, 63:16)²⁶.

Τρυφερότητα και σεβασμός στην οικειότητα

Κρατήστε τον εαυτό σας πάνω από κάθε υπερισχύουσα ή ανάξια συμπεριφορά στην τρυφερή, στενά προσωπική σχέση μεταξύ συζύγων. Επειδή ο γάμος έχει οριστεί από τον Θεό, η στενή προσωπική σχέση μεταξύ συζύγων είναι καλή και τιμάται στα μάτια του Θεού. Εκείνος έχει προστάξει να γίνουν μία σάρκα και να αυξηθούν και να πληθύνουν τη γη (βλέπε Μωυσή 2:28, 3:24). Θα πρέπει να αγαπάτε τη σύζυγό σας όπως ο Χριστός αγάπησε την Εκκλησία και έδωσε τον εαυτό του γι' αυτήν (βλέπε Προς Εφεσίους 5:25-31).

Τρυφερότητα και σεβασμός –ποτέ εγωισμός– πρέπει να είναι οι κατευθυντήριες αρχές στην οικεία σχέση μεταξύ συζύγων. Ο κάθε σύντροφος πρέπει να είναι αβρός και ευαίσθητος ως προς τις ανάγκες και τις επιθυμίες του άλλου. Οιαδήποτε αυταρχική, απρεπής ή ανεξέλεγκτη συμπεριφορά στην οικεία σχέση μεταξύ συζύγων, καταδικάζεται από τον Κύριο.

Οποιοσδήποτε άνδρας ο οποίος κακομεταχειρίζεται ή υποβιβάζει τη σύζυγό του σωματικά ή πνευματικά, είναι ένοχος σοβαρής αμαρτίας και χρειάζεται ειλικρινή και σοβαρή μετάνοια. Οι διαφορές θα πρέπει να επιλύονται με αγάπη και καλοσύνη και με πνεύμα αμοιβαίας συμπιλίωσης. Ένας άνδρας θα πρέπει πάντα να μιλά στη σύζυγό του στοργικά και καλοσυνάτα, συμπεριφερόμενος απέναντί της με υπέρτατο σεβασμό. Ο γάμος είναι σαν ένα τρυφερό λουλούδι... και πρέπει να τρέφεται διαρκώς με εκφράσεις αγάπης και τρυφερότητας²⁷.

Να ακούμε με προσήλωση

Πολλά προβλήματα θα μπορούσαν να απαντηθούν γρήγορα και πολλές δύσκολες καταστάσεις να επιλυθούν, αν μπορούμε να κατανοήσουμε ότι υπάρχουν στιγμές όπου χρειάζεται να ακούμε. Στο σχολείο μαθαίνουμε το μάθημα όταν ακούμε προσεκτικά, όμως αποτυγχάνουμε όταν αρνούμαστε να δώσουμε προσοχή. Στον γάμο υπάρχει απόλυτη έλλειψη κατανόησης, εκτός και αν είμαστε πρόθυμοι να ακούσουμε με προσοχή. ...Βεβαίως, πρέπει να μιλάμε, όμως θα πρέπει να ακούσουμε την άλλη άποψη, ώστε να αυξήσουμε επαρκώς την κατανόησή μας

για να πάρουμε μία ευφυή απόφαση. Ένα ευήκοον ους μπορεί συχνά να δημιουργήσει κάτι το διαφορετικό²⁸.

Ανιδιοτέλεια

Οι φίλιες δεν μπορούν να διαρκέσουν αν χτίζονται στην άμμο του εγωισμού. Οι γάμοι δεν διαρκούν όταν δεν έχουν θεμέλιο έδαφος άλλο από τη φυσική έλξη και δεν έχουν τη θεμελίωση μιας βαθύτερης αγάπης και αφοσίωσης²⁹.

Ελπίζουμε ότι εσείς που είστε παντρεμένοι θα θυμάστε τα αισθήματα αγάπης τα οποία σας οδήγησαν στον βωμό, στον οίκο του Κυρίου. Η καρδιά μας θλίβεται όταν μαθαίνουμε για πολλούς, η αγάπη των οποίων κρύωσε ή εξαιτίας εγωισμού ή παραβάσεως λησμόνησαν ή δεν δίνουν αρκετή αξία στις διαθήκες του γάμου που συνήψαν στον ναό. Παρακαλούμε τους συζύγους και τις συζύγους να έχουν αγάπη και σεβασμό ο ένας για τον άλλο. Πράγματι, θα είναι η πιο επιθυμητή ελπίδα μας ώστε κάθε οικογένεια να είναι ευλογημένη με μία μητέρα και έναν πατέρα, οι οποίοι εκφράζουν αγάπη ο ένας για τον άλλο, οι οποίοι είναι πλήρεις σεβασμού ο ένας προς τον άλλο και οι οποίοι εργάζονται από κοινού για να ενδυναμώσουν τους δεσμούς του γάμου³⁰.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Στο τμήμα 1, ο Πρόεδρος Χάντερ τονίζει ότι ο γάμος μεταξύ ενός άνδρα και μίας γυναίκας έχει ορισθεί από τον Θεό και σκοπό έχει να είναι παντοτινός. Πώς η γνώση σας αυτού του πράγματος επηρεάζει τη σχέση σας με τον/τη σύζυγό σας; Τι σημαίνει για εσάς ότι ο γάμος είναι «μία σύμπραξη με τον Θεό»; Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τα παιδιά και τους νέους να προετοιμαστούν ώστε να παντρευτούν στον ναό;
- Ποιες είναι οι σκέψεις και οι εντυπώσεις σας καθώς μελετάτε τη συμβουλή του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το να αποφασίσετε ποιον θα παντρευτείτε; (Βλέπε τμήμα 2.)
- Πώς μπορούν οι υποσχέσεις και η συμβουλή του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 3 να βοηθήσουν άτομα που δεν είναι παντρεμένα; Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε το μήνυμα του Προέδρου

Χάντερ ότι «αυτή είναι η εκκλησία του Ιησού Χριστού, όχι η εκκλησία παντρεμένων ή ανύπανδρων»;

- Τι νομίζετε ότι εννοεί ο Πρόεδρος Χάντερ λέγοντας ότι ο γάμος «είναι μία συμπεριφορά που μαθαίνεται»; (Βλέπε τμήμα 4.) Πότε είδατε ότι ζώντας τις αρχές του Ευαγγελίου, έφερε ευτυχία σε έναν γάμο; Εάν είστε παντρεμένοι, σκεφθείτε τι θα μπορούσατε να κάνετε ώστε να δείξετε ακόμα περισσότερο την αγάπη σας στον/στη σύζυγό σας.
- Συλλογιστείτε τη συμβουλή του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 5. Πώς μπορούν οι σύζυγοι να αναπτύξουν μεγαλύτερη υπομονή απέναντι στις ατέλειες ο ένας του άλλου; Πώς μπορούν οι σύζυγοι να αναπτύξουν μεγαλύτερη «ενότητα καρδιάς»; Πώς μπορούν οι σύζυγοι να δείξουν πίστη στον γάμο μέσα από τη σκέψη, τον λόγο και την πράξη;

Σχετικές γραφές

Γένεση 2:18, 21-24, Ιακώβ 2:27, 31-33, Νεφί Δ' 1:11, Δ&Δ 42:22, Μωυσή 3:19-24, βλέπε, επίσης, «Η Οικογένεια: Μία επίσημη διακήρυξη προς όλον τον κόσμο», *Ensign*, Νοέμβρ. 2010, 129

Βοήθεια μελέτης

«Η μελέτη σας του Ευαγγελίου είναι περισσότερο αποτελεσματική, όταν διδάσκεστε με το Άγιο Πνεύμα. Πάντοτε να ξεκινάτε τη μελέτη σας του Ευαγγελίου προσευχόμενοι για να σας βοηθήσει το Άγιο Πνεύμα να μάθετε» (*Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου* [2004], 18).

Σημειώσεις

1. Στο Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 72.
2. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 79-80.
3. Στο Ντον Σήαφλ, "President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles", *Ensign*, Απρ. 1986, 24-25.
4. Γκόρντον Χίνκλυ, "A Prophet Polished and Refined", *Ensign*, Απρ. 1995, 34.
5. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 270, βλέπε, επίσης, 264, 267, 269.
6. Τζέιμς Φάουστ, "Howard W. Hunter: Man of God", *Ensign*, Απρ. 1995, 28.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Κλάιντ Ουίλλιαμς (1997), 137.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130.
9. "Being a Righteous Husband and Father", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 49.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 132.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 131-32.
14. "Divine Creation of Women" (ομιλία που δόθηκε στη συνέλευση περιοχής Αυστραλίας, στην Αδελαΐδα της Αυστραλίας, 30 Νοεμβρίου 1979), 7, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σωλτ Λέηκ Σίτυ.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 141-42.
16. "The Church Is for All People", *Ensign*, Ιούνιος 1989, 77.

17. "Fear Not, Little Flock" (ομιλία που δόθηκε στο Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιανγκ, 14 Μαρτίου 1989), 4, speeches.byu.edu.
18. "The Church Is for All People", 77.
19. "The Church Is for All People", 76.
20. "The Church Is for All People", 76-77.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 129-30.
22. "The Church Is for All People", 76.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 137.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 135-36.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 137.
26. "Being a Righteous Husband and Father", 50.
27. "Being a Righteous Husband and Father", 51.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 129.
29. Στο Conference Report, Οκτ. 1967, 12.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 130-31.



Να διατηρείτε και να προστατεύετε την οικογένεια

«Το σπιτικό μπορεί να φαίνεται μια συνηθισμένη έννοια κάποιες φορές, με τα καθήκοντα ρουτίνας του, ωστόσο η επιτυχία του θα πρέπει να είναι η μεγαλύτερη από όλες τις επιδιώξεις μας».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Χάουαρντ Χάντερ μεγάλωσε σε μία στοργική, σκληρά εργαζόμενη οικογένεια, όπου έμαθε από τους γονείς του ότι η οικοδόμηση ενός ευτυχισμένου σπιτικού, συχνά απαιτούσε θυσίες. Λίγο πριν παντρευτεί, έκανε μία θυσία την οποία θεώρησε απαραίτητη για την ευημερία της μελλοντικής οικογένειάς του.

Ο Χάουαρντ είχε αναπτύξει μια αγάπη για τη μουσική σε νεαρή ηλικία. Πρώτα έμαθε να παίζει πιάνο και βιολί και μετά έμαθε μόνος του να παίζει πολλά άλλα όργανα. Ως έφηβος δημιούργησε το δικό του μουσικό συγκρότημα, τους Hunter's Croonaders, και έπαιξε σε χορούς και άλλες εκδηλώσεις γύρω από το Μπόιζι στο Άινταχο. Όταν ήταν 19 ετών, ο ίδιος και το συγκρότημά του προσελήφθησαν για να παίξουν μουσική σε μία κρουαζιέρα δύο μηνών στην Ασία¹.

Τη χρονιά που επέστρεψε ο Χάουαρντ από την κρουαζιέρα, μετακόμισε στη Νότια Καλιφόρνια, όπου εξακολούθησε να παίζει με διάφορα συγκροτήματα. Στην Καλιφόρνια γνώρισε, επίσης, την Κλαίρ Τζεφς, στην οποία έκανε πρόταση γάμου την άνοιξη του 1931. Τέσσερις ημέρες πριν παντρευτούν, ο Χάουαρντ έπαιξε με το συγκρότημά του και κατόπιν πακετάρισε τα όργανά του και δεν ξανάπαιξε ποτέ επαγγελματικά. Το να παίζεις μουσική για χορούς και πάρτι «ήταν σαγηνευτικό από κάποια άποψη» είπε «και έβγαζα αρκετά χρήματα» όμως καταλάβαινε ότι κάποια σημεία



Η οικογένεια «υπερβαίνει κάθε άλλο ενδιαφέρον στη ζωή».

εκείνου του τρόπου ζωής ήταν ασυμβίβαστα με το είδος της ζωής που οραματιζόταν για την οικογένειά του. «Αυτό άφησε ένα κενό για ένα πράγμα που απολάμβανα, [όμως] δεν μετάνιωσα ποτέ για την απόφαση» είπε χρόνια αργότερα².

Ο Χάουαρντ και η Κλαιρ ευλογήθηκαν με τρεις γιους, τον Χάουαρντ Ουίλλιαμ (Μπίλλυ), τον Τζων και τον Ρίτσαρντ. Προς μεγάλη θλίψη τους, ο Μπίλλυ πέθανε όταν ήταν νήπιο. Καθώς μεγάλωναν ο Τζων και ο Ρίτσαρντ, οι Χάντερ οικοδόμησαν μια στενά δεμένη οικογένεια. Ο Χάουαρντ εργαζόταν με πλήρη απασχόληση στη νομική επιστήμη του και στις κλήσεις της Εκκλησίας, όμως ο ίδιος και η Κλαιρ έδιναν προτεραιότητα στην οικογένειά τους. Πολύ πριν ορίσει η Εκκλησία το βράδυ της Δευτέρας για οικογενειακή βραδιά, οι Χάντερ είχαν ξεχωρίσει εκείνο το βράδυ ως χρόνο για διδασκαλία του Ευαγγελίου, αφήγηση ιστοριών, για να παίζουν παιχνίδια και για να πηγαίνουν μαζί σε διάφορα μέρη. Συχνά έδιναν στα αγόρια αναθέσεις για τα μαθήματα.

Ο Χάουαρντ και οι γιοι του ανέπτυξαν κοινά ενδιαφέροντα, όπως τα ομοιώματα τρένων. Κατασκεύαζαν τα τρένα από σειρές εξαρτημάτων και έφτιαχναν έναν περίτεχνο σιδηρόδρομο με σιδηροτροχιές προσαρτημένες σε φύλλα κόντρα-πλακέ. Θυμόταν: «Ένα από τα αγαπημένα χόμπι μας ήταν να πηγαίνουμε στις μάντρες του σιδηροδρόμου... κοντά στον σταθμό της Αλαμπάμα του Σιδηροδρόμου Νότιου Ειρηνικού για να παίρνουμε ιδέες για τους κόμβους αλλαγής τροχιάς και για εξοπλισμό»³.

Τελικά η οικογένεια του Προέδρου και της αδελφής Χάντερ μεγάλωσε και συμπεριέλαβε 18 εγγόνια. Εκτός από τις παρατεταμένες επισκέψεις στα παιδιά και στα εγγόνια, πολλές από τις επισκέψεις του Προέδρου Χάντερ ήταν πολύ σύντομες, κατά τη διάρκεια ενδιάμεσων στάσεων, όταν οι αναθέσεις της Εκκλησίας τον έκαναν να περνά από την Καλιφόρνια. Επειδή ο Τζων πήγαινε συχνά τα παιδιά του στο αεροδρόμιο για να δουν τον παππού τους στη διάρκεια αυτών των ενδιάμεσων στάσεων, εκείνα αναφέρονταν πολλές φορές σ' αυτόν ως «ο παππούς που ζει στο αεροδρόμιο»⁴.



Ο Πρόεδρος Χάντερ με τους γιους, τα εγγόνια και τις οικογένειές τους, στις 2 Οκτωβρίου 1994, την ημέρα αφότου υποστηρίχθηκε ως Πρόεδρος της Εκκλησίας.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ

1

Η οικογένεια είναι η πιο σημαντική μονάδα στην κοινωνία, στην Εκκλησία και στην αιωνιότητα.

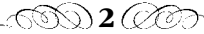
Η οικογένεια είναι η πιο σημαντική μονάδα για τον παρόντα καιρό και όλη την αιωνιότητα και, ως τέτοια, υπερβαίνει κάθε άλλο ενδιαφέρον στη ζωή⁵.

Η Εκκλησία έχει την ευθύνη –και την εξουσία– να διατηρεί και να προστατεύει την οικογένεια ως το θεμέλιο της κοινωνίας. Το πρότυπο για την οικογενειακή ζωή, θεσπισμένο πριν από τη θεμελίωση του κόσμου, προβλέπει για τα παιδιά να γεννιούνται και να γαλουχούνται από έναν πατέρα και μία μητέρα που είναι σύζυγοι, νόμιμα παντρεμένοι. Η ιδιότητα του γονέα είναι μία ιερή υποχρέωση και προνόμιο και τα παιδιά καλωσορίζονται ως «κληρονομιά από τον Κύριο» (Ψαλμοί 127:3).

Μία κοινωνία η οποία ανησυχεί, αρχίζει τώρα να βλέπει ότι η αποσύνθεση της οικογένειας φέρνει στον κόσμο τις συμφορές που προείπαν οι προφήτες. Τα συμβούλια και οι δημόσιες συζητήσεις του κόσμου θα επιτύχουν μόνον όταν προσδιορίσουν την

οικογένεια όπως έχει αποκαλύψει ο Κύριος ότι είναι. «Αν ο Κύριος δεν οικοδομήσει οίκο, μάταια κοπιάζουν αυτοί που τον οικοδομούν» (Ψαλμοί 127:1)⁶.

Επιζητώντας την ευημερία ατόμων και οικογενειών, είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι η βασική μονάδα της Εκκλησίας είναι η οικογένεια. Παρ' όλα αυτά, εστιάζοντας στην οικογένεια, θα πρέπει να θυμόμαστε ότι στον κόσμο στον οποίον ζούμε, οι οικογένειες δεν περιορίζονται στον παραδοσιακό σχηματισμό πατέρα, μητέρας και παιδιών. Οι οικογένειες σήμερα στην Εκκλησία αποτελούνται, επίσης, από [συζύγους] χωρίς παιδιά, μόνους γονείς με παιδιά και ανύπανδρα άτομα που ζουν μόνοι. ...Κάθε μία από αυτές τις οικογένειες θα πρέπει να λαμβάνει προσεκτική φροντίδα. Συχνά εκείνοι οι οποίοι μπορεί να χρειαστούν την πιο προσεκτική φροντίδα είναι εκείνες οι οικογένειες που δεν έχουν την παραδοσιακή δομή. Στοργικοί και αφοσιωμένοι οικογενειακοί διδάσκαλοι χρειάζονται σε κάθε σπιτικό. Κανένας δεν θα πρέπει να παραμεληθεί⁷.



Οι γονείς είναι συνεργάτες στην ηγεσία του σπιτικού και έχουν αυστηρή υποχρέωση να προστατεύουν και να αγαπούν τα παιδιά τους.

Οι ευθύνες της ιδιότητας του γονέα έχουν σπουδαιότατη σημασία. Τα αποτελέσματα των προσπαθειών μας θα έχουν αιώνιες συνέπειες για εμάς και για τα αγόρια και κορίτσια που ανατρέφουμε. Οποιοσδήποτε γίνεται γονέας είναι κάτω από αυστηρή υποχρέωση να προστατεύει και να αγαπά τα παιδιά [του] και να τα βοηθά να επιστρέψουν στον Επουράνιο Πατέρα τους. Όλοι οι γονείς θα πρέπει να καταλάβουν ότι ο Κύριος δεν θα απενεχοποιήσει εκείνους οι οποίοι παραμελούν αυτές τις ευθύνες⁸.

Οι πατέρες και οι μητέρες έχουν μία μεγάλη ευθύνη αναφορικά με τα παιδιά τους, για τα οποία τους έχουν εμπιστευθεί τη φροντίδα τους. ...Στο Βιβλίο των Παροιμιών βρίσκουμε αυτή την παραίνεση προς τους γονείς:

«Δίδαξε το παιδί στην αρχή τού δρόμου του· και δεν θα απομακρυνθεί απ' αυτόν ούτε όταν γεράσει». (Παροιμίες 22:6.)

Η μεγαλύτερη εκπαίδευση που μπορεί να δοθεί σε ένα παιδί είναι εκείνη που έρχεται από το παράδειγμα των γονέων. Οι γονείς

θα πρέπει να θέσουν το παράδειγμα για να ακολουθήσουν οι νέοι. Μεγάλη δύναμη έρχεται από το σπιτικό όπου διδάσκονται χρηστές αρχές, όπου υπάρχει αγάπη και σεβασμός του ενός προς τον άλλο, όπου η προσευχή είναι μία επιρροή στην οικογενειακή ζωή και όπου υπάρχει σεβασμός για τα πράγματα εκείνα που αφορούν στον Θεό⁹.

Η αποτελεσματική ηγεσία στην οικογένεια... απαιτεί και ποσότητα και ποιότητα χρόνου. Η διδασκαλία και η διακυβέρνηση της οικογένειας δεν θα πρέπει να αφήνεται... στην κοινωνία, το σχολείο ή ακόμα και στην Εκκλησία¹⁰.

Ένας άνδρας ο οποίος φέρει την ιεροσύνη θεωρεί την οικογένεια ως ορισθείσα από τον Θεό. Η ηγεσία σας της οικογένειας είναι η σημαντικότερη και ιερότερη ευθύνη σας...

Ένας άνδρας ο οποίος φέρει την ιεροσύνη οδηγεί την οικογένειά του σε συμμετοχή στην Εκκλησία, ούτως ώστε να γνωρίζουν το Ευαγγέλιο και να είναι υπό την προστασία των διαθηκών και διατάξεων. Εάν θέλετε να απολαύσετε τις ευλογίες του Κυρίου, πρέπει να θέσετε το δικό σας σπίτι σε τάξη. Μαζί με τη σύζυγό σας, εσείς προσδιορίζετε το πνευματικό κλίμα του σπιτικού σας. Η πρώτη σας υποχρέωση είναι να θέσετε την δική σας πνευματική ζωή σε τάξη μέσω τακτικής μελέτης των γραφών και καθημερινής προσευχής. Να προασπίζετε και να τιμάτε την ιεροσύνη σας και τις διαθήκες του ναού· προτρέψτε την οικογένειά σας να κάνει το ίδιο¹¹.

Ένας άνδρας ο οποίος φέρει την ιεροσύνη δείχνει σεβασμό για τη μητρότητα. Στις μητέρες έχει δοθεί ένα ιερό προνόμιο να «φέρουν στη ζωή τις ψυχές των ανθρώπων. Γιατί με αυτόν τον τρόπο συνεχίζεται το έργο του πατέρα μου, ώστε να λαμπρύνεται» (Δ&Δ 132:63).

...Η ιεροσύνη δεν μπορεί να επιτελέσει τον προορισμό της ούτε να εκπληρωθούν οι σκοποί του Θεού χωρίς βοήθους. Οι μητέρες επιτελούν ένα έργο το οποίο δεν μπορεί να κάνει η ιεροσύνη. Για αυτό το δώρο της ζωής, η ιεροσύνη θα πρέπει να έχει αμέριστη αγάπη για τις μητέρες των παιδιών τους.

[Αδελφοί], να τιμάτε τον μοναδικό και ουράνια καθορισμένο ρόλο της συζύγου σας ως μητέρας στον Ισραήλ και την ξεχωριστή ικανότητά της να φέρει στον κόσμο και να γαλουχεί παιδιά.

Είμαστε υπό την ουράνια εντολή να αυξανόμεθα και να κατακυριεύουμε τη γη και να ανατρέφουμε τα παιδιά και τα εγγόνια μας στο φως και στην αλήθεια (βλέπε Μωυσή 2:28, Δ&Δ 93:40). Μοιράζεστε, ως στοργικός σύντροφος, τη φροντίδα των παιδιών. Βοηθήστε την να διευθύνει και να κρατήσει το σπιτικό σας. Βοηθήστε την να διδάξει, να εκπαιδεύσει και να επιβάλει πειθαρχία στα παιδιά σας.

Θα πρέπει να εκφράζετε τακτικά στη σύζυγό σας και στα παιδιά σας τον σεβασμό και την εκτίμησή σας για εκείνη. Πράγματι, ένα από τα σπουδαιότερα πράγματα που μπορεί να κάνει ένας πατέρας για τα παιδιά του είναι να αγαπά τη μητέρα τους¹².

Ένας άνδρας, ο οποίος φέρει την ιεροσύνη, αποδέχεται την σύζυγό του ως σύντροφο στην ηγεσία του σπιτικού και της οικογένειας εν πλήρει γνώσει και πλήρει συμμετοχή σε όλες τις αποφάσεις που αφορούν αυτά. Είναι απαραίτητο να υπάρχει στην Εκκλησία και στο σπιτικό ένας προεδρεύων κατέχων υπεύθυνη θέση (βλέπε Δ&Δ 107:21). Με ουράνια ανάθεση, η ευθύνη να προεδρεύει στο σπίτι εναπόκειται στον φέροντα την ιεροσύνη (βλέπε Μωυσή 4:22). Ο Κύριος προόριζε ώστε η σύζυγος να είναι σύντροφος και συμπαραστάτης στον άνδρα (που σημαίνει ίση) – δηλαδή σύντροφος ίση και απαραίτητη εν πλήρει συνεργασία. Η προεδρία με χρησιμότητα καθιστά αναγκαία μία από κοινού ευθύνη μεταξύ των συζύγων· μαζί ενεργείτε με γνώση και συμμετοχή σε όλα τα οικογενειακά θέματα. Όταν ένας άνδρας ενεργεί ανεξαρτητως ή αδιαφορώντας για τα συναισθήματα και τις συμβουλές της συζύγου του στη διακυβέρνηση της οικογένειας, είναι σαν να ασκεί άδικη κυριαρχία¹³.

Σας παροτρύνουμε, αδελφοί, να θυμάστε ότι η ιεροσύνη είναι απλώς μία χρηστή εξουσία. Κερδίστε τον σεβασμό και την εμπιστοσύνη των παιδιών σας μέσω της στοργικής σχέσεώς σας μαζί τους. Ένας ενάρετος πατέρας προστατεύει τα παιδιά του με τον χρόνο και την παρουσία του στις κοινωνικές, εκπαιδευτικές και πνευματικές δραστηριότητες και ευθύνες. Οι στοργικές εκφράσεις αγάπης και στοργής προς τα παιδιά είναι τόσο ευθύνη του πατέρα, όσο και της μητέρας. Πείτε στα παιδιά σας ότι τα αγαπάτε¹⁴.

 3

Το σπιτικό μας θα πρέπει να είναι τόπος αγάπης, προσευχής και διδασκαλίας του Ευαγγελίου.

Απλώς θα πρέπει να έχουμε αγάπη και ακεραιότητα και ισχυρές αρχές στο σπιτικό μας. Θα πρέπει να έχουμε μία σταθερή δεσμευση για τον γάμο, τα παιδιά και την ηθικότητα. Θα πρέπει να επιτυγχάνουμε εκεί όπου η επιτυχία μετρά περισσότερο για την επόμενη γενιά.

Σίγουρα το σπιτικό που είναι δυνατότερο και ωραιότερο είναι εκείνο όπου βρίσκουμε κάθε άτομο ευαίσθητο προς τα συναισθήματα των άλλων, να προσπαθεί να υπηρετεί τους άλλους, να προσπαθεί να ζει στο σπιτικό τις αρχές που δείχνουμε σε δημόσιο περιβάλλον. Θα πρέπει να προσπαθούμε περισσότερο να ζούμε το Ευαγγέλιο στην οικογένειά μας. Το σπιτικό μας αξίζει τις πιο αφοσιωμένες δεσμεύσεις μας. Ένα παιδί έχει το δικαίωμα να αισθάνεται ότι στο σπίτι του είναι ασφαλές, ότι εκεί έχει έναν χώρο προστασίας από τους κινδύνους και τα κακά του κόσμου. Η ενότητα και η ακεραιότητα της οικογένειας είναι απαραίτητα για να καλύψουν αυτήν την ανάγκη. Ένα παιδί χρειάζεται γονείς οι οποίοι είναι ευτυχείς στις μεταξύ τους σχέσεις, οι οποίοι εργάζονται ευτυχισμένοι προς την εκπλήρωση της ιδανικής οικογενειακής ζωής, οι οποίοι αγαπούν τα παιδιά τους με ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπη και οι οποίοι έχουν δεσμευθεί στην επιτυχία της οικογένειας¹⁵.

Όταν καθιερώθηκαν για πρώτη φορά οι οικογενειακές βραδιές ως επίσημο πρόγραμμα της Εκκλησίας, η Πρώτη Προεδρία είπε: «Εάν οι Άγιοι υπακούσουν στη συμβουλή αυτή [να έχουν οικογενειακές βραδιές] υποσχόμαστε ότι μεγάλες ευλογίες θα απορρεύσουν. Η αγάπη μέσα στο σπιτικό και η υπακοή στους γονείς θα αυξηθούν. Θα αναπτυχθεί η πίστη στις καρδιές των νέων του Ισραήλ και θα αποκτήσουν δύναμη για να μάχονται τις κακές επιρροές και τους πειρασμούς οι οποίοι τους περιστοιχίζουν». Επιβεβαιώνουμε εκ νέου τις υπεσχημένες ευλογίες προς εκείνους οι οποίοι με πίστη τηρούν οικογενειακές βραδιές.

Τα βράδια της Δευτέρας θα πρέπει να κρατούνται για την οικογενειακή βραδιά. Οι τοπικοί ηγέτες θα πρέπει να διασφαλίζουν ότι τα κτήρια και οι εγκαταστάσεις της Εκκλησίας είναι κλειστά,

ότι δεν σχεδιάζονται δραστηριότητες τομέα ή πασσάλου για τα βράδια της Δευτέρας και ότι θα πρέπει να αποφεύγονται άλλα τα οποία εμποδίζουν τις οικογενειακές βραδιές.

Η πρωταρχική έμφαση για την οικογενειακή βραδιά θα πρέπει να είναι για τις οικογένειες, να είναι μαζί για τη μελέτη του Ευαγγελίου. Θυμίζουμε σε όλους ότι ο Κύριος έχει νουθετήσει τους γονείς να διδάσκουν στα παιδιά τους το Ευαγγέλιο, να προσεύχονται και να τηρούν την Ημέρα του Κυρίου. Οι γραφές είναι η σημαντικότερη πηγή διδασκαλίας του Ευαγγελίου¹⁶.

Να προσεύχεστε ως οικογένειες πρωί και βράδυ. Πόσο σπουδαίες ευλογίες έρχονται στη ζωή των παιδιών που ακούν τους γονείς τους να παρακαλούν τον Κύριο για την ευημερία τους. Σίγουρα τα παιδιά που είναι υπό την επιρροή αυτών των ενάρετων γονέων θα είναι καλύτερα προστατευμένα απέναντι στις επιρροές του ενάντιου¹⁷.

Για να μπορέσουν καλύτερα γονείς και παιδιά να καταλάβουν οι μεν τους δε, έχει υιοθετηθεί ένα σχέδιο από την εκκλησία, γνωστό ως το «Οικογενειακό συμβούλιο». Αυτό το συμβούλιο καλείται και διευθύνεται από τους γονείς και παρευρίσκονται όλα τα μέλη της οικογένειας. Ενδυναμώνει τους οικογενειακούς δεσμούς, βεβαιώνει τα παιδιά ότι «ανήκουν» και τα πείθει ότι οι γονείς ενδιαφέρονται για τα προβλήματά τους. Αυτή η οικογενειακή συγκέντρωση διδάσκει αμοιβαίο σεβασμό του ενός προς τον άλλο, απομακρύνει τον εγωισμό και τονίζει τον Χρυσό Κανόνα [βλέπε Κατά Ματθαίον 7:12] στο σπιτικό και στο να ζουν μία καθαρή ζωή. Διδάσκονται η οικογενειακή λατρεία και προσευχή, μαζί με τα μαθήματα καλοσύνης και εντιμότητας. Το πρόβλημα της οικογένειας το αντιμετωπίζει συνήθως ένα άτομο από τόσο κοντά, ώστε οι πραγματικές διαστάσεις και η σημασία του δεν εκτιμώνται εύκολα, όμως όταν οι οικογένειες είναι δυνατές και ενωμένες στην προσπάθεια να υπηρετήσουν τον Θεό και να τηρούν τις εντολές Του, πολλά από τα προβλήματα της εποχής μας εξαφανίζονται¹⁸.

[Αδελφοί], πάρτε στα σοβαρά την ευθύνη σας να διδάξετε το Ευαγγέλιο στην οικογένειά σας μέσω τακτικής οικογενειακής βραδιάς, οικογενειακής προσευχής, χρόνου πνευματικής συγκέντρωσης και ανάγνωσης των γραφών και άλλων στιγμών διδασκαλίας.



«Πρέπει να προσευχόμαστε συχνά και... να αφήνουμε τα παιδιά να καταλαβαίνουν την αγάπη και το ενδιαφέρον μας».

Δώστε ιδιαίτερη έμφαση στην προετοιμασία για ιεραποστολική υπηρετήση και γάμο στον ναό. Ως πατριάρχης στο σπιτικό, ασκήστε την ιεροσύνη σας τελώντας τις κατάλληλες διατάξεις για την οικογένειά σας και δίνοντας ευλογίες στη σύζυγο και τα παιδιά σας. Αμέσως μετά τη δική σας σωτηρία, αδελφοί, τίποτα δεν είναι τόσο σημαντικό για εσάς, όσο η σωτηρία τής συζύγου και των παιδιών σας¹⁹.

4

Ένας επιτυχημένος γονέας είναι εκείνος ο οποίος έχει αγαπήσει, εκείνος ο οποίος έχει θυσιάσει, έχει ενδιαφερθεί, διδάξει και εξυπηρετήσει τις ανάγκες ενός παιδιού.

Τα Μέλη της Γενικής Εξουσίας έχουν το προνόμιο να συγκεντρώνονται και να γνωρίζονται με μέλη της Εκκλησίας από όλο τον κόσμο, τα οποία έχουν ζήσει με συνέπεια καλή ζωή και αναθρέψει τις οικογένειές τους με την επιρροή του Ευαγγελίου. Αυτοί οι Άγιοι έχουν απολαύσει τις μεγάλες ευλογίες και την παρηγοριά που μπορεί να έρθει κοιτάζοντας πίσω, ως γονείς, παππούδες και

προπάπποι, μέσα από μακροχρόνιες και επιτυχείς γονικές προσπάθειες. Οπωσδήποτε, είναι κάτι που θα ήθελε ο καθένας μας.

Ωστόσο, υπάρχουν πολλοί στην Εκκλησία και στον κόσμο, οι οποίοι ζουν με συναισθήματα ενοχής και απαξίας, διότι κάποιος από τους γιους και τις κόρες τους παρέκκλιναν ή απομακρύνθηκαν από το ποίμνιο...

Καταλαβαίνουμε ότι οι ευσυνείδητοι γονείς κάνουν το καλύτερο που μπορούν, όμως σχεδόν όλοι έχουν κάνει λάθη. Κάποιος, όταν ξεκινά στο έργο να είναι γονέας, σύντομα συνειδητοποιεί ότι θα γίνουν πολλά λάθη στη διαδρομή. Οπωσδήποτε, ο Επουράνιος Πατέρας μας γνωρίζει, όταν εμπιστεύεται τα παιδιά του πνεύματα στη φροντίδα νέων και άπειρων γονέων, ότι θα γίνουν λάθη και σφάλματα στην κρίση...

Ο καθένας από εμάς είναι μοναδικός. Κάθε παιδί είναι μοναδικό. Όπως ακριβώς ο καθένας μας ξεκινά από ένα διαφορετικό σημείο στην κούρσα της ζωής και όπως ακριβώς ο καθένας μας έχει διαφορετικές δυνάμεις και ταλέντα, έτσι κάθε παιδί ευλογείται με τα δικά του ξεχωριστά χαρακτηριστικά. Δεν πρέπει να θεωρήσουμε ότι ο Κύριος θα κρίνει την επιτυχία του ενός ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, όπως με έναν άλλον. Ως γονείς, συχνά θεωρούμε πως αν το παιδί μας δεν γίνει υπέρ επιτυχημένο από κάθε άποψη, έχουμε αποτύχει. Θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί στις κρίσεις μας...

Ένας επιτυχημένος γονέας είναι εκείνος ο οποίος έχει αγαπήσει, εκείνος ο οποίος έχει θυσιάσει και εκείνος ο οποίος έχει ενδιαφερθεί, διδάξει και εξυπηρετήσει τις ανάγκες ενός παιδιού. Εάν έχετε κάνει όλα αυτά και το παιδί σας είναι ακόμη άστατο ή απείθαρχο ή εγκόσμιο, θα μπορούσε να σημαίνει ότι είστε, παρ' όλα αυτά, ένας επιτυχημένος γονέας. Ίσως υπάρχουν παιδιά που έχουν έλθει στον κόσμο και θα προκαλούσαν οποιουδήποτε γονείς υπό οποιοσδήποτε συνθήκες. Ομοίως, ίσως υπάρχουν άλλα παιδιά τα οποία θα ευλογούσαν την ζωή και θα αποτελούσαν χαρά σε σχεδόν οποιονδήποτε πατέρα ή μητέρα.

Ανησυχία μου σήμερα είναι ότι υπάρχουν γονείς οι οποίοι ίσως κρίνουν σκληρά τον εαυτό τους και ίσως επιτρέπουν αυτά τα συναισθήματα να καταστρέψουν τη ζωή τους, όταν στην

πραγματικότητα έχουν κάνει το καλύτερο που μπορούν και θα έπρεπε να εξακολουθήσουν με πίστη²⁰.

Ένας πατέρας ή μητέρα [το παιδί των οποίων έχει παρεκκλίνει] δεν είναι μόνοι. Οι πρώτοι γονείς μας ήξεραν τον πόνο και το βάσανο να βλέπουν κάποια από τα παιδιά τους να απορρίπτουν τις διδασκαλίες της αιώνιας ζωής. (Βλέπε Μωυσή 5:27.) Αιώνες αργότερα ο Ιακώβ έμαθε για τη ζήλεια και τα άσχημα αισθήματα των μεγαλύτερων γιων του προς τον αγαπημένο του Ιωσήφ. (Βλέπε Γένεση 37:1-8.) Ο μεγάλος προφήτης Άλμα ο οποίος είχε έναν γιο ονόματι Άλμα, προσευχήθηκε επί μακρόν στον Κύριο αναφορικά με την επαναστατική συμπεριφορά του γιου του και αναμφίβολα είχε κατακλυσθεί από έγνοια και ανησυχία για τη διχογνωμία και την ανομία που προκαλούσε ο γιος του ανάμεσα σε εκείνους οι οποίοι βρίσκονταν εντός της Εκκλησίας. (Βλέπε Μωσία 27:14.) Ο Πατέρας μας στους Ουρανούς έχει, επίσης, χάσει πολλά από τα παιδιά του πνεύματα στον κόσμο. Γνωρίζει τα συναισθήματα της καρδιάς σας...

Μην απελπίζεστε για ένα αγόρι ή ένα κορίτσι που έχει παρεκκλίνει. Πολλοί οι οποίοι έδειχναν ότι είχαν τελείως χαθεί, επέστρεψαν. Πρέπει να προσευχόμαστε και, αν είναι δυνατόν, να αφήνουμε τα παιδιά μας να καταλαβαίνουν την αγάπη και το ενδιαφέρον μας...

Να γνωρίζετε ότι ο Επουράνιος Πατέρας μας θα αναγνωρίσει την αγάπη και τη θυσία, την ανησυχία και την έγνοια, ακόμα και αν η μεγάλη προσπάθειά μας υπήρξε ανεπιτυχής. Η καρδιά των γονέων συχνά συντρίβεται, ωστόσο θα πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι η υπέρτατη ευθύνη εναποτίθεται στο παιδί, αφού οι γονείς έχουν διδάξει τις σωστές αρχές.

...Όποια κι αν είναι η θλίψη, όποια η ανησυχία, όποιος ο πόνος και η αγωνία, αναζητήστε έναν τρόπο να τα μετατρέψετε σε οφέλη – ίσως βοηθώντας άλλους να αποφύγουν τα ίδια προβλήματα ή, ίσως, αναπτύσσοντας μία μεγαλύτερη εσώτερη γνώση των συναισθημάτων των άλλων που παλεύουν με όμοιο τρόπο. Σίγουρα θα έχουμε βαθύτερη κατανόηση της αγάπης του Επουράνιου Πατέρα μας όταν, μέσω προσευχής, μάθουμε τελικά ότι εκείνος καταλαβαίνει και θέλει να κοιτάξουμε εμπρός...

Δεν θα πρέπει να αφήσουμε ποτέ τον Σατανά να μας ξεγελάσει, σκεπτόμενοι ότι όλα έχουν χαθεί. Ας είμαστε υπερήφανοι για τα καλά και σωστά πράγματα που έχουμε κάνει. Ας απορρίψουμε και ας διώξουμε από τη ζωή μας εκείνα που είναι λανθασμένα. Ας προσβλέψουμε στον Κύριο για συγχώρηση, δύναμη και παρηγοριά. Και κατόπιν, ας προχωρήσουμε μπροστά²¹.

5

Το σπιτικό μας θα πρέπει να είναι ιερό μέρος όπου μπορούμε να ζήσουμε τις αρχές του Ευαγγελίου και όπου μπορεί να κατοικήσει το Πνεύμα του Κυρίου.

Ελπίζουμε ότι δεν θα σας καταβάλει η αποθάρρυνση στις προσπάθειές σας να αναθρέψετε την οικογένειά σας με χρηστότητα. Θυμηθείτε ότι ο Κύριος έχει προστάξει τούτο: «Όμως οι μαθητές μου θα σταθούν σε άγιους τόπους, και δε θα κλονιστούν» (Δ&Δ 45:32).

Ενώ κάποιοι μεταφράζουν αυτό ότι εννοεί τον ναό, πράγμα που συμβαίνει βεβαίως, αντιπροσωπεύει επίσης και το σπιτικό όπου ζούμε. Εάν εργάζεστε επιμελώς για να καθοδηγήσετε την οικογένειά σας με χρηστότητα, ενθαρρύνοντας και συμμετέχοντας σε καθημερινή οικογενειακή προσευχή, μελέτη των γραφών, οικογενειακή βραδιά και με αγάπη και στήριξη του ενός προς τον άλλο για να ζουν τις διδασκαλίες του Ευαγγελίου, θα λάβετε τις υπεσχημένες ευλογίες του Κυρίου στην ανατροφή χρηστών απογόνων.

Σε έναν ολοένα και πιο άνομο κόσμο, πόσο απαραίτητο είναι ο καθένας από εμάς «να σταθεί σε άγιους τόπους» και να δεσμευθεί να είναι ειλικρινής και πιστός στις διδασκαλίες του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού²².

Για να αγγίξουν την επιτυχία στην οικογένεια, πρέπει οι γονείς να έχουν αγάπη και σεβασμό ο ένας για τον άλλο. Οι σύζυγοι, οι φέροντες την ιεροσύνη, θα πρέπει να δείχνουν στις συζύγους τους την υψηλότερη εκτίμηση μπροστά στα παιδιά τους και οι σύζυγοι πρέπει να αγαπούν και να στηρίζουν τους συζύγους τους. Σε ανταπόδοση, τα παιδιά θα έχουν αγάπη για τους γονείς τους και το ένα για το άλλο. Το σπιτικό μας θα γίνει τότε ένα ιερό μέρος όπου μπορούμε να ζήσουμε κάλλιστα τις αρχές του Ευαγγελίου και όπου μπορεί να κατοικήσει το Πνεύμα του Κυρίου. Το να είναι κάποιος επιτυχημένος πατέρας ή μητέρα είναι πολύ σπουδαιότερο

από την ανάρτηση σε ηγεσία ή υψηλές θέσεις στη δουλειά, την κυβέρνηση ή σε εγκόσμιες υποθέσεις. Το σπιτικό μπορεί να φαίνεται μια συνηθισμένη έννοια κάποιες φορές, με τα καθήκοντα ρουτίνας του, ωστόσο η επιτυχία του θα πρέπει να είναι η μεγαλύτερη από όλες τις επιδιώξεις μας στη ζωή²³.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Καθώς επανεξετάζετε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 1, σκεφθείτε τη σπουδαιότητα της οικογένειας. Ποια είναι η ευθύνη της Εκκλησίας για την οικογένεια; Πώς μπορούμε να προστατεύσουμε και να ενδυναμώσουμε τις οικογένειές μας;
- Συλλογιστείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με τους γονείς που θα είναι συνεργάτες στην ηγεσία του σπιτικού (βλέπε τμήμα 2). Πώς μπορούν αυτές οι διδασκαλίες να βοηθήσουν τόσο τους πατέρες, όσο και τις μητέρες; Πώς μπορούν οι γονείς να είναι ενωμένοι στην ανατροφή των παιδιών τους; Συλλογιστείτε πώς θα μπορούσατε να βελτιώσετε το «πνευματικό κλίμα» στο σπιτικό σας.
- Στο τμήμα 3, ο Πρόεδρος Χάντερ δίνει συμβουλές για την εδραίωση μιας δυνατής οικογένειας. Πώς μπορούμε να οικοδομήσουμε μεγαλύτερη «οικογενειακή ενότητα και ακεραιότητα»; Πώς η οικογενειακή βραδιά έχει ευλογήσει την οικογένειά σας; Πώς έχει ευλογήσει την οικογένειά σας η οικογενειακή μελέτη των γραφών και η οικογενειακή προσευχή;
- Πώς θα μπορούσαν οι διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 4 να βοηθήσουν τους γονείς ενός παιδιού που έχει παρεκκλίνει; Πώς μπορούν οι γονείς οι οποίοι βιώνουν θλίψη και πόνο να τα μετατρέψουν σε όφελος γι' αυτούς; Τι μπορούν να κάνουν γονείς, παππούδες, ηγέτες νέων και άλλοι για να βοηθήσουν τα παιδιά που παρεκκλίνουν;
- Αφού διαβάσετε το τμήμα 5, σκεφθείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το να κάνουμε τα σπιτικά μας «άγιους τόπους». Ποιες είναι μερικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε κάνοντας αυτό; Πώς μπορούμε να πασχίσουμε να κάνουμε τα σπιτικά μας άγιους τόπους;

Σχετικές γραφές

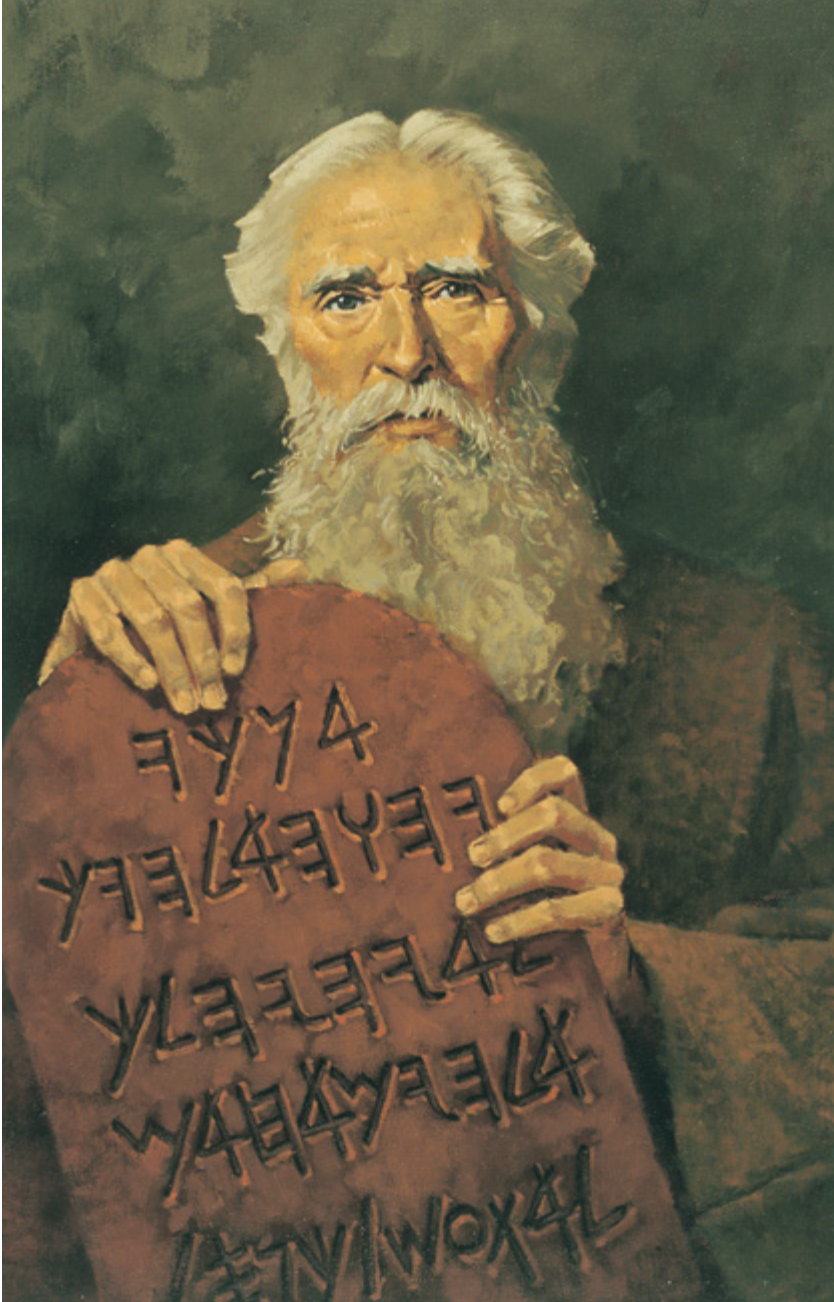
Ἐξοδος 20:12, Δευτερονόμιο 6:4-7, Ψαλμοί 127:3-5, Προς Εφεσίους 6:1-4, Ενώς 1:1-3, Μωσία 4:14-15, Αλμα 56:45-48, Νεφί Γ' 18:21, Δ&Δ 68:25-28, 93:40, 121:41-46

Βοήθεια διδασκαλίας

Ζητήστε από τα μέλη της τάξης να εργαστούν ανά ζεύγη και να σχεδιάσουν πώς θα μπορούσαν να διδάξουν ένα τμήμα του κεφαλαίου σε μία οικογενειακή βραδιά. Πώς μπορούμε να κάνουμε ουσιαστικές τις διδασκαλίες στα παιδιά και τους νέους; Καλέστε μερικά από τα ζεύγη να μιλήσουν για τα σχέδιά τους στην τάξη.

Σημειώσεις

1. Βλέπε Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 46-48.
2. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 81.
3. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 109.
4. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 252, βλέπε, επίσης, 251.
5. "Being a Righteous Husband and Father", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 50.
6. "Exceeding Great and Precious Promises", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 9.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, εκδ. Κλάιντ Ουίλλιαμς (1997), 144.
8. "Parents' Concern for Children", *Ensign*, Νοέμβρ. 1983, 65.
9. Στο Conference Report, Απρ. 1960, 125.
10. "Being a Righteous Husband and Father", 50.
11. "Being a Righteous Husband and Father", 50, 51.
12. "Being a Righteous Husband and Father", 50.
13. "Being a Righteous Husband and Father", 50-51.
14. "Being a Righteous Husband and Father", 51.
15. "Standing As Witnesses of God", *Ensign*, Μάιος 1990, 61-62.
16. Επιστολή της Πρώτης Προεδρίας, 30 Αυγούστου 1994 (Χάουαρντ Χάντερ, Γκόρντον Χίνκλντ και Τόμας Μόνσον).
17. Στο Μάικ Κάννον, "Be More Fully Converted", Prophet Says", *Church News*, 24 Σεπτεμβρίου 1994, 4, βλέπε, επίσης, *The Teachings of Howard W. Hunter*, 37.
18. Στο Conference Report, Απρ. 1960, 125-26.
19. "Being a Righteous Husband and Father", 51.
20. "Parents' Concern for Children", 63, 64-65.
21. "Parents' Concern for Children", 64, 65.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 155.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 156.



*Οι Δέκα Εντολές περιλαμβάνουν την ακόλουθη νοθεσία:
«ΜΗ ψευδομαρτυρήσεις ενάντια στον πλησίον σου
με ψεύτικη μαρτυρία» (Εξοδος 20:16).*



Πιστεύουμε στο να είμαστε τίμιοι

*«Αν θέλουμε να έχουμε τη συντροφιά του
Διδασκάλου και το Άγιο Πνεύμα, πρέπει να
είμαστε τίμιοι με τον εαυτό μας, τίμιοι με τον
Θεό και με τους συνανθρώπους μας».*

Από τη Ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ενώ περίμεναν να κάνουν μία περιήγηση του κάστρου Χερστ στην Καλιφόρνια, ο Πρόεδρος και η αδελφή Χάντερ και ένα άλλο ζευγάρι πήγαν με το αυτοκίνητο σε ένα μικρό κατάστημα. Καθώς κοίταζαν τριγύρω στο κατάστημα, «ο Πρεσβύτερος Χάντερ πήγε στο ταμείο, μέτρησε ορισμένες γλυκόριζες [και] πλήρωσε τον πωλητή 10 σεντς». Τα δύο ζεύγη επέστρεψαν κατόπιν στο αυτοκίνητο και άρχισαν να πηγαίνουν πίσω στο κάστρο για την περιήγηση. Καθ' οδόν, «ο Πρεσβύτερος Χάντερ έδωσε στον καθένα ένα κομμάτι γλυκόριζα μία φορά και μετά ξανά και μετά ξαφνικά ήταν προφανές ότι έπρεπε να είχε μετρήσει λάθος, διότι καταλήξαμε με 11 κομμάτια αντί για 10 τα οποία είχε πληρώσει.

»Θα μπορούσε εύκολα να παραβλέπει το λάθος. Εξάλλου, ήταν απλώς ένα σεντ και βιαζόμασταν λίγο να κάνουμε την περιήγηση τώρα. Ποιος θα γνώριζε τη διαφορά ή ποιος θα ενδιαφερόταν; Όμως ούτε καν το σκέφθηκε δεύτερη φορά. Έστριψε το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκε πίσω στον δρόμο προς το κατάστημα. ...Εξήγησε το πρόβλημα σε έναν άλλον υπάλληλο, ζήτησε συγγνώμη για το λάθος και πλήρωσε το επιπλέον σεντ στον έκπληκτο πωλητή»¹.

Για τον Χάουαρντ Χάντερ ήταν σημαντικό να είναι τίμιος σε μικρά ζητήματα καθώς και σε μεγάλα.

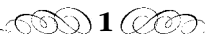
Δίδασκε τους γιους του για ηθική ακεραιότητα με το παράδειγμά του. «Αυτό που γνωρίζω για την τιμιότητα και την

ακεραιότητα έχει έλθει σε μεγάλο βαθμό από όσα μου έχουν πει οι άνθρωποι για τον πατέρα μου» είπε ο Ρίτσαρντ Χάντερ. Κάποτε ο Ρίτσαρντ πήγε με τον πατέρα του σε μία επαγγελματική συνάντηση, όπου συζητείτο ένα πολυσύνθετο σχέδιο. Ενώ ήταν έξω για διάλειμμα, ο Ρίτσαρντ και ένας από τους άνδρες μιλούσαν για τη συνάντηση. Ο Ρίτσαρντ είπε ότι πιθανώς να υπήρχε μεγάλη αναμονή για να αρχίσει το σχέδιο, επειδή θα απαιτούσε τεράστια ποσότητα νομικής γραφικής εργασίας. Ο άνδρας διόρθωσε τον Ρίτσαρντ, λέγοντάς του ότι το σχέδιο θα μπορούσε να προχωρήσει προτού οριστικοποιηθεί η γραφική εργασία, διότι οι άνθρωποι ήξεραν ότι ο Χάουαρντ Χάντερ θα έκανε οτιδήποτε έλεγε ότι θα έκανε².

Το 1962, ο Πρόεδρος Χάντερ απευθύνθηκε προς τους νέους της Εκκλησίας και εξέφρασε την πεποίθησή του για τη σημασία να είμαστε τίμιοι:

«Η ευτυχισμένη ζωή θα έλθει στον καθέναν από εμάς, αν είναι είμαστε μόνον τίμιοι –τίμιοι με τον πατέρα και τη μητέρα μας, είτε αφορά στα ραντεβού μας, στις σχολικές εργασίες μας, στα παιδιά τα οποία συναναστρεφόμαστε είτε στην προσέλευσή μας στην εκκλησία· τίμιοι με τον επίσκοπό μας– λαμβάνοντας τη συμβουλή του, λέγοντάς του την αλήθεια για τον εαυτό μας, πληρώνοντας τα δέκατά μας εις το ακέραιον, ζώντας μία καθαρή, αγνή ζωή· τίμιοι με το σχολείο μας – χωρίς να κλέβουμε σε κανένα μέρος των δραστηριοτήτων μας, είτε στην τάξη είτε στην πανεπιστημιόπολη· τίμιοι στο να πληρώνουμε τα έξοδά μας, είτε είναι για είσοδο σε αγώνες είτε σε ταινίες ή να φέρουμε εις πέρας το μέρος των ευθυνών μας σε ένα πάρτι· τίμιοι με τους φίλους και τις φίλες μας – ποτέ να μην τους εκμεταλλευόμαστε, ποτέ να μην τους εξαπατούμε, ποτέ να μην τους οδηγούμε σε πειρασμό· τίμιοι με τον ίδιο τον Κύριο»³.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Ο Κύριος μάς νουθετεί να είμαστε τίμιοι.

Οι γραφές βρήθουν νουθεσιών να είμαστε τίμιοι και υπάρχουν πολλές εντολές που λένε ότι πρέπει να είμαστε τίμιοι. Τις σκεπτόμαστε με έντονη γραφή: ΜΗ – ΜΗ κλέψεις· ΜΗ ψευδομαρτυρήσεις

ενάντια στον πλησίον σου με ψεύτικη μαρτυρία· ΜΗ επιθυμήσεις το σπίτι τού πλησίον σου [βλέπε Έξοδος 20:15-17]...

Ορισμένα από τα πιο κοινά παραδείγματα ανεντιμότητας είναι τα εξής:

1. *Κλοπή*. Σπανίως διαβάζω μια εφημερίδα χωρίς να βρω πολλές αναφορές για διάρρηξη, ληστεία, αρπαγή τσάντας, κλοπή από κατάστημα, κλοπή αυτοκινήτου και χίλια δυο άλλα πράγματα. Ακόμη και στις εκκλησίες μας υπάρχουν αναφορές για μικροκλοπές.

2. *Εξαπάτηση*. Οι εφημερίδες φιλοξενούν παρόμοιες αφηγήσεις για δόλιες συναλλαγές σε δοσοληψίες με αξιόγραφα, σε επιχειρηματικές συναλλαγές, εξαπάτηση σε επενδύσεις και άλλα πράγματα που εφιστούν τη δημόσια προσοχή. Υπάρχουν ορισμένοι που θα εξαπατούσαν σε όλη τη διάρκεια του σχολείου τους και ορισμένοι που θα εξαπατούσαν σε εξετάσεις.

3. *Παραβιάσεις των προτύπων του Λόγου Σοφίας*. Αυτά είναι πρότυπα της Εκκλησίας. Δεν αποτελούν παραβιάσεις των προτύπων του κόσμου. Όμως σας έχει δοθεί ο λόγος του Κυρίου επί τούτου του θέματος.

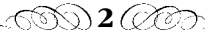
4. *Παραβίαση των διατάξεων του κώδικα οδικής κυκλοφορίας*. Κάποιος δεν μπορεί να είναι βασικά τίμιος και να παραβιάζει νόμους που διατύπωσε η κοινωνία και η κυβέρνηση για την ευημερία άλλων ατόμων⁴.

«ΜΗ ψευδομαρτυρήσεις ενάντια στον πλησίον σου μια ψεύτικη μαρτυρία» [Έξοδος 20:16]. Πρωτίστως αυτή η εντολή έχει αναφορά σε ψευδή μαρτυρία σε δικαστικές διαδικασίες, αλλά επεκτείνεται για να καλύψει όλες τις δηλώσεις που είναι ψευδείς. Οποιαδήποτε αναλήθεια που έχει την τάση να βλάψει κάποιον άλλον στα αποκτήματα, στο πρόσωπο ή στον χαρακτήρα του είναι ενάντια στο πνεύμα και το γράμμα αυτού του νόμου. Καταστολή της αλήθειας που έχει ως αποτέλεσμα την ίδια βλάβη αποτελεί επίσης παραβίαση αυτής της εντολής.

«ΜΗ επιθυμήσεις το σπίτι τού πλησίον σου· μη επιθυμήσεις τη γυναίκα τού πλησίον σου· ούτε τον δούλο του ούτε τη δούλη του ούτε το βόδι του ούτε το γαϊδούρι του ούτε κάθε τι, που είναι τού πλησίον σου» [Έξοδος 20:17]. Επιθυμώ σημαίνει λαχταρώ, ποθώ

αυτό που ανήκει σε ένα άλλο άτομο. Η επιθυμία να αποκτήσουμε καλά πράγματα δεν αποτελεί παραβίαση, αλλά η επιθυμία να τα αφαιρέσουμε από έναν άλλον άνομα είναι λάθος. Από αυτήν την άποψη, είναι καλό να καταλάβουμε ότι το καλό ή το κακό αρχίζει όχι όταν συμβαίνει η πράξη, αλλά όταν κάποιος αρχίζει να επιθυμεί κάτι⁵.

Ο Κύριος μισεί τα μάτια υπερήφανα, τη γλώσσα αναληθή, την καρδιά που μηχανεύεται κακούς λογισμούς, πόδια που τρέχουν γρήγορα στο να κακοποιούν, ψευδομάρτυρα, που λέει ψέματα, κι εκείνον που βάζει φιλονικίες ανάμεσα σε αδελφούς [βλέπε Παροιμίες 6:16-19]. Ως Άγιοι των Τελευταίων Ημερών, έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε κάτι που μισεί ο Κύριος; Πόσο συχνά έχει μιλήσει εναντίον της ανεντιμότητας!⁶



Καλλιεργούμε τιμιότητα στα μικρά, συνηθισμένα πράγματα της ζωής.

Αν είμαστε ευαίσθητοι στη σχέση μας με τον Σωτήρα, πρέπει να είμαστε τίμιοι στα μικρά καθώς και στα μεγάλα⁷.

Καθώς προσπαθούμε να επιτύχουμε, τόσος πολύς από τον χρόνο μας καταναλώνεται σε σκέψη και μελέτη των πολύπλοκων, που σπανίως αφιερώνουμε χρόνο για τα απλά – τα απλά πράγματα, τα μικρά πράγματα που είναι στην πραγματικότητα η βάση επί της οποίας οικοδομούμε και χωρίς τα οποία δεν μπορεί να υπάρξει ένα γερό θεμέλιο. Ένα οικοδόμημα μπορεί να ανυψώνεται έως τον ουρανό και εμείς μπορεί να το κοιτάζουμε με δέος λόγω του μεγάλου του ύψους. Ωστόσο, δεν μπορεί να σταθεί εκτός και αν το θεμέλιό του έχει στηριχθεί σε βράχο ή σε ατσάλι και σκυρόδεμα.

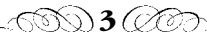
Ο χαρακτήρας πρέπει να έχει τέτοιο θεμέλιο. Επιστώ την προσοχή σας στην αρχή της τιμιότητας. Γιατί συμβαίνει τόσο πολλοί να πιστεύουν στις υψηλές και ευγενείς αρχές της τιμιότητας κι όμως τόσο λίγοι να είναι πρόθυμοι να είναι αυστηρώς τίμιοι;

[Πολλά] χρόνια πριν υπήρχαν αφίσες στους προθαλάμους και τις εισόδους των κυρίως εκκλησιών μας με τίτλο: «Να είστε ειλικρινείς με τον εαυτό σας». Οι περισσότερες από αυτές αφορούσαν στα μικρά, συνηθισμένα πράγματα της ζωής. Εδώ είναι όπου καλλιεργείται η αρχή της τιμιότητας.

Υπάρχουν μερικοί που θα παραδεχθούν ότι είναι ηθικώς λάθος να είμαστε ανέντιμοι σε μεγάλα πράγματα, όμως πιστεύουν ότι είναι δικαιολογήσιμο αν αυτά τα πράγματα είναι ήσσονος σημασίας...

Θυμάμαι έναν νεαρό άνδρα που ήταν στον πάσσαλό μας, όταν εγώ υπηρετούσα ως πρόεδρος πασσαλού. Ταξίδευε με μία παρέα που νόμιζε ότι ήταν έξυπνο να κάνει πράγματα που δεν ήταν σωστά. Σε λίγες περιστάσεις ενεπλάκη σε ορισμένες ελάσσονος σημασίας παραβιάσεις. Μία ημέρα έλαβα ένα τηλεφώνημα από το αστυνομικό τμήμα και μου είπαν ότι εκρατείτο λόγω παραβίασης του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Τον είχαν πιάσει να τρέχει με υπερβολική ταχύτητα, όπως το είχε κάνει σε μερικές άλλες περιστάσεις πριν από αυτόν τον καιρό. Γνωρίζοντας ότι τα πράγματα που έκανε θα μπορούσαν να τον εμποδίσουν να πάει ιεραποστολή, συμμορφώθηκε και, όταν ήταν 19 ετών, έλαβε την κλήση του.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη συζήτηση που είχαμε, όταν επέστρεψε. Μου είπε ότι ενώ ήταν στο ιεραποστολικό πεδίο, είχε σκεφθεί συχνά τα προβλήματα που είχε προκαλέσει η λανθασμένη πεποίθηση ότι η παραβίαση των μικρών πραγμάτων δεν ήταν σημαντική. Όμως είχε έλθει μία μεγάλη αλλαγή στη ζωή του. Είχε φθάσει στο σημείο να συνειδητοποιήσει ότι δεν υπάρχει ευτυχία ούτε ευχαρίστηση στην παραβίαση ενός νόμου, είτε είναι ο νόμος του Θεού είτε οι νόμοι τους οποίους μας επιβάλλει η κοινωνία⁸.



Μπορούμε να υπηρετήσουμε τον Θεό με το να είμαστε τίμιοι και δίκαιοι στις προσωπικές και επαγγελματικές μας σχέσεις.

Η θρησκεία μπορεί να αποτελεί μέρος της καθημερινής εργασίας μας, της ασχολίας μας, της αγοραπωλησίας μας, της οικοδόμησης, της μεταφοράς, της κατασκευής, της τέχνης ή του επαγγέλματός μας ή σε ό,τι κάνουμε. Μπορούμε να υπηρετήσουμε τον Θεό με τίμια και δίκαιη σχέση στις επαγγελματικές μας συναλλαγές με τον ίδιο τρόπο που κάνουμε στην κυριακάτικη λατρεία μας. Οι αληθινές αρχές της χριστιανοσύνης δεν μπορούν να είναι ξεχωριστά και μακριά από τις επαγγελματικές και τις καθημερινές μας υποθέσεις⁹.

Αν σημαίνει κάτι για εμάς η θρησκεία, θα πρέπει να είναι κάτι που παρακινεί τη ζωή μας. Δεν πιστεύω ότι η θρησκεία μπορεί να υποβιβασθεί στην ομιλία ενός ιερέα για μία ώρα την Κυριακή και να σημαίνει κάτι στη ζωή μας. Αν δεν εισέλθει στην ατομική μας ζωή – στην οικογενειακή μας ζωή – στην επαγγελματική μας ζωή – και στα πάντα που κάνουμε, τότε η θρησκεία σημαίνει λίγα για εμάς και απλώς γίνεται είδωλο που τίθεται σε ψηλό μέρος και λατρεύεται μόνον περιστασιακά¹⁰.

Τι μεγάλη αλλαγή θα ερχόταν στον κόσμο, αν μπορούσαμε μόνον να βασισθούμε στους άλλους όσον αφορά στην τιμιότητα. Οι άνθρωποι θα είχαν τέλεια πεποίθηση μεταξύ τους στις προσωπικές και επαγγελματικές σχέσεις. Δεν θα υπήρχε... δυσπιστία μεταξύ της εργασίας και της διοίκησης. Θα υπήρχε ακεραιότητα σε δημόσιες θέσεις και σε κυβερνητικές υποθέσεις και έθνη θα υπήρχαν εν ειρήνη παρά σε αναταραχή που γνωρίζουμε τώρα στον κόσμο...

Στις επαγγελματικές σχέσεις υπάρχουν μερικοί που εκμεταλλεύονται ανέντιμα, αν έχουν την ευκαιρία να το κάνουν. Εκλογικεύουν και δικαιολογούν τη θέση τους, λέγοντας ότι στα επαγγελματικά αναμένεται από κάποιον να εκμεταλλεύεται, όταν αυτό του προσφέρεται. Τέτοιες συναλλαγές μπορούν να ανέλθουν σε μεγάλα ποσά χρημάτων, αλλά κατ' αρχήν δεν διαφέρουν από την αποτυχία επιστροφής ενός σεντ που πληρώθηκε περισσότερο του κανονικού από τον ταμία σε κάποιον που παρατηρεί το λάθος. Είναι ένα είδος εξαπάτησης¹¹.

Θα ήθελα να προτείνω τον ορισμό της «έντιμης απασχόλησεως». Έντιμη απασχόληση είναι η τίμια απασχόληση. Δίδεται δικαία αξία και δεν υπάρχει υπεξαίρεση, εξαπάτηση ούτε δόλος. Το προϊόν ή η υπηρεσία είναι υψηλής ποιότητας και ο εργοδότης, ο πελάτης ή ο ασθενής λαμβάνει περισσότερα από αυτά που ανέμενε. Η έντιμη απασχόληση είναι ηθική. Δεν ενέχει τίποτε που θα υπονόμει το κοινό καλό ή την ηθικότητα. Παραδείγματος χάριν, δεν ενέχει διακίνηση ποτού, ναρκωτικών ή τζόγου. Η έντιμη απασχόληση είναι χρήσιμη. Παρέχει αγαθά ή υπηρεσίες που κάνουν τον κόσμο καλύτερο μέρος στον οποίο να ζει κανείς¹².



Ο Ιώβ δήλωσε: «Δεν θα απομακρύνω από εμένα την ακεραιότητά μου» (Ιώβ 27:5).

4

Η ακεραιότητα μας προστατεύει από το κακό, μας βοηθά να είμαστε επιτυχείς και θα σώσει την ψυχή μας.

Οι πειρασμοί του κακού μάς περιβάλλουν σε κάθε πλευρά. Χωρίς την προστασία της ακεραιότητας είμαστε στο έλεος κάθε είδους αμαρτίας και ανομιήματος.

Ο Ιώβ δεν δυσκολευόταν με αυτά τα προβλήματα. Τον προστάτευε η ίδια του η ακεραιότητα. Έτσι ένιωθε:

«Ενόσω η πνοή μου είναι μέσα μου, και το πνεύμα τού Θεού στους μυκτήρες μου,

»τα χείλη μου δεν θα μιλήσουν αδικία, και η γλώσσα μου δεν θα μελετήσει δόλο...

»Θα κρατώ τη δικαιοσύνη μου, και δεν θα την αφήσω· η καρδιά μου δεν θα με ελέγξει ενόσω ζω» (Ιώβ 27:3-4, 6).

Τι εμπνευσμένο! Χάριν της δύναμής του, δεν ανησυχούσε για τους ασήμαντους πειρασμούς ενώπιον των οποίων πέφτουν οι περισσότεροι. Ο Ιώβ είχε οικοδομήσει στη δική του ζωή μια δύναμη

και μια ικανοποίηση που ο ίδιος ο Σατανάς δεν μπορούσε να συντρίψει. Είναι ενδιαφέρον να δούμε επίσης πώς ο Θεός ήταν κατευχαριστημένος μαζί του: «Δεν υπάρχει όμοιός του στη γη, άνθρωπος άμεμπτος και ευθύς, ο οποίος φοβάται τον Θεό, και απέχει από κακό κ[ι] ακόμα κρατάει την ακεραιότητά του» (Ιώβ 2:3).

Αυτή η μεγάλη αρετή της ακεραιότητας είναι πλήρως διαθέσιμη σε εμάς. Αν χρησιμοποιηθεί αποτελεσματικώς, θα επιλύσει όλα μας τα προβλήματα στη διακυβέρνηση, στη θρησκεία, στην εργασία και στην ατομική μας ζωή. Θα εξάλειφε την απαίσια μάστιγα του εγκλήματος, του διαζυγίου, της φτώχειας και της δυστυχίας. Θα μας έκανε επιτυχημένους εδώ και θα έσωζε τη ζωή μας στη μέλλουσα ζωή.

Ένα από τα σπουδαιότερα επιτεύγματα της ζωής μας είναι να προαγάγει έντιμη, ειλικρινή ακεραιότητα μέσα μας. Αυτό σημαίνει ότι γινόμαστε πνευματικώς δυνατοί, διανοητικώς ειλικρινείς, ηθικώς έντιμοι και πάντοτε προσωπικώς υπεύθυνοι στον Θεό. Η ακεραιότητα είναι αυτό το χρυσό κλειδί που θα ξεκλειδώσει την πόρτα σχεδόν κάθε επιτυχίας¹³.

5

Η αληθινή χαρά είναι επακόλουθο από το να είμαστε τίμιοι με τον εαυτό μας, με τους άλλους και με τον Θεό.

Συχνά κάνουμε λόγο για την αναφορά στις γραφές: «Οι άνθρωποι υπάρχουν για να μπορέσουν να έχουν αγαλλίαση» [Νεφί Β΄ 2:25]. Υπάρχει χαρά που έρχεται σε κάποιον από το γεγονός ότι είναι τίμιος. Επιτρέψτε μου να σας πω πώς. Κατ' αυτόν τον τρόπο μπορείτε να έχετε τη συντροφιά του Διδασκάλου και μπορείτε να έχετε το Άγιο Πνεύμα. Παραβιάσεις του κώδικα τιμότητας θα σας στερήσουν αυτές τις δύο σπουδαίες ευλογίες. Θα μπορούσατε να πιστέψετε ότι κάποιος που θα έλεγε ψέματα ή θα εξαπατούσε... θα μπορούσε να έχει τη συντροφιά του Διδασκάλου ή να έχει το Άγιο Πνεύμα;

...Θα πρέπει πάντοτε να θυμόμαστε ότι δεν είμαστε ποτέ μόνοι. Δεν υπάρχει πράξη που να μην παρατηρείται. Δεν υπάρχει ειπωμένη λέξη που να μην ακούγεται. Δεν υπάρχει σκέψη που να συλλαμβάνεται στον νου του ανθρώπου και να μην είναι γνωστή

στον Θεό. Δεν υπάρχει σκοτάδι που μπορεί να αποκρύψει τα όσα κάνουμε. Πρέπει να σκεφθούμε προτού πράξουμε.

Νομίζετε ότι μπορείτε να είστε μόνοι σας, όταν διαπράξετε μία ανέντιμη πράξη; Νομίζετε ότι μπορείτε να είστε απαρατήρητοι, όταν κλέβετε σε μία εξέταση, ακόμη και αν είστε το μοναδικό άτομο στην αίθουσα; Πρέπει να είμαστε τίμιοι με τον εαυτό μας. Αν θέλουμε να έχουμε τη συντροφιά του Διδασκάλου και το Άγιο Πνεύμα, πρέπει να είμαστε τίμιοι με τον εαυτό μας, τίμιοι με τον Θεό και με τους συναθρώπους μας. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα αληθινή χαρά¹⁴.

Ο Κύριος γνωρίζει τις πιο εσώτατες σκέψεις μας [βλέπε Δ&Δ 6:16]. Γνωρίζει κάθε πράξη που κάνουμε. Θα τον συναντήσουμε μία ημέρα και θα τον κοιτάξουμε στο πρόσωπο. Θα είμαστε υπερήφανοι για το χρονικό της ζωής μας;

Κάνουμε αυτό το χρονικό κάθε ημέρα. Κάθε πράξη, κάθε σκέψη είναι μέρος αυτού. Θα είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό; Θα είμαστε, αν θα έχουμε κάνει ό,τι μπορούμε – αν ήμασταν τίμιοι με τον εαυτό μας, με τα αγαπημένα μας πρόσωπα, με τους φίλους μας, με όλη την ανθρωπότητα...

Μακάριοι είναι όσοι είναι τίμιοι...

Μακάριοι είναι όσοι είναι υπάκουοι στον Κύριο.

Αυτοί είναι εκείνοι που είναι ελεύθεροι –που είναι ευτυχισμένοι– που μπορούν να βαδίσουν με το κεφάλι τους ψηλά. Έχουν τον αυτοσεβασμό τους. Έχουν τον σεβασμό όσων τους γνωρίζουν καλύτερα.

Και πάνω απ' όλα, έχουν τον σεβασμό και την ευλογία του Πατέρα μας στους Ουρανούς. Ο Ιησούς μας προσκαλεί να τον ακολουθήσουμε. Τα μονοπάτια Του είναι ευθέα και καθαρά και ευθυτενή και τίμια. Ας τον ακολουθήσουμε στην άφθονη ζωή της ευδαιμονίας. Είναι η μοναδική οδός¹⁵.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Επανεξετάστε τα παραδείγματα της ανεντιμότητας που προσδιορίζει ο Πρόεδρος Χάντερ στο τμήμα 1. Ποιες είναι μερικές συνέπειες αυτών των ανέντιμων πρακτικών; Τι μπορούν να μας

διδάξουν αυτές οι συνέπειες για τον λόγο που θέτει τόση πολλή έμφαση ο Κύριος στο να είμαστε τίμιοι;

- Συλλογισθείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ για το να είμαστε τίμιοι στα μικρά πράγματα και με τον εαυτό μας (βλέπε τμήμα 2). Γιατί χρειάζεται να είμαστε τίμιοι στα «μικρά πράγματα»; Τι σημαίνει να είμαστε έντιμοι με τον εαυτό μας; Πώς μπορούμε να υπερνικήσουμε πειρασμούς να δικαιολογήσουμε ακόμη και φαινομενικώς μικρές πράξεις ανεντιμότητας;
- Ο Πρόεδρος Χάντερ τόνισε την ανάγκη να κάνουμε τη θρησκευία μέρος όλων όσων κάνουμε στην καθημερινή ζωή μας (βλέπε τμήμα 3). Πώς μπορούμε να ζήσουμε καλύτερα τις διδασκαλίες σε αυτό το τμήμα; Πώς μπορούμε να διδάξουμε αποτελεσματικά την εντιμότητα στο σπίτι μας;
- Στο τμήμα 4, ο Πρόεδρος Χάντερ αναφέρει διάφορες ευλογίες που προέρχονται από το να ζούμε με ακεραιότητα. Πώς αναπτύσσει ένα άτομο ακεραιότητα; Πώς ευλογηθήκατε, όταν ζήσατε πιστοί στα πρότυπα του Κυρίου;
- Πώς το να είμαστε τίμιοι μάς φέρνει χαρά; (Βλέπε τμήμα 5.) Γιατί το να είμαστε τίμιοι είναι απαραίτητο να έχουμε τη συντροφιά του Αγίου Πνεύματος; Πώς το να είμαστε τίμιοι μάς κάνει ελεύθερους;

Σχετικές γραφές

Ιωβ 27:5, 31:5-6, Ψαλμοί 15, Παροιμίες 20:7, Άλμα 53:20-21, Δ&Δ 10:25-28, 42:20-21, 27, 51:9, 124:15, 136:20, 25-26, Άρθρα της Πίστης 1:13

Βοήθεια μελέτης

Καθώς διαβάζετε, «υπογραμμίστε και σημειώστε λέξεις ή φράσεις, ώστε να ξεχωρίζετε τις διάφορες ιδέες σε μία [περικοπή]... Στα περιθώρια γράψτε παραπομπές γραφών, οι οποίες αποσαφηνίζουν τις περικοπές που μελετάτε» (*Να κηρύττετε το Ευαγγέλιό μου* [2004], 23).

Σημειώσεις

1. Ντογκ Μπρίνλυ, "President Hunter Taught Value of a Penny's Worth of Integrity", *Church News*, 3 Δεκ. 1994, 11. Βλέπε, επίσης, "Loved by All Who Knew Him: Stories from Members", *Ensign*, Απρ. 1995, 19-20.
2. Βλέπε Ντον Σίρλι, "President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles", *Ensign*, Απρ. 1986, 24.
3. "We Believe in Being Honest" (απομαγνητοφώνηση μίας ομιλίας που δόθηκε στη Σειρά Εστιακών Συγκεντρώσεων Νέων, 10 Απριλίου 1962), 8-9, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σωλτ Λέικ Σίτυ· η στίξη προσαρμόστηκε.
4. "Basic Concepts of Honesty", *New Era*, Φεβρ. 1978, 4-5.
5. Στο Conference Report, Απρ. 1965, 57-58. Βλέπε, επίσης, "And God Spake All These Words", *Improvement Era*, Ιούνιος 1965, 511-12.
6. "We Believe in Being Honest", 8.
7. "Basic Concepts of Honesty", 5.
8. "Basic Concepts of Honesty", 4-5.
9. Στο Conference Report, Οκτ. 1961, 108.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 261-62.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 90-91.
12. "Prepare for Honorable Employment", *Ensign*, Νοέμβρ. 1975, 122-23.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 92.
14. "Basic Concepts of Honesty", 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 88.



Ένας τρόπος με τον οποίο μπορούμε να δείξουμε την «απόλυτη δέσμευσή» μας και την «πλήρη αφοσίωσή» μας είναι να υπηρετούμε εκείνους που βρίσκονται σε ανάγκη.



Η δέσμευσή μας προς τον Θεό

«Μία επιτυχημένη ζωή... απαιτεί δέσμευση – ολόψυχη, από τα βάθη της καρδιάς μας, δέσμευση που διατηρούμε παντοτινά, προς τις αρχές που γνωρίζουμε ότι είναι αληθινές, στις εντολές που έχει δώσει ο Θεός».

Από τη Ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Όταν ο Χάουαρντ Χάντερ κλήθηκε ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα, διακήρυξε: «Αποδέχομαι, χωρίς επιφύλαξη, την κλήση... που έγινε σε εμένα και είμαι πρόθυμος να αφιερώσω τη ζωή μου και όλα όσα έχω στην υπηρεσία αυτή»¹.

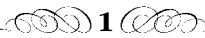
Ο Πρεσβύτερος Χάντερ έζησε πιστός στη δέσμευσή του. Όταν χειροτονήθηκε Απόστολος, επέστρεψε στην Καλιφόρνια για να ολοκληρώσει υποχρεώσεις της Εκκλησίας και επιχειρηματικές και να αρχίσει τις προετοιμασίες για την εγκατάστασή του στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Ήταν δύσκολο για τον Πρεσβύτερο και την αδελφή Χάντερ να αφήσουν την οικογένεια και τους φίλους τους στην Καλιφόρνια – και για τον Πρεσβύτερο Χάντερ να εγκαταλείψει τη δικηγορική. Κλείνοντας τη σταδιοδρομία του ως δικηγόρος, έγραψε:

«Σήμερα τελείωσα το μεγαλύτερο μέρος του έργου μου στο γραφείο. Σχεδόν όλες οι εκκρεμείς υποθέσεις έχουν ολοκληρωθεί. Ήμουν μόνος στο γραφείο σήμερα, συνειδητοποιώντας ότι η άσκηση της δικηγορικής είχε τώρα τελειώσει. Κράτησα σημειώσεις από έναν αριθμό αρχείων και τα άφησα επάνω στο γραφείο. ...Το στομάχι μου ήταν ανακατεμένο καθώς έφευγα από το γραφείο. Είχα ευχαριστηθεί την άσκηση της δικηγορικής και ήταν η ζωή μου για αρκετά από τα τελευταία έτη, όμως, παρ' όλα αυτά, είμαι χαρούμενος και ευτυχής να ανταποκριθώ στη σπουδαία κλήση η οποία ήρθε σε μένα στην Εκκλησία»².

Ο Πρεσβύτερος Χάντερ ήξερε από προσωπική εμπειρία ότι «το να υποτασσόμαστε στο θέλημα του Πατέρα μας δεν είναι

πάντοτε εύκολο»³. Παρ' όλα αυτά, ήξερε τη σπουδαιότητα να έχει πλήρως δεσμευθεί στον Θεό. Σχετικά με εκείνη τη δέσμευση, έγραψε: «Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν γιατί τα άτομα της δικής μας πίστης ανταποκρίνονται σε κλήσεις για να υπηρετήσουν ή τη δέσμευσή μας να δώσουμε όλο τον εαυτό μας. Ευχαριστήθηκα εξαιρετικά την άσκηση της δικηγορικής, όμως αυτή η κλήση που ήρθε σε εμένα θα επισκιάσει κατά πολύ την επιδίωξη του επαγγέλματος ή το χρηματικό κέρδος»⁴.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Ο Πατέρας μας στους Ουρανούς απαιτεί την απόλυτη δέσμευσή μας, όχι απλώς μία συνεισφορά.

Καθώς σκέπτομαι τις ευλογίες που έχει δώσει ο Θεός σε εμάς και τις πολλές ομορφίες του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, καταλαβαίνω ότι στη διάρκεια της διαδρομής μάς ζητείται να κάνουμε σε ανταπόδοση μερικές συνεισφορές, συνεισφορά σε χρόνο ή χρήμα ή άλλων πόρων. Όλα αυτά εκτιμώνται και όλα είναι απαραίτητα, όμως δεν συνιστούν την πλήρη προσφορά μας στον Θεό. Τελικά, αυτό που θα απαιτήσει από εμάς ο Πατέρας μας στους Ουρανούς είναι περισσότερο από μία συνεισφορά. Είναι μία πλήρης δέσμευση, όλα όσα είμαστε και όλα όσα μπορούμε να γίνουμε.

Παρακαλώ, καταλάβετε ότι δεν μιλώ μόνον για μία δέσμευση προς την Εκκλησία και τις δραστηριότητές της, μολονότι αυτό πρέπει πάντα να ενδυναμώνεται. Όχι, μιλώ πιο συγκεκριμένα για μία δέσμευση η οποία εμφανίζεται στην ατομική συμπεριφορά μας, στην προσωπική ακεραιότητά μας, στην αφοσίωσή μας στο σπίτι, την οικογένεια καθώς και την Εκκλησία...

Επιτρέψτε μου να θυμηθώ λίγο ένα μόνον από εκείνα τα υπέροχα παραδείγματα από τις γραφές, όπου τρεις σχετικά νέοι άνθρωποι έμειναν πιστοί στις αρχές τους και διατήρησαν την ακεραιότητά τους, μολονότι έδειχνε προφανές ότι για να γίνει αυτό, θα τους κόστιζε τη ζωή τους.

Περίπου 586 χρόνια προ Χριστού, ο Ναβουχοδονόσορας, βασιλιάς της Βαβυλώνας, βάδισε εναντίον της πόλης της Ιερουσαλήμ και την κατέλαβε. Τόσο εντυπωσιασμένος ήταν με τα προσόντα

και τη μάθηση των παιδιών του Ισραήλ, ώστε έφερε μερικά από αυτά στην αυλή του βασιλιά [στη Βαβυλώνα].

Πρόβλημα προέκυψε στους Ισραηλίτες όταν ο Ναβουχοδονόσορας έφτιαξε ένα χρυσό είδωλο και πρόσταξε όλους στην επαρχία της Βαβυλώνας να το λατρεύουν, μία εντολή που αρνήθηκαν ήρεμα οι τρεις νεαροί Ισραηλίτες – Σεδράχ, Μισάχ και Αβδέ-νεγώ. Ο βασιλιάς ήταν γεμάτος «θυμό και οργή» και πρόσταξε να τους φέρουν εμπρός του. (Δανιήλ 3:13.) Τους πληροφόρησε ότι εάν δεν προσκυνούσαν τη χρυσή εικόνα την καθορισμένη ώρα, «θα ριχτείτε την ίδια ώρα μέσα στο καμίνι τής φωτιάς που καίει». Ύστερα, με κάποια αυταρέσκεια, ρώτησε: «Και ποιος είναι εκείνος ο Θεός, που θα σας ελευθερώσει από τα χέρια μου;» [Δανιήλ 3:15.]

Οι τρεις νέοι άνδρες απάντησαν ευγενικά, όμως χωρίς δισταγμό:

«Αν είναι έτσι» είπαν «ότι μας απειλείς με θάνατο], ο Θεός μας, που εμείς λατρεύουμε, είναι δυνατός να μας ελευθερώσει από το καμίνι τής φωτιάς που καίει· και από το χέρι σου, βασιλιά, θα μας ελευθερώσει.

»Αλλά, και αν όχι, [αν για οποιοδήποτε λόγο εκείνος επιλέξει να μη μας σώσει από τη φωτιά], ας είναι σε σένα γνωστό, βασιλιά, ότι τους θεούς σου δεν τους λατρεύουμε, και τη χρυσή εικόνα, που έχεις στήσει, δεν την προσκυνούμε». [Δανιήλ 3:17-18.]

Φυσικά, ο Ναβουχοδονόσορας οργίστηκε όσο ποτέ και διέταξε να κάψουν το καμίνι επτά φορές περισσότερο από το κανονικό. Κατόπιν πρόσταξε να ρίξουν εκείνους τους τρεις γενναίους νέους άνδρες με τα ρούχα μέσα στη φωτιά. Πράγματι, ο βασιλιάς επέμεινε τόσο πολύ και η φλόγα ήταν τόσο καυτή, ώστε οι στρατιώτες που μετέφεραν τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδέ-νεγώ πέθαναν από τη ζέστη στο καμίνι καθώς έριξαν τους αιχμαλώτους μέσα.

Τότε συνέβη ένα από εκείνα τα σπουδαία θαύματα που δικαιούνται οι πιστοί, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Εκείνοι οι τρεις νέοι άνδρες στάθηκαν και περπάτησαν ήρεμα στο μέσον της καμίνου και δεν κήκκαν. Πράγματι, όταν αργότερα ο ίδιος ο έκπληκτος βασιλιάς ζήτησε να τους βγάλουν από την κάμινο, τα ρούχα τους ήταν άθικτα, το δέρμα τους δεν είχε καεί ούτε μία τρίχα από τα μαλλιά τους δεν είχε καψαλιστεί. Ούτε καν η

μυρωδιά από τον καπνό δεν είχε αγγίξει εκείνους τους θαρραλέους, αποφασισμένους νέους άνδρες.

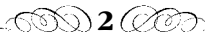
«Ευλογητός ο Θεός του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβδέ-νεγώ» είπε ο βασιλιάς «που... ελευθέρωσε τους δούλους του, που έλπισαν σ' αυτόν... [που] παρέδωσαν τα σώματά τους, για να μη λατρεύσουν ούτε να προσκυνήσουν άλλον θεό, εκτός από τον Θεό τους.

»...Τότε, ο βασιλιάς προβίβασε τον Σεδράχ, τον Μισάχ, και τον Αβδέ-νεγώ, στην επαρχία τής Βαβυλώνας». (Δανιήλ 3:28, 30.)

Η ικανότητα να υποστηρίξει κάποιος τις αρχές του, να ζει με ακεραιότητα και πίστη σύμφωνα με το πιστεύω του – αυτό είναι που έχει σημασία, αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα στη συνεισφορά και στη δέσμευση. Εκείνη η αφοσίωση στην αληθινή αρχή –στην προσωπική ζωή μας, στο σπιτικό και στην οικογένειά μας και σε όλους τους χώρους όπου συναντάμε και επηρεάζουμε άλλους ανθρώπους– εκείνη η αφοσίωση είναι αυτό που ο Θεός ζητά τελικά από εμάς...

Μία επιτυχημένη ζωή, η καλή ζωή, η ενάρετη χριστιανική ζωή απαιτεί κάτι περισσότερο από μία συνεισφορά, μολονότι κάθε συνεισφορά είναι πολύτιμη. Τελικά, απαιτεί δέσμευση – ολόψυχη, από τα βάθη της καρδιάς μας, δέσμευση που διατηρούμε παντοτινά, προς τις αρχές που γνωρίζουμε ότι είναι αληθινές, στις εντολές που έχει δώσει ο Θεός...

Εάν είμαστε ειλικρινείς και πιστοί στις αρχές μας, δεσμευμένοι για μία ζωή εντιμότητας και ακεραιότητας, τότε κανένας βασιλιάς ή δοκιμασία ή κάμινος θα μπορέσουν να μας κάνουν να συνθηκολογήσουμε. Για την επιτυχία του βασιλείου του Θεού στη γη, είτε να σταθούμε ως μάρτυρες για εκείνον «σε όλες τις στιγμές και στιγμές και στα πάντα, και σε όλους τους τρόπους που μπορεί να βρεθ[ούμε], ακόμη και μέχρι θανάτου». (Μωσία 18:9.)⁵



Δεσμευθείτε να υπακούτε τον Κύριο άσχετα με το τι αποφασίζουν να κάνουν οι άλλοι.

Όταν ο Ιησούς του Ναυή καθοδηγήθηκε να καταστρέψει την πόλη της Ιεριχούς που βρισκόταν μπροστά [στις φυλές του Ισραήλ], τα μεγάλα τείχη της πόλης ορθώνονταν σαν ένα επιβλητικό και υλικά ανυπέβλητο εμπόδιο για την επιτυχία του Ισραήλ – ή,

τουλάχιστον, έτσι έδειχνε. Μη γνωρίζοντας τον τρόπο, αλλά έχοντας τη διαβεβαίωση για το τέλος, ο Ιησούς του Ναυή εξετέλεσε τις οδηγίες που του είχαν δοθεί από έναν αγγελιαφόρο του Κυρίου. Η δέσμευσή του ήταν η πλήρης υπακοή. Η ανησυχία του ήταν να πράξει ακριβώς όπως είχε καθοδηγηθεί, ώστε να εκπληρωνόταν η υπόσχεση του Κυρίου. Οι οδηγίες αναμφίβολα έδειχναν παράξενες, όμως η πίστη του για το αποτέλεσμα τον παρότρυνε να προχωρήσει. Το αποτέλεσμα, φυσικά, ήταν άλλο ένα στη μακρά σειρά θαυμάτων που βίωσαν οι Ισραηλίτες, όταν οδηγήθηκαν επί πολλά χρόνια από τον Μωυσή, από τον Ιησού του Ναυή και από πολλούς άλλους προφήτες οι οποίοι είχαν δεσμευθεί να ακολουθήσουν τις εντολές και τις οδηγίες του Κυρίου.

Καθώς ο Ιησούς του Ναυή και ο λαός του πλησίαζαν την Ιερικό, οι οδηγίες του Κυρίου ακολουθούνταν ακριβώς και σύμφωνα με την αφήγηση των γραφών, «το τείχος κατέπεσε από τη βάση του, και ο λαός ανέβηκε στην πόλη, κάθε ένας κατευθείαν μπροστά του, και κυριεύσαν την πόλη». (Ιησούς του Ναυή 6:20.)

Το χρονικό αναφέρει πως όταν ο Ισραήλ ξεκουράστηκε από τους πολέμους με τους εχθρούς τους, ο Ιησούς του Ναυή ο οποίος ήταν πολύ γέρος τώρα, κάλεσε όλον τον Ισραήλ. Στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του, τους θύμισε ότι είχαν νικήσει επειδή ο Θεός είχε πολεμήσει γι' αυτούς, όμως εάν τώρα έπαυαν να υπηρετούν τον Κύριο και να τηρούν τον νόμο του, θα καταστρέφονταν...

Αυτός ο μεγάλος στρατιωτικός και πνευματικός ηγέτης παρότρυνε στη συνέχεια για μία δέσμευση και έκανε μία για τον εαυτό του και την οικογένειά του: «Διαλέξτε σήμερα ποιον θέλετε να λατρεύετε...· εγώ, όμως, και η οικογένειά μου, θα λατρεύουμε τον Κύριο». (Ιησούς του Ναυή 24:15.)

Εδώ ήταν μία σπουδαία δήλωση πλήρους δέσμευσης ενός άνδρα προς τον Θεό. Ενός προφήτη προς τις επιθυμίες του Κυρίου. Του Ιησού του Ναυή του ανθρώπου προς τον Θεό του, ο οποίος είχε πολλές φορές στο παρελθόν ευλογήσει την υπακοή του. Έλεγε στους Ισραηλίτες πως ό,τι κι αν αποφάσιζαν, εκείνος θα έκανε αυτό που θεωρούσε σωστό. Έλεγε ότι η απόφασή του να υπηρετήσει τον Κύριο ήταν ανεξάρτητη από το τι θα αποφάσιζαν εκείνοι. Ότι οι πράξεις τους δεν θα επηρέαζαν τη δική του. Ότι η δέσμευσή του να κάνει το θέλημα του Κυρίου δεν θα άλλαζε από οτιδήποτε

εκείνοι ή κάποιος άλλος έκαναν. Ο Ιησούς του Ναυή έλεγχε σταθερά τις πράξεις του και το βλέμμα του ήταν προσηλωμένο στις εντολές του Κυρίου. Είχε δεσμευθεί να υπακούει⁶.

3

Αποφασίστε τώρα να επιλέξετε το μονοπάτι της αυστηρής υπακοής.

Αφού κατανοήσουμε τον νόμο του Ευαγγελίου και το θέλημα του Κυρίου διαβάζοντας και μελώντας τις γραφές και τα λόγια των προφητών, τότε έρχεται η περαιτέρω κατανόηση του λόγου που η υπακοή αναφέρεται συχνά ως ο πρώτος νόμος των ουρανών και γιατί είναι απαραίτητη η υπακοή για να σωθούμε. Αυτό μας φέρνει στην υπέρτατη δοκιμασία. Είμαστε πρόθυμοι να υπακούσουμε ολοσχερώς στον νόμο του Θεού; Έρχεται ένας καιρός στη ζωή μας όπου πρέπει να ληφθεί μία οριστική απόφαση⁷.

Οπωσδήποτε ο Κύριος αγαπά, περισσότερο από καθeti άλλο, μία ακλόνητη αποφασιστικότητα να υπακούμε στη συμβουλή του. Σίγουρα οι εμπειρίες των μεγάλων προφητών της Παλαιάς Διαθήκης καταγράφηκαν για να μας βοηθήσουν να καταλάβουμε τη σπουδαιότητα να διαλέγουμε το μονοπάτι της αυστηρής υπακοής. Πόσο ευχαριστημένος θα πρέπει να ήταν ο Κύριος όταν ο Αβραάμ, αφού έλαβε οδηγία να θυσιάσει τον μοναχογιό του, Ισαάκ, έπραξε κατά την εντολή που του δόθηκε, χωρίς να ρωτήσει και χωρίς να αμφιταλαντευθεί. Το χρονικό δηλώνει ότι ο Θεός είπε στον Αβραάμ:

«Πάρε τώρα τον γιο σου τον μονογενή, που αγάπησες, τον Ισαάκ, και πήγαινε στον τόπο Μοριά, και πρόσφερε τον εκεί σε ολοκαύτωμα επάνω σε ένα από τα βουνά, που θα σου πω». (Γένεση 22:2.)

Το επόμενο εδάφιο απλώς δηλώνει:

«Ο Αβραάμ σηκώθηκε ενωρίς το πρωί... και πήρε... τον γιο του τον Ισαάκ... και πήγε στον τόπο που του είπε ο Θεός». (Γένεση 22:3.)

Χρόνια αργότερα, όταν ρωτήθηκε η Ρεβέκκα αν θα πήγαινε με τον υπηρέτη του Αβραάμ για να γίνει γυναίκα του Ισαάκ, και αναμφίβολα ξέροντας ότι η αποστολή του υπηρέτη είχε την ευλογία του Κυρίου, είπε απλώς: «Πηγαίνω». (Γένεση 24:58.)



«Πόσο ευχαριστημένος θα πρέπει να ήταν ο Κύριος όταν ο Αβραάμ... έπραξε κατά την εντολή που του δόθηκε, χωρίς να ρωτήσει και χωρίς να αμφιταλαντευθεί».

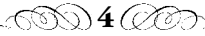
Μία γενεά μετά από αυτό, όταν ο Ιακώβ έλαβε οδηγία να επιστρέψει στη γη της Χαναάν, πράγμα που σήμαινε να εγκαταλείψει όλα εκείνα για τα οποία είχε εργαστεί πολλά χρόνια, κάλεσε τη Ραχήλ και τη Λεία στην πεδιάδα όπου ήταν το κοπάδι του και εξήγησε τι είχε πει ο Κύριος. Η απάντηση της Ραχήλ [και της Λεία] ήταν απλή και ευθύς και ενδεικτική της δέσμευσής [τους]: «Κάνε όσα του είπε ο Θεός» (Γένεση 31:16.)

Έχουμε, λοιπόν, παραδείγματα από τις γραφές για το πώς θα πρέπει να συλλογίζομαστε και να αξιολογούμε τις εντολές του Κυρίου. Εάν επιλέξουμε να ενεργήσουμε όπως ο Ιησούς του Ναυή, ο Αβραάμ, η Ρεβέκκα και η Ραχήλ [και η Λεία], η απάντησή μας θα είναι απλώς να πάμε και να κάνουμε αυτό που έχει προστάξει ο Κύριος.

Υπάρχει σημαντικός λόγος να πάρουμε την απόφασή μας *τώρα* για να υπηρετήσουμε τον Κύριο. Αυτό το πρωινό της Κυριακής

[της γενικής συνέλευσης], όταν οι περιπλοκές και οι πειρασμοί της ζωής έχουν κάπως αφαιρεθεί και όταν έχουμε τον χρόνο και κάτι περισσότερο από την τάση να λάβουμε μία αιώνια προοπτική, μπορούμε καθαρότερα να αξιολογήσουμε τι θα φέρει σε εμάς την μεγαλύτερη ευτυχία στη ζωή. Τώρα πρέπει να αποφασίσουμε, στο φως του πρωινού, πώς θα ενεργήσουμε όταν το σκοτάδι της νύχτας και όταν οι καταιγίδες του πειρασμού φτάσουν.

Προσεύχομαι ώστε να έχουμε τη δύναμη να αποφασίσουμε τώρα να κάνουμε αυτό που πρέπει. Προσεύχομαι ώστε να αποφασίσουμε τώρα να υπηρετήσουμε τον Κύριο⁸.



Μόνη η πίστη δεν αρκεί. Πρέπει, επίσης, να κάνουμε το θέλημα του Επουράνιου Πατέρα.

Όταν μίλησε στα πλήθη, ο Διδάσκαλος είπε: «Δεν θα μπει μέσα στη βασιλεία των ουρανών καθένας που λέει σε μένα: Κύριε, Κύριε· αλλ' αυτός που πράττει το θέλημα του Πατέρα μου, ο οποίος είναι στους ουρανούς». (Κατά Ματθαίον 7:21.)

Καθώς ακούω προσεκτικά αυτά τα λόγια, νομίζω ότι μου λέει ο Κύριος: «Αν ένα άτομο αναγνωρίζει ίσως την εξουσία μου ή πιστεύει στην ουράνια φύση μου ή απλώς εκφράζει πίστη στις διδασκαλίες μου ή στην εξιλεωτική θυσία που έκανα, δεν σημαίνει ότι θα εισέλθει στο βασίλειο των ουρανών ή θα επιτύχει έναν υψηλότερο βαθμό υπερύψωσης». Δεν το λέει άμεσα, όμως εννοεί: «Μόνη της η πίστη δεν αρκεί». Μετά προσθέτει ειδικά: «...όμως εκείνος ο οποίος κάνει το θέλημα του Πατέρα μου» δηλαδή, εκείνος ο οποίος εργάζεται και κλαδεύει τον αμπελώνα, ώστε να αποφέρει καλό καρπό...

Όλη η φύση, που είναι στην εξουσία του Θεού, δείχνει να απεικονίζει αυτή την ίδια αρχή. Η μέλισσα που δεν είναι «παραγωγική», σύντομα θα οδηγηθεί εκτός κυψέλης. Καθώς παρακολουθώ τα πολυάσχολα μυρμηγκια να προχωρούν στη σειρά και γύρω από τη φωλιά τους, εντυπωσιάζομαι από το γεγονός ότι υπάρχουν πράττοντες και όχι απλώς πιστεύοντες. Το κακάρισμα δεν παράγει σπόρους για την όρνιθα. Θα πρέπει να σκαλίσει το χώμα. Τα λιμνάζοντα ύδατα μιας λίμνης, πράσινα από τα άλγη και τον αφρό της αδράνειας, είναι τόπος αναπαραγωγής ασθενειών του

βάλτου, όμως το καθαρό ρυάκι του βουνού που ορμά πάνω από τα βράχια καθώς στριφογυρίζει κατεβαίνοντας το φαράγγι, είναι μια πρόσκληση να πιούμε.

Τα λόγια του Διδασκάλου αναφορικά με το σπίτι χωρίς θεμέλιο, μου λένε ότι ένας άνθρωπος δεν μπορεί να έχει μία ρηγή και απερίσκεπτη αντίληψη ότι είναι επαρκής για τον εαυτό του και μπορεί να οικοδομήσει τη ζωή του σε οιαδήποτε βάση που τυχαίνει να είναι εύκολη και ευχάριστη [βλέπε Κατά Ματθαίον 7:26-27]. Όσο τα πράγματα κυλούν ευχάριστα, η ανουσία του ίσως δεν είναι εμφανής. Όμως μία ημέρα θα έρθουν οι πλημμύρες, τα λασπωμένα νερά κάποιου ξαφνικού πάθους, το ορμητικό ρεύμα κάποιου απρόβλεπτου πειρασμού. Εάν ο χαρακτήρας του δεν έχει σίγουρο θεμέλιο και η στήριξη είναι στα λόγια και όχι στις πράξεις, ολόκληρο το ηθικό οικοδόμημα μπορεί να καταρρεύσει⁹.

Ο Ιάκωβος είπε: «Θρησκεία καθαρή και χωρίς ψεγάδι μπροστά στον Θεό και Πατέρα είναι τούτη: Να επισκέπτεται τους ορφανούς και τις χήρες στη θλίψη τους, και να τηρεί τον εαυτό του αμόλυντο από τον κόσμο» (Ιακώβου 1:27).

Με άλλα λόγια, η θρησκεία είναι περισσότερο από γνώση για τον Θεό ή μία εξομολόγηση πίστης και περισσότερο από θεολογία. Θρησκεία είναι να πράττουμε τον λόγο του Θεού. Είναι να είμαστε φύλακας του αδελφού μας, ανάμεσα σε άλλα πράγματα...

Μπορεί να είμαστε ευσεβείς στη λατρεία της Ημέρας του Κυρίου και να είμαστε ευσεβείς στα καθήκοντά μας τις άλλες έξι ημέρες της εβδομάδας. ...[Πόσο] σημαντικό πρέπει να είναι ώστε όλες οι σκέψεις μας, τα λόγια που λέμε, οι πράξεις μας, η συμπεριφορά, οι σχέσεις με τους γείτονες, οι επιχειρηματικές συναλλαγές και όλες οι καθημερινές υποθέσεις μας να βρίσκονται σε αρμονία με τα θρησκευτικά πιστεύω μας. Κατά τα λόγια του Παύλου: «Είτε κάνετε κάτι, να κάνετε τα πάντα προς δόξαν τού Θεού» (Προς Κορινθίους Α΄ 10:31). Μπορούμε, λοιπόν, να αποβάλλουμε τη θρησκεία από τις καθημερινές υποθέσεις μας και να τις αποστείλουμε στην Ημέρα του Κυρίου μόνον; Σίγουρα όχι, εάν ακολουθήσουμε την παραίνεση του Παύλου¹⁰.

5

Τα «ζωντανά μέλη» προσπαθούν σκληρά να έχουν απόλυτη δέσμευση.

Ο Κύριος απεκάλυψε στον πρόλογο τού Διδαχή και Διαθήκες ότι αυτή είναι η «μόνη αληθινή και ζωντανή εκκλησία επάνω στο πρόσωπο ολόκληρης τής γης». Κατόπιν, πρόσθεσε: «Με την οποία εγώ, ο Κύριος, είμαι ευχαριστημένος, και μιλώ προς την εκκλησία γενικά και όχι ατομικά» (Δ&Δ 1:30). Αυτό θα έπρεπε να δημιουργήσει ένα ερώτημα στο νου μας, αιώνιας σημασίας: Γνωρίζουμε ότι αυτή είναι η αληθινή και ζωντανή εκκλησία θεομικά, όμως είμαι αληθινό και ζωντανό μέλος ως άτομο;

...Όταν ρωτώ «είμαι ένα αληθινό και ζωντανό μέλος;» το ερώτημά μου είναι, είμαι βαθιά και πλήρως αφοσιωμένος στο να τηρώ τις διαθήκες που έχω συνάψει με τον Κύριο; Έχω απόλυτα δεσμευθεί να ζω το Ευαγγέλιο και να πράττω τον λόγο και όχι μόνον να ακούω; Ζω τη θρησκεία μου; Θα παραμείνω αληθινός; Στέκομαι ακλόνητος απέναντι στους πειρασμούς του Σατανά...;

Η θετική απάντηση στο ερώτημα «είμαι ένα ζωντανό μέλος;» επιβεβαιώνει τη δέσμευσή μας. Σημαίνει ότι τώρα και πάντοτε θα αγαπάμε τον Θεό και τον πλησίον μας ως εαυτόν. Σημαίνει ότι οι πράξεις μας θα αντικατοπτρίζουν ποιοι είμαστε και τι πιστεύουμε. Σημαίνει ότι είμαστε καθημερινά χριστιανοί, περπατώντας όπως θα ήθελε από εμάς ο Χριστός να περπατάμε.

Τα ζωντανά μέλη είναι εκείνα που προσπαθούν σκληρά να έχουν απόλυτη δέσμευση...

Τα ζωντανά μέλη αναγνωρίζουν το καθήκον τους να προχωρούν μπροστά. Βαπτίζονται, ως πρώτο βήμα του ζώντος ταξιδιού τους. Είναι σημείο προς τον Θεό, τους αγγέλους και τους ουρανοί ότι θα ακολουθούν το θέλημα του Θεού...

Τα ζωντανά μέλη ακούν προσεκτικά το Πνεύμα, το οποίο επιταχύνει το πνευματικό τμήμα της ζωής τους. Επιζητούν ακατάπαυστα την καθοδήγησή του. Προσεύχονται για δύναμη και υπερνικούν δυσκολίες. Η καρδιά τους δεν προσανατολίζεται στα του κόσμου αυτού αλλά στο άπειρο. Η πνευματική ανανέωση δεν θυσιάζεται για τη φυσική ικανοποίηση.

Τα ζωντανά μέλη θέτουν τον Χριστό πρώτο στη ζωή τους, γνωρίζοντας από ποια πηγή έρχεται η ζωή και η πρόοδός τους. Υπάρχει μία τάση στον άνθρωπο να θέτει τον εαυτό του στο κέντρο του σύμπαντος και να περιμένει από τους άλλους να συμμορφώνονται στις απαιτήσεις, τις ανάγκες και τις επιθυμίες του. Ωστόσο, η φύση δεν τιμά αυτή τη λανθασμένη υπόθεση. Ο κεντρικός ρόλος στη ζωή ανήκει στον Θεό. Αντί να ζητάμε από εκείνον να κάνει αυτό που θέλουμε, θα πρέπει να επιζητούμε να είμαστε εναρμονισμένοι με το θέλημά του και έτσι να εξακολουθήσουμε την πρόοδό μας ως ζωντανό μέλος...

Τα ζωντανά μέλη, όταν μεταστραφούν, εκπληρώνουν την εντολή να ενδυναμώνουν τους αδελφούς και τις αδελφές τους [βλέπε Κατά Λουκάν 22:32]. Ανυπομονούν να μοιραστούν τη χαρά τους με άλλους και δεν χάνουν ποτέ αυτή την επιθυμία...

Τα ζωντανά μέλη αναγνωρίζουν την ανάγκη να κάνουν πράξη τα πιστεύω τους. Αυτοί οι Άγιοι απορροφούνται με ζήλο να φέρουν εις πέρας πολλά καλά και ευγενή έργα από δική τους ελεύθερη βούληση και ανταπόκριση [βλέπε Δ&Δ 58:27]...

Τα ζωντανά μέλη αγαπούν το ένα τ' άλλο. Επισκέπτονται τα ορφανά και τις χήρες στα βάσανά τους. Κρατούν τον εαυτό τους ακηλίδωτο από τον κόσμο [βλέπε Ιακώβου 1:27]...

Έχουμε μία ακλόνητη πεποίθηση στη δήλωση ότι αυτή είναι η αληθινή και ζωντανή εκκλησία τού αληθινού και ζωντανού Θεού. Το ερώτημα που έχουμε ακόμα να απαντήσουμε είναι: Είμαι ένα αφοσιωμένο και δεσμευμένο, ένα αληθινό και ζωντανό μέλος;

Είθε να σταθούμε ακλόνητοι και να είμαστε αληθινά και ζωντανά μέλη της Εκκλησίας και να λάβουμε την υπεσχημένη ανταμοιβή να συγκαταλεχθούμε ανάμεσα σε εκείνους για τους οποίους μιλούν στο Διδαχή και Διαθήκες, «οι οποίοι φθάνουν στο Όρος Σιών, και στην πόλη τού ζώντος Θεού, τον ουράνιο τόπο, τον αγιότερο πάντων» (Δ&Δ 76:66)¹¹.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με τη διαφορά μεταξύ μιας «συνεισφοράς» και της «πλήρους δέσμευσης» (τμήμα 1). Ποια διαφορά υπάρχει στη ζωή μας όταν είμαστε πλήρως δεσμευμένοι στον Θεό; Τι εφαρμογές θα μπορούσε να έχει η ιστορία του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβδένεγώ για εμάς;
- Επανεξετάστε την αφήγηση του Προέδρου Χάντερ για τον Ιησού του Ναυή στο τμήμα 2. Τι μπορείτε να μάθετε από την αφήγηση αυτή σχετικά με το να είμαστε πλήρως δεσμευμένοι προς τον Θεό; Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε μία δέσμευση να υπακούμε στον Θεό, ασχέτως με το τι πράττουν οι άλλοι; Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τα παιδιά και τους νέους να αναπτύξουν αυτή τη δέσμευση;
- Ποιες είναι οι εντυπώσεις σας καθώς επανεξετάζετε τις ιστορίες των γραφών στο τμήμα 3; Ποια άλλα παραδείγματα των γραφών σχετικά με την υπακοή σας έχουν επηρεάσει; Γιατί νομίζετε ότι «ο Κύριος αγαπά... μία ακλόνητη αποφασιστικότητα να υπακούμε στη συμβουλή του»;
- Συλλογιστείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ στο τμήμα 4. Γιατί μόνη της η πίστη «δεν είναι αρκετή»; Πώς το να κάνουμε το θέλημα του Επουράνιου Πατέρα θα μας βοηθήσει στην προετοιμασία για δύσκολες εποχές; Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το να ζούμε τη θρησκεία μας;
- Επανεξετάστε κάθε μία από τις περιγραφές του Προέδρου Χάντερ για ένα «ζωντανό μέλος» στο τμήμα 5. Πώς αναπτύσσουμε αυτές τις ιδιότητες των «ζωντανών μελών»; Συλλογιστείτε πώς θα μπορούσατε να είστε ένα καλύτερο «αληθινό και ζωντανό μέλος» της Εκκλησίας.

Σχετικές γραφές

Σαμουήλ Α΄ 15:22-23, Ψαλμοί 1:1-3, Ιακώβου 2:14-26, Νεφί Β΄ 32:9, Όμι 1:26, Μωσία 2:41, Άλμα 37:35-37, Νεφί Γ΄ 18:15, 18-20, Δ&Δ 58:26-29, 97:8, Αβραάμ 3:24-26

Βοήθεια διδασκαλίας

Διαβάστε μαζί μερικά αποσπάσματα από το κεφάλαιο. Αφού διαβάσετε κάθε απόσπασμα, ζητήστε από τα μέλη της τάξης να μιλήσουν για παραδείγματα από τις γραφές και από τις δικές τους εμπειρίες που έχουν σχέση με τις διδασκαλίες στο απόσπασμα.

Σημειώσεις

1. Στο Conference Report, Οκτ. 1959, 121.
2. Στο Πλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 153.
3. “The Opening and Closing of Doors”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1987, 54.
4. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 151.
5. “Standing As Witnesses of God”, *Ensign*, Μάιος 1990, 60-62.
6. “Commitment to God”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1982, 57-58.
7. “Obedience” (ομιλία που δόθηκε στη Συνέλευση Περιοχής Χαβάης, 18 Ιουνίου 1978), 5, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σωλτ Λέηκ Σίτυ.
8. “Commitment to God”, 58.
9. Στο Conference Report, Οκτ. 1967, 11, 12-13.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Κλάιντ Ουίλιαμς (1997), 111-12.
11. “Am I a ‘Living’ Member?” *Ensign*, Μάιος 1987, 16-18.



Ο Ιησούς Χριστός «δίδαξε μαθήματα αγάπης και συνεχώς έδειχνε ανιδιοτελή υπηρετήση σε άλλους. Όλοι ήταν αποδέκτες της αγάπης του».



Βαδίζοντας στο μονοπάτι της χριστιανικής αγάπης του Σωτήρος

«Η λυδία λίθος της συμπόνιας είναι ένα μέτρο της ιδιότητας μας του μαθητού. Είναι μέτρο της αγάπης μας για τον Θεό και του ενός για τον άλλον».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ δίδαξε ότι ο Σωτήρας «μας έδωσε την αγάπη Του, την υπηρετηση Του και τη ζωή Του. ...Πρέπει να πασχίζουμε να δίνουμε όπως Αυτός έδωσε»¹. Πιο συγκεκριμένα ο Πρόεδρος Χάντερ ενθάρρυνε τα μέλη της Εκκλησίας να ακολουθήσουν το παράδειγμα της χριστιανικής αγάπης του Σωτήρος στην καθημερινότητά τους.

Πράξεις χριστιανικής αγάπης ήταν μια καθοριστική όψη της σταδιοδρομίας του Χάουαρντ Χάντερ στο νομικό επάγγελμα. Ένας συνάδελφος δικηγόρος εξήγησε:

«Περνούσε πολύ ώρα δίνοντας [δωρεάν] νομική συμβουλή... επειδή δεν αισθανόταν καλά να χρεώνει τους πελάτες. ...Θεωρήθηκε φίλος, οδηγός, σύμβουλος και επαγγελματίας, ο οποίος νοιαζόταν πολύ περισσότερο να φροντίζει τους ανθρώπους να έχουν την βοήθεια που χρειάζονταν παρά να ανταμειφθεί για αυτή»².

Η χριστιανική αγάπη ήταν επίσης σήμα κατατεθέν της υπηρετησης του Προέδρου Χάντερ στην Εκκλησία. Μια γυναίκα η οποία είπε ότι εκείνος ήταν ο δάσκαλός της με την περισσότερη επιρροή, εξήγησε μερικώς από τους λόγους:

«Πάντα παρατηρούσα ότι αυτός ο άνδρας αγαπούσε τους άλλους με το να τους βάζει σε υψηλή προτεραιότητα, με το να τους ακούει για να καταλάβει και με το να μοιράζεται τις εμπειρίες του

με τους άλλους, το οποίο ήταν μια από τις μεγαλύτερες απολαύσεις του. Μου δίδαξε να καταλαβαίνω την σημαντικότητα αυτών των αρετών και να νιώθω χαρά στο να τις εξασκώ»³.

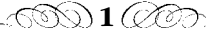
Μια άλλη γυναίκα από τον πάσσαλο του Προέδρου Χάντερ στη Καλιφόρνια απέτισε φόρο τιμής:

«Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ ήταν ο πρόεδρος πασσάλου μας χρόνια πριν, όταν η οικογένειά μας ζούσε στον πάσσαλο Πασαντίνα. Ο πατέρας μου είχε πεθάνει, αφήνοντας τη μητέρα μου να μεγαλώσει τη μεγαλύτερη αδελφή μου και εμένα. Παρόλο που δεν ήμασταν μια επιφανής οικογένεια στον πάσσαλο, ο οποίος κάλυπτε μια μεγάλη γεωγραφική περιοχή, ο Πρόεδρος Χάντερ ωστόσο μας ήξερε προσωπικά.

»Η πιο σημαντική ανάμνησή μου από εκείνον, είναι μια που συνέβαλλε στο συναίσθημα της προσωπικής μου αξίας. Ύστερα από κάθε συνέλευση πασσάλου, περιμέναμε στη σειρά για να ανταλλάξουμε χειραψία μαζί του. Πάντα έπαιρνε το χέρι της μητέρας μου και έλεγε: «Πώς είστε αδελφή Σέσσιονς και πώς είναι η Μπέτυ και η Κάρολυν;» Με ενθουσίαζε να τον ακούω να μας καλεί με το όνομά μας. Ήξερα ότι μας ήξερε και ότι νοιαζόταν για την ευημερία μας. Η ανάμνηση ακόμα γεμίζει την καρδιά μου»⁴.

Ο Πρόεδρος Χάντερ κάποτε είπε: «Αισθάνομαι ότι η αποστολή μας είναι να υπηρετούμε και να σώζουμε, να οικοδομούμε και να υπερυψώνουμε»⁵. Σχόλια από τους Αδελφούς του στους Δώδεκα δείχνουν πόσο καλά εκπλήρωσε αυτήν την αποστολή. «Έχει έναν τρόπο να κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται άνετα» ένας ανέφερε, «δεν τους επιβάλλεται. Είναι καλός ακροατής». Άλλος είπε: «Όταν ταξιδεύεις μαζί του, κοιτάζει πάντοτε να είναι βέβαιος ότι όλοι είναι καλά και ότι κανένας δεν αισθάνεται άβολα ή περιθωριοποιημένος». Άλλος ακόμα, ανέφερε: «Ανησυχεί και είναι ευαίσθητος για τους άλλους. Έχει χριστιανική αγάπη και μια καρδιά που συγχωρεί. Είναι μαθητής του Ευαγγελίου, της ανθρωπότητας και της ανθρώπινης φύσης»⁶.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Οι δυο μεγάλες εντολές είναι η λυδία λίθος του Κυρίου για την ιδιότητα μας του μαθητή.

Στα αρχαία χρόνια, μια δοκιμασία για την καθαρότητα του χρυσού εκτελείτο με μια λεία, μαύρη πυριτική πέτρα, ονομαζόμενη λυδία λίθος. Όταν τριβόταν κατά μήκος της λυδίας λίθου, ο χρυσός παρήγαγε μια γραμμή ή ένα σημάδι στην επιφάνειά της. Ο χρυσοχόος συνέκρινε το σημάδι με ένα χρώμα στον πίνακα διαβαθμισμένων χρωμάτων. Το σημάδι ήταν πιο κόκκινο καθώς αύξανε το ποσό του χαλκού ή του αμαλγάματος ή ήταν πιο κίτρινο καθώς το ποσοστό του χρυσού αύξανε. Αυτή η διαδικασία έδειχνε με σχετική ακρίβεια την καθαρότητα του χρυσού.

Η μέθοδος δοκιμασίας της καθαρότητας του χρυσού της λυδίας λίθου ήταν γρήγορη και ικανοποιητική για τους περισσότερους πρακτικούς σκοπούς. Αλλά ο χρυσοχόος, ο οποίος ακόμα αμφισβητούσε την καθαρότητα, εκτελούσε μια πιο ακριβή δοκιμασία με το να χρησιμοποιεί τη διαδικασία που περιελάμβανε φωτιά.

Προτείνω σε εσάς ότι ο Κύριος έχει προετοιμάσει μια λυδία λίθο για εσάς και για μένα, ένα εξωτερικό μέτρο της εσωτερικής ιδιότητάς μας του μαθητή, που δείχνει τη πίστη μας και θα επιβιώσει από τη φωτιά που πρόκειται να έρθει.

Σε μια περίπτωση καθώς ο Ιησούς δίδασκε τον λαό, κάποιος νομικός τον πλησίασε και έθεσε αυτήν την ερώτηση: «Δάσκαλε, τι θα μπορούσα να πράξω για να κληρονομήσω αιώνια ζωή;»

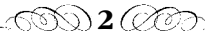
Ο Ιησούς, ο κορυφαίος διδάσκαλος, απάντησε στον άνδρα, ο οποίος προφανώς είχε εντρυφήσει στον νόμο, με μια άλλη ερώτηση: «Τι είναι γραμμένο μέσα στον νόμο; Πώς διαβάζεις;»

Ο άνδρας απάντησε με μια απόλυτη περίληψη των δύο μεγάλων εντολών: «Θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με όλη την καρδιά σου, και με όλη την ψυχή σου, και με όλη τη δύναμή σου, και με όλη τη διάνοιά σου· και τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου».

Με επιδοκιμασία ο Χριστός απάντησε: «Αυτό κάνε, και θα ζήσεις» (Κατά Λουκάν 10:25-28).

Η αιώνια ζωή, η ζωή με τον Θεό, η ζωή που αναζητούμε, έχεις τις ρίζες της σε δύο εντολές. Οι γραφές λένε ότι: «σ' αυτές τις δύο εντολές κρέμονται ολόκληρος ο νόμος και οι προφήτες» (Κατά Ματθαίον 22:40). Αγάπα τον Θεό και τον πλησίον σου. Οι δύο δουλεύουν μαζί, είναι αχώριστες. Με την ύψιστη έννοια μπορεί να θεωρηθούν συνώνυμες. Και είναι εντολές που ο καθένας μας μπορεί να ζήσει.

Η απάντηση του Ιησού στον νομικό μπορεί να θεωρηθεί η λυδία λίθος του Κυρίου. Σε μια άλλη περίπτωση Εκείνος είπε: «Καθόσον αυτό το κάνατε σε έναν από τούτους τους ελάχιστους αδελφούς μου, το κάνατε σε μένα» (Κατά Ματθαίον 25:40). Θα μετρήσει την αφοσίωσή μας σε Εκείνον με το πόσο αγαπάμε και υπηρετούμε τους συνανθρώπους μας. Τι σημαδι αφήνουμε στην λυδία λίθο του Κυρίου; Είμαστε καλοί γείτονες; Μας δείχνει η δοκιμασία ως χρυσό 24 καρατίων ή μπορεί να ανιχνευτεί το ίχνος σιδηροπυριτή;⁷



Ο Σωτήρας μάς δίδαξε να αγαπάμε τους πάντες, συμπεριλαμβάνοντας αυτούς που μπορεί να είναι δύσκολο να αγαπάμε.

Σαν να απολογείται που έκανε μια τόσο απλή ερώτηση στον Διδάσκαλο, ο νομικός επεδίωξε να δικαιολογήσει τον εαυτό του με το να ρωτήσει περαιτέρω: «Και ποιος είναι ο πλησίον μου;» (Κατά Λουκάν 10:29).

Όλοι πρέπει να είμαστε αιώνια ευγνώμονες για αυτήν την ερώτηση, επειδή στην απάντηση του Σωτήρος ήρθε μια από τις πλουσιότερες και πιο εκτιμημένες παραβολές Του, μια που ο καθένας μας έχει διαβάσει και ακούσει ξανά και ξανά:

«Ένας άνθρωπος κατέβαινε από την Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ, και έπεσε μέσα σε ληστές· οι οποίοι, αφού τον γύμνωσαν, και τον καταπλήγωσαν, αναχώρησαν, αφήνοντάς τον μισοπεθαμένο.

»Και κατά σύμπτωση, ένας ιερέας κατέβαινε διαμέσου εκείνου τού δρόμου· και όταν τον είδε, πέρασε από το άλλο μέρος.

»Παρόμοια μάλιστα και ένας Λευίτης, όταν έφτασε στον τόπο, αφού ήρθε και είδε, πέρασε από το άλλο μέρος.

»Κάποιος Σαμαρείτης, όμως, που οδοιπορούσε, ήρθε στον τόπο όπου βρισκόταν, και μόλις τον είδε, τον σπλαχνίστηκε·

»και όταν πλησίασε, έδωσε τις πληγές του, χύνοντας επάνω τους λάδι και κρασί· και αφού τον ανέβασε επάνω στο κτήνος του, τον έφερε σε ένα πανδοχείο, και τον περιποιήθηκε.

»Και την επόμενη ημέρα, όταν αναχωρούσε, βγάζοντας δύο δηνάρια, τα έδωσε στον ξενοδόχο, και του είπε: Περιποιήσου τον· και ό,τι αν δαπανήσεις επιπλέον, εγώ, όταν επανέλθω, θα σου το αποδώσω» (Κατά Λουκάν 10:30-35).

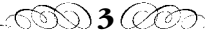
Έπειτα ο Ιησούς ρώτησε τον νομικό: «Ποιος, λοιπόν, απ' αυτούς τους τρεις σου φαίνεται ότι έγινε πλησίον εκείνου που έπεσε στους ληστές;» (Κατά Λουκάν 10:36). Εκεί ο Διδάσκαλος κρατά την λυδία λίθο της χριστιανοσύνης. Ζητά το σημάδι μας να μετρηθεί σε αυτήν.

Τόσο ο ιερέας όσο και ο Λευίτης στην παραβολή του Σωτήρος θα έπρεπε να είχαν θυμηθεί τις απαιτήσεις του νόμου: «Βλέποντας το γαϊδούρι του αδελφού σου ή το βόδι του πεσμένο στο δρόμο, μην τα παραβλέψεις· οπωσδήποτε θα τα σηκώσεις μαζί του» (Δευτερονόμιο 22:4). Και αν βοηθήσει κανείς το βόδι, πόσο περισσότερο πρέπει να βοηθήσει τον αδελφό του σε ανάγκη. Αλλά ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Τάλματς έγραψε: «Δικαιολογίες [να μην το κάνουμε] είναι εύκολο να βρεθούν, αναπηδούν τόσο εύκολα και άφθονα όσο τα ζιζάνια κοντά στο πεζοδρόμιο» (*Jesus the Christ*, 3η έκδοση, Σωλτ Λέηκ Σίτυ: Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, 1916, σελ. 431).

Ο Σαμαρείτης μάς έδωσε ένα παράδειγμα αγνής χριστιανικής αγάπης. Είχε συμπόνια, πήγε στον άνδρα που είχε πληγωθεί από τους ληστές και έδωσε τις πληγές του. Τον πήγε στο πανδοχείο, τον φρόντισε, πλήρωσε τα έξοδά του και προσέφερε κι άλλα αν χρειαζόταν για την φροντίδα του. Αυτή είναι μια ιστορία αγάπης ενός πλησίον για τον πλησίον του.

Ένα παλιό αξίωμα δηλώνει ότι ένας άνδρας «κάποιος που ενδιαφέρεται για τον εαυτό του μόνον, δεν αξίζει και πολλά». Η αγάπη έχει έναν ιδιαίτερο τρόπο να κάνει κάποιον να αξίζει. Το κλειδί είναι να αγαπάμε τον πλησίον μας, συμπεριλαμβάνοντας τον πλησίον που είναι δύσκολο να αγαπάμε. Πρέπει να θυμόμαστε

ότι παρόλο που διαλέγουμε τους φίλους μας, ο Θεός έχει κάνει τους πλησίον μας – παντού. Η αγάπη δεν πρέπει να έχει όρια. Δεν πρέπει να έχουμε στενές αφοσιώσεις. Ο Χριστός είπε: «Επειδή, αν αγαπήσετε αυτούς που σας αγαπούν, ποιον μισθό έχετε; Και οι τελώνες δεν κάνουν το ίδιο;» (Κατά Ματθαίον 5:46)⁸.



Πρέπει να αγαπάμε και να υπηρετούμε τους άλλους στα βάσανά τους.

Ο Τζόζεφ Σμιθ έγραψε ένα γράμμα στους Αγίους, το οποίο δημοσιεύτηκε στο *Messenger and Advocate [Αγγελιαφόρος και συνήγορος]*, με θέμα να αγαπάμε ο ένας τον άλλον για να δικαιωθούμε εμπρός στον Θεό. Έγραψε:

«Αγαπητοί αδελφοί: –Είναι ένα καθήκον το οποίο κάθε Άγιος πρέπει να ανταποδίδει στους αδελφούς του ελεύθερα– να τους αγαπά πάντα και να τους βοηθά. Για να δικαιωθούμε εμπρός στον Θεό πρέπει να αγαπάμε ο ένας τον άλλον: πρέπει να υπερνικήσουμε το κακό, πρέπει να επισκεπτόμαστε τους ορφανούς από πατέρα και τις χήρες στα βάσανά τους και πρέπει να διατηρήσουμε τον εαυτό μας αψεγάδιαστο από τον κόσμο: επειδή τέτοιες αρετές πηγάζουν από τη μεγάλη πηγή της αγνής θρησκείας. Ενδυναμώνοντας την πίστη μας, προσθέτοντας κάθε καλό προσόν που στολίζει τα παιδιά του ευλογημένου Ιησού, μπορούμε να προσευχόμαστε στην περίοδο προσευχής, μπορούμε να αγαπάμε τον πλησίον μας σαν τον εαυτό μας και να είμαστε πιστοί στις δυσκολίες, γνωρίζοντας ότι η αμοιβή τέτοιων είναι μεγαλύτερη στη βασιλεία των ουρανών. Τι παρηγοριά! Τι χαρά! Ας ζήσω τη ζωή των δικαίων και ας έχω μια τέτοια αμοιβή!» (*History of the Church*, 2:229).

Αυτές οι δυο αρετές, η αγάπη και η υπηρετήση, απαιτούνται από εμάς, αν θέλουμε να είμαστε καλοί γείτονες και να βρούμε ειρήνη στη ζωή μας. Σίγουρα ήταν στην καρδιά του Πρεσβυτέρου Γουίλαρντ Ρίτσαρντς. Ενώ ήταν στη φυλακή του Κάρθατζ το απόγευμα του μαρτυρίου του Τζόζεφ και του Χάιρουμ, ο φύλακας πρότεινε ότι θα ήταν πιο ασφαλείς στα κελιά. Ο Τζόζεφ γύρισε στον Πρεσβύτερο Ρίτσαρντς και ρώτησε: «Αν πάμε στο κελλί, θα έρθεις μαζί μας;»



Ο Κύριος «θα μετρήσει την αφοσίωσή μας σε Εκείνον με το πόσο αγαπάμε και υπηρετούμε τους συνανθρώπους μας».

Η απάντηση του Πρεσβυτέρου Ρίτσαρντς ήταν απάντηση αγάπης: «Αδελφέ Τζόζεφ, δεν μου ζήτησες να περάσω το ποτάμι μαζί σου – δεν μου ζήτησες να έρθω στο Κάρθατζ – δεν μου ζήτησες να έρθω φυλακή μαζί σου – και νομίζεις ότι θα σε αφήσω τώρα; Όμως θα σου πω τι θα κάνω – εάν καταδικαστείς και κρεμαστείς για “προδοσία”, θα κρεμαστώ στη θέση σου και εσύ θα φύγεις ελεύθερος.

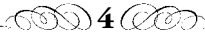
Θα πρέπει να ήταν με αξιοσημείωτη συγκίνηση και συναίσθημα που ο Τζόζεφ απήντησε: «Αλλά δεν μπορείς».

Στην οποία ο Πρεσβύτερος Ρίτσαρντς σθεναρώς απήντησε: «Θα το κάνω» (βλέπε Β. Ρόμπερτς, *A Comprehensive History of the Church*, 2:283).

Η δοκιμασία του Πρεσβυτέρου Ρίτσαρντς ήταν ίσως μεγαλύτερη από ό,τι οι περισσότεροι από εμάς θα αντιμετωπίσουμε: τη δοκιμασία της φωτιάς παρά της λυδίας λίθου. Αλλά αν μας ζητούσαν να το κάνουμε, θα μπορούσαμε να δώσουμε τη ζωή μας για την οικογένειά μας, τους φίλους μας, τους πλησίον μας;

Η λυδία λίθος της συμπόνιας είναι ένα μέτρο της ιδιότητας μας του μαθητού. Είναι μέτρο της αγάπης μας για τον Θεό και για τον

καθένα μας. Θα αφήναμε ένα σημάδι καθαρού χρυσού ή όπως ο ιερέας και ο Λευίτης, θα περνούσαμε από την άλλη μεριά;⁹



**Χρειάζεται να βαδίζουμε πιο αποφασιστικά
στο μονοπάτι της χριστιανικής αγάπης
που μας έδειξε ο Ιησούς.**

Σε ένα σημαντικό μήνυμα στους Αγίους των Τελευταίων ημερών στη Ναβού, ένα χρόνο πριν από το τραγικό και αναπάντεχο μαρτύριο, ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ είπε:

«Αν θα εξασφαλίσουμε και καλλιεργήσουμε την αγάπη των άλλων, πρέπει να αγαπάμε τους άλλους, τόσο τους εχθρούς μας όσο και τους φίλους μας. ...Οι χριστιανοί θα πρέπει να σταματήσουν να φιλονικούν και να μάχονται ο ένας τον άλλο και να καλλιεργήσουν τις αρχές της ενότητας και της φιλίας μεταξύ τους». (Ιστορία της Εκκλησίας, 5:498-99.)

Είναι μια καταπληκτική συμβουλή σήμερα όπως ήταν [τότε]. Ο κόσμος στον οποίον ζούμε, είτε κοντά στο σπίτι είτε μακριά, χρειάζεται το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Παρέχει τον μόνο τρόπο που ο κόσμος θα γνωρίσει ποτέ την ειρήνη. Χρειάζεται να είμαστε πιο ευγενικοί μεταξύ μας, πιο πράοι και να συγχωρούμε. Χρειάζεται να αποφεύγουμε να θυμώνουμε και πιο πρόθυμοι να βοηθούμε. Χρειάζεται να εκτείνουμε την χείρα της φιλίας και να εμποδίσουμε την χείρα της τιμωρίας. Εν συντομία, χρειάζεται να αγαπάμε ο ένας τον άλλον με την αγνή αγάπη του Χριστού, με ειλικρινή χριστιανική αγάπη και συμπόνια και, αν είναι αναγκαίο, να μοιραζόμαστε τον πόνο, επειδή αυτός είναι ο τρόπος που μας αγαπά ο Θεός.

Στις συγκεντρώσεις λατρείας μας, συχνά τραγουδάμε τον όμορφο ύμνο με το κείμενο γραμμένο από την Σούζαν Έβανς ΜακΚλάουντ. Να σας θυμίσω μερικές σειρές από αυτόν τον ύμνο;

*Σωτήρα, είτε να μάθω να σε αγαπώ,
να περπατώ στο μονοπάτι που εσύ έδειξες,
να κάνω παύση για να βοηθώ και να ανυψώνω κάποιον άλλον,
να βρω δύναμη πάνω από τη δική μου...*

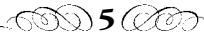
*Ποιος είμαι εγώ για να κρίνω τον άλλον
όταν περπατώ με ατέλεια;*

*Στην ήσυχη καρδιά κρύβεται
πόνος που τα μάτια δεν μπορούν να δουν...*

*Θα είμαι ο φύλακας του αδελφού μου,
θα μάθω την τέχνη του θεραπευτή.
Στους πληγωμένους και στους κουρασμένους,
θα δείξω ευγενική καρδιά.
Θα είμαι ο φύλακας του αδελφού μου –
Κύριε, θα Σε ακολουθήσω.*

(*Hymns*, 1985, αρ. 220.)

Χρειάζεται να βαδίζουμε πιο αποφασιστικά και με περισσότερη χριστιανική αγάπη στο μονοπάτι που μας έχει δείξει ο Ιησούς. Πρέπει να «σταματήσ[ουμε] για να βοηθησ[ουμε] και να ανυψώσ[ουμε] κάποιον άλλον» και σίγουρα θα βρούμε «δύναμη πάνω από τη δική [μας]». Αν κάναμε περισσότερα για να μάθουμε «την τέχνη του θεραπευτή», θα υπήρχαν αμέτρητες ευκαιρίες να την χρησιμοποιήσουμε, για να αγγίξουμε τους «πληγωμένους και τους αποκαμωμένους» και να δείξουμε σε όλους «μια [πιο] ευγενική καρδιά». Ναι, Κύριε, θα πρέπει να σε ακολουθήσουμε¹⁰.



Η χριστιανική αγάπη είναι η αγνή αγάπη του Χριστού, και δεν θα αποτύχει.

«Μια καινούργια εντολή σας δίνω» είπε [ο Ιησούς]: «Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον. ...Από τούτο θα γνωρίζουν όλοι ότι είστε μαθητές μου, αν έχετε αγάπη ο ένας προς τον άλλον». (Κατά Ιωάννην 13:34-35.) Αυτή η αγάπη που θα πρέπει να έχουμε για τους αδελφούς και τις αδελφές μας στο ανθρώπινο γένος και που ο Χριστός έχει για τον καθένα από εμάς, ονομάζεται χριστιανική αγάπη ή «αγνή αγάπη του Χριστού». (Μορόνι 7:47.) Ήταν η αγάπη που ώθησε στα Πάθη και στην εξιλεωτική θυσία του Χριστού. Είναι το απόγειο που η ανθρώπινη ψυχή μπορεί να φτάσει και είναι η βαθύτερη έκφραση της ανθρώπινης καρδιάς.

...Η χριστιανική αγάπη περικλείει όλες τις άλλες θεοσεβείς αρετές. Διακρίνει τόσο την αρχή όσο και το τέλος του σχεδίου σωτηρίας. Όταν όλα αποτυγχάνουν, η χριστιανική αγάπη –η αγάπη του Χριστού– δεν θα αποτύχει. Είναι η μεγαλύτερη όλων των θεϊκών ιδιοτήτων.

Από την αφθονία της καρδιάς του, ο Ιησούς μίλησε στους φτωχούς, στους κατατρεγμένους, στις χήρες, στα μικρά παιδιά, στους αγρότες και στους ψαράδες και σε αυτούς που φρόντιζαν τις κατσίκες και τα πρόβατα, στους αγνώστους και στους ξένους, στους πλούσιους, στους πολιτικά δυνατούς, όσο και στους μη φιλικούς γραμματείς και Φαρισαίους. Εκτέλεσε διακονία στον φτωχό, στον πεινασμένο, στον στερημένο και στον άρρωστο. Ευλόγησε τον χωλό, τον τυφλό, τον κωφό και άλλα άτομα με σωματικές αναπηρίες. Έδωξε τους δαίμονες και τα κακά πνεύματα που δημιουργούσαν νοητικές ή συναισθηματικές ασθένειες. Καθάρισε αυτούς που βαρύνονταν με αμαρτίες. Δίδαξε μαθήματα αγάπης και συνεχώς έδειχνε ανιδιοτελή υπηρετήση σε άλλους. Όλοι ήταν αποδέκτες της αγάπης Του. Όλοι είχαν «το προνόμιο ο ένας όπως και ο άλλος, και κανένας δεν [απεκλείετο]». (Νεφί Β΄ 26:28.) Αυτές είναι εκφράσεις και παραδείγματα της απεριόριστης χριστιανικής αγάπης Του.

Ο κόσμος στον οποίον ζούμε, θα ωφελείτο πολύ, αν οι άνδρες και οι γυναίκες παντού εξασκούσαν την αγνή αγάπη του Χριστού, η οποία είναι ευγενική, πράα και ταπεινή. Είναι χωρίς ζήλεια ή υπερηφάνεια. Είναι ανιδιοτελής, επειδή δεν ζητάει ανταλλάγμα. Δεν ενθαρρύνει το κακό ή την κακή βούληση, ούτε χαιρέται με την ανομία, δεν έχει θέση στην αδιαλλαξία, το μίσος ή τη βία. Αρνείται να ανεχθεί τη χλεύη, την χυδαιότητα, την κακοποίηση ή τον οστρακισμό. Ενθαρρύνει διαφορετικούς ανθρώπους να ζήσουν μαζί με χριστιανική αγάπη ανεξαρτήτως πίστης, φυλής, εθνικότητας, οικονομικής κατάστασης, μόρφωσης ή πολιτισμού.

Ο Σωτήρας μάς πρόσταξε να αγαπάμε ο ένας τον άλλον όπως μας έχει αγαπήσει, να ενδυθούμε «με το δεσμό της αγάπης» (Δ&Δ 88:125), όπως έχει ενδυθεί και ο ίδιος. Έχουμε κληθεί να εξαγνίσουμε τα εσωτερικά συναισθήματά μας, να αλλάξουμε την καρδιά μας, να εξωτερικεύσουμε τις πράξεις και την εμφάνισή μας να συμβαδίζουμε με αυτά που λέμε, πιστεύουμε και αισθανόμαστε μέσα μας. Πρέπει να είμαστε αληθινοί μαθητές του Χριστού¹¹.

6

**Το να αγαπάμε τους άλλους είναι
«ένας πιο άριστος τρόπος».**

Ως νέος άνδρας, ο αδελφός Βερν Κρόουλι είπε ότι έμαθε κάτι από το σημαντικό μάθημα που ο προφήτης Τζόζεφ δίδαξε στους πρώτους Αγίους στη Ναβού, όταν τους είπε: «Αγαπάτε τους άλλους, τόσο τους εχθρούς όσο και τους φίλους». Αυτό είναι ένα μεγάλο μάθημα για τον καθένα μας.

Αφού ο πατέρας του αρρώστησε, ο Βερν Κρόουλι πήρε την ευθύνη να φροντίσει το κατεστραμμένο οικογενειακό γκαράζ παρόλο που ήταν μόνο δεκαπέντε ετών. Μερικοί πελάτες μερικές φορές εκμεταλλεύτηκαν αθέμιτα τον νέο άνδρα, και εξαρτήματα από τον χώρο στάθμευσης εξαφανίστηκαν εν μία νυκτί. Ο Βερν ήταν πολύ θυμωμένος και ορκίστηκε να πιάσει κάποιον και να τον τιμωρήσει παραδειγματικά. Η εκδίκηση θα ήταν δική του.

Λίγο μετά από τότε που ο πατέρας του άρχισε να αναρρώνει από την ασθένειά του, ο Βερν περπάτησε γύρω από την αποθήκη μια νύχτα την ώρα του κλεισίματος. Ήταν σχεδόν σκοτάδι. Σε μια μακρινή γωνία της ιδιοκτησίας, είδε κάποιον να κουβαλά ένα μεγάλο κομμάτι ενός μηχανήματος προς τον πίσω φράκτη. Έτρεξε σαν πρωταθλητής και έπιασε τον νεαρό κλέφτη. Αρχικά σκέφτηκε να βγάλει τα απωθημένα του με γροθιές και μετά να σύρει το αγόρι στο μπροστινό γραφείο και να καλέσει την αστυνομία. Η καρδιά του ήταν γεμάτη θυμό και εκδίκηση. Είχε πιάσει τον κλέφτη και σκόπευε να πάρει την εκδίκηση που άξιζε.

Από το πουθενά, ο πατέρας του Βερν εμφανίστηκε, έβαλε το αδύναμο και ασταθές χέρι του στον ώμο του γιου του και είπε: «Βλέπω πως είσαι λίγο αναστατωμένος, Βερν. Μπορώ να το χειριστώ αυτό εγώ;» Έπειτα περπάτησε προς τον νεαρό επίδοξο κλέφτη και έβαλε το χέρι του στον ώμο του, τον κοίταξε στα μάτια για λίγο και είπε: «Γιε μου, πες μου, γιατί το κάνεις αυτό; Γιατί προσπαθείς να κλέψεις αυτό το κιβώτιο ταχυτήτων;» Μετά ο κύριος Κρόουλι άρχισε να περπατά προς το γραφείο με το χέρι του γύρω από το αγόρι, ρωτώντας σχετικά με τα προβλήματα του αυτοκινήτου του νεαρού άνδρα καθώς περπατούσαν. Όταν έφθασαν

στο γραφείο ο πατέρας είπε: «Λοιπόν, νομίζω ότι συμπλέκτης σου έχει χαλάσει και αυτό προκαλεί το πρόβλημα».

Στο μεταξύ, ο Βερν έβγαζε καπνούς από τον θυμό του. «Ποιος νοιάζεται για τον συμπλέκτη του;» σκέφτηκε. «Ας καλέσουμε την αστυνομία και ας τελειώσουμε με αυτό». Αλλά ο πατέρας απλώς του συνέχιζε να μιλά. «Βερν, φέρε του ένα συμπλέκτη. Φέρε του, επίσης, κι ένα ρουλεμάν. Και φέρε του μια πλάκα πίεσης. Αυτά είναι όλα όσα χρειάζεσαι». Ο πατέρας έδωσε όλα τα μέρη στον νέο άνδρα, ο οποίος είχε αποπειραθεί τη ληστεία και είπε: «Πάρε αυτά. Και να το κιβώτιο ταχυτήτων. Δεν χρειάζεται να κλέβεις, νεαρέ. Απλώς ζήτα τα. Υπάρχει διέξοδος για κάθε πρόβλημα. Οι άνθρωποι είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν».

Ο αδελφός Βερν Κρόουλυ είπε ότι εκείνη την ημέρα έμαθε ένα αιώνιο μάθημα αγάπης. Ο νέος άνδρας ερχόταν στο χώρο στάθμευσης συχνά. Εθελοντικά, μήνα με μήνα, πλήρωσε τα εξαρτήματα που ο Βικ Κρόουλυ του έδωσε, συμπεριλαμβανοντας το κιβώτιο ταχυτήτων. Κατά τη διάρκεια αυτών των επισκέψεων, ρώτησε τον Βερν γιατί ο πατέρας του ήταν όπως ήταν και γιατί έκανε αυτά που έκανε. Ο Βερν του είπε κάτι για την πίστη τους ως Άγιοι των Τελευταίων Ημερών και πόσο πολύ ο πατέρας του αγαπούσε τον Κύριο και αγαπούσε τους ανθρώπους. Τελικά, ο επίδοξος ληστής βαπτίστηκε. Ο Βερν, αργότερα, είπε: «Είναι δύσκολο να περιγράψω τα συναισθήματα που είχα και το τι πέρασα σε αυτήν τη εμπειρία. Ήμουν επίσης νεαρός. Είχα πιάσει τον απατεώνα μου. Πήγαίνα να τον τιμωρήσω όσο το δυνατόν περισσότερο. Αλλά ο πατέρας μου με δίδαξε έναν διαφορετικό τρόπο».

Έναν διαφορετικό τρόπο; Έναν καλύτερο τρόπο; Έναν υψηλότερο τρόπο; Έναν πιο εξαιρετικό τρόπο; Ω, πόσο ο κόσμος θα ωφελείτο από ένα τέτοιο υπέροχο μάθημα. Όπως διακήρυξε ο Μορόνι:

«Επομένως, όσοι πιστεύουν στο Θεό μπορούν με σιγουριά να ελπίζουν για έναν καλύτερο κόσμο...

»Στο δώρο του Υιού του, ο Θεός ετοίμασε έναν πιο εξαίρετο τρόπο». (Έθερ 12:4, 11.)¹²

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Τι εννοεί ο Πρόεδρος Χάντερ αναφερόμενος στις δύο μεγάλες εντολές ως «τη λυδία λίθο του Κυρίου»; (Βλέπε τμήμα 1.) Σκεφτείτε στο πώς θα απαντούσατε στην ερώτηση του Προέδρου Χάντερ στο τέλος του τμήματος 1.
- Επανεξετάστε την διήγηση του Προέδρου Χάντερ για την παραβολή του καλού Σαμαρείτη (βλέπε τμήμα 2). Τι μπορούμε να μάθουμε από αυτές τις διδασκαλίες για το να αγαπάμε τους πλησίον μας; Πώς μπορούμε να αυξήσουμε την αγάπη μας για εκείνους που μπορεί να είναι «δύσκολο να αγαπάμε»;
- Στο τμήμα 3, ο Πρόεδρος Χάντερ διδάσκει ότι πρέπει να αγαπάμε και να υπηρετούμε τους άλλους στην περίοδο των βασάνων τους. Πώς έχετε ευλογηθεί από κάποιον που σας είχε αγαπήσει και σας είχε υπηρετήσει σε μια στιγμή ανάγκης;
- Σκεφτείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με το να ακολουθούμε το παράδειγμα της χριστιανικής αγάπης του Σωτήρος (βλέπε τμήμα 4). Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε μεγαλύτερη αγάπη για τους άλλους; Ποιοι είναι μερικοί τρόποι που μπορούμε πιο ενεργά να δείξουμε την αγάπη μας;
- Στο τμήμα 5, ο Πρόεδρος Χάντερ επαναλαμβάνει μερικούς τρόπους που ο Χριστός έδειξε την αγάπη Του. Πότε έχετε αισθανθεί την αγάπη του Σωτήρος στη ζωή σας; Τι ευλογίες έχουν έρθει καθώς «εξασκεείτε την αγνή αγάπη του Χριστού»;
- Τι μπορούμε να μάθουμε από την ιστορία που είπε ο Πρόεδρος Χάντερ για τον Βερν Κρόουλυ; (Βλέπε τμήμα 6.) Πώς μπορούμε να αντικαταστήσουμε τα συναισθήματα «θυμού και εκδίκησης» με συναισθήματα χριστιανικής αγάπης; Ποιες εμπειρίες σάς έχουν βοηθήσει να μάθετε ότι η χριστιανική αγάπη είναι «έναν πιο εξαιρετικός τρόπος»;

Σχετικές γραφές

Κατά Ματθαίον 25:31-46, Προς Κορινθίους Α΄ 13, Προς Εφεσίους 4:29-32, Ιωάννη Α΄ 4:20, Μωσία 4:13-27, Αλμα 34:28-29, Έθερ 12:33-34, Μορόνι 7:45-48, Δ&Δ 121:45-46

Βοήθεια μελέτης

«Ενεργώντας επάνω σε αυτά που έχετε μάθει, θα δείτε επιπλέον και διαρκή κατανόηση (βλέπε Κατά Ιωάννη 7:17)» (*Να κηρύττετε το Ευαγγέλιό μου* [2004], 19). Σκεφθείτε το ενδεχόμενο να αναρωτηθείτε πώς μπορείτε να εφαρμόσετε τις διδασκαλίες στο σπίτι, στην εργασία και στις ευθύνες σας της Εκκλησίας.

Σημειώσεις

1. “The Gifts of Christmas”, *Ensign*, Δεκ. 2002, 18.
2. Τζων Γουέλς, στο Γλέαννορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 119.
3. Μπέττυ ΜακΕβανς, “My Most Influential Teacher”, *Church News*, 21 Ιουνίου 1980, 2.
4. Κάρολυν Σέσσιονς Άλεν στο “Loved by All Who Knew Him: Stories from Members”, *Ensign*, Απρ. 1995, 20.
5. Στο Τόμας Μόνσον, “President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, 33.
6. Στο Νόουλς, *Howard W. Hunter*, 185.
7. “The Lord’s Touchstone”, *Ensign*, Νοέμβρ. 1986, 34.
8. “The Lord’s Touchstone”, 34-35.
9. “The Lord’s Touchstone”, 35.
10. “A More Excellent Way”, *Ensign*, Μάιος 1992, 61.
11. “A More Excellent Way”, 61-62.
12. “A More Excellent Way”, 62.



Πίστη και μαρτυρία

«Το ανώτερο επίτευγμα της ζωής είναι να βρούμε τον Θεό και να γνωρίζουμε ότι ζει».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Χάουαρντ Χάντερ άρχισε να αναπτύσσει τη μαρτυρία του κατά τη διάρκεια της πρώτης παιδικής ηλικίας του στο Μπόιζι του Άινταχο. Μολονότι ο πατέρας του δεν ήταν μέλος της Εκκλησίας, η μητέρα του τον μεγάλωσε με το Ευαγγέλιο. «Ήμουν στα γόνατά της και μαθαίναμε να προσευχόμαστε» θυμόταν. «Έλαβα μια μαρτυρία ως αγόρι στα γόνατα της μητέρας μου»¹.

Η μαρτυρία του Χάουαρντ μεγάλωνε με τα χρόνια. Όταν ήταν στη δεκαετία του των 20 και ζούσε στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας, άρχισε να συνειδητοποιεί τη σημαντικότητα της σοβαρής μελέτης του Ευαγγελίου. Έγραψε: «Μολονότι παρευρισκόμουν σε μαθήματα της Εκκλησίας το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, η πρώτη μου πραγματική αφύπνιση στο Ευαγγέλιο ήρθε σε ένα μάθημα Σχολείου Κυριακής στον τομέα του Άνταμς που διδασκόταν από τον αδελφό Πήτερ Κλείτον. Είχε έναν πλούτο γνώσεων και την ικανότητα να εμπνέει νέους ανθρώπους. Μελετούσα τα μαθήματα, διάβαζα τις εξωτερικές αναθέσεις που μας έδινε και συμμετείχα μιλώντας για τα ανατεθειμένα θέματα. ...Θεωρώ αυτήν την περίοδο της ζωής μου ως την εποχή που οι αλήθειες του Ευαγγελίου άρχισαν να ξετυλίγονται. Πάντα είχα μια μαρτυρία για το Ευαγγέλιο, αλλά ξαφνικά άρχισα να καταλαβαίνω»².

Πολλά χρόνια μετά, ο Πρόεδρος Χάντερ εξήγησε: «Έρχεται μια περίοδος κατά την οποία κατανοούμε τις αρχές της δημιουργίας μας και ποιο είμαστε. Ξαφνικά αυτά τα πράγματα διαφωτίζονται σε εμάς και οι χορδές της καρδιάς μας δονούνται. Αυτή είναι η περίοδος κατά την οποία η μαρτυρία εισέρχεται στην ίδια μας την ψυχή και γνωρίζουμε πέραν μιας ερώτησης αμφιβολίας ότι ο



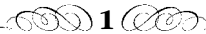
«Η μεγαλύτερη αναζήτηση είναι η έρευνα για τον Θεό – να προσδιορίσουμε την πραγματικότητά του, τα προσωπικά χαρακτηριστικά του και να εξασφαλίσουμε μια γνώση του Ευαγγελίου του Υιού του, Ιησού Χριστού».

Θεός είναι ο Πατέρας μας – ότι ζει, ότι είναι πραγματικότητα, ότι είμαστε κυριολεκτικά τέκνα Του»³.

Σχετικά με την πίστη και τη μαρτυρία του Προέδρου Χάντερ, ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλυ είπε:

«Για τον Πρόεδρο Χάντερ... υπήρχε μια ισχυρή δύναμη πίστης. Υπήρχε μια σιγουριά γνώσης πραγμάτων θεϊκών και αιώνιων. ...Είχε μια σίγουρη και βέβαιη μαρτυρία της ζωντανής πραγματικότητας του Θεού, του Αιώνιου Πατέρα μας. Αναφώνουσε με μεγάλη πεποίθηση τη μαρτυρία του για τη θειότητα του Κυρίου Ιησού Χριστού, του Λυτρωτή της ανθρωπότητας»⁴.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Μέσω της πίστης μπορούμε να βρούμε τον Θεό και να γνωρίσουμε ότι ζει.

Το ανώτερο επίτευγμα της ζωής είναι να βρούμε τον Θεό και να γνωρίζουμε ότι ζει. Όπως οποιοδήποτε άλλο αξιόπαινο επίτευγμα, αυτό μπορεί να αποκτηθεί από εκείνους που πιστεύουν και έχουν πίστη σε εκείνο που αρχικά δεν είναι φανερό⁵.

Καθώς οι σκέψεις του ανθρώπου στρέφονται στον Θεό και στα πράγματα σχετικά με τον Θεό, ο άνθρωπος υποβάλλεται σε πνευματική μεταμόρφωση. Τον ανυψώνει από το κοινότοπο και του δίνει έναν ευγενικό χαρακτήρα σαν του Θεού. Αν έχουμε πίστη στον Θεό, χρησιμοποιούμε έναν από τους μεγαλύτερους νόμους της ζωής. Η πιο ισχυρή δύναμη στην ανθρώπινη φύση είναι η πνευματική δύναμη της πίστης⁶.

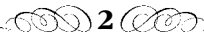
Η μεγαλύτερη αναζήτηση είναι η έρευνα για τον Θεό – να προσδιορίσουμε την πραγματικότητά του, τα προσωπικά χαρακτηριστικά του και να εξασφαλίσουμε μια γνώση του Ευαγγελίου του Υιού του, Ιησού Χριστού. Δεν είναι εύκολο να βρείτε μια πλήρη κατανόηση για τον Θεό. Η αναζήτηση απαιτεί επίμονη προσπάθεια και υπάρχουν μερικοί που ποτέ δεν κινούνται προς αναζήτηση αυτής της γνώσης...

Είτε αναζητεί γνώση επιστημονικών αληθειών είτε για να ανακαλύψει τον Θεό, κάποιος πρέπει να έχει πίστη. Αυτό γίνεται το σημείο εκκίνησης. Η πίστη ορίζεται με πολλούς τρόπους, αλλά ο

πιο κλασικός ορισμός δόθηκε από τον συγγραφέα της επιστολής προς Εβραίους σε αυτά τα γεμάτα σημασία λόγια: «Είναι δε η πίστη, πεποίθηση γι' αυτά που ελπίζονται, βεβαίωση για πράγματα που δεν βλέπονται». (Προς Εβραίους 11:1.) Με αλλά λόγια, η πίστη μάς κάνει να εμπιστευόμαστε αυτά που ελπίζουμε και να είμαστε πεπεισμένοι γι' αυτά που δεν βλέπουμε. ... Εκείνοι που ενθέρμως επιζητούν τον Θεό, δεν τον βλέπουν, αλλά γνωρίζουν για την πραγματικότητά του με πίστη. Είναι κάτι περισσότερο από ελπίδα. Η πίστη κάνει την πεποίθηση – μια ένδειξη των πραγμάτων που δεν βλέπονται.

Ο συγγραφέας της επιστολής προς Εβραίους [ο Απόστολος Παύλος] συνεχίζει: «Διαμέσου τής πίστης νοούμε ότι κτίστηκαν οι αιώνες με τον λόγο τού Θεού, ώστε αυτά που βλέπονται δεν έγιναν από εκείνα που φαίνονται». (Προς Εβραίους 11:3.) Η πίστη εδώ περιγράφεται ως το να πιστεύουμε ή το να έχουμε την πεποίθηση ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε με τον λόγο του Θεού. Μάρτυρες δεν μπορούν να παραχθούν για να αποδειχτεί αυτό το γεγονός, αλλά η πίστη μάς δίνει τη γνώση πως ό,τι βλέπουμε στα θαύματα της γης και σε όλη τη φύση δημιουργήθηκε από τον Θεό...

Έχω μια θετική πεποίθηση ότι ο Θεός είναι πραγματικότητα – ότι Ξει. Είναι ο Επουράνιος Πατέρας μας και εμείς είμαστε τα παιδιά-πνεύματά Του. Δημιούργησε τον ουρανό και τη γη και όλα όσα είναι επάνω στη γη και είναι ο δημιουργός των αιώνων νόμων με τους οποίους κυβερνάται το σύμπαν. Αυτοί οι νόμοι ανακαλύπτονται λίγο-λίγο καθώς ο άνθρωπος συνεχίζει την αναζήτησή του, αλλά πάντα υπήρξαν και θα παραμείνουν αμετάβλητοι για πάντα⁷.



**Για να αποκτήσουμε γνώση της πραγματικότητας
του Θεού, πρέπει να κάνουμε μια πιστή
προσπάθεια, να κάνουμε το θέλημά Του και
να προσευχηθούμε για κατανόηση.**

Για να βρούμε τον Θεό ως πραγματικότητα, πρέπει να ακολουθήσουμε την πορεία που έχει δείξει για την αναζήτηση. Το μονοπάτι είναι αυτό που οδηγεί προς τα πάνω· απαιτεί πίστη και προσπάθεια και δεν είναι εύκολη πορεία. Γι' αυτόν τον λόγο, πολλοί άνθρωποι δεν θα αφοσιωθούν στην σκληρή εργασία να αποδείξουν στον

εαυτό τους την πραγματικότητα του Θεού. Αντιθέτως, μερικοί παίρνουν τον εύκολο δρόμο και απαρνούνται την ύπαρξή του ή απλώς ακολουθούν την αβέβαιη πορεία αυτών που αμφισβητούν...

Μερικές φορές πίστη σημαίνει το να πιστεύουμε ότι κάτι είναι αληθινό εκεί όπου οι ενδείξεις δεν είναι αρκετές να εγκαθιδρύσουν γνώση. Πρέπει να συνεχίζουμε να αποδεικνύουμε και να ακολουθούμε την προτροπή: «Ζητάτε και θα σας δοθεί· ψάχνετε και θα βρείτε· κρούετε και θα σας ανοιχτεί· επειδή καθέννας που ζητάει, παίρνει, κι αυτός που ψάχνει, βρίσκει, και σ' αυτόν που κρούει, θα ανοιχτεί». (Κατά Ματθαίον 7:7-8.)...

Είναι ένας γενικός κανόνας ότι δεν παίρνουμε κάτι αξίας, αν δεν είμαστε διατεθειμένοι να πληρώσουμε το τίμημα. Ο σπουδαστής δεν μαθαίνει μέχρι να βάλει εμπρός την δουλειά και την προσπάθεια να πετύχει. Αν δεν είναι διατεθειμένος να το κάνει, μπορεί να πει ότι δεν υπάρχει κάτι σαν την υποτροφία; ...Είναι εξίσου ανόητο για τον άνθρωπο να λέει ότι δεν υπάρχει Θεός, απλώς επειδή δεν είχε την κλίση να τον αναζητήσει.

...Προκειμένου ένα άτομο να αποκτήσει αδιάσειστη γνώση της πραγματικότητας του Θεού, πρέπει να ζει τις εντολές και τις διδασχές που ανακοινώθηκαν από τον Σωτήρα κατά τη διάρκεια της προσωπικής του διακονίας. ...Εκείνοι που είναι πρόθυμοι να ψάξουν, να εφαρμόσουν και να κάνουν το θέλημα του Θεού, θα έχουν τη γνώση της πραγματικότητας του Θεού να έλθει σε εκείνους.

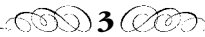
Όταν ένας άνθρωπος βρει τον Θεό και κατανοήσει τον τρόπο Του, μαθαίνει ότι τίποτα στο σύμπαν δεν είναι τυχαίο, αλλά όλα τα πράγματα είναι αποτέλεσμα από ένα θεϊκά κανονισμένο εκ των προτέρων σχέδιο. Τι πλούσιο νόημα έρχεται στη ζωή του! Η κατανόηση που υπερβαίνει την κοσμική μάθηση είναι δική του. Οι ομορφιές του κόσμου γίνονται πιο όμορφες, η τάξη του σύμπαντος αποκτά περισσότερη σημασία και οι δημιουργίες του Θεού γίνονται πιο κατανοητές, καθώς μαρτυρεί τις ημέρες του Θεού που έρχονται και περνούν και οι εποχές ακολουθούν η μια την άλλη με τη σειρά τους⁸.

Ο Χριστός, κατά τη διάρκεια της διακονίας του, εξήγησε τον τρόπο που κανείς θα μπορούσε να γνωρίσει την αλήθεια για τον Θεό. Είπε: «Αν κάποιος θέλει να κάνει το θέλημά του, θα γνωρίσει

για τη διδασκαλία, αν είναι από τον Θεό ή αν εγώ μιλάω από τον εαυτό μου». (Κατά Ιωάννην 7:17.) Ο Διδάσκαλος επίσης εξήγησε το θέλημα του Πατέρα και τη μεγάλη εντολή με αυτόν τον τρόπο: «Θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου απ' όλη την καρδιά σου, κι απ' όλη την ψυχή σου, κι απ' όλη τη διάνοιά σου». (Κατά Ματθαίον 22:37.) Εκείνοι που προσπαθούν να κάνουν το θέλημα του Θεού και να τηρήσουν τις εντολές Του, θα λάβουν προσωπική αποκάλυψη για τη θειότητα του έργου του Κυρίου στην κατάθεση μαρτυρίας για τον Πατέρα.

Σε εκείνους που επιθυμούν κατανόηση, τα λόγια του Ιακώβου εξηγούν πώς να την αποκτήσουν: «Αν κάποιος από εσάς υστερεί σε σοφία, ας ζητήσει από το Θεό, που δίνει στους πάντες άπλετα και χωρίς να προσβάλει, και θα του δοθεί». (Ιακώβου 1:5.) Δεν φαίνεται ο Ιάκωβος να αναφέρεται σε αντικειμενική γνώση όσον αφορά στην επιστήμη, αλλά περισσότερο στην αποκάλυψη που έρχεται από τα ύψη, η οποία απαντά στις ερωτήσεις των ανθρώπων ως αποτέλεσμα αυτής της νουθεσίας για προσευχή...

Συνεπώς, έχουμε τον τύπο για την αναζήτηση του Θεού και τα εργαλεία να επιτύχουμε την αναζήτηση – πίστη, αγάπη και προσευχή. Η επιστήμη έχει κάνει καταπληκτικά πράγματα για τον άνθρωπο, αλλά δεν μπορεί να πετύχει αυτά που πρέπει να κάνει μόνος του, το μεγαλύτερο από το οποίο είναι να βρει την πραγματικότητα του Θεού. Η εργασία δεν είναι εύκολη, το έργο δεν είναι ελαφρύ, αλλά όπως ειπώθηκε από τον Διδάσκαλο: «Μεγάλη θα είναι η αμοιβή τους και αιώνια θα είναι η δόξα τους». (Δ&Δ 76:6.)⁹



Πρέπει να πιστέψουμε για να δούμε.

Ο Θωμάς ήθελε να δει πριν πιστέψει.

Το απόγευμα της ημέρας της ανάστασης, ο Ιησούς εμφανίστηκε και στάθηκε στο μέσον των μαθητών του σε ένα κλειστό δωμάτιο. Τους έδειξε τα χέρια μέσα από τα οποία πέρασαν τα καρφιά και το πλευρό του το οποίο τρυπήθηκε από τη λόγχη. Ο Θωμάς, ένας από τους δώδεκα, δεν ήταν παρών όταν αυτό συνέβη, αλλά οι άλλοι του είπαν ότι είδαν τον Κύριο και ότι τους είχε μιλήσει. ...Ο Θωμάς ήταν δύσπιστος και είπε στους μαθητές:

«...Αν δεν δω στα χέρια του το σημάδι των καρφιών, και δεν βάλω το δάχτυλό μου στο σημάδι των καρφιών, και δεν βάλω το χέρι μου στην πλευρά του, δεν θα πιστέψω». (Κατά Ιωάννην 20:25.)

...Κατά μια έννοια, ο Θωμάς εκπροσωπούσε το πνεύμα της εποχής μας. Δεν ήταν ικανοποιημένος με οτιδήποτε δεν μπορούσε να δει, ακόμη και αν υπήρξε με τον Διδάσκαλο και ήξερε τις διδασκαλίες του σχετικά με την πίστη και την αμφιβολία. ...Η πίστη δεν προηγείται της αμφιβολίας, όταν κανείς πρέπει να αισθανθεί ή να δει, προκειμένου να πιστέψει.

Ο Θωμάς δεν ήταν πρόθυμος να βασιστεί στην πίστη. Ήθελε μια θετική απόδειξη των γεγονότων. Ήθελε γνώση όχι πίστη. Η γνώση σχετίζεται στο παρελθόν, επειδή οι εμπειρίες μας του παρελθόντος είναι αυτές που μας δίνουν γνώση, αλλά η πίστη σχετίζεται με το μέλλον – στο άγνωστο εκεί που δεν έχουμε βαδίσει ακόμα.

Σκεφτόμαστε τον Θωμά ως κάποιον που ταξίδεψε και μίλησε με τον Διδάσκαλο και που επελέγη από εκείνον. Εσωτερικά, ευχόμαστε ο Θωμάς να γυρνούσε στο μέλλον με πεποίθηση σε αυτά που δεν ήταν τότε ορατά, αντί να πει ουσιαστικά: «Να δω για να πιστέψω»...

Η πίστη μάς δίνει εμπιστοσύνη σε αυτά που δεν είναι ορατά.

Μια εβδομάδα μετά, οι μαθητές ήταν πάλι μαζί στο ίδιο σπίτι στην Ιερουσαλήμ. Αυτή τη φορά ο Θωμάς ήταν μαζί τους. Οι πόρτες ήταν κλειστές, αλλά ο Ιησούς ήρθε και στάθηκε στο μέσον αυτών και είπε: «Ειρήνη σε σας.

»Επειτα, λέει στον Θωμά: Φέρε εδώ το δάχτυλό σου, και δεξ τα χέρια μου· και φέρε το χέρι σου και βάλε στην πλευρά μου· και μη γίνεσαι άπιστος, αλλά πιστός». (Κατά Ιωάννην 20:26-27.)...

«Ο Ιησούς λέει σ' αυτόν: Θωμά, επειδή με είδες, πίστεψες· μακάριοι όσοι δεν είδαν, και πίστεψαν». (Κατά Ιωάννην 20:29.)

Αυτό το συμβάν εξυπηρετεί ως ένα από τα μεγαλύτερα μαθήματα όλων των εποχών. Ο Θωμάς είπε: «Να δω για να πιστέψω» αλλά ο Χριστός απήντησε: «Να πιστεύεις είναι να βλέπεις»...

Το κλασικό παράδειγμα πίστης αποδίδεται στον Απόστολο Παύλο στην επιστολή του προς Εβραίους: «Είναι δε η πίστη, πεποίθηση γι' αυτά που ελπίζονται, βεβαίωση για πράγματα που δεν βλέπονται». (Προς Εβραίους 11:1.)

Αυτή η δήλωση δεν προδιαθέτει τέλεια γνώση, αλλά περιγράφει την πίστη ως κάτι που δίνει διαβεβαίωση ή εμπιστοσύνη σε αυτά που ακόμα είναι στο μέλλον. Αυτά τα πράγματα μπορεί να υπάρχουν, αλλά μέσω της πίστης πραγματοποιούνται. Η πίστη δίνει αίσθημα εμπιστοσύνης σε αυτά που δεν είναι ορατά ή επιδεκτικά θετικής απόδειξης.

Φαίνεται ότι ο Θωμάς είχε χάσει την εμπιστοσύνη του στο μέλλον. Κοιτούσε στο παρελθόν. Ήθελε απόδειξη για κάτι που δεν ήταν τότε ορατό. Εκείνοι που χάνουν την πίστη ή στερούνται αυτής, ζουν στο παρελθόν – υπάρχει απώλεια ελπίδας για το μέλλον. Τι μεγάλη αλλαγή έρχεται στη ζωή εκείνου που βρίσκει αμετάβλητη πίστη να δίνει επιβεβαίωση και σιγουριά.

*Ο άνδρας που γεννήθηκε τυφλός δεν
αμφέβαλλε, πίστευε στον Σωτήρα.*

Αν ανατρέξουμε στο ένατο κεφάλαιο του Ιωάννη, διαβάζουμε για ένα άλλο γεγονός που έλαβε χώρα στην Ιερουσαλήμ, στο οποίο ένας άνδρας που γεννήθηκε τυφλός έλαβε το φως του. Ήταν Σάββατο και ο Ιησούς ήταν προφανώς κοντά στον ναό, όταν είδε έναν τυφλό και οι μαθητές του τον ρώτησαν:

«...Ραββί, ποιος αμάρτησε, αυτός ή οι γονείς του, ώστε να γεννηθεί τυφλός;

»Ο Ιησούς αποκρίθηκε: Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του· αλλά, για να φανερωθούν τα έργα τού Θεού σ' αυτόν.

»Εγώ πρέπει να εργάζομαι τα έργα εκείνου που με απέστειλε, όσο είναι ημέρα· έρχεται νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται.

»Ενώσω είμαι μέσα στον κόσμο, είμαι το φως τού κόσμου.»
(Κατά Ιωάννην 9:2-5.)

Έπειτα ο Ιησούς έπτυσε στο έδαφος και έφτιαξε πηλό από το μίγμα σάλιου και χώμα από τη γη. Επάλειψε τα μάτια του τυφλού με τον πηλό και του είπε να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Αν αυτός ήταν ο Θωμάς, θα είχε πάει όπως του είχε διαταχθεί ή θα είχε αναρωτηθεί: «Τι καλό θα έρθει από το να πλυθώ στα στάσιμα νερά αυτής της βρόμικης κολυμβήθρας;» ή «Τι φαρμακευτικές ιδιότητες υπάρχουν στο σάλιο αναμεμιγμένο με χώμα της γης;» Αυτές θα ήταν λογικές ερωτήσεις, αλλά αν ο τυφλός αμφέβαλλε



«Ο τυφλός πίστεψε και του επιτράπηκε να δει».

και ρωτούσε, ακόμα θα ήταν τυφλός. Έχοντας πίστη, πίστευε και έκανε ό,τι του ειπώθηκε. Πήγε και πλύθηκε στην κολυμβήθρα και γύρισε βλέποντας. Το να πιστεύουμε είναι να βλέπουμε...

«Μακάριοι όσοι δεν είδαν, και πίστεψαν».

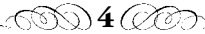
Ο τυφλός πίστεψε και του επιτράπηκε να δει. Ο Θωμάς αρνήθηκε να πιστέψει ωσότου μπόρεσε να δει. Ο κόσμος είναι γεμάτος Θωμάδες, αλλά υπάρχουν πολλοί σαν τον τυφλό της Ιερουσαλήμ. Οι ιεραπόστολοι της Εκκλησίας συναντούν και τα δυο είδη κάθε μέρα καθώς μεταδίδουν στον κόσμο το μήνυμά τους, το μήνυμα του αποκατεστημένου Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. ...Μερικοί πιστεύουν, έχουν πίστη και βαπτίζονται. Μερικοί δεν θα δεχτούν, επειδή δεν μπορούν να δουν ή να αισθανθούν.

Δεν υπάρχει καμία θετική, συμπαγής, χειροπιαστή απόδειξη ότι ο Θεός ζει, αλλά εκατομμύρια ανθρώπων έχουν γνώση ότι ζει μέσω εκείνης της πίστης που αποτελεί απόδειξη αθέατων πραγμάτων. Πολλοί λένε στους ιεραποστόλους: «Θα βαπτιζόμουν, αν μπορούσα να πιστέψω ότι τον Τζόζεφ Σμιθ τον επισκέφθηκαν ο Πατέρας και ο Υιός». Γι' αυτό το γεγονός δεν υπάρχει καμία θετική, συμπαγής, χειροπιαστή απόδειξη, αλλά για αυτούς που έχουν συγκινηθεί από το Πνεύμα, η πίστη αντικαθιστά τέτοιες αποδείξεις αθέατων πραγμάτων. Θυμηθείτε τα λόγια του εσταυρωμένου Διδασκάλου καθώς στάθηκε εμπρός στον Θωμά:

«Μακάριοι όσοι δεν είδαν, και πίστεψαν». ([Κατά Ιωάννην] 20:29.)

Εκείνοι που πιστεύουν μέσω πίστης θα δουν.

Προσθέτω τη μαρτυρία μου με εκείνη των χιλιάδων ιεραποστόλων ότι ο Θεός ζει, ότι ο Ιησούς είναι ο Σωτήρας του κόσμου, ότι εκείνοι που πιστεύουν, μέσω της πίστης θα οδηγηθούν να δουν¹⁰.



Το να ενεργούμε σύμφωνα με την πίστη μας οδηγεί σε προσωπική μαρτυρία.

Ως παιδιά δεχόμαστε ως γεγονός τα πράγματα που λέγονται σε εμάς από τους γονείς ή τους δασκάλους μας λόγω της εμπιστοσύνης που τους είχαμε. Ένα μικρό αγόρι θα πηδήξει από ένα ψηλό μέρος χωρίς φόβο αν ο πατέρας του τού πει ότι θα τον πιάσει. Το μικρό αγόρι έχει εμπιστοσύνη ότι ο πατέρας του δεν θα τον αφήσει να πέσει. Καθώς τα παιδιά μεγαλώνουν, αρχίζουν να σκέφτονται για τον εαυτό τους, να αναρωτιούνται και να έχουν αμφιβολίες σχετικά με εκείνα που δεν υπόκεινται σε χειροπιαστές αποδείξεις. Συμπαθώ τους νέους άνδρες και τις νέες γυναίκες, όταν ειλικρινείς αμφιβολίες μπαίνουν στον νου τους και μετέχουν στη μεγάλη διαμάχη να λύσουν αμφιβολίες. Αυτές οι αμφιβολίες μπορούν να λυθούν, αν έχουν την ειλικρινή επιθυμία να γνωρίσουν την αλήθεια, ασκώντας ηθική, πνευματική και διανοητική προσπάθεια. Θα αναδυθούν από τη διαμάχη σε μια σταθερότερη, δυνατότερη, μεγαλύτερη πίστη εξαιτίας των δυσκολιών. Έχουν πάει από απλή, εμπιστευτική πίστη, εν μέσω των αμφιβολιών και της διαμάχης σε μια σταθερά ουσιαστική πίστη που ωριμάζει και γίνεται μαρτυρία¹¹.

Οι μαθητές περνούν ώρες στα επιστημονικά εργαστήρια πειραματιζόμενοι να βρουν την αλήθεια. Αν κάνουν το ίδιο πράγμα με πίστη, προσευχή, συγχώρηση, ταπεινότητα και αγάπη, θα βρουν μια μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό, τον δότη αυτών των αρχών¹².

Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού δεν είναι απλώς ένα Ευαγγέλιο πίστης, είναι ένα σχέδιο δράσης. ... Δεν είπε «παρατηρείτε» το Ευαγγέλιό μου, είπε «ζήστε» το! Δεν είπε: «Δείτε την όμορφη δομή και το σύνολο των εικόνων του», είπε «Πηγαίνετε, κάντε, δείτε, αισθανθείτε, δώστε, πιστέψτε!»...

Η δράση είναι ένα από τα κύρια θεμέλια της προσωπικής μαρτυρίας. Η βεβαιότερη μαρτυρία είναι εκείνη που προέρχεται από πρώτο χέρι προσωπικής εμπειρίας. Όταν οι Ιουδαίοι προκάλεσαν τη διδαχή που ο Χριστός δίδασκε στον ναό, απάντησε: «Η δική μου διδασκαλία δεν είναι δική μου, αλλ' εκείνου που με απέστειλε». Μετά προσέθεσε το κλειδί της προσωπικής μαρτυρίας: «Αν κάποιος θέλει να κάνει το θέλημά του, θα γνωρίσει για τη διδασκαλία, αν είναι από τον Θεό ή αν εγώ μιλάω από τον εαυτό μου». (Κατά Ιωάννην 7:16-17.)

Ακούμε το επιτακτικό στοιχείο στη διακήρυξη του Σωτήρος; «Αν κάποιος άνθρωπος... κάνει... θα γνωρίσει!» Ο Ιωάννης κατάλαβε την σημασία του επιτακτικού στοιχείου και τόνισε την σημασία του στην [επιστολή] του. Είπε: «Όποιος λέει ότι μένει σ' αυτόν, οφείλει, όπως εκείνος περπάτησε, έτσι κι αυτός να περπατάει». (Ιωάννην Α' 2:6.)

Απλώς να λέμε, να δεχόμαστε, να πιστεύουμε δεν είναι αρκετά. Είναι ατελή μέχρι αυτό που υπονοούν να μεταφράζεται σε δυναμική πράξη καθημερινής ζωής. Αυτό, έπειτα, είναι η καλύτερη πηγή προσωπικής μαρτυρίας. Κάποιος γνωρίζει, επειδή έχει εμπειρία. Δεν πρέπει να πει: «Ο αδελφός Τζόουνς λέει ότι είναι αλήθεια και τον πιστεύω». Μπορεί να πει: «Έχω ζήσει αυτήν την αρχή όλη μου τη ζωή και ξέρω από προσωπική εμπειρία ότι λειτουργεί. Έχω αισθανθεί την επιρροή του, έχω δοκιμάσει την πρακτική χρησιμότητά του και ξέρω ότι είναι καλό. Μπορώ να καταθέσω μαρτυρία για τη δική μου γνώση, ότι είναι αληθινή αρχή».

Πολλοί άνθρωποι κουβαλούν τέτοιες μαρτυρίες στην ίδια τους τη ζωή και δεν αναγνωρίζουν την αξία της. Πρόσφατα μια νέα

γυναίκα είπε: «Δεν έχω μαρτυρία για το Ευαγγέλιο. Εύχομαι να είχα. Δέχομαι τις διδασκαλίες του. Ξέρω ότι λειτουργούν στη ζωή μου. Το βλέπω να λειτουργεί στη ζωή των άλλων. Αν μόνο ο Κύριος απαντούσε στις προσευχές μου και μου έδινε μια μαρτυρία, θα ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο!» Αυτό που αυτή η νέα γυναίκα ήθελε ήταν μια θαυματουργή παρέμβαση, αλλά είχε ήδη δει τα θαύματα του Ευαγγελίου να μεγαλύνουν και να ανυψώνουν τη δική της ζωή. Ο Κύριος έχει απαντήσει στις προσευχές της. Εκείνη *όντως* είχε μαρτυρία, αλλά δεν την αναγνώριζε για αυτό που ήταν¹³.

Ως χειροτονημένος Απόστολος και μάρτυρας του Χριστού, δίνω σε εσάς την επίσημη μαρτυρία μου ότι ο Ιησούς Χριστός είναι πράγματι ο Υιός του Θεού. ...Είναι μέσω της δύναμης του Αγίου Πνεύματος που καταθέτω τη μαρτυρία μου. Γνωρίζω την πραγματικότητα του Χριστού, σαν να είχα δει με τα μάτια μου και ακούσει με τα αφτιά μου. Ξέρω επίσης ότι το Άγιο Πνεύμα θα επιβεβαιώσει την πραγματικότητα της μαρτυρίας μου στην καρδιά όλων εκείνων που ακούν με αφτιά πίστης¹⁴.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Ο Πρόεδρος διδάσκει ότι «το ανώτερο επίτευγμα της ζωής είναι να βρούμε τον Θεό και να γνωρίζουμε ότι ζει» (τμήμα 1). Ποιος είναι ο ρόλος της πίστης για να επιτύχουμε σε αυτήν την αναζήτηση; Ποιες εμπειρίες σάς έχουν βοηθήσει να βρείτε τον Θεό και να γνωρίζετε ότι ζει;
- Ο Πρόεδρος Χάντερ είπε «η εργασία δεν είναι εύκολη» και «το έργο δεν είναι ελαφρύ» στην απόκτηση της γνώσης της πραγματικότητας του Θεού. Γιατί νομίζετε ότι είναι απαραίτητη η αφοσιωμένη προσπάθεια για να αποκτήσουμε αυτή τη γνώση; Γιατί η τήρηση των εντολών είναι σημαντική για να φτάσουμε να γνωρίσουμε τον Θεό;
- Στο τμήμα 3, ο Πρόεδρος Χάντερ χρησιμοποιεί την αντιδιαστολή του Θωμά και του άνδρα που γεννήθηκε τυφλός για να διδάξει ότι αν πιστεύουμε θα μπορούμε να ζήσουμε. Πώς η εσωτερική γνώση του Προέδρου Χάντερ σε αυτές τις ιστορίες έχει

εφαρμογή στη ζωή σας; Πώς η άσκηση της πίστης κατέστησε δυνατόν ώστε να δείτε;

- Επανεξετάστε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ ότι με το να ενεργούμε σύμφωνα με την πίστη μας είναι το κλειδί της απόκτησης μαρτυρίας (βλέπε τμήμα 4). Ποιοι είναι μερικοί τρόποι που μπορείτε να ενεργείτε σύμφωνα με την πίστη σας; Πώς μπορεί η πίστη να υπερνικήσει την αμφιβολία; Πώς το να ενεργείτε σύμφωνα με την πίστη σας, βοήθησε τη μαρτυρία σας να γίνει πιο δυνατή;

Σχετικές γραφές

Κατά Ιωάννην 17:3, Προς Εβραίους 11:1-6, Άλμα 5:45-48, 30:40-41, 32:26-43, Έθερ 12:4, 6-22, Μορόνι 10:4-5, Δ&Δ 42:61

Βοήθεια διδασκαλίας

«Κάντε ερωτήσεις που απαιτούν από τους μαθητές να βρουν απαντήσεις στις γραφές και τις διδασκαλίες των προφητών των τελευταίων ημερών» (*Teaching, No Greater Call* [1999], 62).

Σημειώσεις

1. Στο Τζ. Χέσλοπ, "He Found Pleasure in Work", *Church News*, Νοέμβρ. 16, 1974, 4, 12.
2. Βλέπε Ιλέανορ Νόουλς, *Howard W. Hunter* (1994), 70-71.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 48.
4. Γκόρντον Χίνκλυ, "A Prophet Polished and Refined", *Ensign*, Απρ. 1995, 35.
5. "Faith as the Foundation of Accomplishment", *Instructor*, Φεβρ. 1960, 43.
6. Στο Conference Report, Απρ. 1960, 124-25.
7. "To Know God", *Ensign*, Νοέμβρ. 1974, 96-97.
8. Στο Conference Report, Απρ. 1970, 7-10.
9. "To Know God", 97.
10. Στο Conference Report, Οκτ. 1962, 22-24.
11. "Secretly a Disciple?" *Improvement Era*, Δεκ. 1960, 948.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 48.
13. Στο Conference Report, Απρ. 1967, 115-16.
14. "An Apostle's Witness of Christ", *Ensign*, Ιαν. 1984, 70.



*Η διδασκαλία των παιδιών στην εκκλησία υποστηρίζει
τη διδασκαλία των γονέων στο σπίτι.*



Διδασκαλία του Ευαγγελίου

«Ο σκοπός της διδασκαλίας... [είναι] ώστε να μπορέσουμε να γίνουμε όργανο στα χέρια του Κυρίου στην αλλαγή της καρδιάς ενός ατόμου».

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Στη γενική συνέλευση του Απριλίου του 1972, ο Πρεσβύτερος Χάουαρντ Χάντερ, τότε μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων, ήταν ένας από τους τελευταίους ομιλητές των συγκεντρώσεων. Είχε προετοιμάσει μια ομιλία, αλλά δεν υπήρχε αρκετός χρόνος στην συγκέντρωση για να την δώσει. «Παρατηρώντας το ρολόι» ο Πρεσβύτερος Χάντερ είπε: «Δίπλωσα τις σημειώσεις που είχα προετοιμάσει και τις τοποθέτησα στην εσωτερική μου τσέπη. Αλλά επιτρέψτε μου να πάρω μόνο μια στιγμή για να αναφέρω ένα μικρό περιστατικό που μου έκανε εντύπωση όταν ήμουν αγόρι. Αυτό ήρθε στο μυαλό μου όταν αναφέρθηκε ότι είναι μαζί μας αυτό το απόγευμα μια μεγάλη ομάδα αφοσιωμένων ανθρώπων που διδάσκουν τους νέους μας.

Ήταν μια καλοκαιρινή ημέρα νωρίς το πρωί. Στεκόμουν κοντά στο παράθυρο. Οι κουρτίνες με έκρυβαν από δύο μικρά πλάσματα έξω στο γρασίδι. Το ένα ήταν ένα μεγάλο πτηνό και το άλλο ένα μικρό πτηνό, προφανώς έξω από τη φωλιά. Είδα το μεγάλο πτηνό να χοροπηδάει στο γρασίδι, έπειτα να χτυπά το πόδι του και να ανορθώνει το κεφάλι του. Τράβηξε ένα μεγάλο χοντρό σκουλήκι από το γρασίδι και ήρθε χοροπηδώντας πίσω. Το μικρό πτηνό άνοιξε το ράμφος του διάπλατα, αλλά το μεγάλο πτηνό κατάπιε το σκουλήκι.

Έπειτα είδα το μεγάλο πτηνό να πετάει σε ένα δέντρο. Ράμφισε τον φλοιό για λίγο και επέστρεψε με ένα μεγάλο έντομο στο στόμα του. Το μικρό πτηνό άνοιξε το ράμφος του διάπλατα, αλλά το μεγάλο πτηνό κατάπιε το έντομο. Υπήρχαν φωνές διαμαρτυρίας.

»Το μεγάλο πτηνό πέταξε πάλι και δεν το ξαναείδα, αλλά παρακολούθησα το μικρό πτηνό. Μετά από λίγο, το μικρό πτηνό χοροπήδησε στο γρασίδι, χτύπησε το πόδι του, ανόρθωσε το κεφάλι του και τράβηξε ένα σκουλήκι από το γρασίδι.

»Ο Θεός να ευλογεί τα καλά άτομα τα οποία διδάσκουν τους νέους μας».

Το σύντομο μήνυμα του Πρεσβυτέρου Χάντερ δημοσιεύτηκε υπό τον τίτλο «Ο Διδάσκαλος»¹.

Ο Χάουαρντ Χάντερ συχνά τόνιζε τη σημασία της καλής διδασκαλίας στην Εκκλησία. Παρουσιάζει αρχές –όπως τη σημασία να διδάσκουμε με παράδειγμα, που επεξηγήθηκε με την ιστορία των πτηνών– που μπορεί να βοηθήσει τους διδασκάλους να γίνουν πιο αποτελεσματικοί στο να ευλογούν τη ζωή εκείνων που διδάσκουν. Συχνά μιλούσε στους διδασκάλους των παιδιών και νέων, βοηθώντας τους να καταλάβουν την ιερή ευθύνη τους για αυτούς της επερχόμενης γενιάς. Σε μια τέτοια περίπτωση, είπε:

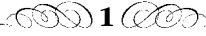
«Εμπρός μου τώρα βλέπω μερικά από τα εκλεκτά πνεύματα στη γη. ...Προσπαθώ να σχηματίσω νοερή εικόνα για καθέναν [από εσάς διδάσκαλοι] επί το έργον στις δικές σας ειδικές αναθέσεις. Αναρωτιέμαι τι είδος καρπούς θα παράγει η εργασία σας. Θα μαραθούν μερικοί καρποί, επειδή εσείς αποτύχατε να καλλιεργήσετε ή να οργώσετε το χώμα που τέθηκε υπό την φροντίδα σας ή όλο το χώμα θα έχει καλλιεργηθεί τόσο που θα αποδώσει το μέγιστο σε καλό καρπό;

»Έξω στους αντίστοιχους τομείς και πασσάλους σας... κατοικούν πολλά από τα τέκνα του Πατέρα. Όπως εσείς, είναι εκλεκτοί στα μάτια Του, αλλά αντίθετα από εσάς, πολλοί είναι άπειροι και πολλοί είναι νέοι στο Ευαγγέλιο. Η ευθύνη σας προς αυτούς είναι πράγματι μεγάλη. Οι ζωές τους είναι εύπλαστες, εύκολα λυγίζουν, εύκολα διαμορφώνονται, εύκολα κατευθύνονται, αν αποκτήσετε την εμπιστοσύνη τους και κερδίσετε την καρδιά τους. Είστε ο “ποιμένας” τους. Πρέπει να τους οδηγήσετε σε “πράσινα βοσκοτόπια”...

»Τι πρόκληση, τι ευχάριστη εργασία, τι ιερή ευθύνη είναι η δική σας τώρα! ...Πόσο αβροί, πόσο συνετοί, πόσο ευγενικοί, πόσο τρυφεροί, πόσο αγνοί στην καρδιά, από πόση ανιδιοτελή αγάπη διακατέχεσθε όπως διακατεχόταν ο Κύριος, πόσο ταπεινοί, πόσο

ευλαβείς πρέπει να είστε καθώς αναλαμβάνετε εκ νέου την εργασία να θρέψετε τα πρόβατα όπως ο Κύριος σας λέει να κάνετε!»²

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Βοηθήστε τους άλλους να αναπτύξουν εμπιστοσύνη στις γραφές.

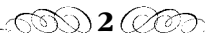
Σας ενθαρρύνω ενθέρμως να χρησιμοποιείτε τις γραφές στη διδασκαλία σας και να κάνετε όλα που μπορείτε για να βοηθήσετε τους μαθητές να τις χρησιμοποιούν και να είναι άνετοι με αυτές. Θα μου άρεσε οι νέοι μας να έχουν εμπιστοσύνη στις γραφές και θα μου άρεσε να ερμηνεύσετε αυτή τη φράση με δύο τρόπους.

Πρώτα, θέλουμε οι μαθητές να έχουν εμπιστοσύνη στη δύναμη και στις αλήθειες των γραφών, να έχουν εμπιστοσύνη ότι ο Επουράνιος Πατέρας τους πράγματι μιλά σε αυτούς μέσω των γραφών και να έχουν εμπιστοσύνη ότι μπορούν να βασιστούν στις γραφές και να βρουν απαντήσεις στα προβλήματα και στις προσευχές τους. Αυτό είναι ένα είδος εμπιστοσύνης που θα ήλπιζα να δώσετε στους μαθητές σας και μπορείτε να τους το δώσετε αν τους δείξετε καθημερινώς, κάθε ώρα, ότι εμπιστεύεστε τις γραφές, έτσι απλώς. Δείξτε τους ότι εσείς οι ίδιοι έχετε εμπιστοσύνη ότι οι γραφές κρατούν τις απαντήσεις σε πολλά –πράγματι στα περισσότερα– προβλήματα της ζωής. Έτσι, όταν διδάσκετε, διδάξτε από τις γραφές.

[Η δεύτερη] σημασία που συνεπάγεται η φράση «εμπιστοσύνη στις γραφές» είναι να διδάσκετε στους μαθητές τις κύριες γραφές τόσο διεξοδικά ώστε να μπορέσουν να κινούνται μέσω αυτών με εμπιστοσύνη, μαθαίνοντας τις βασικές γραφές και ομιλίες και τα μηνύματα που περιέχονται σε αυτές. Θα ήλπιζα κανένας από τους μαθητές σας να μην φύγει από την τάξη με φόβο, ενοχλημένος ή ντροπιασμένος, ώστε να μη μπορούν να βρουν τη βοήθεια που χρειάζονται επειδή δεν γνωρίζουν τις γραφές αρκετά καλά ώστε να μη εντοπίζουν τα κατάλληλα εδάφια. Δώστε σε αυτούς τους νέους αρκετή εμπειρία με την Αγία Γραφή, το Βιβλίο του Μόρμον, το Διδαχή και Διαθήκες και το Πολύτιμο Μαργαριτάρι, ώστε να έχουν και τα δύο είδη εμπιστοσύνης που έχω μόλις αναφέρει.

Συχνά έχω σκεφτεί ότι οι νέοι μας άνθρωποι της Εκκλησίας θα ήταν πολύ όμοιοι με τους άλλους νέους ανθρώπους εκτός Εκκλησίας αν δεν αποκτήσουν κάποια άρτια γνώση και ευχέρεια στις βασικές γραφές. Όλοι σας θυμάστε τα εδάφια που ο Προφήτης Τζόζεφ έγραψε από περιορισμό του στη φυλακή του Λίμπερτυ. Μεταξύ αυτών έγραψε: «Γιατί υπάρχουν ακόμη πολλοί επάνω στη γη μέσα σε όλες τις αιρέσεις, τα κόμματα, και τις θρησκείες, που έχουν τυφλωθεί από την πολυμήχανη πανουργία των ανθρώπων, με την οποία καιροφυλακτούν για να εξαπατήσουν, και οι οποίοι έχουν κρατηθεί μακριά από την αλήθεια γιατί δεν ξέρουν που να τη βρουν» (Δ&Δ 123:12, η πλάγια γραφή προστέθηκε).

Έχουμε μεγάλη ευθύνη ως [διδάσκαλοι] στην Εκκλησία για να διασφαλίσουμε ότι τα μέλη μας, οι νέοι μας, δεν θα πέσουν στην άτυχη κατηγορία του να είναι τυφλοί, του να είναι καλοί, έξοχοι, άξιοι νέοι άνδρες και γυναίκες οι οποίοι κρατούνται από τις αλήθειες των γραφών, επειδή δεν ξέρουν πού να βρουν αυτές τις αλήθειες και επειδή δεν κατέχουν την εμπιστοσύνη [χρησιμοποιώντας] τις βασικές γραφές³.



Διδάσκετε με το Πνεύμα.

Προετοιμαστείτε και ζήστε σαν να έχετε το Πνεύμα του Κυρίου στη διδασκαλία σας. Υπάρχουν τόσα πολλά στον κόσμο που καταστρέφουν το αίσθημα του Πνεύματος και τόσα πολλά που θα μας αποτρέψουν από το να έχουμε το Πνεύμα μαζί μας. Πρέπει να κάνουμε όλα όσα μπορούμε για αυτούς τους νέους οι οποίοι επιτίθενται και περιτριγυρίζονται από την κοσμικότητα γύρω τους. Χρειάζεται να κάνουμε οτιδήποτε δυνατόν ώστε να αισθανθούν τη γλυκιά, καθησυχαστική παρουσία του Πνεύματος του Κυρίου...

Σε μια από τις πιο βασικές αποκαλύψεις αυτής της θείκης νομής, ο Κύριος είπε: «Και το Πνεύμα θα σας δοθεί με την προσευχή τής πίστης. Και αν δε λάβετε το Πνεύμα να μη διδάσκετε» (Δ&Δ 42:14).

Παίρνω αυτό το εδάφιο για να εννοήσω όχι μόνο ότι δεν πρέπει να διδάσκουμε χωρίς το Πνεύμα, αλλά επίσης πράγματι δεν μπορούμε να διδάξουμε χωρίς αυτό. Η μάθηση πνευματικών πραγμάτων απλώς δεν μπορεί να λάβει χώρα χωρίς την καθοδηγητική και επιβεβαιωτική παρουσία του Πνεύματος του Κυρίου. Ο

Τζόζεφ Σμιθ φαίνεται ότι συμφωνεί: «Όλοι πρέπει να διδάσκουν το Ευαγγέλιο, με τη δύναμη και επιρροή του Αγίου Πνεύματος, και κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να διακηρύξει το Ευαγγέλιο χωρίς το Άγιο Πνεύμα» [*Διδασκαλίες των Προέδρων της Εκκλησίας: Τζόζεφ Σμιθ* (2007), 332].

...Ανησυχώ όταν φαίνεται ότι η έντονη συγκίνηση ή τα δάκρυα που τρέχουν ασταμάτητα συνδυάζονται με την παρουσία του Πνεύματος. Οπωσδήποτε, το Πνεύμα του Κυρίου μπορεί να φέρει έντονα συναισθήματα, ακόμα και δάκρυα, όμως αυτή η εξωτερική εκδήλωση δεν θα πρέπει να συγχέεται με την παρουσία του ίδιου του Πνεύματος.

Έχω παρακολουθήσει πολλούς από τους αδελφούς μου με το πέρασμα των χρόνων και έχουμε μοιραστεί κάποιες σπάνιες και ανειπίτες πνευματικές εμπειρίες μαζί. Αυτές οι εμπειρίες ήταν όλες διαφορετικές, η καθεμία ξεχωριστή με τον δικό της τρόπο και τέτοιες ιερές στιγμές μπορεί ή όχι να συνοδεύονται από δάκρυα. Πολύ συχνά υπάρχουν, αλλά μερικές φορές συνοδεύονται από απόλυτη σιωπή. Άλλες φορές συνοδεύονται από χαρά. Πάντα συνοδεύονται από μεγάλη εκδήλωση αλήθειας, αποκάλυψης στην καρδιά.

Δώστε στους μαθητές σας αρχές του Ευαγγελίου διδασκόμενες με δύναμη. Αυτός είναι ο τρόπος να τους δώσετε μια πνευματική εμπειρία. Αφήστε το να έρθει φυσικά, όπως θα γίνει, ίσως με χύσιμο δακρύων, αλλά ίσως όχι. Αν ό,τι λέτε είναι αλήθεια και το πείτε αγνά με ειλικρινή πεποίθηση, εκείνοι οι μαθητές θα αισθανθούν το πνεύμα της αλήθειας να τους διδάσκει και θα αναγνωρίσουν ότι η έμπνευση και η αποκάλυψη έχουν έρθει στην καρδιά τους. Έτσι κτίζουμε την πίστη. Έτσι είναι πώς ενδυναμώνουμε μαρτυρίες – με τη δύναμη του λόγου του Θεού να διδάσκεται με αγνότητα και με πεποίθηση.

Ακούστε την αλήθεια, αφουγκραστείτε τη διδαχή και αφήστε την εκδήλωση του Πνεύματος να έρθει όπως το κάνει σε όλες τις πολλές και διάφορες μορφές. Σταθείτε με σταθερές αρχές, διδάξτε από αγνή καρδιά. Τότε το Πνεύμα θα εισχωρήσει στον νου και την καρδιά σας και κάθε νου και καρδιά των μαθητών σας⁴.



«Κάντε το καλύτερο που μπορείτε να σκέφτεστε [τους μαθητές σας] ατομικά, να τους αφήσετε να αισθανθούν κάτι το προσωπικό και το ξεχωριστό στο ενδιαφέρον σας, του διδασκάλου τους».

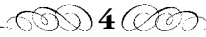
3

Προσκαλέστε τους μαθητές να επιζητήσουν τον Θεό Πατέρα και τον Ιησού Χριστό κατευθείαν.

Είμαι σίγουρος ότι αναγνωρίζετε τον πιθανό κίνδυνο... οι μαθητές σας να οικοδομήσουν μια συμμαχία μαζί σας παρά με το Ευαγγέλιο. ...Γι' αυτό πρέπει να προσκαλέσετε τους μαθητές σας να μπουν μέσα στις γραφές οι ίδιοι, όχι απλώς να τους δίνετε την εξήγηση και παρουσίαση αυτών. Γι' αυτό πρέπει να προσκαλείτε τους μαθητές σας να αισθάνονται το Πνεύμα του Κυρίου, όχι απλώς να τους δίνετε την προσωπική σας σκέψη αυτού. Γι' αυτό τελικά, πρέπει να προσκαλέσετε τους μαθητές κατευθείαν στον Χριστό, όχι απλώς σε κάποιον, ο οποίος διδάσκει τις διδαχές του όσο επιδέξιος και αν είναι. Δεν θα είστε πάντα διαθέσιμοι σε αυτούς τους μαθητές...

Η μεγάλη ανάθεσή μας είναι να δώσουμε σε αυτούς τους μαθητές θεμέλιο γνώσης σε αυτά που *μπορούν* να συμβούν σε αυτούς στη ζωή, να τους δείξουμε προς αυτόν που τους αγαπά και μπορεί

να τους οδηγήσει εκεί που κανείς από εμάς δεν θα πάει. Παρακαλείστε να σιγουρευτείτε ότι η αφοσίωση αυτών των μαθητών είναι στις γραφές και τον Κύριο και τις διδαχές της αποκατεστημένης Εκκλησίας. Δείξτε τους προς τον Θεό Πατέρα και τον Μονογενή Υίο του, τον Ιησού Χριστό και προς την ηγεσία της αληθινής Εκκλησίας. ...Δώστε τους τα δώρα που θα τους οδηγήσουν, όταν πρέπει να σταθούν μόνοι τους. Όταν το κάνετε αυτό, ολόκληρη η Εκκλησία ευλογείται για τις γενιές που έρχονται⁵.



Προσπαθήστε να προσεγγίσετε το άτομο.

Πάντα είχα την εντύπωση ότι ο Κύριος ασχολείται με εμάς προσωπικά, ατομικά. Κάνουμε πολλά πράγματα σε ομάδες στην Εκκλησία και χρειάζονται οργάνωση κάποιου είδους για να μας επιτρέψει να διαχειριζόμαστε καλά την Εκκλησία, αλλά τόσο πολλά από τα σημαντικά πράγματα –τα πιο σημαντικά πράγματα– γίνονται ατομικά. Ευλογούμε μωρά, ένα τη φορά, ακόμα κι αν είναι δίδυμα ή τρίδυμα. Βαπτίζουμε και επικυρώνουμε παιδιά ένα τη φορά. Λαμβάνουμε τη μετάληψη, χειροτονούμε στην ιεροσύνη ή εξελισσόμαστε μέσω των διατάξεων του ναού ως άτομα – ως ένας άνθρωπος που αναπτύσσει μια σχέση με τον Επουράνιο Πατέρα μας. Μπορούν να υπάρχουν άλλοι κοντά μας σε αυτές τις εμπειρίες, όπως υπάρχουν άλλοι μέσα στην τάξη σας, αλλά η έμφαση των ουρανών είναι σε κάθε άτομο, σε κάθε ένα άτομο μεμονωμένα.

Όταν ο Χριστός εμφανίστηκε στους Νεφίτες, είπε:

«Σηκωθείτε και ελάτε προς εμένα, για να βάλετε τα χέρια σας στο πλευρό μου, και επίσης για να ψηλαφίσετε τα αποτυπώματα των καρφιών στα χέρια μου και στα πόδια μου...

»Και έγινε ώστε το πλήθος προχώρησε, και έβαλαν τα χέρια τους στο πλευρό του, και ψηλάφησαν τα αποτυπώματα των καρφιών στα χέρια και στα πόδια του. Και αυτό το έκαναν προχωρώντας ένας προς ένα μέχρι που όλοι είχαν προχωρήσει, και είχαν δει με τα μάτια τους και ψηλάφησαν με τα χέρια τους, και ήξεραν με βεβαιότητα και κατέθεσαν μαρτυρία ότι ήταν εκείνος» (Νεφί Γ' 11:14-15. Η πλάγια γραφή προστέθηκε).

Αυτή η εμπειρία πήρε χρόνο, αλλά ήταν σημαντικό να έχει ο καθένας αυτήν την εμπειρία, ώστε κάθε ζευγάρι οφθαλμών και κάθε ζευγάρι χεριών να έχουν αυτήν την επιβεβαιωτική *προσωπική* μαρτυρία. Αργότερα, ο Χριστός φέρθηκε στα παιδιά των Νεφιτών ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. «Πήρε τα μικρά παιδιά τους, *ένα προς ένα*, και τα ευλόγησε, και προσευχήθηκε στον Πατέρα γι' αυτά» (Νεφί Γ' 17:21. Η πλάγια γραφή προστέθηκε).

Θα είναι δύσκολο για εσάς να δώσετε την προσωπική προσοχή που χρειάζονται και θέλουν μερικοί μαθητές σας, αλλά προσπαθήστε το καλύτερο που μπορείτε να τους σκέπτεστε ατομικά, να τους επιτρέψετε να αισθανθούν κάτι το προσωπικό και το ειδικό στο ενδιαφέρον από εσάς, του διδασκάλου τους. Προσευχηθείτε να γνωρίζετε ποιος μαθητής χρειάζεται ποια είδους βοήθεια και παραμείνετε ευαίσθητοι σε αυτές τις προτροπές, όταν εκείνες έρθουν. ...Μην ξεχνάτε ότι η καλύτερη διδασκαλία είναι ένας προς έναν και συχνά συμβαίνει εκτός τάξης...

Στην αναζήτησή σας να διδάσκετε προσωπικά κάθε μαθητή, σίγουρα θα ανακαλύψετε ότι μερικοί δεν είναι τόσο καλοί όσο άλλοι και μερικοί δεν πηγαίνουν στην τάξη καθόλου. Να έχετε προσωπικό ενδιαφέρον για αυτούς τους μαθητές· δώστε επιπλέον προσπάθεια και βοηθήστε το χαμένο πρόβατο να γυρίσει πίσω στο ποίμνιο. «Να θυμάστε, η αξία των ψυχών είναι μεγάλη στα μάτια του Θεού» (Δ&Δ 18:10). Ένα ανυπολόγιστο τίμημα έχει πληρωθεί από τον Σωτήρα μας για τον καθένα από εμάς και είναι υποχρέωσή μας να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να Τον βοηθήσουμε στο έργο του. Είναι υποχρέωσή μας να βεβαιωθούμε ότι η δωρεά της εξιλέωσης εκτείνεται σε κάθε νέο άνδρα ή νέα γυναίκα για τους οποίους έχουμε ευθύνη. Στην κατάστασή σας, αυτό σημαίνει να τους κρατάτε πλήρως ενεργούς στα μαθήματά σας.

Δώστε ειδική προσοχή σε εκείνους που μπορεί να παλεύουν και πηγαίνετε έξω όσο χρειάζεται για να βρείτε τα χαμένα πρόβατα. Μια γραμμένη καρτ-ποστάλ, μια τηλεφωνική κλήση ή αν είναι δυνατόν μια προσωπική επίσκεψη σε ένα σπίτι σε πολλές περιπτώσεις φέρνει θαυμάσιο αποτέλεσμα. Προσωπική προσοχή σε ένα νέο άτομο που μόλις αρχίζει να αποστατεί εξοικονομεί ώρες και ώρες –πράγματι, χρόνια και χρόνια– προσπάθειας αργότερα στην αναζήτησή μας να ξαναφέρουμε αυτόν τον άνθρωπο στη



Αποτελεσματική διδασκαλία του Ευαγγελίου οδηγεί στη «μεταμόρφωση της ανθρώπινης ψυχής».

δραστηριότητα. Κάντε όλα όσα μπορείτε για να ενισχύσετε τον δυνατό και να βοηθήσετε να ενδυναμωθούν εκείνοι που ίσως να έχουν χάσει το ενδιαφέρον στο Ευαγγέλιο ή να έγιναν ανενεργοί⁶.

5

Διδάξτε με το παράδειγμα.

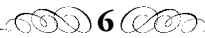
Είναι τόσο απαραίτητο για εμάς [ως διδάσκαλοι] να δώσουμε το κατάλληλο παράδειγμα, να είμαστε επιμελείς και σε εγρήγορση στην ίδια μας τη ζωή, να τηρούμε την Ημέρα του Κυρίου αγία, να τιμούμε την ηγεσία του τομέα, του πασσάλου και της Εκκλησίας. Τίποτα απρεπές δεν πρέπει να βγει από το στόμα μας που θα δώσει σε οποιοδήποτε παιδί το δικαίωμα ή το προνόμιο να κάνει το λάθος. Σίγουρα αν λέμε ή κάνουμε κάτι λάθος, τα παιδιά έχουν άδεια να ακολουθήσουν.

Το παράδειγμα μεταφέρει μαζί του την επιρροή πολύ πιο δυνατή από το διδάγμα. Εκείνος που θα πείσει τους άλλους να κάνουν το σωστό, πρέπει να κάνει το σωστό ο ίδιος. Είναι αλήθεια ότι αυτός που εξασκεί τα καλά διδάγματα, επειδή είναι καλός και δεν επιτρέπει στον εαυτό του να επηρεαστεί από την άνομη συμπεριφορά των άλλων, θα ανταμειφθεί πολύ πιο πλουσιοπάροχα

από εκείνον που λέει και δεν κάνει. ...Τα παιδιά έχουν την τάση να μιμούνται εκείνους στους οποίους έχουν θέσει την εμπιστοσύνη τους. Όσο περισσότερη είναι η εμπιστοσύνη τους, τόσο πιο εύκολα επηρεάζονται για καλό ή κακό. Κάθε καλός Άγιος σέβεται τη γνήσια καλοσύνη όπου κι αν φανερώνεται και θα προσπαθήσει να μιμηθεί όλα τα καλά παραδείγματα⁷.

Η συνταγή για έναν καλό διδάσκαλο είναι όχι μόνο να ζει τις εντολές του Κυρίου και να συνηγορεί στις εντολές του Κυρίου, αλλά να λαμβάνει το πνεύμα της διδασκαλίας μέσω προσευχής. Όταν λαμβάνουμε το πνεύμα και τηρούμε τις εντολές του Κυρίου, βαδίζοντας με υπακοή μπροστά Του, τότε η ζωή εκείνων που αγγίζουμε θα αλλάξει και θα έχουν κίνητρο να ζήσουν την ζωή τους με χρησιμότητα⁸.

Κάθε διδάσκαλος πρέπει να έχει μια προσωπική μαρτυρία ότι ο Θεός ζει, για τη θεϊκή αποστολή του Ιησού Χριστού και ότι η εμφάνιση του Πατέρα και του Υιού στον Τζόζεφ Σμιθ ήταν μία πραγματικότητα. Όχι μόνο πρέπει να έχει αυτή τη γνώση και μαρτυρία, αλλά επίσης πρέπει να ανυπομονεί να εκφράσει τις πεποιθήσεις του χωρίς δισταγμό σε εκείνους που έρχονται να μάθουν⁹.



**Να είστε εργαλεία στα χέρια του Κυρίου
στο να βοηθάτε τους μαθητές να βιώσουν
μια θαυμαστή αλλαγή στην καρδιά.**

Όταν ένας διδάσκαλος εκτελεί καθώς προορίζεται από τον Κύριο, ένα μεγάλο θαύμα γίνεται. Το θαύμα της Εκκλησίας σήμερα δεν είναι οι ιάσεις που είναι τόσο άφθονες, όχι ότι ο χωλός θα περπατήσει, ο τυφλός θα δει, ο κωφός θα ακούσει ή ο άρρωστος θα σηκωθεί. Το μεγάλο θαύμα της Εκκλησίας και της βασιλείας του Θεού στην εποχή μας είναι η μεταμόρφωση της ανθρώπινης ψυχής. Καθώς ταξιδεύουμε ανά τους πασσάλους και τις ιεραποστολές της Εκκλησίας, αυτό βλέπουμε – τη μεταμόρφωση της ανθρώπινης ψυχής επειδή κάποιος διδάσκει τις αρχές της αλήθειας.

Είναι όπως διακήρυξε ο Άλμα, στην εποχή του όταν δίδασκε τους ανθρώπους, όταν είπε: «Και τώρα, ιδέστε, σας ρωτάω, αδελφοί [και αδελφές] της εκκλησίας, γεννηθήκατε πνευματικά από τον Θεό; Λάβατε τη μορφή του στην όψη σας; Αισθανθήκατε αυτήν

τη μεγάλη αλλαγή στην καρδιά σας;» (Άλμα 5:14.) Αυτός είναι ο σκοπός της διδασκαλίας. Αυτή είναι η αιτία που εργαζόμαστε τόσο σκληρά, αναζητούμε το Πνεύμα και προετοιμάζουμε τον νου μας με καλά πράγματα όπως ο Κύριος έχει προστάξει, ώστε να μπορέσουμε να είμαστε εργαλεία στα χέρια του Θεού για να αλλάξουμε την καρδιά ενός ατόμου. Ο στόχος μας είναι να φυτέψουμε στην καρδιά των παιδιών την επιθυμία να είναι καλά, την επιθυμία να είναι σωστά, την επιθυμία να τηρούν τις εντολές του Κυρίου, την επιθυμία να περπατούν με ταπεινότητα εμπρός Του. Αν μπορούμε να είμαστε εργαλεία στα χέρια του Κυρίου στο να φέρουμε εις πέρας μια μεγάλη αλλαγή στη καρδιά των παιδιών, τότε έχουμε πραγματοποιήσει το μεγάλο θαύμα του διδασκάλου. Και πραγματικά, είναι θαύμα. Δεν καταλαβαίνουμε πότε ο Θεός αλλάζει την καρδιά των ανθρώπων, αλλά το κάνει...

Καταθέτω τη μαρτυρία μου για την αναζωογονητική δύναμη του Πνεύματος στη ζωή των μελών της Εκκλησίας. «Σας παρακαλώ... να εργάζεστε ασταμάτητα με χρηστότητα και αγιότητα εμπρός στον Κύριο προς εκπλήρωση της εργασίας που σας έχει ανατεθεί»¹⁰.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

Σημείωση: Μπορεί να θέλετε να συζητήσετε μερικές από τις ακόλουθες ερωτήσεις από την οπτική γωνία των γονέων διδάσκοντας τα παιδιά τους.

- Ο Πρόεδρος Χάντερ ενθαρρύνει τους διδασκάλους να βοηθήσουν τους μαθητές να αποκτήσουν «εμπιστοσύνη στις γραφές» (τμήμα 1). Πότε οι γραφές σας έχουν βοηθήσει στη ζωή σας; Πότε έχετε βρει απαντήσεις στις ερωτήσεις σας στις γραφές; Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τους άλλους, συμπεριλαμβανόμενους αυτούς στο σπίτι μας, να μάθουν να αγαπούν τις γραφές και να επωφελούνται της δύναμής τους;
- Τι μπορούμε να μάθουμε από το τμήμα 2 σχετικά με τον να διδάσκουμε με το Πνεύμα; Τι εμπειρίες έχετε με την διδασκαλία και τη μάθηση με το Πνεύμα; Ποια είναι μερικά πράγματα που μπορείτε να κάνετε για να σας βοηθήσει να διδάξετε με το Πνεύμα;

- Πώς μπορεί ένας διδάσκαλος να βοηθήσει τους μαθητές να οικοδομήσουν αφοσίωση στις γραφές και το Ευαγγέλιο, όχι στον ίδιο; (Βλέπε τμήμα 3.) Πώς μπορεί ένας διδάσκαλος να βοηθήσει να κατευθύνονται οι μαθητές προς τον Επουράνιο Πατέρα και τον Ιησού Χριστό; Πώς μπορεί ένας διδάσκαλος να βοηθήσει τους μαθητές να αποκτήσουν ρίζες στο Ευαγγέλιο, ώστε να παραμείνουν δυνατοί «όταν θα πρέπει να σταθούν μόνοι τους»;
- Συλλογισθείτε τις διδασκαλίες του Προέδρου Χάντερ σχετικά με την σημασία του καθενός (βλέπε τμήμα 4). Πώς μπορείτε να βοηθήσετε εκείνους που διδάσκετε να αναπτύξουν τη μαρτυρία ότι ο Θεός τούς γνωρίζει και τους αγαπά τον καθένα ξεχωριστά; Σκεφτείτε εσείς, ως διδάσκαλοι, τι μπορείτε να κάνετε για να προσεγγίσετε εκείνους που διδάσκετε ατομικά.
- Ο Πρόεδρος Χάντερ τονίζει την σημασία να διδάσκουμε με παράδειγμα (βλέπε τμήμα 5). Γιατί το παράδειγμά μας είναι πιο δυνατό από τα λόγια μας; Πώς έχετε ευλογηθεί από έναν διδάσκαλο που ήταν καλό παράδειγμα; Πώς το παράδειγμα των γονέων διδάσκει τα παιδιά τους;
- Πότε έχετε αισθανθεί το «μεγάλο θαύμα» που περιγράφει ο Πρόεδρος Χάντερ στο τμήμα 6, είτε ως διδάσκαλος είτε ως μαθητής; Συλλογισθείτε μερικούς διδασκάλους που ήταν καλή επιρροή στη ζωή σας. Τι τους έκανε μια αποτελεσματική επιρροή; Πώς μπορούμε να διδάσκουμε το Ευαγγέλιο με μεγαλύτερη δύναμη – είτε στο σπίτι, σε μια τάξη είτε σε άλλο περιβάλλον;

Σχετικές γραφές

Κατά Ιωάννην 21:15-17, Προς Κορινθίους Α΄ 12:28, Προς Τιμόθεον Β΄ 3:14-17, Νεφί Β΄ 33:1, Άλμα 17:2-3, 31:5, Δ&Δ 11:21-22, 50:17-22, 88:77-80

Βοήθεια διδασκαλίας

Σε διαφορετικά κομμάτια χαρτί, γράψτε ερωτήσεις από το τέλος του κεφαλαίου ή άλλες ερωτήσεις σχετικές με το κεφάλαιο. Προσκαλέστε τα μέλη της τάξης να διαλέξουν μία ερώτηση και να ψάξουν στο κεφάλαιο για διδασκαλίες που βοηθούν να την απαντήσουν. Ζητήστε τους να πουν αυτά που έμαθαν.

Σημειώσεις

1. "A Teacher", *Ensign*, Ιούλιος 1972, 85.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Κλάιντ Γουίλιαμς (1997), 210-11.
3. "Eternal Investments" (ομιλία στους θρησκευτικούς εκπαιδευτικούς του Ε.Σ.Ε., 10 Φεβρουαρίου 1989), 2, si.lds.org.
4. "Eternal Investments", 3-4.
5. "Eternal Investments", 2-3.
6. "Eternal Investments", 4-5.
7. "Formula for a Great Teacher" (ομιλία που δόθηκε στην συνέλευση Προκαταρκτικής, Απρ. 1965), 3-4, Βιβλιοθήκη Ιστορίας της Εκκλησίας, Σωλτ Λέηκ Σίτυ.
8. "Formula for a Great Teacher", 1.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 188.
10. "Formula for a Great Teacher", 4-6.



Η υπηρετήση που αλλάζει ζωές προσφέρεται από πολλούς «οι οποίοι δεν είναι στο επίκεντρο της προσοχής και οι οποίοι δεν λαμβάνουν την προσοχή του κόσμου».



«Όχι λιγότερο χρήσιμοι»

«Οι περισσότεροι από εμάς είμαστε ήσυχoi, σχετικά άγνωστοι άνθρωποι που... κάνουμε τη δουλειά μας χωρίς φανφάρες. Σε όσους από εσάς ενδεχομένως να το βρίσκετε αυτό... μη εντυπωσιακό, λέω, δεν είστε “λιγότερο χρήσιμοι” από τους περισσότερους εντυπωσιακούς συνεργάτες σας.»

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ ήταν γνωστός όχι μόνον ως αφοσιωμένος ηγέτης και αγαπημένος προφήτης, αλλά επίσης για τον ήρεμο τρόπο με τον οποίον υπηρετούσε. Ήξερε ότι η ίδια η υπηρετήση ήταν σημαντική, όχι αν ελάμβανε κάποια αναγνώριση. Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξουελ της Απαρτίας των Δώδεκα είπε για εκείνον: «Ο Πρόεδρος Χάουαρντ Χάντερ είναι ένας πράος άνθρωπος. ...Αυτός είναι ο ίδιος ταπεινός άνθρωπος, αφού ξύπνησα ύστερα από μία κουραστική και σκονισμένη ημέρα μαζί του σε μία ανάθεση στην Αίγυπτο, ο οποίος γυάλιζε ήσυχα τα παπούτσια μου, ένα έργο που ήλπιζε να ολοκληρώσει αθέατος»¹.

Ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον παρατήρησε για πρώτη φορά τον ταπεινό τρόπο υπηρετήσεως του Προέδρου Χάντερ, όταν αφιερώθηκε ο Ναός στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας το 1956, αρκετά χρόνια προτού κληθούν και οι δύο ως Απόστολοι. Ενθυμείτο:

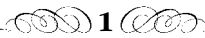
«Η... γνωριμία μου με τον Πρόεδρο Χάντερ ήταν όταν εκείνος υπηρετούσε ως πρόεδρος του πασσάλου Πασαντίνα της Καλιφόρνιας και ευθυνόταν για τον συντονισμό τοπικών διευθετήσεων για την αφιέρωση του Ναού στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας. Ήταν προνόμιό μου να εκτυπώσω τα εισιτήρια. Η ανάθεσή του ήταν τεράστια. Είδα μόνο το τμήμα το οποίο αφορούσε στα εισιτήρια, τα οποία ήταν κωδικοποιημένα με χρώμα, περίπλοκα χαρακτηρισμένα και αριθμημένα με τον πιο εύτακτο τρόπο που

είχα δει ποτέ. Με γενναιοδωρία απέδιδε τα εύσημα σε άλλους και διασφάλιζε να μην χρησιμοποιείται το όνομά του υπερβολικά, ακόμη και αν ήταν η κινητήριος δύναμη πίσω από αυτά τα μεγαλειώδη εγχειρήματα»².

Ο Πρεσβύτερος Τζέιμς Φάουστ της Απαρτίας των Δώδεκα παρατήρησε περαιτέρω: «Δεν χρειαζόταν να επαινεθεί. Με όλη του τη σοφία, μπορούσε να κάθεται ανάμεσα στους αδελφούς του και να λέει πολύ λίγα. Ήταν σε πλήρη γαλήνη με τον εαυτό του»³.

Ο Πρόεδρος Χάντερ καταλάβαινε ότι κάθε πράξη υπηρετήσεως είναι σημαντική στα μάτια του Θεού, άσχετα από το πόσο ήταν μη αναγνωρίσιμη ή αφανής. Αρκετές εβδομάδες προτού αποβιώσει ο Πρόεδρος Χάντερ, ένας φίλος ρώτησε: «Αγαπητέ Πρόεδρε, ποια είναι η πιο υπερυψωμένη θέση ή κλήση – αυτή ενός αγαπητού και έμπιστου φίλου ή εκείνη ενός προφήτη του Θεού;» Αφού άκουσε την ερώτηση, «ο Πρόεδρος συλλογίσθηκε σιωπηλώς για αυτό που φαινόταν σαν λεπτά, κατόπιν πιάνοντας σιγά το χέρι του φίλου του και γυρίζοντας το κεφάλι του αντικριστά προς εκείνον, με ένα δάκρυ να κυλά στο ασθενικό μάγουλό του, απήντησε: “είναι και οι δύο ιερές κλήσεις εμπιστοσύνης”»⁴.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



**Όσοι υπηρετούν ήσυχα και αφανώς δεν είναι
«λιγότερο χρήσιμοι» από όσους λαμβάνουν
την επιδοκιμασία του κόσμου.**

Ελέχθη για τον νεαρό και γενναίο αρχιστράτηγο Μορόνι: «Αν όλοι οι άνδρες υπήρξαν και ήταν, και θα ήταν στο μέλλον σαν τον Μορόνι, ιδέστε, αυτές οι ίδιες οι δυνάμεις τής κόλασης θα είχαν κλονιστεί παντοτινά. Μάλιστα, ο διάβολος ποτέ δε θα μπορούσε να εξουσιάζει τις καρδιές των τέκνων των ανθρώπων». (Άλμα 48:17.)

Τι φιλοφρόνηση σε έναν διάσημο και δυνατό άνδρα! Δεν μπορώ να φαντασθώ καλύτερο φόρο τιμής από έναν άνδρα σε έναν άλλον. Δύο εδάφια αργότερα υπάρχει μία δήλωση για τον Ήλαμαν και τους αδελφούς του, οι οποίοι έπαιξαν έναν λιγότερο εμφανή ρόλο από τον Μορόνι: «Λοιπόν ιδέστε, ο Ήλαμαν και οι

αδελφοί του δεν ήταν λιγότερο χρήσιμοι προς το λαό από ό,τι ο Μορόνι». (Άλμα 48:19.)

Με άλλα λόγια, αν και ο Ήλαμαν δεν ήταν τόσο αξιοπρόσεκτος ή εμφανής όσο ο Μορόνι, ήταν εξίσου χρήσιμος· δηλαδή ήταν τόσο ωφέλιμος και εξυπηρετικός όσο ο Μορόνι.

Προφανώς, θα μπορούσαμε να επωφεληθούμε σε μεγάλο βαθμό από τη μελέτη της ζωής του αρχιστράτηγου Μορόνι. Είναι παράδειγμα πίστης, υπηρετήσης, αφοσίωσης, δέσμευσης και πολλών άλλων θείων γνωρισμάτων. Αντί να εστιάζομαι σε αυτόν τον έξοχο άνδρα, ωστόσο, έχω επιλέξει να κοιτάζω αντ' αυτού αυτούς οι οποίοι δεν είναι στο επίκεντρο της προσοχής και οι οποίοι δεν λαμβάνουν την προσοχή του κόσμου, κι όμως δεν είναι «λιγότερο χρήσιμοι» όπως το διατυπώνει η γραφή.

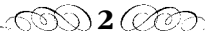
Δεν πρόκειται όλοι μας να είμαστε σαν τον Μορόνι, λαμβάνοντας την επιδοκιμασία των συναδέλφων μας όλη την ημέρα, κάθε ημέρα. Οι περισσότεροι από εμάς είμαστε ήσυχoi, σχετικώς άγνωστοι άνθρωποι που πηγαίνουμε και ερχόμαστε και κάνουμε τη δουλειά μας χωρίς φανφάρες. Σε όσους από εσάς ενδεχομένως να βρίσκετε αυτήν [τη σκέψη] μοναχική ή τρομακτική ή απλώς μη εντυπωσιακή, λέω, δεν είστε “λιγότερο χρήσιμοι” από τους περισσότερους εντυπωσιακούς συνεργάτες σας. Κι εσείς είστε μέρος του στρατού του Θεού.

Σκεφθείτε, για παράδειγμα, τη βαθιά υπηρετήση που δίνει μία μητέρα ή ένας πατέρας μέσα στην ήρεμη ανωνυμία ενός άξιου σπιτικού Αγίου των Τελευταίων Ημερών. Σκεφθείτε τους διδασκάλους των Διδασχών του Ευαγγελίου και τους χορωδούς και τους αρχηγούς ομάδας προσκόπων της Προκαταρκτικής και τις επισκέπτριες διδασκάλισσες της Ανακουφιστικής Εταιρείας που υπηρετούν και ευλογούν εκατομμύρια, αλλά των οποίων τα ονόματα δεν θα χειροκροτηθούν ούτε θα χρησιμοποιηθούν δημοσίως στα μέσα μαζικής επικοινωνίας του έθνους.

Δεκάδες χιλιάδες αθέατων ανθρώπων καθιστούν δυνατές τις ευκαιρίες μας και την ευτυχία μας κάθε ημέρα. Όπως δηλώνουν οι γραφές, δεν είναι «λιγότερο χρήσιμοι» από αυτούς των οποίων η ζωή είναι στην πρώτη σελίδα των εφημερίδων.

Το προσκήνιο της ιστορίας και της σύγχρονης προσοχής συχνά εστιάζεται στον έναν παρά στους πολλούς. Άτομα συχνά απομονώνονται από τους συνομηλίκους τους και υψώνονται ως ήρωες. Αναγνωρίζω ότι αυτό το είδος προσοχής είναι ένας τρόπος προσδιορισμού αυτού που οι άνθρωποι θαυμάζουν ή θεωρούν ότι είναι κάποιας αξίας. Όμως ενίοτε αυτήν την αναγνώριση δεν την αξίζουν ή μπορεί ακόμη να τιμά λανθασμένες αξίες.

Πρέπει να επιλέγουμε συνेतώς τους ήρωες και τα παραδείγματά μας, ενώ επίσης δίνουμε ευχαριστίες στους πολλούς φίλους και πολίτες που δεν είναι τόσο διάσημοι, αλλά οι οποίοι δεν είναι «λιγότερο χρήσιμοι» από τους Μορόνι της ζωής μας⁵.



Στις γραφές, πολλοί άνθρωποι που υπηρέτησαν στη σκιά άλλων, συνεισέφεραν σημαντικά.

Ίσως θα μπορούσατε να σκεφθείτε μαζί μου ορισμένους ενδιαφέροντες ανθρώπους από τις γραφές που δεν έλαβαν το επίκεντρο της προσοχής, αλλά οι οποίοι, καθώς αξιολογούμε την ιστορία, έχουν αποδειχθεί πραγματικά ηρωικοί.

Πολλοί που διαβάζουν την ιστορία του σπουδαίου προφήτη Νεφί σχεδόν εντελώς χάνουν έναν άλλον γενναίο υιό του Λεχί, του οποίου το όνομα ήταν Σαμ. Ο Νεφί είναι μία από τις πιο διάσημες μορφές σε όλο το Βιβλίο του Μόρμον. Αλλά ο Σαμ; Το όνομα του Σαμ αναφέρεται εκεί μόνον δέκα φορές. Όταν ο Λεχί συμβούλευσε και ευλόγησε τους απογόνους του, είπε στον Σαμ:

«Ευλογημένος να είσαι εσύ και το σπέρμα σου. Γιατί θα κληρονομήσεις τη γη όπως και ο αδελφός σου Νεφί. Και το σπέρμα σου θα αριθμηθεί με το σπέρμα του. Και εσύ θα είσαι σαν τον αδελφό σου, και το σπέρμα σου σαν το σπέρμα του. Και θα είσαι ευλογημένος όλες τις ημέρες σου». (Νεφί Β΄ 4:11.)

Ο ρόλος του Σαμ ήταν βασικά να υποστηρίξει και να βοηθή τον πιο διάσημο νεότερο αδελφό του και τελικώς έλαβε τις ίδιες ευλογίες για τις οποίες υπήρχε υπόσχεση στον Νεφί και τους απογόνους του. Τίποτε για το οποίο υπήρχε υπόσχεση στον Νεφί δεν παρακρατήθηκε από τον πιστό Σαμ, όμως γνωρίζουμε πολύ λίγα για τις λεπτομέρειες της υπηρέτησης και της συνεισφοράς του



Αφού άγγιξε η Αμπίς (αριστερά) το χέρι της βασίλισσας των Λαμανιτών, η βασίλισσα σηκώθηκε από το έδαφος (βλέπε Άλμα 19:15-29).

Σαμ. Ήταν σχεδόν ένα άγνωστο πρόσωπο στη ζωή, αλλά είναι προφανώς θριαμβευτικός ηγέτης στα χρονικά της αιωνιότητας.

Πολλοί κάνουν τις συνεισφορές τους με μη αναγνωρισμένους τρόπους. Ο Ισομήλ ταξίδευσε με την οικογένεια του Νεφί με μεγάλη προσωπική θυσία, υποφέροντας «πολλή ταλαιπωρία, πείνα, δίψα και κόπωση». (Νεφί Α΄ 16:35.) Κατόπιν μέσα σε όλες αυτές τις ταλαιπωρίες, χάθηκε στην έρημο. Λίγοι από εμάς μπορούν καν να αρχίσουν να καταλάβουν τη θυσία ενός τέτοιου άνδρα σε εκείνη την πρωτόγονη εποχή και συνθήκες. Ίσως αν αντιλαμβανόμασταν και καταλαβαίναμε καλύτερα, κι εμείς θα θρηνούσαμε, όπως έκαναν οι κόρες του στην έρημο, για αυτά που ένας άνδρας σαν κι αυτόν έδωσε –και εγκατέλειψε– ούτως ώστε να έχουμε το Βιβλίο του Μόρμον σήμερα.

Τα ονόματα και οι αναμνήσεις τέτοιων ανδρών και γυναικών που δεν είναι «λιγότερο χρήσιμοι» είναι πολλά στο Βιβλίο του Μόρμον. Είτε είναι η μητέρα Σαρία είτε η θεραπευτριάς Αμπίς, υπηρέτρια της βασίλισσας των Λαμανιτών, καθεμία έκανε συνεισφορές που ήταν μη αναγνωρισμένες από τα μάτια των ανθρώπων αλλά όχι αθέατες από τα μάτια του Θεού.

Έχουμε μόνον δώδεκα εδάφια γραφής που έχουν να κάνουν με τη ζωή του Μωσία, βασιλιά της γης Ζαραχέμλα και πατέρα του διάσημου βασιλιά Βενιαμίν. Κι όμως η υπηρέτησή του στον λαό ήταν ουσιώδης. Ηγείτο του λαού με «πολλά κηρύγματα και προφητείες» και «παροτρύνονταν συνεχώς από το λόγο του Θεού». (Όμνι 1:13.) Ο Λίμχι, ο Αμουλέκ και ο Παχόραν –ο τελευταίος εκ των οποίων είχε την ευγένεια ψυχής να μην καταδικάσει όταν τον κατηγορήσαν άδικα– είναι άλλα παραδείγματα ανθρώπων που υπηρέτησαν ανιδιοτελώς ενώ άλλοι έλαβαν την προσοχή.

Ο στρατιώτης Τεάνκουμ, ο οποίος θυσίασε την ίδια του τη ζωή ή ο Λαχόνιους, ο αρχιδικαστής, ο οποίος δίδαξε τους ανθρώπους να μετανοήσουν κατά τη δυσκολία του Γαδιάντων ή οι ουσιαστικά μη αναφερθέντες ιεραπόστολοι Όμνερ και Ίμνι, δεν ήταν όλοι «λιγότερο χρήσιμοι» από τους συναδέλφους τους, όμως έλαβαν πολύ λίγη προσοχή στις γραφές.

Δεν γνωρίζουμε πολλά για τον Σιβλών, τον πιστό υιό του Άλμα, του οποίου η ιστορία βρίσκεται μεταξύ εκείνων του Ήλαμαν, του μελλοντικού ηγέτη και του Κοριάντον, του παραβάτη. Όμως είναι σημαντικό ότι περιγράφεται ως «δίκαιος άνθρωπος [που] βάδιζε σωστά ενώπιον του Θεού». (Άλμα 63:2.) Ο μέγας προφήτης Νεφί, ο οποίος αναφέρεται στο βιβλίο του Ήλαμαν, είχε έναν αδελφό ονόματι Λεχί, ο οποίος αναφέρεται μόνον σύντομα αλλά σημειώνεται ότι «δεν υστερούσε [από τον Νεφί] σε θέματα σχετικά με τη χρηστότητα». [Ήλαμαν 11:19. Βλέπε, επίσης, εδάφιο 18]⁶.

3

Αν και μπορεί να μην είμαστε καλά γνωστοί, μπορούμε να προσφέρουμε μεγάλη υπηρέτηση στη βασιλεία.

Βεβαίως, υπάρχουν παραδείγματα αυτών των χρησίων ατόμων στη θεϊκή μας νομή επίσης. Ο Όλιβερ Γκρέντζερ είναι το είδος του ήρεμου, υποστηρικτικού ατόμου κατά τις τελευταίες ημέρες

που θυμήθηκε ο Κύριος στο τμήμα 117 από το Διδαχή και Διαθήκες. Μπορεί το όνομα του Όλιβερ να μην είναι οικείο για πολλούς, επομένως παίρνω το θάρρος να σας συστήσω με αυτόν τον πιστό.

Ο Όλιβερ Γκρέντζερ ήταν ένδεκα χρόνια μεγαλύτερος από τον Τζόζεφ Σμιθ και, σαν τον Προφήτη, ήταν από το βόρειο τμήμα της Νέας Υόρκης. Λόγω του δριμέος κρύου και της έκθεσης στις καιρικές συνθήκες, όταν ήταν τριάντα τριών ετών, ο Όλιβερ έχασε μεγάλο μέρος από την όρασή του. Παρά τη μειωμένη του όραση, υπηρέτησε τρεις πλήρους απασχόλησης ιεραποστολές. Εργάστηκε επίσης στον Ναό του Κίρτλαντ και υπηρέτησε στο ανώτερο συμβούλιο του Κίρτλαντ.

Όταν εξεδιώχθησαν οι περισσότεροι από τους Αγίους από το Κίρτλαντ του Οχάιο, η Εκκλησία είχε ακόμη ορισμένα χρέη. Ο Όλιβερ ορίστηκε να αντιπροσωπεύει τον Τζόζεφ Σμιθ και την Πρώτη Προεδρία, επιστρέφοντας στο Κίρτλαντ για να κανονίσει την υπόθεση της Εκκλησίας. Για το έργο αυτό καταγράφει το Διδαχή και Διαθήκες: «Ας αγωνίζεται λοιπόν επίμονα για τη λύτρωση της Πρώτης Προεδρίας της Εκκλησίας μου, λέει ο Κύριος». (Δ&Δ 117:13.)

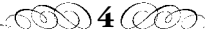
Εκτέλεσε αυτήν την ανάθεση με τέτοια ικανοποίηση προς τους πιστωτές που συμμετείχαν, που ένας από αυτούς έγραψε: «Η διαχείριση του Όλιβερ Γκρέντζερ στη διευθέτηση των ημιτελών υποθέσεων των ανθρώπων που μετακινήθηκαν στο Φαρ Ουέστ, στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών τους και δι' αυτού στην υποστήριξη της ακεραιότητάς τους, υπήρξε πράγματι αξιέπαινη και του έχει δώσει το δικαίωμα να έχει τον ανώτατο σεβασμό μου και κάθε ευχάριστη ανάμνηση». (Χόρας Κίνγκομπουρν, όπως παρετέθη στο Τζόζεφ Σμιθ, *History of the Church*, 3:174.)

Κατά τη διάρκεια του καιρού του Όλιβερ στο Κίρτλαντ, ορισμένοι άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων δυσσχεσμένων μελών της Εκκλησίας, προσπαθούσαν να δυσφημήσουν την Πρώτη Προεδρία και θέσουν εν αμφιβόλω την ακεραιότητά της, διαδίδοντας ψευδείς κατηγορίες. Ο Όλιβερ Γκρέντζερ, μέσω των πράξεών του «λύτρωσε την Πρώτη Προεδρία» μέσω της πιστής υπηρετήσεώς του. ...Ο Κύριος είπε για τον Όλιβερ Γκρέντζερ: «Το όνομά του θα διατηρηθεί σε ιερή ανάμνηση από γενεά σε γενεά, στον αιώνα του αιώνα». (Δ&Δ 117:12.) «Θα υψώσω τον υπηρέτη μου, τον Όλιβερ και θα δημιουργήσω για αυτόν ένα σπουδαίο όνομα επάνω

στη γη και ανάμεσα στους ανθρώπους μου, χάριν της ακεραιότητας της ψυχής του». (*History of the Church*, 3:350.)

Όταν πέθανε το 1841, αν και υπήρχαν παρά μόνον λίγοι Άγιοι που είχαν απομείνει στην περιοχή του Κίρτλαντ και ακόμη και λιγότεροι φίλοι των Αγίων, μία τεράστια κοσμοσυρροή από όμορες πόλεις παρευρέθηκε στην κηδεία του Όλιβερ.

Αν και ο Όλιβερ Γκρέντζερ δεν είναι πολύ γνωστός σήμερα όπως άλλοι πρώτοι ηγέτες της Εκκλησίας, ήταν ωστόσο σπουδαίος και σημαντικός άνδρας στην υπηρετήση που προσέφερε στη βασιλεία. Και ακόμη και αν κανείς παρά μόνον Κύριος τον θυμόταν, αυτή θα ήταν αρκετή ευλογία για εκείνον – ή για οποιονδήποτε από εμάς⁷.



Ο Νεφί αποτελεί παράδειγμα που θυμόταν τον Θεό ως την πηγή δυνάμεως και ευλογιών του.

Νομίζω ότι θα πρέπει να έχουμε κατά νου ότι μπορεί να υπάρξει πνευματικός κίνδυνος σε όσους παρεξηγούν τη μοναδικότητα να είναι πάντοτε στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος. Μπορεί να φθάσουν στο σημείο να εποφθαλμιούν τη φήμη και έτσι να ξεχάσουν τη σημασία της υπηρετήσης που προσφέρεται.

Δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να εστιάζεται στο φευγαλέο φως της δημοτικότητας ή να επιζητούμε αυτήν την προσοχή στη θέση της αληθινής αλλά συχνά ανώνυμης εργασίας που φέρνει την προσοχή του Θεού, ακόμη και αν δεν είναι καλά γνωστή. Στην πραγματικότητα, ο δημόσιος έπαινος και η προσοχή μπορούν να γίνουν η αχίλλειος πτέρνα ακόμη και των πιο χαρισματικών ανάμεσά μας.

Αν είστε το κέντρο της προσοχής κάποτε στη ζωή σας, ενδεχομένως να είναι καλό για εσάς να ακολουθήσετε το παράδειγμα αυτών στις γραφές που έλαβαν φήμη. Ο Νεφί είναι ένα από τα μεγάλα παραδείγματα. Ύστερα από όλα όσα επέτυχε ταξιδεύοντας στην έρημο με την οικογένειά του, η στάση του ήταν ακόμη εστιασμένη στα πράγματα που είχαν τη μεγαλύτερη σημασία. Είπε:

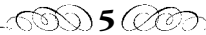
«Και όταν επιθυμώ να αισθανθώ μεγάλη χαρά, η καρδιά μου βογγάει εξαιτίας των αμαρτιών μου. Και όμως, ξέρω σε ποιον στηρίχτηκα.

»Ο Θεός μου υπήρξε το στήριγμά μου. Με οδήγησε όταν είχα ταλαιπωρίες στην ερημιά. Και με προφύλαξε όταν ήμουν επάνω στα νερά του μεγάλου βάθους.

»Με γέμισε με την αγάπη του, ακόμη και μέχρι την κατανάλωση της σάρκας μου.

»Σύγχυσε το μυαλό των εχθρών μου, σε σημείο που τους έκανε να τρέμουν εμπρός μου». (Νεφί Β΄ 4:19-22.)

Το να είναι στο κέντρο της προσοχής ποτέ δεν έκανε τον Νεφί να ξεχάσει τη δύναμη και τις ευλογίες του⁸.



Όταν καταλάβουμε γιατί υπηρετούμε, δεν θα ανησυχούμε για το πού υπηρετούμε.

Σε στιγμές προσοχής και ορατότητας, ενδεχομένως να ήταν επωφελές να απαντήσουμε στην ερώτηση: Γιατί υπηρετούμε; Όταν καταλαβαίνουμε γιατί, δεν θα ανησυχούμε για το πού υπηρετούμε.

Ο Πρόεδρος Ρούμπεν Κλαρκ, ο νεότερος, δίδαξε αυτήν τη ζωτικής σημασίας αρχή στη δική του ζωή. Στη γενική συνέλευση τον Απρίλιο του 1951, ο Πρόεδρος Ντέιβιντ ΜακΚέι υποστηρίχθηκε ως Πρόεδρος της Εκκλησίας, ύστερα από την εκδημία του Προέδρου Τζωρτζ Άλμπερτ Σμιθ. Μέχρι τότε, ο Πρόεδρος Κλαρκ είχε υπηρετήσει ως Πρώτος Σύμβουλος του Προέδρου Χήμπερ Γκραντ και μετά του Προέδρου Τζωρτζ Άλμπερτ Σμιθ. Ο Πρόεδρος ΜακΚέι ήταν ο Δεύτερος Σύμβουλος και των δύο ανδρών.

Κατά τη διάρκεια της τελικής συγκέντρωσης της συνέλευσης, όταν διεξαγόταν η εργασία της Εκκλησίας, ο αδελφός Στήβεν Ρίτσαρντς κλήθηκε στην Πρώτη Προεδρία και υποστηρίχθηκε ως Πρώτος Σύμβουλος. Ο Πρόεδρος Ρούμπεν Κλαρκ, ο νεότερος, υποστηρίχθηκε κατόπιν ως Δεύτερος Σύμβουλος. Μετά την υποστήριξη των κατεχόντων υπεύθυνη θέση της Εκκλησίας, ο Πρόεδρος ΜακΚέι εξήγησε γιατί είχε επιλέξει τους συμβούλους του με αυτήν τη σειρά. Είπε:

«Ένωσα ότι μία καθοδηγητική αρχή σε αυτήν την επιλογή θα ήταν να ακολουθήσω την αρχαιότητα στο Συμβούλιο [των Δώδεκα]. Αυτοί οι δύο άνδρες κάθονταν στις θέσεις τους σε εκείνο το προεδρεύον σώμα της Εκκλησίας και ένωσα την έμπνευση ότι θα ήταν σκόπιμο να συνεχίσω αυτήν την ίδια αρχαιότητα στην νέα απαρτία της Πρώτης Προεδρίας». (Στο Conference Report, 9 Απριλίου 1951, σελ. 151.)

Ζητήθηκε κατόπιν από τον Πρόεδρο Κλαρκ να μιλήσει μετά τον Πρόεδρο ΜακΚέι. Τα σχολιά του σε αυτήν την περίπτωση ήσαν σύντομα, αλλά διδάσκουν ένα δυνατό μάθημα: «Στην υπηρετηση του Κυρίου, δεν είναι το πού υπηρετείς αλλά το πώς. Στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών κάποιος λαμβάνει τη θέση στην οποία καλείται δεόντως, την οποία θέση κάποιος ούτε επιζητεί ούτε απορρίπτει. Αναλαμβάνω προς τον Πρόεδρο ΜακΚέι και τον Πρόεδρο Ρίτσαρντς την πλήρη πιστή, αφοσιωμένη υπηρετηση για τα έργα που μπορεί να έλθουν σε εμένα στο μέγιστο της δύναμης και των ικανοτήτων μου, και όσο με καθιστούν δυνατό να τα εκτελώ, όσο και ανεπαρκής κι αν είμαι». (Αυτόθι, σελ. 154.)

Το μάθημα που δίδαξε ο Πρόεδρος Κλαρκ εκφράζεται με έναν άλλον τρόπο σε αυτό το ποίημα υπό Μηντ ΜακΓκουάιρ, το οποίο έχει επαναληφθεί πολλές φορές:

*«Πατέρα, πού θα εργασθώ σήμερα;»
Και η αγάπη μου έρεε ζεστή και ελεύθερη.
Κατόπιν έδειξε ένα πολύ μικρό σημείο
και είπε: «Φρόντιζε το αυτό για μένα».
Απήντησα γρήγορα: «Α, όχι. Όχι αυτό!
Μα, κανείς δεν θα έβλεπε ποτέ
άσχετα από το πόσο καλά γινόταν το έργο μου.
Όχι αυτό το μικρό μέρος για εμένα».
Και η λέξη που είπε Εκείνος δεν ήταν αυστηρή.
Μου απήντησε τρυφερά:
«Α, μικρέ, ερεύνησε την καρδιά σου.
Εργάζεσαι γι' αυτούς ή για μένα;
Η Ναζαρέτ ήταν ένα μικρό μέρος
και το ίδιο ήταν και η Γαλιλαία».*

[Βλέπε *Best-Loved Poems of the LDS People*, συλλογή υπό Τζακ Λάιον και άλλους (1996), 152.]



Είμαστε «πολύ ευτυχισμένοι και επιτυχημένοι στη ζωή» όταν «τα ενδιαφέροντά μας συνδυάζονται με το να δίνουμε βοήθεια σε άλλους και να τους βοηθούμε να βρουν τον δρόμο».

Ο βασιλιάς Βενιαμίν διακήρυξε: «Ιδέστε, σας λέω ότι επειδή σας είπα ότι πέρασα τις ημέρες μου στην υπηρεσία σας, δεν επιθυμώ να καυχηθώ, γιατί ήμουν απλώς στην υπηρεσία του Θεού. Ιδέστε λοιπόν, σας τα λέω αυτά για να μάθετε σοφία. Για να μάθετε ότι όταν είστε στην υπηρεσία των συνανθρώπων σας είστε απλώς στην υπηρεσία του Θεού σας». (Μωσία 2:16-17.)⁹

6

Θα πρέπει να υπηρετούμε πιστά και ήσυχα, όντας σε επαγρύπνηση σχετικά με τον έπαινο των άλλων.

Είναι πολύ ευτυχισμένος και επιτυχημένος στη ζωή αυτός του οποίου τα ενδιαφέροντα συνδυάζονται με το να δίνει βοήθεια σε άλλους και να τους βοηθά να βρουν τον δρόμο.

Η πινακίδα στη διασταύρωση του σιδηροδρόμου που μας προειδοποιεί να σταματήσουμε, να κοιτάξουμε και να ακούσουμε, μπορεί να είναι οδηγός για εμάς. Το στοπ καθώς βιαζόμαστε

μέσα στη ζωή. Αναζητήστε όλα τα φιλικά, αβρά, ευγενικά πράγματα που μπορούμε να κάνουμε και όλες τις μικρές ανθρώπινες ανάγκες που μπορούμε να καλύψουμε. Ακούστε τους άλλους και μάθετε για τις ελπίδες και τα προβλήματά τους, ούτως ώστε να μπορέσουμε να συνεισφέρουμε με μικρούς τρόπους στην επιτυχία και την ευτυχία τους¹⁰.

Ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον είπε...: «Η υπηρετήση σαν του Χριστού υπερυψώνει. ...Ο Κύριος έχει υποσχεθεί ότι όσοι χάνουν τη ζωή τους υπηρετώντας τους άλλους, θα βρουν τον εαυτό τους. Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ μάς είπε ότι θα πρέπει “να αναλώσουμε τη ζωή μας” στο να πραγματοποιήσουμε τους σκοπούς Του. (Δ&Δ 123:13.)» (*Ensign*, Νοέμβρ. 1989, σελ. 5-6.)

Αν αισθάνεστε ότι μεγάλο μέρος από αυτό που κάνετε, δεν σας κάνει πολύ διάσημους, μην αποθαρρύνεστε. Οι περισσότεροι από τους καλύτερους ανθρώπους που έζησαν ποτέ δεν ήταν πολύ διάσημοι επίσης. Υπηρετήστε και αναπτύχετε πνευματικώς, πιστά και ήσυχα. Να είστε σε επιφυλακή σχετικά με τον έπαινο των ανθρώπων. Ο Ιησούς είπε στην επί του Όρους Ομιλία:

«Προσέχετε να μη κάνετε την ελεημοσύνη σας μπροστά στους ανθρώπους, για να σας βλέπουν αυτοί· ειδάλλως, δεν έχετε μισθό από τον Πατέρα σας που είναι στους ουρανούς.

»Όταν, λοιπόν, κάνεις ελεημοσύνη, μη σαλπίζεις μπροστά στους ανθρώπους, όπως κάνουν οι υποκριτές στις συναγωγές και στους δρόμους, για να δοξαστούν από τους ανθρώπους· σας διαβεβαιώνω, ότι έχουν ήδη τον μισθό τους.

»Όταν, όμως, εσύ κάνεις ελεημοσύνη, ας μη γνωρίσει το αριστερό σου χέρι τι κάνει το δεξί·

»για να είναι η ελεημοσύνη σου στα κρυφά· και ο Πατέρας σου, που βλέπει στα κρυφά, αυτός θα σου ανταποδώσει στα φανερά». (Κατά Ματθαίον 6:1-4.)

Είθε ο Πατέρας μας στους Ουρανούς να σας ανταμείβει έτσι πάντοτε¹¹.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Τι προσπαθεί να μας βοηθήσει να καταλάβουμε ο Πρόεδρος Χάντερ, τονίζοντας ότι ο Ήλαμαν και οι αδελφοί του δεν ήταν «λιγότερο χρήσιμοι» από τον αρχιστράτηγο Μορόνι; (Βλέπε τμήμα 1.) Πώς μπορεί να σας βοηθήσει αυτή η κατανόηση;
- Τι μπορούν να μας διδάξουν τα παραδείγματα των γραφών στο τμήμα 2; Πώς μπορούν αυτά τα παραδείγματα να επηρεάσουν τα δικά μας συναισθήματα καθώς υπηρετούμε; Πώς έχετε ευλογηθεί από άλλους που έχουν υπηρετήσει με ήσυχους, μη αναγνωρισμένους τρόπους;
- Τι μπορούμε να μάθουμε από την ιστορία που μας λέει ο Πρόεδρος Χάντερ σχετικά με τον Όλιβερ Γκρέντζερ; (Βλέπε τμήμα 3.) Γιατί δεν θα πρέπει να ανησυχούμε σχετικά με το να λάβουμε αναγνώριση, όταν υπηρετούμε;
- Πώς μπορεί να είναι «το κέντρο της προσοχής» ή η φήμη επικίνδυνα; (Βλέπε τμήμα 4.) Τι μπορεί να σας διδάξει το παράδειγμα του Νεφί για το πώς να παραμείνουμε «εστιασμέν[οι] στα πράγματα που είχαν τη μεγαλύτερη σημασία»;
- Επανεξετάστε την αφήγηση του Προέδρου Ρούμπεν Κλαρκ του νεότερου στο τμήμα 5. Τι σας εντυπωσιάζει σχετικά με τη στάση και τα λόγια του Προέδρου Κλαρκ; Σκεφθείτε την απάντησή σας στην ερώτηση: «Γιατί υπηρετώ;» Πώς μπορούμε να αναπτύξουμε τη στάση του να δίνουμε το καλύτερο που μπορούμε ασχέτως του πού υπηρετούμε;
- Στο τμήμα 6, ο Πρόεδρος Χάντερ αναφέρεται στην υπόσχεση του Κυρίου ότι «όσοι χάνουν τη ζωή τους υπηρετώντας τους άλλους, θα βρουν τον εαυτό τους» (βλέπε Κατά Ματθαίον 10:39, 16:25). Τι σημαίνει αυτό; Πώς έχετε ανακαλύψει ότι αυτό είναι αληθινό; Πώς σας έχει φέρει ευτυχία η υπηρετήση;

Σχετικές γραφές

Κατά Ματθαίον 6:2-7, 24, 20:25-28, Ιακώβου 1:27, Δ&Δ 76:5-7, 121:34-37

Βοήθεια μελέτης

«Να μοιράξετε με άλλους αυτά που μαθαίνετε. Καθώς το κά-
νετε αυτό, οι σκέψεις σας θα γίνουν πιο ξεκάθαρες και η δύναμη
συγκράτησης θα αυξηθεί» (*Teaching, No Greater Call* [1999], 17).

Σημειώσεις

1. Νιλ Μάξουελ, “Meek and Lowly” (πνευ-
ματική συγκέντρωση Πανεπιστημίου
Μπρίγκαμ Γιανγκ, 21 Οκτωβρίου
1986), 8, speeches.byu.edu.
2. Τόμας Μόνσον, “President Howard W.
Hunter: A Man for All Seasons”, *Ensign*,
Απρ. 1995, 31.
3. James E. Faust, “Howard W. Hunter:
Man of God”, *Ensign*, Απρ. 1995, 27.
4. Τζων Χάντσομαν του πρεσβυτέρου, “A
Remarkable and Selfless Life”, *Ensign*,
Απρ. 1995, 24.
5. “No Less Serviceable”, *Ensign*,
Απρ. 1992, 64-65.
6. “No Less Serviceable”, 65.
7. “No Less Serviceable”, 65-66.
8. “No Less Serviceable”, 66.
9. “No Less Serviceable”, 66-67.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*,
επιμέλεια υπό Clyde J. Williams
(1997), 267.
11. “No Less Serviceable”, 67.



Ακολουθώντας το παράδειγμα του Ιησού Χριστού

*«Θα πρέπει σε κάθε ευκαιρία να αναρωτιόμαστε:
“Τι θα έκανε ο Ιησούς;” και κατόπιν να είμαστε πιο
θαρραλέοι να ενεργήσουμε επί της απάντησης.»*

Από τη ζωή του Χάουαρντ Χάντερ

Ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον, ο οποίος υπηρέτησε ως δεύτερος σύμβουλος στον Πρόεδρο Χάντερ, είπε ότι ο τελευταίος «ζούσε όπως δίδασκε, σύμφωνα με το πρότυπο του Σωτήρος, τον οποίον υπηρετούσε»¹.

Ένας στενός φίλος παρατήρησε ότι «τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που συγκέντρωνε ο Κύριος και Σωτήρας μας, Ιησούς Χριστός, αποτελούσαν χαρακτηριστικό παράδειγμα στην αξιολογούμενη και ανιδιοτελή ζωή του Προέδρου Χάντερ. Όλη η ανθρωπότητα ήταν φίλοι του»².

Ένας άλλος συνεργάτης, ο οποίος εργαζόταν στενά με τον Πρόεδρο Χάντερ για περισσότερες από τρεις δεκαετίες, είπε: «Γνώριζε ενστικτωδώς την πορεία που θα ακολουθούσε. Η πορεία αυτή ήταν να μιμείται τον χαρακτήρα του Σωτήρος του, Ιησού Χριστού»³.

Καθ' όλη τη διακονία του, ο Πρόεδρος Χάντερ παρότρυνε στοργικά τα μέλη της Εκκλησίας να ακολουθούν το παράδειγμα του Σωτήρος. Στην πρώτη του δήλωση ως Προέδρου της Εκκλησίας, είπε:

«Προσκαλώ όλα τα μέλη της Εκκλησίας να ζουν με ακόμη περισσότερη προσοχή στη ζωή και το παράδειγμα του Κυρίου, Ιησού Χριστού, ειδικώς την αγάπη, την ελπίδα και τη συμπόνια που επέδειχνε.

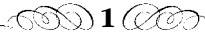
»Προσεύχομαι ώστε να φέρεται ο ένας στον άλλον με περισσότερη καλοσύνη, περισσότερη αβρότητα, περισσότερη ταπεινοφροσύνη, υπομονή και συγχώρηση. Έχουμε υψηλές προσδοκίες ο ένας για τον άλλον και όλα μπορούν να βελτιωθούν. Ο κόσμος



«Αν θέλουμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Χριστού και να βαδίσουμε στα βήματά του, πρέπει να επιζητήσουμε να κάνουμε τα ίδια πράγματα σύμφωνα με το πρότυπο που εκείνος όρισε».

μας χρειάζεται περισσότερο πειθαρχημένο τρόπο ζωής των εντολών του Θεού. Όμως ο τρόπος με τον οποίον πρέπει να το παροτρύνουμε αυτό, όπως είπε ο Κύριος στον Προφήτη Τζόζεφ στα παγερά βάθη της φυλακής στο Λίμπερτυ, είναι “με την πειθώ, με μακροθυμία, με ηπιότητα και πραότητα, και με αγάπη γνήσια... χωρίς υποκρισία, και χωρίς δόλο” (Δ&Δ 121:41-42)⁴.

Διδασκαλίες του Χάουαρντ Χάντερ



Ο Ιησούς Χριστός έθεσε το τέλει παράδειγμα για εμάς.

Το να είσαι φως είναι το να είσαι παράδειγμα – κάποιος που θέτει το παράδειγμα και αποτελεί πρότυπο για να ακολουθούν οι άλλοι. ...[Έχουμε συνάψει διαθήκη] να ακολουθούμε τον Χριστό, το μέγα παράδειγμα. Έχουμε ευθύνη να μάθουμε από αυτόν, τα πράγματα που δίδαξε και τα πράγματα που έκανε κατά τη διάρκεια της θνητής διακονίας του. Έχοντας μάθει αυτά τα μαθήματα, είμαστε υπό την εντολή να ακολουθήσουμε το παράδειγμά του και ορίστε ορισμένα από τα παραδείγματα που εκείνος έθεσε για εμάς:

1. Ο Χριστός ήταν υπάκουος και γενναίος στην προγήνηνη ζωή, κερδίζοντας κατ’ αυτόν τον τρόπο το προνόμιο να έλθει στη θνητότητα και να λάβει σώμα από σάρκα και οστά.
2. Βαπτίσθηκε, προκειμένου να ανοιχθεί η πόρτα προς το σελéstιο βασίλειο.
3. Έφερε την ιεροσύνη και έλαβε όλες τις σωτήριες και υπερψωτικές διατάξεις του Ευαγγελίου.
4. Ο Ιησούς υπηρέτησε για περίπου τρία χρόνια στη διακονία διδασκαλίας του Ευαγγελίου, δίδοντας μαρτυρία για την αλήθεια και διδάσκοντας τους ανθρώπους τι πρέπει να κάνουν για να βρουν χαρά και ευτυχία σε αυτήν τη ζωή και αιώνια δόξα στον επόμενο κόσμο.
5. Τέλεσε διατάξεις συμπεριλαμβανομένων της ευλογίας των παιδιών, βαπτίσεων, χορήγησης ευλογίας στους ασθενείς και διατάξεων στην ιεροσύνη.

6. Έκανε θαύματα. Με εντολή του δόθηκε η όραση στους τυφλούς, οι κωφοί άκουσαν, οι χωλοί αναπήδησαν και οι νεκροί επέστρεψαν στη ζωή.

7. Σε ενότητα με τον νου και το θέλημα του Πατέρα, ο Ιησούς έζησε μία τέλεια ζωή χωρίς αμαρτία και απέκτησε όλα τα γνωρίσματα της ευσέβειας.

8. Υπερνίκησε τον κόσμο, δηλαδή χαλιναγώγησε κάθε πάθος και ανήλθε υπεράνω του σαρκικού και αισθησιακού επιπέδου κι έτσι έζησε και βάδισε όπως καθοδηγήθηκε από το Πνεύμα.

9. Πραγματοποίησε την εξιλέωση, λυτρώνοντας δι' αυτού τους ανθρώπους από τον [πνευματικό και σωματικό] θάνατο που προκάλεσε η πτώση του Αδάμ.

10. Τώρα, ανεστημένος και ένδοξος, έχει κερδίσει κάθε δύναμη στον ουρανό και τη γη, έχει λάβει την πληρότητα του Πατέρα και είναι ένα με εκείνον.

Αν θέλουμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Χριστού και να βαδίσουμε στα βήματά του, πρέπει να επιζητήσουμε να κάνουμε τα ίδια πράγματα σύμφωνα με το πρότυπο που εκείνος όρισε⁵.

Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι ο Ιησούς ήταν ικανός να αμαρτήσει, ότι θα μπορούσε να είχε υποκύψει, ότι το σχέδιο της ζωής και της σωτηρίας θα μπορούσε να ανατραπεί, αλλά ότι παρέμεινε πιστός. Αν δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να παραδοθεί στον δελεασμό του Σατανά, δεν θα υπήρχε καμία αληθινή δοκιμή, καμία γνήσια νίκη ως αποτέλεσμα. Αν δεν είχε την ικανότητα να αμαρτήσει, θα του είχε αφαιρεθεί η ίδια του η ελεύθερη βούληση. Εκείνος ήταν ο οποίος είχε έλθει για να διαφυλάξει και να διασφαλίσει την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου. Έπρεπε να διατηρήσει την ιδιότητα και την ικανότητα να αμαρτήσει, αν το επιθυμούσε⁶.

Προς το τέλος της θνητής ζωής του ο Ιησούς επεδείκνυε το μεγαλείο του πνεύματός του και το μέγεθος της δύναμής του. Ακόμη και στο τέλος της ζωής του δεν σκεπτόταν ιδιοτελώς τις δικές του λύπες ούτε συλλογιζόταν τον επικείμενο πόνο. Εναγωνίως φρόντιζε τις παρούσες και μελλοντικές ανάγκες των αγαπημένων οπαδών του. Ήξερε ότι η δική τους ασφάλεια, ατομικώς και ως εκκλησία, θα μπορούσε να βρεθεί μόνον στην άνευ όρων αγάπη του ενός για τον άλλον. Όλη του η ενέργεια φαίνεται ότι κατευθυνόταν



προς τις ανάγκες τους, διδάσκοντας κατ' αυτόν τον τρόπο με παράδειγμα αυτό που δίδασκε με δίδαγμα. Τους έδινε λόγια παρηγοριάς και εντολή και προειδοποίηση⁷.

Κατά τη διάρκεια τόσο της θνητής διακονίας Του ανάμεσα στο ποίμνιό του στους Αγίους Τόπους όσο και στη μεταθνητή διακονία του ανάμεσα στα διασκορπισμένα πρόβατα στο δυτικό ημισφαίριο, ο Κύριος επέδειξε την αγάπη και το ενδιαφέρον του για το άτομο.

Ανάμεσα σε ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων, αισθάνθηκε το μεμονωμένο άγγιγμα μίας γυναίκας, η οποία επεδίωξε ανακούφιση από μία πάθηση από την οποία είχε υποφέρει για περίπου δώδεκα χρόνια. (Βλέπε Κατά Λουκάν 8:43-48.) Σε μία άλλη περίπτωση, είδε πέρα από τη στενά επικεντρωμένη προκατάληψη ενός πλήθους που καταδίκαιζε και την αμαρτία εκείνης που στεκόταν κατηγορουμένη. Ίσως αισθανόμενος την προθυμία της να μετανοήσει, ο Χριστός επέλεξε να δει την αξία του ατόμου και την απέστειλε να μην αμαρτήσει πια. (Βλέπε Κατά Ιωάννην 8:1-11.) Σε μία άλλη περίπτωση, «πήρε τα μικρά παιδιά τους, *ένα προς ένα*, και τα ευλόγησε, και προσευχήθηκε στον Πατέρα γι' αυτά». (Νεφί Γ' 17:21. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.)

Καθώς οι δοκιμασίες της Γεθσημανή και του Γολγοθά έφθασαν γρήγορα, με πολύ βάρος επάνω στον νου του, ο Σωτήρας βρήκε καιρό να παρατηρήσει τη χήρα να ρίχνει τον οβολό της. (Βλέπε Κατά Μάρκον 12:41-44.) Ομοίως, το βλέμμα του αντελήφθη τον μικρό στο ανάστημα Ζακχαίο που, αδυνατών να δει λόγω του μεγέθους των συναθροισμένων γύρω από τον Σωτήρα, είχε ανεβεί σε μία συκομουριά για να δει τον Υιό του Θεού. (Βλέπε Κατά Λουκάν 19:1-5.) Ενώ κρεμόταν σε αγωνία επάνω στον σταυρό, παρέβλεψε τα δικά του Πάθη και προσέγγισε με στοργικό ενδιαφέρον την κλαίουσα γυναίκα, η οποία του είχε δώσει ζωή. (Βλέπε Κατά Ιωάννην 19:25-27.)

Τι θαυμάσιο παράδειγμα για να το ακολουθήσουμε! Ακόμη και μεσούσης της μεγάλης προσωπικής λύπης και του πόνου, το Παράδειγμά μας προσέγγισε για να ευλογήσει άλλους. ... Η Ζωή Του δεν ήταν επικεντρωμένη στα πράγματα που δεν είχε. Ήταν μια ζωή που προσέγγιζε για να υπηρετήσει τους άλλους⁸.


2


Ας ακολουθήσουμε τον Υιό του Θεού με όλους τους τρόπους και σε κάθε τομέα της ζωής μας.

Μία από τις πιο σημαντικές ερωτήσεις που έγινε ποτέ στους θνητούς, ήταν από τον ίδιο τον Υιό του Θεού, τον Σωτήρα του κόσμου. Σε μία ομάδα μαθητών στον Νέο Κόσμο, μία ομάδα ανυπόμονη να διδαχθεί από αυτόν και ακόμη πιο ανυπόμονη, επειδή σύντομα θα τους άφηγε, ρώτησε: «Τι είδους άνθρωποι πρέπει να είστε;» Κατόπιν, ταυτοχρόνως έδωσε την εξής απάντηση: «Ακριβώς όπως είμαι εγώ» (Νεφί Γ΄ 27:27).

Ο κόσμος είναι γεμάτος από ανθρώπους που είναι πρόθυμοι να μας πουν: «Κάνε όπως εγώ λέω». Ασφαλώς δεν έχουμε έλλειψη ανθρώπων που δίνουν συμβουλές για κάθε θέμα. Όμως έχουμε τόσους λίγους που είναι προετοιμασμένοι να πουν: «Κάνε όπως κάνω εγώ». Και βέβαια, μόνον Ένας στην ανθρώπινη ιστορία θα μπορούσε να κάνει δικαίως και ορθώς αυτήν τη δήλωση. Η ιστορία παρέχει πολλά παραδείγματα καλών ανθρώπων και γυναικών, αλλά ακόμη και οι καλύτεροι θνητοί έχουν ελαττώματα με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Κανείς δεν θα μπορούσε να εξυπηρετήσει ως τέλειο πρότυπο ούτε ως αλάθητο υπόδειγμα για να ακολουθήσουμε, όσο και αν είχε καλές προθέσεις.

Μόνον ο Χριστός μπορεί να είναι το ιδανικό μας «το αστέρι, το λαμπερό και πρωινό» (Αποκάλυψη 22:16). Μόνον εκείνος μπορεί να πει χωρίς *καμία* επιφύλαξη: «Ακολουθήστε με, μάθετε από μένα [και] κάνετε τα πράγματα που με έχετε δει να κάνω. Πιείτε το νερό μου και φάτε τον άρτο μου. Εγώ είμαι ο δρόμος, και η αλήθεια, και η ζωή. Εγώ είμαι ο νόμος και το φως. Κοιτάξτε σε εμένα και θα ζήσετε. Αγαπάτε ο ένας τον άλλον όπως εγώ σας αγάπησα» (βλέπε Κατά Ματθαίον 11:29, 16:24, Κατά Ιωάννην 4:13-14, 6:35, 51, 7:37, 13:34, 14:6, Νεφί Γ΄ 15:9, 27:21).

Αυτή είναι μία ξεκάθαρη και ηχηρή κλήση! Τι βεβαιότητα και παράδειγμα σε μία εποχή αβεβαιότητας και απουσίας παραδείγματος...

...Πόσο ευγνώμονες θα πρέπει να είμαστε που ο Θεός έστειλε τον Μονογενή Του Υιό στη γη... για να θέσει το τέλειο παράδειγμα του σωστού τρόπου ζωής, της καλοσύνης, της ευσπλαχνίας και της

συμπόνιας, προκειμένου όλη η υπόλοιπη ανθρωπότητα να μάθει πώς να ζει, να μάθει πώς να βελτιωθεί και να μάθει πώς να γίνει περισσότερο σαν τον Θεό.

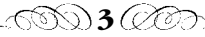
Ας ακολουθήσουμε τον Υιό του Θεού με όλους τους τρόπους και σε όλους τους τομείς της ζωής μας. Ας τον καταστήσουμε το παράδειγμα και τον οδηγό μας. Θα πρέπει σε κάθε ευκαιρία να αναρωτιόμαστε: «Τι θα έκανε ο Ιησούς;» και κατόπιν να είμαστε πιο θαρραλέοι να ενεργήσουμε επί της απάντησης. Πρέπει να ακολουθούμε τον Χριστό, με την καλύτερη έννοια αυτής της λέξεως. Πρέπει να ασχολούμαστε με το δικό του έργο όπως εκείνος ασχολήθηκε με του Πατέρα του. Θα πρέπει να προσπαθούμε να γίνουμε σαν εκείνον, όπως τραγουδούν τα παιδιά της Προκαταρκτικής: «Προσπάθησε, προσπάθησε, προσπάθησε» (*Children's Songbook*, σελ. 55). Στον βαθμό που το επιτρέπουν οι θνητές μας δυνάμεις, θα πρέπει να κάνουμε κάθε προσπάθεια να γίνουμε σαν τον Χριστό – το τέλειο και αναμάρτητο παράδειγμα που έχει δει ποτέ αυτός ο κόσμος⁹.

Κατ' επανάληψη κατά τη διάρκεια της θνητής διακονίας του Κυρίου μας, εξέδιδε μία κλήση που ήταν κάποτε πρόσκληση και δυσκολία. Προς τον Πέτρο και τον αδελφό του, Ανδρέα, είπε ο Χριστός: «Ελάτε πίσω μου, και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». (Κατά Ματθαίον 4:19.) Προς τον νεαρό πλούσιο άνδρα, ο οποίος ρώτησε τι πρέπει να κάνει για να έχει αιώνια ζωή, ο Ιησούς απήντησε: «Πήγαινε, πούλησε τα υπάρχοντά σου, και δώσ' τα στους φτωχούς... και έλα να με ακολουθείς». (Κατά Ματθαίον 19:21.) Και στον καθέναν από εμάς ο Ιησούς λέει: «Αν κάποιος εμένα υπηρετεί, εμένα ας ακολουθεί». (Κατά Ιωάννην 12:26.)¹⁰

Ας μελετούμε κάθε διδασκαλία του Διδασκάλου και ας αφιερωθούμε πληρέστερα στο παράδειγμά του. Μας έχει δώσει «τα πάντα που αφορούν στη ζωή και την ευσέβεια». Μας «κάλεσε με τη δόξα του και την αρετή» και «δωρήθηκαν σε μας οι πιο μεγάλες και πολύτιμες υποσχέσεις, ώστε διαμέσου αυτών να γίν[ουμ]ε κοινωνοί της φύσης» (Πέτρου Β΄ 1:3-4)¹¹.

Εκείνοι οι οποίοι ακολουθούν τον Χριστό, επιζητούν να ακολουθήσουν το παράδειγμά Του. Το μαρτύριό Του για τις δικές μας αμαρτίες, ανεπάρκειες, θλίψεις και αρρώστιες, θα πρέπει να μας παρακινεί ώστε κατά τον ίδιο τρόπο να προσεγγίσουμε με χριστιανική αγάπη και συμπόνια τους γύρω μας...

...Επιζητήστε ευκαιρίες για υπηρετήση. Μην ανησυχείτε υπερβολικά για τη θέση. Θυμάστε τη συμβουλή του Σωτήρος αναφορικά προς όσους επιζητούν «πρωτοκαθεδρίες» ή την «πρώτη θέση»; «Ο μεγαλύτερος από εσάς, θα είναι υπηρετής σας». (Κατά Ματθαίον 23:6, 11.) Είναι σημαντικό να μας εκτιμούν. Όμως η εστιάσή μας θα πρέπει να είναι στη χρηστότητα, όχι στην αναγνώριση· στην υπηρετήση, όχι στη θέση. Η πιστή επισκέπτρια διδασκάλισσα, η οποία κάνει ήσυχα το έργο της κάθε μήνα, είναι τόσο σημαντική στο έργο του Κυρίου όσο αυτοί που καταλαμβάνουν αυτές που μερικοί θεωρούν ως πιο διακεκριμένες θέσεις στην Εκκλησία. Η ορατότητα δεν ισούται με την αξία¹².



Η σωτηρία μας εξαρτάται από τη δέσμευσή μας να ακολουθούμε τον Σωτήρα.

Η πρόσκληση του Σωτήρος να τον ακολουθήσουμε είναι ατομική και προσωπική και είναι συγκλονιστική. Δεν μπορούμε να στεκόμαστε για πάντα ανάμεσα σε δύο απόψεις. Καθένας από εμάς πρέπει κάποια στιγμή να αντιμετωπίσει την κρίσιμη ερώτηση: «Εσείς, όμως, για ποιον με λέτε ότι είμαι;» (Κατά Ματθαίον 16:15.) Η προσωπική μας σωτηρία εξαρτάται από την απάντησή μας σε εκείνη την ερώτηση και τη δέσμευσή μας σε εκείνη την απάντηση. Η αποκαλυφθείσα απάντηση του Πέτρου ήταν: «Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του ζωντανού Θεού» (Κατά Ματθαίον 16:16). Πολλοί, πολλοί μάρτυρες μπορούν να δώσουν παρόμοια απάντηση με την ίδια δύναμη και ενώνομαι μαζί τους με ταπεινή ευγνωμοσύνη. Όμως καθένας πρέπει να απαντήσει στην ερώτηση αφ' εαυτού του – αν όχι τώρα, τότε αργότερα· διότι την τελευταία ημέρα, κάθε γόνατο θα κλίνει και κάθε γλώσσα θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός. Η δυσκολία μας είναι να απαντήσουμε σωστά και να ζήσουμε αναλόγως, προτού είναι πολύ αργά για πάντα. Εφόσον ο Ιησούς είναι όντως ο Χριστός, τι πρέπει να κάνουμε;

Η υπέρτατη θυσία του Χριστού μπορεί να αποφέρει πλήρως καρπούς στη ζωή μας μόνον καθώς αποδεχόμαστε την πρόσκληση να τον ακολουθήσουμε [βλέπε Δ&Δ 100:2]. Αυτή η κλήση δεν είναι άσχετη, ανεδαιφική ή αδύνατη. Να ακολουθήσουμε ένα άτομο σημαίνει να τον παρακολουθούμε ή να τον ακούμε από κοντά, να



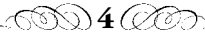
Ένας τρόπος με τον οποίον μπορούμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Σωτήρος στη ζωή μας είναι να ακολουθήσουμε την εντολή Του προς τον Πέτρο: «Βόσκει τα αρνιά μου. ...Ποίμαινε τα πρόβατά μου» (Κατά Ιωάννην 21:15-17).

δεχόμαστε την εξουσία του, να τον δεχόμαστε ως ηγέτη και να υπακούμε σε αυτόν, να υποστηρίζουμε τις ιδέες του και να συνηγορούμε υπέρ αυτών και να τον δεχόμαστε ως πρότυπο. Καθένας από εμάς μπορεί να δεχθεί αυτήν τη δυσκολία. Ο Πέτρος είπε: «Επειδή και ο Χριστός έπαθε για χάρη σας, αφήνοντας παράδειγμα σε σας, για να ακολουθήσετε τα ίχνη του» (Πέτρου Α΄ 2:21). Ακριβώς όπως διδασκαλίες που δεν συμμορφώνονται με τη διδαχή του Χριστού είναι ψευδείς, έτσι και η ζωή που δεν συμμορφώνεται με το παράδειγμα του Χριστού πηγαίνει σε λάθος κατεύθυνση και μπορεί να μην επιτύχει τον υψηλό, δυνατό προορισμό της...

Η χρηστότητα πρέπει να ξεκινά στη δική μας ατομική ζωή. Πρέπει να ενσωματώνεται στον οικογενειακό τρόπο ζωής. Οι γονείς έχουν την ευθύνη να ακολουθούν τις αρχές του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού και να τις διδάσκουν στα παιδιά τους [βλέπε Δ&Δ 68:25-28]. Η θρησκεία πρέπει να αποτελεί μέρος του τρόπου ζωής μας. Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού πρέπει να γίνει η κινητήριος

επιρροή σε όλα όσα κάνουμε. Πρέπει να υπάρχει περισσότερη προσπάθεια από μέσα, προκειμένου να ακολουθήσουμε το μέγα παράδειγμα που έθεσε ο Σωτήρας, αν θέλουμε να γίνουμε περισσότερο σαν εκείνον. Αυτό γίνεται η μεγάλη μας δυσκολία¹³.

Αν μπορέσουμε να ακολουθήσουμε το πρότυπο του Διδασκάλου στη ζωή μας και να δεχθούμε τις διδασκαλίες και το παράδειγμά του ως το υπέρτατο δικό μας πρότυπο, δεν θα δυσκολευτούμε να είμαστε συνεπείς και αφοσιωμένοι σε κάθε τομέα της ζωής, διότι θα είμαστε δεσμευμένοι σε ένα μοναδικό, ιερό πρότυπο συμπεριφοράς και πεποίθησης. Είτε στο σπίτι είτε στην αγορά είτε στο σχολείο είτε αφού είναι καιρός που τελειώσαμε το σχολείο είτε ενεργούμε μόνοι μας είτε μαζί με πολλούς άλλους ανθρώπους, η πορεία μας θα είναι ξεκάθαρη και τα πρότυπά μας θα είναι εμφανή. Θα έχουν αποφασίσει, όπως είπε ο προφήτης Άλμα να «στ[αθούμε] ως μάρτυρες τού Θεού σε όλες τις στιγμές και στα πάντα, και σε όλους τους τόπους ώστε να εί[μαστε] εκεί ακόμη και μέχρι θανάτου». (Μωσία 18:9.)¹⁴



Θα πρέπει να κάνουμε χώρο για τον Χριστό.

Εκείνη τη νύκτα στη Βηθλεέμ δεν υπήρχε χώρος για εκείνον στο πανδοχείο και δεν ήταν η μόνη φορά κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη θνητότητα για τριάντα τρία χρόνια που δεν υπήρχε χώρος για εκείνον. Ο Ηρώδης έστειλε στρατιώτες στη Βηθλεέμ να φονεύσει τα παιδιά. Δεν υπήρχε χώρος για τον Ιησού στην επικράτεια του Ηρώδη κι έτσι οι γονείς του τον πήγαν στην Αίγυπτο. Κατά τη διάρκεια της διακονίας του, υπήρχαν πολλοί που δεν έκαναν χώρο για τις διδασκαλίες του – καθόλου χώρο για το Ευαγγέλιο που δίδασκε. Δεν υπήρχε χώρος για τα θαύματά του, για τις ευλογίες του, καθόλου χώρος για τις αιώνιες αλήθειες που έλεγε, καθόλου χώρος για την αγάπη ή την πίστη του. Τους είπε: «Οι αλεπούδες έχουν φωλιές, και τα πουλιά τού ουρανού κατοικίες· όμως, ο Υιός τού ανθρώπου δεν έχει πού να γείρει το κεφάλι του» (Κατά Ματθαίον 8:20).

Ακόμη και στην εποχή μας, αν και δύο χιλιάδες χρόνια έχουν περάσει, υπάρχουν πολλοί που λένε το ίδιο που ειπώθηκε εκείνη τη νύκτα στη Βηθλεέμ. «Δεν υπάρχει χώρος, καθόλου χώρος» (βλέπε

Κατά Λουκάν 2:7). Κάνουμε χώρο για δώρα, αλλά μερικές φορές καθόλου χώρος δεν γίνεται για τον δότη. Έχουμε χώρο για την εμπορευματοποίηση των Χριστουγέννων και ακόμη και την επιζήτηση ευχαρίστησης κατά την Ημέρα του Κυρίου, αλλά υπάρχουν στιγμές που δεν υπάρχει χώρος για λατρεία. Οι σκέψεις μας είναι γεμάτες με άλλα πράγματα – δεν υπάρχει χώρος¹⁵.

Αν και είναι όμορφο θέαμα να βλέπουμε τα χριστουγεννιάτικα φώτα... είναι πιο σημαντικό να είναι οι ανθρώπινες ζωές φωτισμένες από την αποδοχή αυτού, ο οποίος είναι το φως του κόσμου [βλέπε Άλμα 38:9, Δ&Δ 10:70]. Πράγματι θα πρέπει αν τον θεωρούμε ως οδηγό και παράδειγμά μας.

Λίγο πριν από τη γέννησή του, άγγελοι τραγούδησαν: «Κι επάνω στη γη ειρήνη, σε ανθρώπους ευδοκίας» (Κατά Λουκάν 2:14). Αν ακολουθούσαν οι άνθρωποι το παράδειγμά του, θα ήταν ένας κόσμος γαλήνης και αγάπης προς όλους τους ανθρώπους¹⁶.

Ποια είναι η ευθύνη μας σήμερα ως μέλη της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών; Είναι να φροντίσουμε ώστε η ατομική μας ζωή να αντικατοπτρίζει σε λόγο και πράξη το Ευαγγέλιο όπως διδάχθηκε από τον Κύριο και Σωτήρα μας, Ιησού Χριστό. Όλα όσα κάνουμε και λέμε θα πρέπει να ακολουθούν το παράδειγμα του μοναδικού αναμάρτητου ατόμου που βάδισε επάνω στη γη, δηλαδή του Κυρίου Ιησού Χριστού¹⁷.

Προτάσεις για μελέτη και διδασκαλία

Ερωτήσεις

- Επανεξετάστε τους πολλούς τρόπους με τους οποίους ο Σωτήρας έθεσε το παράδειγμα για εμάς, όπως σκιαγραφείται στο τμήμα 1. Πώς σας έχει επηρεάσει το παράδειγμα του Σωτήρος; Τι μπορούμε να μάθουμε από το παράδειγμά Του κατά το τελευταίο μέρος της θνητής ζωής Του;
- Ο Πρόεδρος Χάντερ μάς συμβουλεύει να «αναρωτιόμαστε: “Τι θα έκανε ο Ιησούς;” και κατόπιν να είμαστε πιο θαρραλέοι να ενεργήσουμε επί της απάντησης» (τμήμα 2). Σκεφθείτε πώς μπορείτε να είστε πιο θαρραλέοι στο να ακολουθείτε το παράδειγμα του Σωτήρος. Πώς μπορούμε να διδάξουμε αυτήν την αρχή στην οικογένειά μας;

- Τι μπορούν να μας βοηθήσουν να καταλάβουμε οι διδασκαλίες στο τμήμα 3 σχετικά με το να ακολουθούμε τον Ιησού Χριστό; Πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετική η ζωή σας, αν δεν είχατε την επιρροή των διδασκαλιών και του παραδείγματος του Σωτήρος; Πώς μπορούμε να κάνουμε τη θρησκεία μας περισσότερο μέρος της καθημερινής ζωής μας;
- Συλλογισθείτε τι λέει ο Πρόεδρος Χάντερ σχετικά με το ότι δεν υπάρχει «χώρος» για τον Σωτήρα (τμήμα 4). Πώς μπορούμε να κάνουμε περισσότερο χώρο για τον Σωτήρα στη ζωή μας; Πώς έχετε ευλογηθεί καθώς έχετε κάνει περισσότερο χώρο για Εκείνον;

Σχετικές γραφές

Κατά Ματθαίον 16:24-27, Κατά Ιωάννην 10:27-28, 14:12-15, Πέτρου Α΄ 2:21-25, Νεφί Β΄ 31:12-13, Νεφί Γ΄ 12:48, 18:16, 27:20-22, Δ&Δ 19:23-24

Βοήθεια διδασκαλίας

Δώστε υμνολόγια σε κάθε άτομο. Προσκαλέστε τους συμμετέχοντες να βρουν και να αναφέρουν έναν ύμνο σχετικό με συγκεκριμένες περικοπές που διάβασαν στο κεφάλαιο.

Σημειώσεις

1. Τόμας Μόνσον, "President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons", *Ensign*, Απρ. 1995, 33.
2. Τζων Χάντμαν του πρεσβυτέρου, "A Remarkable and Selfless Life", *Ensign*, Απρ. 1995, 24.
3. Φράνσις Γκίμπους, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God* (2011), 152.
4. Στο Τζέι Τοντ, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, Ιούλιος 1994, 4-5.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, επιμέλεια υπό Clyde J. Williams (1997), 40-41.
6. "The Temptations of Christ", *Ensign*, Νοέμβρ. 1976, 19.
7. "His Final Hours", *Ensign*, Μάιος 1974, 19.
8. "The Church Is for All People", *Ensign*, Ιούνιος 1989, 76-77.
9. "What Manner of Men Ought Ye to Be?" *Ensign*, Μάιος 1994, 64. Βλέπε, επίσης, "He Invites Us to Follow Him", *Ensign*, Σεπτ. 1994, 2-5, "Follow the Son of God", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 87.
10. "An Apostle's Witness of Christ", *Ensign*, Ιαν. 1984, 69.
11. "Exceeding Great and Precious Promises", *Ensign*, Νοέμβρ. 1994, 8.
12. "To the Women of the Church", *Ensign*, Νοέμβρ. 1992, 96-97.
13. "He Invites Us to Follow Him", 2, 4. Βλέπε, επίσης, "An Apostle's Witness of Christ", 69-71, Conference Report, Οκτ. 1961, 109.
14. "Standing As Witnesses of God", *Ensign*, Μάιος 1990, 60.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 41-42.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 44-45.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, 45.



Κατάλογος απεικονίσεων

- Σελίδα 24: Φωτογραφία του Κέντρου Ιερουσαλήμ του Π.Μ.Γ. © Deseret News.
- Σελίδα 42: *Το χαμένο πρόβατο*, υπό Del Parson
- Σελίδα 45: Λεπτομέρεια από το *Ο Ιησούς διδάσκει τους ανθρώπους στην ακτή*, υπό James Tissot
- Σελίδα 49: *Από τον φόβο στην πίστη*, υπό Howard Lyon
- Σελίδα 54: *Ενάντια στον άνεμο*, υπό Liz Lemon Swindle
- Σελίδα 61: *Ότι αγάπησε πολύ*, υπό Jeff Hein
- Σελίδα 68: *Ο Χριστός θεραπεύει τον άρρωστο στη Βηθεσδά*, υπό Carl Heinrich Bloch, ευγενική προσφορά του Μουσείου Τέχνης του Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ
- Σελίδα 72: *Ο Τζόζεφ Σμιθ στη φυλακή Λίμπερτυ*, υπό Greg K. Olsen
- Σελίδα 84: Λεπτομέρεια από το *Ένα δώρο αξιο επιπλέον φροντίδας*, υπό Walter Rane
- Σελίδα 98: *Τζόζεφ Σμιθ ο νεότερος*, υπό Alvin Gittins
- Σελίδα 104: *Αποκάλυψη δοθείσα στον Τζόζεφ Σμιθ κατά την οργάνωση της Εκκλησίας*, υπό Judith A. Mehr
- Σελίδα 116: *Μη μου άπτου*, υπό Minerva K. Teichert
- Σελίδα 177: *Ο Τζόζεφ Σμιθ δίνει το μπαστούνι του στον Τζόζεφ Νάιτ τον πρεσβύτερο*, υπό Paul Mann
- Σελίδα 186: Λεπτομέρεια από το *Η διάσωση του χαμένου προβάτου*, υπό Minerva K. Teichert
- Σελίδα 218: Λεπτομέρεια από το *Σε ανάμνηση δική μου*, υπό Walter Rane, © IRI
- Σελίδα 223: *Να Τον θυμόμαστε πάντοτε*, υπό Robert T. Barrett
- Σελίδα 246: Busath Photography
- Σελίδα 258: *Μωυσής, ο νομοθέτης*, υπό Ted Henninger
- Σελίδα 265: *Ιώβ*, υπό Gary L. Kapp
- Σελίδα 277: *Ο Αβραάμ πηγαίνει τον Ισαάκ να θυσιασθεί*, υπό Del Parson, © IRI
- Σελίδα 284: *Γυναίκα αγγίζει την παρυφή του ιματίου του Σωτήρος*, υπό Judith A. Mehr
- Σελίδα 300: *Ο Χριστός θεραπεύει τον άρρωστο*, υπό Jeff Hein
- Σελίδα 307: *Η θεραπεία του τυφλού*, υπό Carl Heinrich Bloch, ευγενική προσφορά του Εθνικού Ιστορικού Μουσείου του Φρεντέριξμποργκ στο Χίλεροντ της Δανίας. Μην αντιγράψετε.
- Σελίδα 331: *Ω ευλογημένη Ιησού*, υπό Walter Rane
- Σελίδα 342: *Λόγια που δεν μπορούν να γραφούν*, υπό Gary L. Kapp
- Σελίδα 349: *Ποίμναινε τα πρόβατά μου*, υπό Kamille Corry



Ευρετήριο

A

Αγάπη

- για όλους τους ανθρώπους, 58-59, 136-139, 287-296
- για όσους είναι σε βάσανα, 290-292
- για όσους μπορεί να είναι δύσκολο να αγαπήσουν, 288-290
- είναι ένας πιο έξοχος τρόπος, 295-296
- είναι η λυδία λίθος για την ιδιότητα του μαθητού, 287-288, 291-292
- στην οικογένεια, 247-256
- στον γάμο, 232, 235-240
- Βλέπε, επίσης, Χριστιανική αγάπη*

Άγιοι Τόποι, 25-27, 43-44

Άγιο Πνεύμα

- απαιτείται εντιμότητα για να έχουμε το Πνεύμα του, 266-67
- διδάσκοντας με, 316-317
- δίνει πνευματική γνώση, 89-90, 93, 162
- επιταχύνει την πνευματική όραση των βλεπόντων, 105

Άγνοτητα, 200

Άκεραιότητα

- μας προστατεύει από το κακό και μας βοηθά να είμαστε επιτυχείς, 265-66
- όταν εισερχόμαστε στον ναό, 200
- τού Ιώβ, 265-66
- τού Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ, 14-15, 259-60
- του Σεδράχ, Μισάχ και Αβδένεγώ, 272-274

Ανάσταση, 48, 51, 111, 112, 115-121, 224

Αντιξοότητα

- αποτελεί απαραίτητο μέρος της θνητότητας, 51, 62
- είναι για την ανάπτυξη και εμπειρία μας, 71-73
- είναι μέρος του σχεδίου του Θεού για την πρόδοό μας, 69-73

η εξιλέωση μας βοηθά στην, 48-52, 56-65, 71-73, 115

μπορεί να μας κάνει να νιώσουμε ταπεινοί και να μας εξευγενίσει, 33, 69, 71, 90

να είμαστε αισιόδοξοι κατά τη διάρκεια της, 73-74

να στραφούμε στον Σωτήρα κατά τη διάρκεια της, 33, 48-52, 59-65, 73-75

την βίωσε ο Τζόζεφ Σμιθ, 71-73

την βίωσε ο Χάουαρντ Χάντερ, 33, 37-39, 111

το να επιμένουμε κατά τη διάρκειά της, φέρνει αληθινό μεγαλείο, 178-80

B

Βάπτιση

- διαθήκη της, 142, 187, 191
- σωστός τρόπος της, 233
- τού Ιησού, 343
- τού πατέρα του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ, 7-10, 195
- τού Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ, 5-8, 219

Βάπτισμα για τους νεκρούς, 204,
210-11
Βιβλίο του Μόρμον, 158, 166-167

Γ**Γάμος**

αγάπη στον, 232, 235-240
ανιδιοτέλεια στον, 240
απαιτεί τις καλύτερες προσπάθειες να ζήσουμε το Ευαγγέλιο, 235
δεν στερούνται ευλογίες τα άξια άτομα που δεν παντρεύονται, 234-235
είναι μια συμπεριφορά που μαθαίνεται, 235
είναι μία σύμπραξη με τον Θεό, 232
ενδυνάμωση των δεσμών τού, 237-240
ενότητα στον, 237
ευτυχία στον, 235, 237-240
έχει ορισθεί από τον Θεό και προορίζεται να είναι αιώνια, 231-32
πίστη στον, 237-238
στενές σχέσεις στον, 239
στον ναό, 203, 212, 232
συμβουλή για όσους αποφασίζουν σχετικά, 232, 233
τού Χάουαρντ Χάντερ προς την Τζις Στάντον, 31-32, 231
τού Χάουαρντ Χάντερ προς την Κλαίρ Τζεφς, 9-10, 28-30, 171, 172, 229, 231, 243, 245
χριστιανική αγάπη στον, 237

Γενεαλογική Εταιρεία της Γιούτας, 21, 36, 209

Γονείς
πρέπει να διδάσκουν στα παιδιά τους το Ευαγγέλιο, 247-252, 349

πρέπει να προστατεύουν και να αγαπούν τα παιδιά τους, 247-249
σύμπραξη των, 247-249
των παιδιών που έχουν παραστρατήσει, 252-255

Γραφές

βοηθούμε τους άλλους να αναπτύξουν πεποίθηση στις, 315-316
διδάσκουμε από, 318-319
η κατανόηση των, απαιτεί συνεπή, με προσευχή μελέτη, 161-164
μελέτη, μας φέρνει πιο κοντά στον Χριστό, 166-167
μελετώντας, σε οικογένειες, 158-159, 160, 161, 163
παράδειγμα της εις βάθος μελέτης, 164-166
το να μελετούμε, είναι η πιο επωφελής από όλη τη μελέτη, 158-159
το να μελετούμε, μας βοηθά να διδαχθούμε από τα ύψη, 85-89
το να μελετούμε, μας βοηθά να μαθαίνουμε και να υπακούμε στο θέλημα του Θεού, 159-160

Δ**Δέκατα**

είναι και δώρο και υποχρέωση, 150-151
ευλογίες από την πληρωμή, 152-154
η πληρωμή, είναι προνόμιο, όχι βάρος, 150-151
νόμος των, είναι απλός, 148
νόμος των, υπήρχε εξαρχής, 148-150
ο ορισμός του Κυρίου για τα, 148
Ο Χάουαρντ Χάντερ πληρώνει δέκατα εις το ακέραιον, 147
χρήσεις των, 150-151

Δέσμευση

δείχνουμε, παρά το ό,τι κάνουν άλλοι, 274-276
 είναι κάτι περισσότερο από συνεισφορά, 272-274
 ζώντας μέλη προσπαθούν να έχουν ολική, 280-81
 του Αβραάμ, 276-78
 του Ιησού του Ναυή, 274-276
 του Σεδράχ, Μισάχ και Αβδένεγώ, 272-274

Διδασκαλία

με παράδειγμα, 313, 314, 321-322
 με το Πνεύμα, 316-317
 σημασία της καλής, στην Εκκλησία, 313-323

Διδάσκαλοι

βοηθούν τους μαθητές να αναπτύξουν πεποίθηση στις γραφές, 315-317
 βοηθούν τους μαθητές να βιώσουν μία αλλαγή στην καρδιά, 322-323
 δεν θα πρέπει να αφοσιώνονται στον εαυτό τους, 318-319
 διδάσκουν με παράδειγμα, 313, 314, 321-322
 διδάσκουν με το Πνεύμα, 316-317
 προσκαλούν τους μαθητές να αναζητήσουν τον Θεό Πατέρα και τον Ιησού Χριστό, 318-319
 προσπαθούν να προσεγγίσουν το άτομο, 319-321

Δοκιμασίες. *Βλέπε* Αντιξοότητα

E**Ειρήνη**

καλλιεργούμε, ζώντας το Ευαγγέλιο, 58-61
 ο Ιησούς είναι η πηγή μας της, 47, 56-65
 ο ναός είναι ένα μέρος, 3, 197, 204

προέρχεται από άνευ όρων παράδοση στον Σωτήρα, 59
 σε στιγμές αναταραχής, 62-65
 το Ευαγγέλιο είναι ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο ο κόσμος θα γνωρίσει, 58-61, 140, 292

Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, Η επανιδρύθηκε μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ, 101-102
 έχει αποστολή να διδάξει το Ευαγγέλιο σε όλα τα έθνη, 138-40
 καθοδηγείται με αποκάλυψη, 126, 127, 129-130
 ο Ιησούς Χριστός είναι η κεφαλή της, 125, 127

Εντιμότητα

καλλιεργείται με μικρά, συνηθισμένα πράγματα, 262-63
 με άλλους, 266-67
 με τον εαυτό μας, 262, 266-67
 με τον Θεό, 266-67
 οι νουθεσίες του Κυρίου για, 260-62
 όταν εισερχόμαστε στον ναό, 200
 σε προσωπικές και επαγγελματικές συνδιαλλαγές, 263-64
 στο σπίτι, 250
 του Προέδρου Χάουαρντ Χάιντερ, 14-15, 259-60
 φέρνει αληθινή χαρά, 266-67
Βλέπε, επίσης, Ακεραιότητα

Εξιλέωση. *Βλέπε* Ιησούς Χριστός, εξιλέωση τού

Επουράνιος Πατέρας αγάπη τού, 112-113, 136-138
 απεκαλύφθη στο Πρώτο Όραμα, 99-100
 δέσμευση στον, 271-281
 διδάσκαλοι προσκαλούν μαθητές να επιζητήσουν, 318-19

- εύρεση, είναι το υπέρτατο επί-
τευγμα της ζωής, 301-302
- η απόκτηση γνώσης, απαιτεί
προσπάθεια, υπακοή και προ-
σευχή, 239
- προσευχή στον, 90-93
- υπόσχεται να μας βοηθά και να
μας καθοδηγεί, 85
- Έργο οικογενειακής ιστορίας
αντικειμενικός στόχος του,
213-214
- η αγάπη του Χάουαρντ Χάντερ
για, 207, 209
- να είμαστε γενναίοι στην επιτέ-
λεσή του, 214-216
- πρέπει να επισπευθεί, 36, 214-216
- Ευαγγέλιο
- αποκαταστάθηκε στην πληρό-
τητά του, 99, 102, 129, 210
- διάδοση, σε όλον τον κόσμο,
135-45
- διδασκαλία, 250-252, 313-23
- είναι ένα μήνυμα θείας αγάπης
για όλους τους ανθρώπους,
137-38
- είναι ένα σχέδιο δράσης, 309
- είναι ο μοναδικός τρόπος με τον
οποίο ο κόσμος θα γνωρίσει
την ειρήνη, 58-61, 140, 292
- είναι το ουράνιο σχέδιο για
πνευματική ανάπτυξη, 93
- ο κόσμος χρειάζεται, 58, 140, 292
- το να το ζούμε κάνει ευτυχισμένο
τον γάμο, 236
- υπερνίκηση εμποδίων για τη
διάδοση του, 142-144
- Ευτυχία
- απρεπείς συγκρίσεις μπορούν να
καταστρέψουν, 173-174
- προέρχεται από την εντιμότητα,
260, 267
- προέρχεται από την τήρηση των
εντολών, 76
- προέρχεται από την υπηρετηση
των άλλων, 337
- προέρχεται από το να προσπα-
θούμε να γνωρίσουμε και να
ακολουθήσουμε τον Ιησού
Χριστό, 43
- σε στιγμές δυσκολίας, 73-74
στον γάμο, 235, 237
-
- Θ
- Θεός Πατέρας. *Βλέπε* Επουράνιος
Πατέρας
-
- I
- Ιεραποστολικό έργο
- είναι για όλα τα έθνη, 136-140
- είναι μία προσωπική υποχρέωση,
141-142
- η αποστολή της Εκκλησίας να
κάνει, 138-140
- και η εξιλέωση, 141-142
- το χέρι του Κυρίου στον, 135
- υπερνίκηση εμποδίων για, 142-144
- Ιεροσύνη
- και ο ναός, 209-210, 211-212
- στον γάμο, 237, 255
- στο σπίτι, 248-249, 251
- Ιησούς Χριστός
- αγάπη του, 112-113, 285, 293-94,
344-46
- Ανάσταση του, 48, 111, 112, 115-
121, 224
- απεκαλύφθη στο Πρώτο Όραμα,
87, 99-100
- διδάσκαλοι προσκαλούν μαθη-
τές να επιζητήσουν, 318-319
- είναι η κεφαλή της Εκκλησίας,
123, 125
- είναι η μοναδική βέβαιη οδός,
43, 185
- είναι η μόνη αληθινή πηγή ελπί-
δας και χαράς μας, 46-47
- είναι η πηγή ειρήνης μας, 46,
56-65

Εξιλέωση τού, 48, 111, 112-15, 141-42, 225
 η μελέτη των γραφών μάς φέρνει πιο κοντά στον, 166-167
 θεία αποστολή τού, 43
 ίδρυσε εκ νέου την Εκκλησία Του μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ, 101-102
 καθιέρωσε τη μετάληψη, 113, 222-225
 μας βοηθά κατά την αντιξοότητα, 48-52, 56-65, 74-75, 114
 να ακολουθούμε το παράδειγμα και τις διδασκαλίες τού, 1, 37, 47-48, 172, 267, 292-93, 341-35
 να επικεντρώσουμε τη ζωή μας στην, 1, 50-52
 να κάνουμε χώρο για, 350
 πήρε επάνω Του τις αμαρτίες, τις αδυναμίες, την θλίψη και τον πόνο μας, 113-114
 πίστη στον, 47-52, 59-65, 74-75
 πρέπει να μάθουμε, 44-45
 Σταύρωση τού, 114

K

Κέντρο Ιερουσαλήμ. *Βλέπε* Κέντρο Ιερουσαλήμ του Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ για Σπουδές Εγγύς Ανατολής
 Κέντρο Ιερουσαλήμ του Πανεπιστημίου Μπρίγκαμ Γιανγκ για Σπουδές Εγγύς Ανατολής, 25-27, 56, 136

Λ

Λιγότερο ενεργά μέλη να αναζητούμε το χαμένο πρόβατο, 187-192
 προσκλήθηκαν να επιστρέψουν στη δραστηριότητα στην Εκκλησία, 35, 185-192

M

Μαρτυρία αναγνωρίζοντας, 309
 πώς να αποκτήσουμε, 301-304
 το να ενεργούμε επί της πίστης οδηγεί στη, 308-310
 Μεγαλείο έδειξε ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ, 176-78
 ο ορισμός του κόσμου για, είναι συχνά παραπλανητικός, 173-174
 προέρχεται από μικρά βήματα για μια μακρά χρονική περίοδο, 180
 προέρχεται από την υπηρέτηση με τρόπους που συχνά είναι απαρατήρητοι, 179-80
 προέρχεται από το να εμμένουμε, 179-80
 προέρχεται από το να κάνουμε όσα έχει ορίσει ο Θεός ότι είναι σημαντικά, 181-82
 προέρχεται από το να καταβάλουμε σταθερή προσπάθεια για τα μικρά πράγματα, 175-76

Μετάληψη ανανεώνουμε διαθήκες μεταλαμβάνοντας, 142, 225-227
 καθιερώθηκε από τον Σωτήρα, 113, 222-225
 ο Χάουαρντ Χάντερ διανέμει και ευλογεί, 4-6, 219, 220

Μητέρες

ευθύνες των, 160, 163, 247-249
Βλέπε, επίσης, Γονείς; Οικογένεια

N

Νόουελ, Νάνου (προ-προγιαγιά), 97
 Ναός βαπτίσεις για τους νεκρούς στον, 210-211
 γάμος στον, 203, 212, 232

διατάξεις τού, είναι ουσιώδεις για τη σωτηρία, 209-210
 είναι ένα μέρος ειρήνης, 3, 197, 204
 έργο στον, πρέπει να επισπευσθεί, 36, 214-216
 ευλογίες του έργου ναού, 201-204
 να είμαστε άξιοι ενός εγκριτικού, 1, 198-201
 να είμαστε ένας λαός που παρρηϊσκειται στους ναούς, 1, 3, 203-204, 214-216
 ως σύμβολο της ιδιότητάς μας ως μελών, 1, 35-36, 195-198

Ο**Οικογένεια**

είναι η πιο σημαντική μονάδα στην Εκκλησία και στην κοινωνία, 246-247
 ευλογείται από το έργο ναού, 201-4
 μελέτη των γραφών με, 158-159, 160, 161, 163
 οι γονείς είναι συμμετοχοί στην καθοδήγηση τής, 247-249
 οι γονείς πρέπει να προστατεύουν και να αγαπούν τα παιδιά, 247-249
 προσευχή με, 251
 συμβούλιο, 251
 υπερβαίνει κάθε άλλο ενδιαφέρον στη ζωή, 246

Οικογενειακή βραδιά, 14-16, 250

Οικογενειακή διδασκαλία, 7-8, 185-87, 209, 247

Π**Παιδιά**

διδάσκοντας, για τον ναό, 203
 διδάσκοντας, με παράδειγμα, 313, 314, 321-22
 διδάσκοντας, το Ευαγγέλιο, 314
 ευθύνες των γονέων για, 246-56

τα οποία έχουν παραστρατήσει, 252-55

Παράδειγμα

διδάσκοντας με, 313, 314, 321 των γονέων, 247

Πάσχα, 113, 220-225

Πατέρες

ευθύνες των, 160, 163, 247-49, 251
Βλέπε, επίσης, Γονείς; Οικογένεια

Πίστη

μας δίνει πεποίθηση σε όσα δεν είναι ορατά, 304-6
 μας επιτρέπει να βρούμε τον Θεό και να ξέρουμε ότι ζει, 301-4
 στον Σωτήρα είναι η μεγαλύτερη ανάγκη στον κόσμο, 47-48
 στον Σωτήρα σε στιγμές αντιξοότητας, 48-52, 59-65, 74-75
 το να ενεργούμε επί τής, οδηγεί στη μαρτυρία, 308-10
 του άνδρα που γεννήθηκε τυφλός, 306-7

Πολιτιστικό Κέντρο Πολυνησίας, 22-23

Πρόγραμμα Σεμιναρίου, 16

Προσευχή

και μελέτη των γραφών, 161, 166-167
 λαμβάνοντας γνώση και καθοδήγηση μέσω, 89-90, 92-93
 πάντοτε, 90-92
 στο σπίτι, 248, 250-252
 το παράδειγμα του Τζόζεφ Σμιθ με, 85-89
 φθάνοντας στο σημείο να γνωρίσουμε τον Θεό, 302-4

Προφήτες

είναι διδάσκαλοι της αλήθειας, 103
 επελέγησαν προτού γεννηθούν, 126

- παρέχουν καθοδήγηση σήμερα, 127-128
- συνεχής αποκάλυψη μέσω, 123-132
- το να δίδουμε προσοχή, μάς κρατά στο σωστό μονοπάτι, 128-130
- το να δίδουμε προσοχή, φέρνει πνευματική αφθονία, 128-129
- υποστηρίζοντας, 200
- ως αντιπρόσωποι του Θεού σε κάθε θείκη νομή, 103, 125-127
- ως βλέποντες, 102-105
- Πρώτο Όραμα, 85-89, 99-100
-
- Σ**
- Σμιθ, Τζόζεφ
- βίωσε την αντιξοότητα, 71-73
- ενδιαφερόταν και υπηρετούσε άλλους, 176-178
- ζωή και έργο του, 105-108
- η Εκκλησία ιδρύθηκε εκ νέου μέσω, 101-102
- ήταν προφήτης, βλέπων και αποκαλυπτής, 102-105
- παράδειγμα του, σε προσευχή, 85-89
- παράδειγμα του, στο να στρέφεται στις γραφές, 85-89
- Πρώτο Όραμα του, 85-89, 99-100
- Σπίτι
- ακεραιότητα στο, 250
- επιτυχία του, θα πρέπει να είναι η μεγαλύτερη όλων των επιδιώξεων, 256
- θα πρέπει να είναι άγιο μέρος, 255-56
- θα πρέπει να είναι μέρος αγάπης, προσευχής και διδασκαλίας, 250-53
- ιεροσύνη στο, 248-49
- οι γονείς αποφασίζουν το πνευματικό κλίμα του, 248
- οι γονείς είναι συμμετοχοί στην ηγεσία του, 247-49
- οι γονείς θέτουν το παράδειγμα στο, 248
- σχέδια Προνοίας, 17
-
- T**
- Ταπεινοφροσύνη
- η αντιξοότητα μπορεί να μας βοηθήσει να αναπτύξουμε, 33, 69, 71, 90
- τού Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ, 171, 172, 327, 266
- Τελευταίες Ημέρες
- είναι μία εποχή μεγάλης ελπίδας και ενθουσιασμού, 78-79
- πιστοί Άγιοι δεν χρειάζεται να φοβούνται τα βάσανα των, 76-80
- Τζόζεφ Σμιθ. *Βλέπε* Σμιθ, Τζόζεφ
-
- Υ**
- Υπακοή
- άσχετα από το τι κάνουν οι άλλοι, 274-276
- και μελέτη των γραφών, 159-161
- να επιλέγουμε το μονοπάτι αυστηρής, 276-278
- πρέπει να συνοδεύει το πιστεύω, 278-279
- του Αβραάμ, 276-278
- τού Ιησού του Ναυή, 274-276
- Βλέπε, επίσης*, Δέσμευση
- Υπηρετηση
- αναζητούμε ευκαιρίες για, 348
- είναι μέτρο της αφοσίωσής μας στον Θεό, 288
- ήρεμη και απαρατήρητη, 327, 328-334, 337-338
- με μικρούς και απλούς τρόπους, 328-334

να είμαστε σε επιφυλακή σχε-
τικά με τον έπαινο των άλλων
στην, 337-338
να ενδιαφέρεστε για ποιον λόγο,
όχι πού, 335-337, 348
στοιχ άλλους κατά τα βάσανά
τους, 290-292
φέρει αληθινό μεγαλείο, 171,
172, 175, 179-180
φέρει ειρήνη, 60
φέρει ευτυχία, 337

X

Χάντερ, Ίνις Μπερνίς Ίγκαν Στά-
ντον (δεύτερη σύζυγος), 31-32,
231
Χάντερ, Κλάρα «Κλαιρ» Μέι Τζεφς
(πρώτη σύζυγος), 9-11, 14, 15,
28-30, 55, 147, 171-73, 229, 231,
243, 245
Χάντερ, Νέλλη Μαρί Ρασμούσεν
(μητέρα), 3-6, 17-18, 195, 208
Χάντερ, Ντόροθυ (αδελφή), 3-7, 18
Χάντερ, Τζων Γουίλλιαμ (Γουίλ)
(πατέρας), 3-4, 7-8, 17-18,
195, 208
Χάντερ, Χάουαρντ
αγάπη τού, για μελέτη του Ευαγ-
γελίου, 9, 157, 299
αγάπη τού, για την οικογενειακή
ιστορία, 207, 209
αγάπη τού, για τις γραφές, 157-58
αγάπη τού, για τους Αγίους Τό-
πους, 25-27, 43-44
αντιδράσεις τού, σε απειλή για
βόμβα, 32-33, 55, 56
βάπτιση τού, 4-6, 219
γάμος τού, με την Ίνις Στάντον,
31-32, 231
γάμος τού, με την Κλαιρ Τζεφς,
9-10, 28-30, 171, 172, 229, 231,
243, 245
γέννηση τού, 3

γίνεται Πρόεδρος της Εκκλη-
σίας, 33-38, 123, 125
γονείς τού, 3-8, 17-18, 195, 208
διανέμει και ευλογεί τη μετά-
ληψη, 4-6, 219, 220
εντιμότητα τού, 14-15, 259-60
επισφράγιση τού, στους γονείς,
17-18, 195
εσώτερη ειρήνη τού, 32-33, 55,
56-57, 328
θάνατος τού, 37-39
και Κέντρο Ιερουσαλήμ του Πα-
νεπιστημίου Μπρίγκκαμ Γιανγκ
για Σπουδές Εγγύς Ανατολής,
25-27, 55, 136
καριέρα τού, ως δικηγόρος, 11,
14-15, 21, 39, 271-72, 285
κερδίζει το Βραβείο Πρόσκοπος
Αετός, 5
μαθαίνει να προσεύχεται από τη
μητέρα του, 4, 83
μαρτυρία για τον, 4, 33, 35, 34,
43, 69, 97, 99, 111, 112, 299, 301
μουσική ικανότητα τού, 7, 8,
10, 243
οργανώνει πασσάλους στην
Πόλη του Μεξικού, 27, 37
παιδική ηλικία τού, 4-7
πληρώνει δέκατα εις το ακέ-
ραιον, 147
προβλήματα υγείας τού, 27, 29,
31, 37-39
ταπεινοφροσύνη τού, 171, 172,
327, 328
υπηρέτηση τού, στη Γενεαλογική
Εταιρεία της Γιούτας, 21, 36, 209
υπηρέτηση τού, ως επίσκοπος,
12-13
υπηρέτηση τού, ως Ιστορικός της
Εκκλησίας, 23-24
υπηρέτησή τού, ως μέλος της
Απαρτίας των Δώδεκα, 18-21,
271-72

- υπηρετήση τού, ως πρόεδρος πασσάλου, 15-18
 υπηρετήση τού, ως Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα, 30-33
 υπηρετήση τού, ως πρόεδρος του Πολιτιστικού Κέντρου Πολυνησίας, 22-23
 φιλοπονία τού, 5, 11, 17
 χειροτόνηση στην Ααρωνική Ιεροσύνη τού, 5, 219
 χριστιανική αγάπη τού, 5-7, 285-286
 ως πατέρας και παππούς, 14, 243, 245
 ως σύζυγος, 28-30, 55, 171, 172, 229, 231
- Χάντερ, Χάουαρντ Γουίλιαμ ο νεότερος (Μπίλλυ) (υιός), 10-11, 111
 Χριστιανική αγάπη
 δεν θα αποτύχει, 293-94
 μας φέρνει ειρήνη, 58-59
 να βαδίζουμε το μονοπάτι της, πιο αποφασιστικά, 292-93
 ο κόσμος θα επωφελείτο σε μεγάλο βαθμό από, 294
 περικλείει όλες τις άλλες θεοσεβείς αρετές, 293
 στον γάμο, 237
 τού Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ, 285-86
Βλέπε, επίσης, Αγάπη
 Χριστός. *Βλέπε* Ιησούς Χριστός

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΩΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

